

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TIFFANY ROBERTS

THE VRIX: BOOK 1

THE WEAVER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TKE WEAVER

TKE VR)V #L

TIFFANY ROBERTS

CONTENTS

[Dokumacı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31 Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Ayrıca Tiffany Roberts Yazar](#)

[Hakkında](#)

THE WEAVER

Onu ilk gördüğü andan itibaren kalplerinin birbirine bağlı olduğunu anlamıştı.

Rekosh'un bir eş edinmeye pek niyeti yoktu - en azından Ahmya ile tanışana kadar. Küçük, narin ve insan, onun türüne hiç benzemiyor. Boğucu sarmaşıkların arasında yeşeren canlı bir çiçek. Ve onda derin, yılmaz bir kararlılık, ilham verici bir merak ve ateşli bir tutku fark eder. Kız onda şiddetli koruma içgüdülerini uyandırır ve daha önce hiç deneyimlemediği bir arzu uyandırır. Ona olan hislerini açıklamaktan başka bir şey istemez.

Ancak her nefes alışında yeni bir engel, yeni bir tehlike ortaya çıkmakta ve Ahmya'yı ondan sonsuza dek koparmakla tehdit etmektedir. Düşman bir ormanda hayatta kalmak için savaşmak zorunda kaldıklarında, tanrıların kendileri ikisini ayrı tutmaya niyetli görünüyor.

Yani Rekosh kendi kaderini çizecek.

Ahmya onun kalbinin eşidir ve onun sevgisini kazanmak için ne yapması gerekiyorsa yapsın, onun olacaktır. Ona sahip çıkacak, onu koruyacak, onu sevecek ve ruhlarını asla kopmayacak şekilde birbirine dolayacak.

Ayrıntılı içerik uyarıları için yazarın [web sitesini](#) kontrol edin.

Telif hakkı© 2024 Tiffany Freund ve Robert Freund Jr.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar , yazarın izni olmadan kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın diğer elektronik yollarla dağıtımını da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde iletilemez. İzin talepleri için aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçiniz.

Tiffany Roberts

authortiffanyroberts@gmail.com

Bu kitap yapay zeka ile oluşturulmamıştır ve çalışmamızın yapay zeka için eğitilmesine izin vermiyoruz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak İllüstrasyonu: Sam Griffin Karakter

Çizimleri: IF._Art

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Dünya etrafımızda çözülse bile, biz her zaman bağlı kalacağız.

Okurlarımıza: sabrınız, anlayışınız, sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederiz. Bu bizim için her şey demek.

Ve lanet örümcek canavarları hayal ettiğiniz için teşekkürler. Vrix'imize olan sonsuz sevginiz olmasaydı bu spin-off mümkün olmazdı.

CKAPTER L

Rekosh tünel boyunca ilerlerken GOLDFLAME TÜNELİ hareketliydi. Erkek ve kadın Vrixler, gençler, yaşlılar ve aradaki her şey konuşuyor, çalışıyor ve oynuyordu. Tünelin uzak ucundaki altın işçilerinin demir ocakları bu mesafeden bile sıcaklık yayıyor, kaba yontulmuş taşı gölgeleri daha derin, daha karanlık ve daha soğuk yapan turuncu bir parıltıyla yıkıyordu ama bu gölgeler hiçbir tehdit içermiyordu. Aletlerin şingirtısı, alevlerin ve erimiş altının tıslaması duvarlarda yankılanıyor, vrix sesleriyle birleşerek bir ses ağı oluşturuyordu.

Kuşkusuz burada yapılacak işler hiç de az değıldi. Kraliçe Ahnset tes Ishuun'ani Ir'okari'nin emriyle, yakında tüm Takarahl, sakinlerinin yılmaz ruhlarının bir göstergesi olarak altın renkleriyle ışıldayacaktı. Bu emre uygun olarak, Kraliçe'nin Dişi - şehrin seçkin muhafızları olarak görev yapan kadın savaşçılar - ağır, kullanışsız altın süslemelerinin çoğunu bırakmış ve altın işçilerinin yeniden şekillendirmesi için bol miktarda malzeme sağlamıştı.

Ahnset, Takarahl'ı bir bütün olarak yükseltmeye çalıştı. Sadece şehrin hükümdarına en yakın olanları zenginleştirme uygulaması, eski kraliçe Zurvaşi ile birlikte ölmüştü.

Ahnset'in liderliği altında Takarahl neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Rekosh tünellerin aynı olduğunu biliyordu ama ışık daha parlak, hava daha taze ve taş her zamankinden daha sıcak görünüyordu.

Rekosh'un geçtiği inlerin girişlerinde asılı duran ipekler Takarahl'ın hafif hava akımıyla dalgalanıyordu. Etraflarındaki taşlar gibi, kumaşlar da bir zamanlar sahip oldukları canlı renklerden çok uzakta, kirli ve is lekeliydi. Ama en azından btnlerdi.

Bu Rekosh'a çok uygun geldi. Acı ama uygun.

Bir grup kadın ilerideki bir oyukta oturmuş kil kapları boyuyordu. Böyle manzaralar Rekosh'un ruhunu sevinç ve gururla kabartıyordu. O ve arkadaşları Takarahl'ı sonsuza dek değıştirme niyetiyle terk etmemişlerdi ama artık inkar edilemeyecek kadar farklıydı.

Rekosh onlara yaklaşırken bir kadın "...duyduklarım doğru değil," diyordu. "Jiras'ın söylediğı her şeyi gerçek olarak kabul edemezsiniz," diye cevap verdi kadınlardan biri.

Saçları ince örgülerden oluşan bir yığın halinde sarkan yoldaşları.

"Ama *ona*, takipçilerinin Takarahl'da kaldığı söylendi. Mezar odalarında, derin ve çoktan unutulmuş odalarda saklanıyorlarmış."

"Peki odalar çoktan unutulduysa bunu kim nereden bilebilir?" diye sordu örgülü kadın. "Takipçileri orada saklanmayı nereden bilebilirdi ki?"

Yapmaya geldiğı işi bitirmek için duyduğu hevese rağmen Rekosh adımlarını yavaşlattı ve sağ elinin alt kısmında sakladığı bohçayı vücuduna yaklaştırdı. Takarahl sakinleri arasında fısıldanan bu tür söylentilerin çoğunun gerçekte çok zayıf bir bağlantısı vardı ama bu onları daha az değerli kılmıyordu. Diğer vrixlerin neye inandığını bilmek çoğu zaman neyin doğru olduğunu bilmek kadar önemliydi.

"Bilmiyorum," dedi ilk dişi, "ama Jiras, Kraliçe Takari'nin kendisi şehirde yürüdüğünden beri yaşayan hiçbir vrix'in bu kadar derine inmediğini söyledi."

Üçüncü bir kadın oflayıp puflayarak elindeki tencereyi yere bıraktı. İri ellerinde sarı boya lekeleri vardı. "Bu kadar derine sadece ruh gezginleri inebilir ve Sekiz'e o solgun şeylerin derinliklerden asla uyandırılmamasını sağlaması için yalvarmalıyız."

"Takarahl'ın altında gerçekten ruhsürücüler yok, değil mi?" diye sordu ikinci dişi. "Onlar sadece annelerimizin ve babalarımızın bizi yola getirmek için anlattığı hikâyelerdi. Öyle değil mi?"

Koyu kahverengi postu ve soluk yeşil gözleriyle iri bir dişi olan grubun sonuncusu, "Ruhgezginleri ya da unutulmuş mezar odaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi, "ama süt kardeşi Ulkari Zurvaşı'nın Dişlerinden biri olan Urşar'ı tanıyorum. Kardeşinin ve Zurvashi'nin takipçilerinden geriye kalanların Arapsaçı'nda, ölen kraliçelerinin intikamını almak için bir şans beklediklerini iddia ediyor."

Rekosh kadınların yanında durdu ve tünelin duvarında asılı duran bir ipek parçasının yırtık ucundan tuttu. Yıpranmış kumaşı, ona verilen zararı inceliyormuş gibi kaldırdı.

Ancak dikkati kadınların konuşmasında kaldı. Bu tür söylentiler yeni değildi. Hem Takarahl hem de Kaldarak'ta fısıldanıyordı ve her iki şehrin savaşçıları da ay döngülerinden beri tetikteydi.

Zurvaşı'nın düşüşü. Ama Rekosh artık kabilesinden -Ahmya'dan- çok uzaktaydı. En hızlı halinde bile Kaldarak'a dört günden kısa sürede ulaşması zordu.

Potansiyel tehditler ormanda oyalanırken Rekosh ile değer verdiği kişiler arasındaki mesafe en iyi ihtimalle üzücüydü.

Ve az önce bahsedilen Fang'i tanıyordu. Ulkari. Yaşlı kraliçe öldürüldüğünde onu Kaldarak'ta Zurvaşı'nın ordusunda gördüğünden emindi... ama akıbetini hatırlayamıyordu.

"Kraliçe Ahnset bunca zaman Takarahl'da kaldı ve bize yardım etti. Düşmanları saldırmak istiyorlarsa neden onu ormanda beklesinler ki?" diye sordu ilk dişi.

"Takarahl'a saldırmak için çok azlar," diye yanıtladı boyalı elleri olan kadın.

"Ketahn'ın Zurvaşı'nın özel odasına görünmeden girdiği fısıldanmıyor mu? O sadece biriydi," dedi örgülü saçlı kadın.

"Ama bunu başka kim yapabiliirdi ki? Pençe'sindeki hiç kimse Ketahn'la boy ölçüşemezdi."

Rekosh ipeği bıraktı ve kadınlara doğru döndü. "Çünkü Kraliçe Ahnset Zurvaşı'yi öldürmedi."

Gözleri ona dikildi ve bakışlarındaki merak dolu ışığı, maskesiz ilgiyi fark etti. Onlardan yayılan hafif ama baştan çıkarıcı koku da buna eklenmişti.

Onu arzuladılar.

İnsan dostları bu tür kokulara *feromon* diyordu; *feromonlar* diğer canlılarda tepki uyandırmaya yarıyordu. Dişi vrix tarafından feromonlar, erkeklerin gerçek ilgisinden bağımsız olarak, hatta erkek dişiye hor görse bile, erkeklerde genellikle uyarılma hissi uyandırabiliyordu.

Ve daha şimdiden bunun ilk titreşimlerini hissetmeye başlamıştı bile.

"Yani Zurvaşı'nın o garip yaratıklardan biri tarafından öldürüldüğüne gerçekten inanıyor musun?" diye sordu örgülü kadın.

"Öyle olduğunu biliyorum,"

diye cevap verdi. "Nereden

biliyorsun?"

"Kendi sekiz gözüyle şahit oldu," dedi yeşil gözlü kadın, tenceresini bir kenara bırakırken. "Seni tanıyorum. Senin adın Rekosh, değil mi? Dokumacı?"

Başını eğdi ve kollarını açtı. "Öyleyim."

"Sen Rekosh musun?" diye sordu ilk dişi, kırmızı gözlerinde bir parıltıyla ona tekrar bakarak. "Hikâyelerde anlatılandan çok daha çekiciymişsin." Dişilerin arzusunun kokusu yoğunlaştı, duyularına doldu ve derisinin yüzeyinin altında sıcaklığın sıçramasına neden oldu. İlgisizliğine, tüm iradesini etkilere karşı kullanmasına rağmen kalbi hızlandı ve gövdesi yarığının arkasında nabız gibi attı. Tokaları kurnazca ama sıkıca bastırdı

içe doğru, yarığını kapalı tutarak.

İstediği bu değildi, hem de hiç. Bu kadınlar onun istediği kişiler değildi.

"En büyük savaşçılarımızdan biri," dedi örgülü kadın.

"Ve duyduğuma göre ipek konusunda da oldukça yetenekliymiş," diye ekledi yeşil gözlü kadın kendini daha da dikleştirirken.

Konuşmalarını dinlediğine pişman olmasa da, bu kadınlarla konuşmak bir hataydı. Rekosh'un zaten ayıracak zamanı yoktu. Kesinlikle daha fazlasını boşa harcayamazdı.

Ve bu lanetli feromonlarla savaşmaya hiç niyeti yoktu. Elleri boyalı dişi bir ön ayağını ona doğru kaydırđı.

Rekosh, kız ona dokunamadan geriye doğru yürüdü ve bir selam çizdi. "Lütfen, sözleriniz hak ettiğimden çok daha nazik."

Yumuşak bir şekilde geveledi. "Ablamın zaman zaman sizinle konuştuğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Moonfall'dan yakışıklı bir dokumacı... Sen-"

"Kraliçenin dostu olduğun doğru mu?" diye sordu ilk kadın, konuşmakta olanın ters ters bakışını üzerine çekerek.

Bu tür bir ilgiyle yeterince sık karşılaşmıştı ve konuşma tarzı genellikle bu ilgiyi caydırmıyordu. Zurvaşı'nin düşüşünde rol aldığına göre, pek çok dişi onu daha da cazip bir eş olarak görecekti. Ama hiçbirisi onun gözlerine takılmamıştı. Hiçbir dişi onda aynı ilgiyi uyandırmamıştı.

Ta ki Ahmya'yı, içindeki tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçiren, kokusu daha önce hiç tatmadığı bir arzuyu uyandıran, her dokunuşuyla daha fazlasını arzulamasına neden olan küçük, yumuşak, narin yaratığı ilk kez görene kadar.

Ahmya, onun kalbinin eşiydi.

Ahmya'yı neredeyse bir ay döngüsü boyunca görmemişti.

Çenesini nötr bir pozisyonda kalmaya zorlayarak, özür dilediğini belirtmek için her iki kolunu dikey bir çizgi oluşturacak şekilde birbirine bastırdı.

"Bağışlayın ama gitmeliyim. İlgilenmem gereken önemli konular var ve zaten çok geciktim."

Yeşil gözlü dişinin çenesi sarktı. "Gitmek zorunda mısın?"

"Dönmeliyim. Belki başka bir gün dönerim. Eminim paylaşabileceğimiz pek çok kelime vardır ve bunların çoğu ölü kraliçe hakkında konuşmaktan çok daha hoştur."

"Bu konuda bana söz verir misiniz?"

Çene çaldı ve bir adım geri çekildi. "Bunu teklif edemem. Tutamayacağım bir yemin etmeyeceğim."

Ahmya'yı zarardan korumak için ettiğim yemin gibi mi? Hemen ardından başarısız olduğum yemin gibi mi?

O dönüp uzaklaşırken dişiler hayal kırıklığına uğramış gibi mırıldandılar ama o ne yavaşladı ne de arkasına baktı. İçlerinden biri "Acaba kraliçenin emrini mi yerine getiriyor?" dediğinde bile.

"Belki de," diye yanıtladı yeşil gözlü kadın. "Ama burada akrabaları olduğuna inanıyorum."

"Öyle mi? Kim?"

Rekosh daha hızlı adımlarla ilerledi ve grupla arasına yeterince mesafe koyarak seslerinin geniş koridorda yankılanan diğer seslerin önüne geçmesini sağladı.

Topladığı küçük bilginin hâlâ bir değeri vardı. Bu da onu rahatsız etmeye değer kılıyordu, değil mi?

Keşke gelecek için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Sonunda hedefine ulaştı. Çoğu kişi için burası tünel boyunca uzanan, girişinde kirli bir bez asılı, diğerlerinden ayırt edilemeyen pek çok indenden sadece biri olabilirdi. Ama Rekosh bu yerden korkuyordu.

Bu yolculuğun her adımı geri dönüp gitme dürtüsünü güçlendirmişti. Kolları bacakları gerilmiş, bacaklarındaki ince tüyler diken diken olmuş ve kalbi küt küt atmaya başlamıştı; dişilerden kaçmak gerginliğini azaltmamıştı. Vücudu sanki bir savaşa girmek üzereymiş gibi tepki veriyordu.

Kaldarak'a ve kabilesine dönüşünü geciktirmek dışında burada ne elde etmeyi umabilirdi ki?

Ahmya ile yeniden bir araya gelmesini geciktirmek dışında mı?

Bohçayı kaldırdı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. En büyük eseri içindeydi. Öylesine yoğun bir tutku ve ustalıkla hazırlanmıştı ki, neredeyse Sekiz'e şükretmesine yetecekti.

Ama tanrıların bu işte parmağı yoktu. Ahmya onun ilham kaynağı, amacı olmuştu. Bu elbise onun içindi, onun sayesindeydi ve dünyada bu elbisenin güzelliğini aşan tek şey Ahmya'nın kendisiydi.

"Ve yine de yeterli olmayacak," diye homurdandı bohçayı indirirken.

Uğruna savaşmaya, kan dökmeye, ölmeye geçecek davalar vardı. Zurvashi'yle savaşmak tüm risklere ve daha fazlasına değirdi. Ama bu ine gelmek... asil ya da başka türlü bir dava değildi. Bu gerekli bir savaş değildi. Burada olmasına hiç gerek yoktu.

Arka bacaklarını geriye doğru kaydırırken çene kemikleri birbirine yaklaştı. Telok ve Urkot yola çıkmaya hevesli bir şekilde onu bekliyordu. Hepsi de Ivy yavrusunu doğurmadan önce Kaldarak'a ulaşmak istiyordu ki bu her an olabilirdi. Onları bu kadar uzun süre bekletmemeliydi.

O arkasını dönmeye başladığında, ipek perde inin içinden kenara çekildi. Geniş açıklıkta donuk kırmızı işaretleri olan bir vrix duruyordu; Rekosh kadar ne uzun ne de zayıf bir erkek.

Çenesini gevşemeye zorlayan ve kalbinin rahatlamasını isteyen Rekosh, yaşlı vrix ile yüzleşti.

Raikarn'ın gözleri büyüdü. Başucundan bacaklarının ucuna kadar bir titreme yayıldı ve burun deliklerinden titrek bir nefes çekti.

Rekosh'un parmakları büküldü. Tünelden gelen sesler azalmamış olsa da, kelimeler boğazından çıkana kadar dünyası sessiz ve hareketsizdi. "Selamlar, efendim."

Raikarn öne atıldı, Rekosh'un yüzünün iki yanını kavrayarak yükseldi ve kafalıklarını birbirine yaklaştırdı. "Kuluçka Annesi'ne, Koruyucu'ya, Sekiz'in tümüne teşekkürler!"

Efendisinin sesi Rekosh'un hatırladığından daha inceydi. Ve kokusunda eski, tanıdık notalar olsa, bunlar tanıdık olmayan vrix, duman ve isin kalıcı kokuları tarafından bastırılmıştı.

Rekosh tüm bunlar hakkında ne hissettiğine karar veremiyordu - ya da bunların ona bir şey hissettirip hissettirmediğine. Efendisinin dokunuşundan geri çekilme dürtüsüyle savaştı.

"Ishuun'un sürüsünün yaptıklarını, onlarla birlikte Takarahl'dan kaçtığını ve Zurvashi'nin seni avladığını fısıldadıklarında..." Raikarn'ın göğsünde belli belirsiz bir hırıltı duyuldu, her şeyden çok rahatlamıştı. "Ama hayattasın. Evindesin."

"Yaşıyor, evet." Rekosh geri çekildi ama efendisi onu bırakmadı.

"Gelin. Burada gürültünün ortasında konuşmamıza gerek yok." Raikarn Rekosh'u sürükleyerek çalışma odasına götürdü.

Rekosh diremedi. İnin içi daha serindi ve kalın ipek perde arkasındaki yerini aldığı tünelin sesleri kesilmişti ama gerginliği ve huzursuzluğu azalmamıştı.

Raikarn Rekosh'u serbest bıraktı ve geri çekildi. İki vrix duvarlardaki kristallerin yumuşak mavi ışıltısı altında birbirlerini inceledi.

"görünüyorsun," dedi Raikarn, çene kemikleri sarkarak.

Rekosh geveledi. "Sen de yaşlı görünüyorsun ama bundan bahsetmek istememiştim."

"Yaşayıp yaşamadığını merak ederek ay döngüleri geçirdim ve sen şaka mı yapıyorsun?" Rekosh'un içinde ekşi ve sıcak bir öfke . "Arkadaşlarımla birlikte katlandığım her şeyi göz önünde bulundurursak, bunu fazlasıyla hak ettiğimi söyleyebilirim.

şaka yapma hakkı."

Raikarn oflayıp puflayarak arkasını döndü. Omuzları çöktü ve çalışma odasının derinliklerine doğru adım atarken hareketleri sertleşti. "Hayal bile edemiyorum Rekosh. Senin nelerle karşılaştığını hayal edemiyorum, tıpkı annenin nelerle karşılaşmış olabileceğini hayal edemediğim gibi."

Rekosh'un kalbi sıkışmıştı. Çenesini kapattı ve çene kemiklerini zar zor da olsa birbirinden ayırdı.

"Yaşadığımız onca acıdan sonra bile neden Arapsacı'yla, dikenli martılarla ve kraliçenin öfkesiyle yüzleşmeyi seçtiğinizi de anlayamıyorum..." Raikarn Rekosh'a doğru döndü, aniden daha küçük ve zayıf göründü, derisi daha donuklaştı. "Ama bunun bir önemi yok. Takarahl'ın yeni bir kraliçesi var, hayatlarımız her gün biraz daha kötüye gitmek yerine biraz daha iyiye gidiyor ve sen evindesin."

"Efendim..." Rekosh başını iki yana salladı. Ne söylemek istediğinden, ne söylemesi gerektiğinden emin değildi; bunun nedeni kelime eksikliği değil, kelime fazlalığıydı. Dile getirmek istediği yılların düşünceleri bir anda dışarı çıkmak için savaştı, o kadar çok ve önemliydi ki boğazında bir yumru oluşturdular.

Onca risk aldıktan, onca tehlikenin üstesinden geldikten sonra bu onun için çok mu zordu?

"Kardeşlerin sonunda seninle tanışacakları için çok heyecanlanacaklar," diye devam etti Raikarn. "Sahip oldukları tek şey benim eski hikâyelerim ve sen her zaman en iyi masal anlatıcısıydın, çocukken bile."

Kardeşlerin.

Rekosh parmaklarını, bohçayı daha fazla sıkmadan önce sakinleştirdi. Yavaş ve sakin bir nefes aldı. "Bunun doğru olacağından emin değilim.

en iyisi için."

Raikarn hafifçe kıkırdadı ve özür dileyen bir hareketle kollarını birleştirdi. "Bağışla beni Rekosh. Eğer anlatılanlar doğruysa, Takarahl'a dönmek için çok yol kat ettiniz ve yorgun ve aç olmalısınız. Depomuzda et var. Benimle ye." Çömllekler ve dokuma sepetlerle dolu bir rafa doğru sıçradı.

Burun deliklerinden yavaşça nefes alan Rekosh çevresini inceledi. Burası geniş ve içinde yaşanan bir kuluçka yuvasıydı. Raikarn'ın eşi Eshkhet ve yavrularıyla birlikte uyuduğu bir duvar boyunca kabartılmış ipek ve dokuma battaniyeler uzanıyordu. Ufaklıklar şimdi kaç yaşındaydı? Beş mi? Altı mı?

Tahta ve taştan oyulmuş ya da kumaş ve dolgularla hazırlanmış küçük oyuncaklar odanın her tarafına dağılmıştı. Rekosh'un kalbinin etrafında yine bir şeyler sıkıştı ve uzun süredir uykuda olan bir acı göğsünü deldi. Gençliğindeki sığınak daha önce de sık sık böyle görünürdü...

Hayır. şimdi olmaz, burada olmaz.

"Nereye koydu bunu?" Raikarn raftaki kapları karıştıırken mırıldandı.

Rekosh alt ellerinde sakladığı bohçaya baktı. "Bir amaç için geldim, efendim."

"Elbette öyle," diye yanıtladı Raikarn dalgınca. "Kaderin ipleri birbirine karışmıştı ama sonunda seni ait olduğun yere geri götürdüler."

Rekosh'un çene kemikleri neredeyse birbirine çarpıyordu. Gözlerini bohçadan ayırmadı, hemen değil ve zihninin gözü bohçanın içinde ne olduğuna dair bir görüntüyle doldu.

Ahmya için dokuduğu elbise. şimdiye kadar ürettiği en iyi işti. Bu elbise söz konusu olduğunda, kaderin ipleri hiç de birbirine karışmamıştı. Zarif, karmaşık ve ustaca dokunmuşlardı. Ve bu işte onun ellerine rehberlik etmişlerdi.

"Oh, beni ait olduğum yere götürdüler. Sonunda bunu biliyorum," dedi Rekosh yumuşak bir sesle.

Raikarn bir kavanozu açtı ve en yakındaki kristale doğru eğdi, içine bakarken gözleri kısıldı. "Anlaşmazlıklarımız oldu ama bir gün beni anlayacağını biliyordum."

Rekosh başını kaldırdığında bakışları efendisine değil, uzak duvarda bir oyuğa oyulmuş geniş taş levhaya takıldı. Üzerine dizilmiş alet ve malzemeler bir altın işçisine aitti. Süslemeler ve

Birçoğu özenli detaylar ve tasarımlar sergileyen çeşitli tamamlanma aşamalarındaki mücevherler de orada duruyordu.

Sağ taraftaki aletlerin çoğunun soldakilerle aynı, sadece daha büyük olduğunu fark etmeden edemedi. Bir kadının elleri için boyutlandırılmıştı.

Raikarn'ın on yıl önce eş olarak aldığı altın işçisi Eshkhet'e göre boyutlandırıldı.

Bu inin içindeki hiçbir şey Raikarn'ın geride bıraktığı hayata dair bir ipucu vermiyordu. Bu indeki hiçbir şey onun bir zamanlar farklı bir iş yaptığını, farklı bir eşi olduğunu, farklı bir yavrunun efendisi olduğunu göstermiyordu. İğne ve iplik yok, dokuma tezgâhı yok, dikiş ya da dokuma aletleri yok. Tecrübeli bir savaştının ellerinde yavaşça sopalara ya da mızraklara dönüşen odun parçaları yok, bu silahlara ısırıklarını veren kara kaya parçaları yok. Rekosh'un kardeşlerinin en sevdiği oyuncaklardan tek bir tanesi bile raflarda onurlu bir yer tutmuyordu.

Rekosh'un ilk kumaş süsleme denemelerinden tek bir tanesi bile duvarda, bir ebeveynin yavrusunun çabalarından duyduğu gururla sergilenmiyordu.

Rekosh'un annesi Loshei ve yavru kardeşleri sanki hiç var olmamış gibiydi.

Sanki Rekosh hiç var olmamış

gibi. "Anlıyorum," dedi Rekosh.

Umarım siz de bir gün bunu anlarsınız.

Rekosh sarılmış elbiseyi dikkatlice kolunun altına sıkıştırdı. Buraya çalışmasını efendisine göstermek için gelmişti ama bunun Raikarn üzerinde olumlu bir etki yaratması için en ufak bir şans olduğunu düşünmek bile aptallıktı. Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Efendisi yanında yaşayacak ve çalışacak birini bulmuştu, Rekosh'un asla yapamayacağı bir şekilde kalbindeki boşluğu dolduracak birini.

Raikarn bir sepeti bezle örttü ve doğruldu, Rekosh'a baktı. "Belki de Eshkhet'i beklemeliyiz. Yakında yavrularla birlikte döner ve hep birlikte yemek yiyebiliriz."

Sert sözler Rekosh'un dilinin ucuna zehir gibi yapıştı ama o yine de onları ısırdı. "Hayır, efendim."

"Hayır mı?" Raikarn başını eğdi. "Yapacak başka bir işin var mı?"

"Güneş batmadan önce kat etmem gereken çok yol var."

"Yolculuk uzak mı?" Raikarn'ın bacaklarının uçları yere sürtünerek yaklaştı. "Daha yeni geldin Rekosh. Eğer inini hâlâ Ayçöküşü Tüneli'nde tutuyorsan, oraya ulaşmak hiç de zahmetli bir yolculuk değil."

"Ben Kaldarak'ta yaşıyorum. Kabilemle birlikte."

Raikarn'ın çenesi açıldı ve bacaklarındaki ince tüyler yükseldi. "Rekosh, bu-"

"Tartışmaya gelmedim, efendim," dedi Rekosh kararlı bir şekilde, kendini daha da dikleştirerek. Öfke ve keder içinde çalkalanıyordu. "İplerimiz uzun zamandır ayrı ve ikimiz de bunu kabul etmemekle aptallık ettik. Senin burada bir yerin var. Benim yerim başka bir yer."

"Bunu söylemeye mi geldin? Ne söylemeye Rekosh? Benimle, ailenle daha fazla bir şey yapmak istemediğini mi?"

Rekosh tısladı, çene kemikleri ardına kadar açıldı. "Benim ailem Kaldarak'ta. Burada değil."

Son kelimeyi bir bacağını yere vurarak vurguladı. Raikarn bir yumrukla kendi göğsüne vurdu. "Sen benim kanımsın!"

"Peki bunun bir önemi var mı?" Rekosh efendisine doğru adım atarak talepte bulundu. "Sana en çok ihtiyacım olduğunda, dünyam yıkıldığında, neredeydin?"

Raikarn, Rekosh'la kafa kafaya çarpıştı, göğüsleri neredeyse çarpışıyordu. "Seni hiç terk etmedim."

Rekosh'un boğazından sert bir hırıltı çıktı. "Ama siz yaptınız, efendim. İşte." Parmak eklemlerinden birini Raikarn'ın göğsüne, kalbinin üzerine vurdu.

Raikarn dişlerini göstererek, "Benim dünyam da yıkıldı," dedi.

"Yine de size kalan akrabaya tutunmak yerine, kalplerinizin ve zihninizin uzaklaşmasına izin veriyorsunuz."

"Ben asla-"

"Beni bağışlayın. Gerekçelerinizi duymak istemiyorum." Çenesini sıkkan Rekosh, bakışlarını inin üzerinde, efendisinin burada kurduğu hayatın, ailenin tüm kanıtları üzerinde gezdirdi. "Veda etmeye geldim. Yeniden neşe ve amaç buldun ve ben bunun önünde durmayacağım. Benim de başka bir yerde kendi amacımı bulduğumu bilmekten memnun ol ve bırak bu son olsun."

Bakışları birbirine kilitlendi ve tutundu. Raikarn'ın gözlerinde, Rekosh'un içindeki çalkantıya ayna görevi gören anlatılmamış duygular dönüyordu.

İsteddiği bu değildi. Umduğu şey değildi. Ama tam da beklemesi şeydi, değil mi?

"Gözlerindeki o ışığı biliyorum Rekosh," dedi Raikarn, sesi kırık ve duruşu solgundu. "Sallanmayacaksın. Yaptığım ya da yapmadığım her şey için..."

Raikarn ürperdi, çene kemikleri seğirdi. Tekrar Rekosh'un yüzüne uzandığında, Rekosh geri çekilmedi. Kafalıkları hafifçe birbirine değdi ve Raikarn'ın parmakları Rekosh'un derisinde seğirdi.

"Nefretle ayrılmamıza izin vermeyeceğim, oğlum. Gururumun, sana açtığım yaraları görmemi engellemesine izin vermeyeceğim. Özür dilerim Rekosh. Sana yaşattığım acılar için, hatalarım için özür dilerim. Beni affetmek için kalbinizde bir yer bulmanız için dua ediyorum. Ama eğer bulamazsanız... bilin ki sizi daha az sevmiyorum.

"Sekiz kat gözleri sana olumlu baksın Rekoş. Kalbim seninle gurur duyuyor ve annenin ruhu da seninle birlikte şarkı söylüyor."

Rekosh'un içinden bir titreme geçti. Sanki göz kapaklarının ardındaki karanlık bir şekilde çalkantılı duygularını kovabilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Sanki içinde kopan fırtınayı dindirebilirmiş gibi.

Rekosh uzaklaşmadan önce, "Kendinize iyi bakın efendim," diye mırıldandı. İnden çıkarken arkasına bakmadı ama girişten geçene kadar Raikarn'ın bakışlarını üzerinde hissetti.

Altın Alev Tüneli boyunca ilerlerken yanından geçtiği vrix'lere hiç dikkat etmedi; ne görünüşlerine, ne duruşlarına, ne de konuşmalarına. Hayatının büyük bir bölümünde dedikodu ve söylentilerden, Takarahl'da hava akımları kadar kesin bir şekilde akan sonsuz bilgiyi gözden geçirmekten büyülenmişti ama şimdi bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Onun yeri burada, Takarahl'da değildi. Belki de kabul etmek istediğinden çok daha uzun süredir değildi.

Onun yeri, evi Kaldarak'taydı. Tek yapması gereken onu sahiplenmekti. Sadece kendini ilan edecek cesareti bulması gerekiyordu.

Ahmya'nın onun olduğunu iddia etmek için.

CKAPTER s

RUHLAR DENİZİ uzun zamandır Takarahl'ın vrixleri için kutsal bir yerdi. Atalarının ruhlarının, mağaraya hâkim olan parlayan mavi kristallerin içinde ikamet ettiği ve buraya sayısız neslin bilgeliğini ve gücünü aşıladığı söylenirdi. Sözde, tanrıların gücü ve etkisi en saf şekilde burada hissedilebiliyordu.

Rekosh devasa odayı geçerken bunların hiçbirini hissetmedi.

Güneş ışığı tavandaki bir boşluktan aşağıya doğru akıyor ve aşağıdaki kristallere çarparak sayısız kez yansıyor alanı parlak, ışıltılı bir ışıkla dolduruyordu. Duvarlarda kristallerin olmadığı yerlerde, geçmiş çağlardan kalma karmaşık oymalar taşı kaplıyor ve şehrin kurucusu Kraliçe Takari'nin zamanına kadar Takarahl'ın tarihinin hikayelerini tasvir ediyordu.

Rekosh burada her zaman güzellik bulmuştu, ancak bu güzellik onu hiçbir zaman dua etmeye ya da tanrılara içten şükranlarını sunmaya itmemişti.

Ama artık farklı hissediyordu. Daha temiz, daha parlaktı. Daha sakin.

Zurvaşi'nin kendisini taştan ölümsüzleştirmek için yaptırdığı muazzam heykelin yıkılmış olması da buna yardımcı oldu. Bu malzeme Takarahl'ın gerçek kahramanlarını onurlandıran yeni heykeller yaratmak için kullanılıyordu.

Bu, eski kraliçenin gölgesinin şehrin üzerinden kalkmasının bir başka yoluydu.

Birkaç vrix oradaydı. Bazıları oymaları inceliyor, diğerleri Sekiz'e saygılarını sunuyor ve birkaçı da güneş ışığının tadını çıkarıyordu.

Rekosh dikkatini mağaranın ortasındaki kademeli taş kürsüye verdi. Arkadaşları onu orada bekliyordu.

Urkot en alt katın kenarına yaslanmış, üç elini de taş yüzeye dayamıştı. Kristallerden yansıyan ışık

Mavi işaretleri ve siyah postu arasındaki kontrast, sol tarafındaki, alt kolunun tamamen koptuğu büyük yara izini normalden daha fazla öne çıkarıyordu.

Telok yakınlarda durmuş, omzunu oyma bir sütuna yaslamış, dikenli mızrağını tuttuğu kollarından biri hariç diğerlerini göğsünde kavuşturmuştu. Zurvaşı'nın hükümdarlığı sırasında, Dişler ve Pençeler tarafından taşınanlar dışında Ruhlar İni'nde her türlü silah yasaklanmıştı. Bu ferman Zurvaşı'nın kalbinde taşıdığı korkudan kaynaklanıyordu; yönettiği vrixlerin kendisine karşı ayaklanacağı korkusu.

Ahnset bu kuralı kaldırmış, korku yerine güveni teşvik etmişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her zaman uyanık bir avcı olan Telok, mağarada gölgelerin kırılmadığı birkaç yerden birini bulmuş ve yeşil gözlerini ve işaretlerini nispeten karanlıkta hafifçe parlamaya bırakmıştı.

Omzuna erzak yüklü bir çanta asılmıştı ve Urkot'un yanında, kürsüde, her birinde bir mızrak bulunan benzer bir çift çanta duruyordu. Biri ona, diğeri Rekosh'a aitti.

Gözleri Rekosh'a takıldığında Telok'un çene kemikleri belirgin bir tedirginlikle seğirdi.

Özür dilemek için kollarını yan yana getirerek düzleştiren Rekosh, arkadaşlarına ulaşmak için son birkaç bölümü aceleyle geçti. "Tünellerde gezinirken yolumu kaybettim."

Telok alay etti.

Urkot bir bacağını yere vurdu. "Parmağını diktiğinden ve yardım için ruh çağıranlara koştuğundan korktum."

Telok kaba ve hırıltılı sesiyle, "Yolunu işaretlemek için bir ip koşmalıydın," dedi.

"Her zamanki gibi eğlenceli, dostlarım." Rekosh ön ayaklarını uzatarak birini Telok'un, diğerini de Urkot'un bacağına sürttü. Bacaklarındaki ince tüyler arkadaşlarının tanıdık kokularını aldı; biri orman, diğeri taş kokuyordu. "Yine de daha fazla gecikmeli miydin diye düşünmeden edemiyorum."

"Neden?" Urkot homurdanarak sordu. "Telok'un seni dövmesini ve saçlarından sürükleyerek Takarahl'dan çıkarmasını mı istiyorsun?"

Rekosh geveledi ve çantasını kavrayarak kürsünün kenarına sürükledi. "Hayır. Çünkü bu ikinize de biraz ısırgan hakaretler bulmak için daha fazla zaman kazandıracaktı."

Telok çene dişlerini şaklatarak, "Biraz daha dayanırsan sana memnuniyetle ısırik göstereceğim Rekoş," diye cevap verdi.

Rekosh çantasını içine uzandı ve içindekileri yer açmak için kaydıldı. "Bu kadar yetenekli bir avcıya göre kesinlikle sabırdan yoksunsun."

Telok ofladı pufladı. "Benim bolca sabrım var. Size daha fazla ayırmayı reddediyorum."

"O zaman korkarım yolculuğumuz sana sekiz kat daha uzun gelebilir." Rekosh bohçalanmış elbiseyi dikkatle çantasına yerleştirdi.

Urkot çenesini ona doğru eğdi. "Ona gösterdin mi?" "Bu yüzden onun inine gittim, Urkot."

"Bu benim soruma cevap değil Rekosh."

Telok bir çıtırtıyla mızrağının ucunu yere vurdu. "Orada yakalandın, dokumacı."

"Beni yakalamak için çok daha sıkı bir ağa ihtiyacınız olacak dostlarım." Rekosh çantayı kapattı ve bağını sabitledi. Daha fazla bir şey söylemeye niyeti olmamasına rağmen, kelimeler yine de ağzından çıktı. "Ama hayır. O... O fırsat ortaya çıkmadı."

Urkot içini çekti ve bir arka bacağı Rekosh'un arka bacaklarına çarptı. "Günlerce üzerinde çalışıp saklandın ve efendine bile gösteremedin mi?"

Çene kemikleri seğiren Rekosh çantasını kaptığı gibi başına ve omzuna astı. "Yanılıyorsun, Taşkafa."

"Ne şekilde, Needlelegs?"

"Bu onun için değil ve üzerinde çalışırken saklanmadım."

"Son birkaç gün içinde ininize sekiz kez girdim ve Telok"-Urkot başını arkadaşlarına doğru eğdi-"bunu altı kez daha yaptığını söyledi, ancak bir kez bile varlığımızı fark etmediniz."

Telok kesin bir ifadeyle, "Kesinlikle," dedi.

"Varlığınızdaki haberdardım," diye yanıtladı Rekosh. "Ben sadece işime odaklanmayı tercih ettim."

Diğerlerinin ona bakışlarına bakılırsa, onlar da onun iddiasına en az onun kadar inanmıyordu. Görevin içinde tamamen kaybolduğunu biliyorlardı... O da öyle.

"Başladığından beri hiç yemek yedin mi?" Urkot sordu.

Rekosh avucunu yukarı doğru çevirerek derin bir nefes verdi. "Yeterince yedim. O kadar odaklanmışım ki daha fazla yeme ihtiyacı hissetmedim."

Urkot kendini yukarı itti ve kürsüden aşağı kayd. "Demek kendini aç bıraktın ve inine saklandın. Bunu Kaldarak'ta da yapabilirdin."

"Tüm aletlerim Kaldarak'ta değil."

Telok huzursuzca bir bacağının ucunu yere sürttü. "Orada ihtiyacın olabilecek her türlü alet var."

Rekosh kısık bir hırıltıyla çantasını işaret etti. "Bu Takarahl'dan gelmiş en iyi dokuma parçası. Eşi benzeri yok. Ne burada, ne de orada. Benimkinden başka hiçbir aletle yapılamaz. Ve bunu Ahmya'ya verdiğimde, herkes onun hem güzelliğinin hem de eşinin rakipsiz olduğunu bilecek."

Urkot geveledi. "Sen onun eşi değilsin."

"Henüz," diye düzeltti Rekosh.

"Ve sen rakipsiz değilsin," diye ekledi Telok.

Rekosh omuzlarını dikleştirerek boyunu uzattı. "Tezgâhta daha iyi olduğumu söyle."

Urkot, insanların gülümseme dediğı şekilde çenesini kaldırarak, "Ketahn en azından seninle eşit," dedi.

"Ketahn yıllarca pratik yapmadı, pratik yapmak bir fark yaratmaz. Herhangi birinizin onun benim dengim olabileceğı ihtimalini düşünmesi bile bir hakarettir."

Telok dişlerini şaklattı. "Bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

Rekosh ofladı. "Çünkü gururu dürüstlüğünden daha ağır basıyor."

Urkot, "İkinizin yeniden alevlendirdiğı bu rekabete tereddütsüz odaklanma konusunda o da sizin denginiz," dedi.

"Kastettiğın kelime odaklanmak değil Urkot," dedi Telok. "Bu bir saplantı."

Ellerini iki yanına dayayan Rekosh, Telok'a ters ters baktı. "Hayır, bu *tutku*. Belki bir gün siz de kendinize ait bir şeyler bulursunuz."

"Hâlâ ısırmaya hazırım Rekosh."

"Ah, ama yapmayacaksın." Rekosh çenesini kaldırdı. "Bir yara bizi sadece daha fazla geciktirir."

"Bizi geciktireceğı için değil, yol boyunca acı içinde sızlanman beni deliliğe sürükleyeceğı için bundan kaçınacağım."

Urkot ön kollarını sekiz işareti yaparak çaprazladı - eksik kolu göz önüne alındığında tamamlanmamış bir hareketti. "Sekiz bizi bundan korur. Yolculuktan sağ çıkamayız."

Rekosh, "Yine de bizimle konuşması için Telok'a güvenirsek, bunun yerine sıkıntıdan ölürüz," dedi.

Avcı elini umursamaz bir şekilde sallayarak, "Daha az acı verici olur," dedi. "Acı bizi ne zaman yıldırır Telok?" "Şu an dışında mı?" "Döndüğümüzde elbiseyi Ahmya'ya vermeyi gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Urkot, ses tonundaki ciddiyet Rekosh'un eğlencesini bozuyordu.

"İstiyorum."

Urkot yine geveledi, mavi gözlerinde neşeli bir ışık dans ediyordu. "Bu ne için, Taşkull? Seni ne eğlendiriyor?" Rekosh sordu.

"Küçük Ahmya'nın senin ipeğine büründüğü düşüncesi, çok güzel ve süslü, ama tüm insanların giydiği o büyük siyah ayak örtüleriyle."

"Çizmeler," diye tısladı Rekosh İngilizce. "Onlara çizme deniyor."

"Evet, onlar. *Doots*. Her zaman çamurla kaplıdır. Senin ipeğin onlara kıyasla ıslıl ıslıl görünecek."

Rekosh'un çenesi düştü. Urkot'un sesindeki şaka açıldı ama haksız da sayılmazdı. Çizmeler, insanların yumuşak ayaklarını Takarahl ile Kaldarak arasındaki zorlu vahşi doğada yaptıkları yolculukta sayısız tehlikeden koruyan sağlam ayak örtüleriydi. İşe yarıyorlardı.

Ama zarif, zarif ya da gurur verici değillerdi. Rekosh'un diktiği elbiseyle tam bir tezat oluşturuyorlardı.

Ve Ahmya'nın durumunda, aşırı büyüktüler. Seyahatleri sırasında kaç kez bir çizme onun narin ayaklarından birinin üzerinden kaymıştı? Eğer ona bu elbiseyi verecekse, ona eşlik edecek uygun bir ayakkabıya ihtiyacı vardı - hem işlev hem de görünüm açısından uygun.

"Onun ruhunu paramparça ettin Urkot," dedi Telok. "Onun ayaklarını düşünmemişti."

Rekosh gözlerini kısarak homurdandı ve dişlerini gösterdi. "Eğer iğnelemeleriniz bittiyse, gidelim. Kalbim bu yolculuktan memnun. Kabilemizle yeniden bir araya geleceğiz ve ben de eşimi alıp kimin daha iyi dokumacı olduğuna dair tüm soruları ortadan kaldıracam. Ketahn bile benim yeteneğimin daha büyük olduğunu inkâr edemeyecek."

"Bu hangi beceriden bahsettiğine bağlı Rekosh," dedi arkasından derin ve sıcak bir sesle bir kadın.

Geveledi, çenesi biraz daha yukarı kalktı ve yeni gelenle yüzleşmek için döndü. "Beceriler, kraliçem. Kardeşinizden daha iyi olduğum birkaç yetenek var."

Takarahl kraliçesi Ahnset, Rekosh ve diğerlerinin iki adım ötesinde durdu. O, Zurvaşı'nın savaşı sırasında ölen kardeşleri Ketahn ve Ishkal ile birlikte Rekosh, Urkot ve Telok'un en eski dostlarıydı.

Kraliçe Diş'in eskiden taktığı altın, deri ve boncukları en son taktığından bu yana ay döngüleri geçmiş olsa da, onu bu tür süslemeler olmadan görmek hâlâ garipti.

Göğsünü örten ve belinden aşağı sarkan bol, beyaz ipek bir giysi giymiş ve ortasından mavi bir kuşakla tutturmuştu. İnsanlar buna *tunik* diyordu. Ahnset gibi biri için sadelik, alçakgönüllülük ve zarafetin mükemmel bir karışımı gibi görünüyordu.

Kraliçe'nin eşi Prime Fang Korahla, Ahnset'in yanında durdu. Başını eğerek, Rekosh, Urkot ve Telok'u selamlamak ve saygı göstermek için parmak eklemlerini baş desteğine vurdu. O da Ahnset'inkine benzer bir tunik giymek için bir zamanlar mevkiiyle özdeşleşmiş olan ziynetlerinden kurtulmuştu. Hâlâ bir savaş mızrağı taşıyordu, sapı kolunun alt kısmının kıvrımına sokulmuştu ve başı aşağıya dönüktü.

Her iki kadının da taktığı tek altın, biri Ahnset'in sağ, diğeri de Korahla'nın sol çenesinin etrafındaki altın bantlardı.

"Bazılarını tahmin edeyim mi?" Ahnset cıvıdayarak sordu, mor gözleri eğlenceyle kısılmıştı.

"Senden bunu isteyerek seni zorlamaya cüret edemem." Rekosh başını eğdi ve bir parmak eklemini başlığına dokundurdu.

Ahnset bir ön ayağını öne doğru kaydırarak Rekosh'unkine hafifçe dokundurdu. "Aramızda böyle formaliteler olmasını istemediğimi biliyorsun."

"Kendine engel olamıyor," dedi Urkot, hafifçe eğilip ön ayağını kraliçeninkine sürtmek için uzatmadan önce. "Kafasındaki kabarık ipek tüm alanı kaplıyor, bu yüzden kelimeler ağzından dökülüyor."

Telok kendini yaslandığı sütundan iterek kraliçeye de benzer bir selam verdi. "O biliyor, Urkot."

Korahla, "Evet, Ahnset her şeyin farkında," dedi.

Rekosh bir adım geri çekilerek, "Bu hak ettiğimizden daha büyük bir onur," dedi. "Takarahl kraliçesi bizi uğurlamak için burada."

"Demek gidiyorsun." Ahnset'in çene kemikleri sarktı. "Ne kadar aptalca olsa da fikrinizi değiştirebileceğinizi ummuştum. Burada yapılması gereken çok şey var."

"Kaldarak'ta bize ihtiyaç var," dedi Telok. "Diego, Ivy'nin yakında yavrusunu doğuracağını söyledi."

Urkot düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Onlara yardım etmek için elimizden geleni yapmak üzere orada olmak istiyoruz."

"Keşke ben de orada olabilseydim," diye cevap verdi, sesi kısık ve çığdı.

"Anlıyoruz Ahnset," dedi Rekosh. "Biliyorum ki Ketahn ama senin sorumluluğun Takarahl'a karşı. Sen ve Korahla arasında bu şehre iyi . İkiniz de yapılması gerekeni fazlasıyla yapacak kapasitedesiniz"

Ahnset başını çevirerek mağaranın derinliklerindeki heykellere doğru baktı. En uzunları, daire şeklinde duran, her biri sekiz değerli taşla işlenmiş sekiz taş sütundu - vrix tanrılarının, Sekizler'in temsili. Merkezlerinde kurucu kraliçe Takari bulunuyordu. Yeni heykeller bu anıtın kaidesinin etrafına yontuluyordu.

Rekosh, Ahnset'in o heykellerden hangisine baktığını biliyordu, gözlerindeki hüznü ışıktan bunu anlıyordu. Onun bakışlarını kendi bakışlarıyla takip etti.

En yeni heykellerden birkaçı Takarahl'daki diğer heykellere hiç benzemiyordu ve yan yana duruyorlardı. İki kol, iki bacak, iki göz. Alt çeneleri, arka ayakları ya da kafaları yoktu. İnsanlar. Rekosh ve yoldaşları iki sekiz gün önce şehre vardıklarında bu heykellerin yüzleri özelliksizdi ama şimdi gerçekten de tasvir etmeleri gereken varlıklara benziyorlardı.

Bunlardan ilki, Takarahl'ın tarihindeki en kısa ama en etkili hükümdarlık dönemini yaşamış olan ve Bir Zamanların Kraliçesi olarak anılan kadındı. Ivy Foster. Zurvashi'yi öldüren, bu şehrin vrix'lerini serbest bırakan kişi. Elinde bir mızrak, bacaklarını açmış, garip şekline rağmen güçlü duruşuyla ayakta duruyordu.

Yanında, tam da bu odada Zurvaşi tarafından katledilmiş olan tatlı, hastalıklı insan duruyordu. Ella. Şimdi dimdik ayaktaydı, hastalığının tahribatından kurtulmuştu. Burada karşılaştığı dehşetten kurtulmuştu. Ahnset'in şu anda baktığı heykel onunkiydi.

Rekosh dokuma tezgâhında çalışırken, Urkot zamanını burada taş yüzleri şekillendirerek, taş gövdeleri düzelterek ve heykellere hayat vererek geçirmişti. Ahnset bu görevde ondan yardım istemişti, çünkü Takarahl'ın taş şekillendiricileri gerekli beceriden yoksundu, ama hiçbirisi daha önce insan görmemişti.

O trajik geceden sonra bile, Takarahl'da insan gören vrix sayısı dört elin parmaklarını geçmezdi.

Ve bu yakın zamanda da değişecek gibi görünmüyordu. Bu ziyaret sırasında bazı insanları Takarahl'a getirmekten bahsedilmişti ama Zurvaşi'nin kalan destekçileri az olsa da, diğer vrixlerin garip küçük varlıkları görünce nasıl tepki vereceklerini tahmin etmenin bir yolu yoktu.

Takarahl'a giren ilk ve tek insan Ella'ydı ve burada tanıştığı son...

Rekosh'un göğsüne bir sızı saplandı. Zurvaşi'nin ölümünden sonra bile kimse onun zulmünün etkisinden tam olarak kurtulamamıştı. Ruhu hâlâ Takarahl'ın en karanlık koridorlarında dolaşıyordu. Gerçekten sürgün edilmesi uzun zaman alacaktı ama Ahnset bunu başarmak için çok çalışıyordu ve bu yolda çoktan ilerlemişti.

Ahnset yumuşak bir sesle, "Keşke aynı fikirde olabilseydim Rekoş," dedi.

Korahla ona doğru yaklaşarak bir bacağına Ahnset'in arka bacaklarına bastırdı. "Böyle konuşmayın kraliçem."

Telok, "Şüphe duyup yine de ilerlemeniz, tam da bu yüzden Takarahl'ın en büyük umudu olmanızdan kaynaklanıyor," dedi.

Ahnset derin bir nefes verdi. "Ella'nın ölümünün bir anlamı olmasını istiyorum. Onu onurlandırmak için bildiğim tek yol bu. Ne kadar üzgün olduğumu göstermenin ve Zurvaşi'nin korkunç mirasından biraz iyilik çıkarmanın bildiğim tek yolu bu."

Rekosh insan heykellerini inceledi. Onları bu şekilde tasvir edilmiş görmek tuhaftı; bu kadar büyük ve katı, bu kadar sert ve hareketsiz. Çok sessiz.

"Ella'nın ruhu burada seninle, Ahnset," dedi Urkot nazikçe. "O biliyor."

"Benim umudum da bu yönde. Takarahl'ın onun hoş karşılanacağı ve güvende hissedeceği bir yer haline gelmesi için çalışacağım. Burası onun için bir yer olacak.

herkes."

Korahla'nın yeşil gözlerindeki sert ışık - kraliçesini koruyan deneyimli bir savaşçının ışığı - Ahnset'i izlerken yumuşadı. "Ve başaracaksın, kalbimin yarası."

Ahnset'in çene kemikleri eşine doğru dönüp yaklaşırken yükseldi. Dişiler kafalıklarına hafifçe dokundu ve gözleri kapandı.

Rekosh'un çantasının ağırlığı birden arttı. Henüz böyle bir bağlantı kurmamış, Ahmya ile bağlarını sağlamlaştırmamıştı. Henüz eşine sahip çıkmamıştı. Şimdi, çantasındaki elbise daha çok

Efendisinin bahsettiği kaderin karmakarışık ipleri -hayatının her anı karmakarışık, inanılmaz derecede ağır, çözülmesi imkânsız.

Dişiler ayrıldığında Ahnset, Rekosh ve diğerleriyle yüzleşti. Hepsinin gözlerinin içine baktı ve sonunda dikkatini Rekosh üzerinde topladı. "Telok'tan Baş Pençe, Urkot'tan da kraliçenin taş şekillendiricisi olarak hizmet etmelerini istedim. Reddettiler."

Rekosh'un iki yanındaki arkadaşları özür dilercesine eğildiler.

Ahnset kalkmaları için el salladı. "Farklı bir şey beklemiyordum. Her ne kadar benim isteğimi de reddedeceğini bilsem de, sana sormak zorundayım Rekosh." "Kendimi ne Prime Claw ne de Rekosh için en iyi seçim olarak görmüyorum.

Kraliçe'nin taş şekillendiricisi Ahnset," dedi Rekosh.

Çene çaldı ve ön ayağını uzatarak Rekosh'unkine şakacı bir şekilde çarptı. "Seni danışmanım olarak kabul ediyorum Rekosh. Bu şehrin vrix'lerinin ne düşündüğünü ve hissettiğini her zaman biliyorsun ve fısıltı ağın Zurvashi'nin yanlışlarını düzeltmede çok yardımcı olacaktır."

Kaderin ağırlığı hâlâ üzerindeydi. Bu iplerin onu nelere sürükleyeceğini bilmiyordu ama sonunda nereye, Kaldarak'a geri götüreceğini biliyordu.

Ahmya'ya dönelim.

"Böyle bir istekle beni onurlandırdın," dedi Rekosh yumuşak bir sesle, bir parmak eklemine başucuna dokundurarak, "ama haklısın Ahnset. Reddetmek zorundayım. Benim yerim artık Takarahl değil."

"Biliyorum Rekosh. Bu tüneller sensiz çok sessiz olacak."

"Kaldarak ise çok gürültülü olacak," dedi Telok.

"Gürültüyü özleyeceğim." Ahnset kollarını açarak Rekosh, Urkot ve Telok'u elleriyle yaklaştırmaya çağırdı. Bir araya geldiklerinde, dört büyük kolunu da insanların sarılma dediği şekilde erkeklerin etrafına sardı. "Kan bağımız olmasa da siz de en az Ketahn kadar benim kardeşimsiniz."

Alnını öne eğdi ve üç erkek de başlarını onunkine değdirdi.

"Ve sen, kız kardeşimiz," diye homurdandı Telok.

"Kendinizi güvende tutun," dedi Ahnset, sesi Rekosh'a doğru gürleyerek. "Kabilemizi güvende tutun. Kraliçeniz olarak bunu emrediyorum."

"Biz de senin kardeşlerin olarak itaat edeceğiz," diye yanıtladı Rekoş. "Sözlerimi bir bağa dönüştürüyorum Ahnset."

"Ben de öyle," diye yankılandı Urkot ve Telok.

"Güzel." Ahnset kucagını gevşetip doğruldu ve erkeklere bakarken yumuşak bir trıl sesi çıkardı. "Şimdi gidin, ben size kalmanızı emretmeden önce."

"Sekiz kat gözleri seni izlesin Ahnset," dedi Urkot, Sekiz'in yarım kalan işaretini yaparak.

Ahnset de aynı hareketle kollarını kavuşturdu. "Ve siz, dostlarım. Kardeşlerim."

Urkot ve Telok geri çekilirken, ilki çantasını ve kürsüdeki mızrakları toplarken, Rekosh sesini alçaltarak Ahnset'e yaklaştı. "Ayrılmadan önce son bir fısıltı."

Ahnset'in hareketiyle Korahla da yaklaştı ve gözlerini Rekosh'a dikti.

"Zurvaşı'nın takipçilerinin mezar odalarında saklandığına dair yeni söylentiler var" dedi.

Korahla, "Mezar odalarını baştan aşağı aradık ve Başspiker Valkai ile ruh çağırıcıları tetikte bekliyor," dedi, "ama tekrar bakacağız."

"Uzun zamandır şüphelendiğimiz gibi, Arapsaçı'nda onun takipçilerine dair fısıltılar da var," diye devam etti. Bunların Ulkari adlı eski bir Fang'in kız kardeşi Urshar'dan geldiği söyleniyor. Ulkari'nin Zurvashi'nin diğer takipçileriyle birlikte Arapsaçı'nda olduğunu iddia ediyor."

Korahla mırıldandı, sesi alçak ve sıkıntılıydı. "Onu tanıyorum. Urshar'ın bilgiyle mi yoksa spekülasyonla mı konuştuğunu belirleyeceğiz."

"Teşekkür ederim Rekosh," dedi Ahnset. Ön ayaklarını son bir kez birbirine değdirdikten ve göz göze geldikten sonra geri çekildi.

Rekoş mızrağını Urkot'tan aldı ve üç erkek yola koyuldu.

Rekosh Takarahl'dan ilk kez birkaç günden fazla bir süre için ayrıldığında Zurvaşı'nın Kaldarak'a karşı verdiği savaşa katılmıştı. Gençti, arkadaşlarıyla birlikte macera ve zafer yaşamaya hevesliydi. Yıllarca güzelliği ve tehlikeleri hakkında hikâyeler dinledikten sonra Arapsaçı'nın derinliklerini kendi gözleriyle görmeye hevesliydi.

İkinci kez Ketahn'a çukurda katıldığında olmuştu. En eski ve en yakın arkadaşına yardım etmek için bu şehirle olan bağlarından vazgeçtiği zamandı. O zaman daha temkinliydi ama önünde uzanan uçsuz bucaksız bilinmezliğe ve arkasında alev alev yanan eski kraliçenin öfkesine rağmen heyecanını inkâr edememişti.

Bu sefer farklıydı. Gideceği yere dair belirsiz bir hisle değil, tam bir bilgiyle yola çıkıyordu. Tam olarak nereye gittiğini ve oraya vardığında ne yapacağını biliyordu. Bu bilinmeyene doğru bir macera değildi... en azından daha önceki yolculuklarında olduğu gibi.

Ruhlar İni'nin etrafına tekrar göz gezdirdi, Zurvaşı'nın lekesinden arınarak kazandığı dinginliği özümsemişti, kristallerin parlaklığına hayran kaldı. Belki de ataları burada ruhen yaşıyordu ama Rekosh'un geleceği Takarahl'ın ötesindeydi.

Kaldarak'ta onu bekliyordu.

"Ketahn'a yakında ziyarete geleceğimi söyle," diye seslendi Ahnset, güçlü sesi mağarada yankılanıyordu.

Rekosh omzunun üzerinden, "Yapacağız," diye cevap verdi. "Ahnset," diye mırıldandı Korahla.

"Yakında, Korahla. Takarahl daha önce kraliçesi olmadan dayandı. Eminim yine kraliçesi olmadan bir ya da iki gün dayanabilir, özellikle de siz burada gözetmenlik yapıyorsanız."

Korahla hırladı ve mızrağının ucu yerde takırdadı. "Bunu denetlemek için burada olmayacağım Ahnset. Şehir kraliçesi olmadan sekiz gün hayatta kalabilir ama *ben* sensiz bir daha hayatta kalamam."

Rekosh'un göğsü sıkıştı ve kalbi tekledi.

Bir anı daha boşa harcamayacaktı. Yeterince beklemiş, yeterince ertelemişti. Kaldarak'a döndüğünde, çiftleşme hediyesini tamamlamak için ayak örtülerini yapacak ve son dikişi atar atmaz giysileri Ahmya'ya sunacaktı.

Her şeyden önce eşine sahip çıkacak ve ondan ayrı bir gün daha geçirmeyecekti.

BÖLÜM 3

Rekosh, nefesini tutarak kemik iğnenin ucunu ipeğe bastırdı. Parmakları ve iğne dışında tüm dünyası sessiz ve hareketsizdi. İşte o an gelmişti. Takarahl'da sekiz günden fazla ve burada Kaldarak'ta üç gün daha çalıştıktan sonra, vizyonu nihayet tamamlanmak üzereydi.

İğne kumaşı deldi. İşaret parmağı ile başparmağı arasında sıkıştırdı ve tamamen geçirdi. İnce ipliği dikkatlice çekip bağlarken ve fazlalıkları küçük bir kara taş bıçağıyla keserken kalbi küt küt atıyordu.

Rekosh nefesini burun deliklerinden yavaşça bıraktı. Her nasılsa, bu sadece göğsünü daha da sıkılaştırdı. İğne ve ipliği bir kenara bırakırken parmakları ağrıyor ve elleri titriyordu. Küçük ayak örtüsünü eğerek, açıklığının etrafına eklemeyi yeni bitirdiği dantelli süslemeleri inceledi.

Alt çenesi kalktı. Beyaz ipek güçlü ve dayanıklıydı ve her bir kaplamanın alt kısmı kalın, esnek deriyle güçlendirilmişti. Göze hoş geliyordu ve yetenekliydi - tıpkı Ahmya gibi.

Parmaklarını ayakkabının içine doğru kaydırды ve açtı. Tam olması gereken yerdeydi. Rekosh sadece ölçülerinin doğru olduğunu umabilirdi. Elinde sadece tahminleri ve ellerinin Ahmya'nın vücuduna nasıl oturduğuna dair anıları vardı ve Takarahl'a dönmeden önce bile ona dokunma fırsatları kısıtlıydı.

Ayak örtüsünü arkadaşının yanına koyarak elbiseyi tuttu ve kaldırdı. İninin penceresinden içeri giren güneş ışığı elbiseye vuruyor, boyanmamış ipekteki renk ipuçlarını ortaya çıkarıyordu.

Malzeme o kadar ince dokunmuştı ki, şeffaftı ve karmaşık dikişli süslemelerini öne çıkarıyordu. Çiçek ve yaprak desenleri ipek boyunca uzanıyor, Ahmya'nın vücudunun hangi kısmını kaplayacakları düşünüldükçe yerleştiriliyordu - insanların *göğüs* dediği o hassas et tümsekleri gibi. Desenlerin içine diktiği beyaz kristal parçacıkları ışığı yakalıyor ve giysiyi çevirdikçe parlıyordu.

Elbise çok güzeldi ve ilk bakışta son derece narindi. Ama tıpkı kendisi için yaptığı kadın gibi, bu giysi de görüldüğünden çok daha sertti.

Arkadaşlarına bunun en iyi eseri olduğunu söylerken böbürlenmiyordu. Ne Takarahl ne de Kaldarak bunun bir benzerini görmüştü ve bu, vrix'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen çekici küçük bir yaratık için mükemmel bir hediye idi.

"Artık beklemek yok," dedi.

Rekosh onu ilk gördüğü andan itibaren Ahmya'nın çekimine kapılmıştı. Görünüşü ilgisini çekmişti; küçük ve kıvraktı, yumuşak ve soluk bir teni vardı. Kendi türünden farklıydı, birçok yönden zıttı ve bunda büyük bir güzellik buluyordu. Güneş ışığında parıldayan tuhaf, yuvarlanan kahverengi gözlerinde, siyah saçlarının ipeksi ışıltısında, dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünde ya da kaşlarını çatarkenki yumuşaklığında böyle bir güzellik. Kahkahalarının hafif, lirik tınısında ve sesinin yatıştırıcı yumuşaklığında.

Ona olan arzusu, *ihtiyacı* gün geçtikçe artıyordu ve içgüdülerini kontrol etmek giderek zorlaşıyordu. İçindeki her şey onu ipeğine sarmasını ve eşi olarak sahiplenmesini istiyordu.

Ve Takarahl'a yaptığı son ziyaret ona zamanın geldiğini daha da kanıtlamıştı.

Zurvaşi gitmiş, Ahnset Takarahl'ı yönetmiş, insanlar Kaldarak'a yerleşmiş ve iki vrix şehri arasında barış sağlanmıştı.

Rekosh küçük çiçeğini almak için bir an bile beklemeyecekti.

Dekoratif dikişlere dikkat ederek elbiseyi katladı ve büyük bir kumaş parçasının üzerine koydu. Kumaşı elbisenin üzerine katladıktan sonra minik ayak örtülerini topladı ve onları da elbisenin üzerine koyarak düzgün ve rahat bir bohça haline getirdi.

Zihninin gözünde, uzun, pençe uçlu parmaklarının bu ayak örtülerini Ahmya'nın ayaklarına geçirdiğini gördü, insan giysilerini çıkarıp

elbiseyi çekmeden önce altındaki yumuşak, pürüzsüz teni, şeffaf *ipeğin* -onun ipeğinin- tenini okşadığını gördü ve-

Hayır. Hayal etmeyeceğim. Sekiz gözüm ve iki kalbimle kendim göreceğim.

Rekosh kollarının altıyla bohçayı karnına bastırdı ve masadan kalkarak geri çekildi. Kapıya doğru yürürken tavandan sarkan rengârenk ipek parçalarını ve kuru çiçek demetlerini -ki bunların hepsi Ahmya'nın hediyesiydi- bir kenara fırçaladı. Solmuş olsalar da o çiçeklerin kokuları burnuna doldu. Ne kadar tatlı olsalar da, ininde olmasını arzuladığı tek kokuyla kıyaslanamazlardı.

Ahmya'nın kokusu.

Yakında.

Elbise onun becerisini gösterecek, niyetini açıklayacak ve duygularını, arzusunu, tutkusunu ve adanmışlığını aktaracaktı. Henüz söylemeye cesaret edemediği tüm kelimeleri dile getirecekti.

Kapının girişinde asılı duran ağır örtüyü süpürerek açan Rekosh dışarı çıktı.

Sıcak ve hoş hava, büyüyen bitkilerin, kavrulan yiyeceklerin ve yakındaki şelaleden gelen buğunun kokusuyla postunun üzerinden akıyordu. Kendisi ve yoldaşları burada sadece birkaç ay döngüsü yaşamış olsa da, uzakta olduğu süre boyunca buranın havasını çok özlemişti.

Yemyeşil yapraklarıyla yükselen ağaçlar etrafını sarmış, gövdeleri hem yukarıya hem de aşağıya uzanıyordu. Kaldarak'ın binaları, ağaç gövdelerinin etrafına ve en kalın dalların üzerine inşa edilmiş platformların üzerinde duruyordu; duvarları ve çatıları iç içe geçmiş ahşap, yaprak ve ipekten yapılmıştı. Köprülerden oluşan bir ağ, platformları ağ benzeri bir düzende birbirine bağlıyordu.

Takarahl'ın gölge avcısı vrixleri yedi yıl önce dikenli martılara savaş açtığında, sık sık Kaldarak'a onu yakıp kül etmekten söz etmişlerdi. Ancak iki şehrin topraklarını ayıran bataklığın bu tarafına ulaştıklarında, Rekosh ve arkadaşları bunu yapma dürtülerini tamamen kaybetmişlerdi. Gözleri açılmıştı. Yoldaşlarının, dostlarının hayatları kraliçenin açgözlülüğü uğruna heba edilmişti.

Zurvaşi savaşı, mender kökünün bolca yetiştiği bölgeleri ele geçirmek için başlatmıştı; kökün iyileştirici özelliklerinden dolayı değil, en sevdiği mor boya tonunu yapmak için kullanılabildiği için. Dikenli martıların kökleri gölge avcılarıyla serbestçe takas etmiş olması önemli değildi. Bu kökler

kraliçe bu toprakları ele geçirmesi ve kökü kendisi için istiflemesi gerektiğine karar vermişti.

Urkot bir kolunu kaybetmiş, Rekosh, Ketahn ve Telok sayısız yara izi biriktirmiş ve Ketahn'ın süt kardeşi Ishkal -diğer pek çok gölge birlikte- Zurvashi kemerine mor ipek asabilsin diye ölmüştü.

İstedliğini elde eden Zurvaşı dikenli martılara karşı savaşmakla ilgilenmemeye başlamış ve ordusunu Kaldarak'a yürüyemeden geri çekmişti. Rekosh, savaşçılarından kaçının savaşma isteğini kaybettiğini bildiğinden, kaçının davasını terk edip eve dönmeye hazır olduğunu bildiğinden şüpheliydi.

Ama bu bilgi bir fark yaratmazdı. Kraliçe her zaman sadece kendi duygularını dikkate almıştı.

Burayı göreceğini, hele de kendisinin ve yoldaşlarının yıllar önce acımasızca savaştıkları Vrix ile burada barış ve dostluk içinde yaşayacağını asla hayal edemezdi. Yine de Kaldarak'ta kendini uzun, çok uzun zamandır Takarahl'da olduğundan daha fazla evinde hissediyordu.

Rekosh Kaldarak'ta kolaylıkla gezindi. Şimdiye kadar, gözleri kapalı olsa bile kendi ininden Ahmya'ninkine gidebilir, sadece dokunarak ve hatırlayarak hareket edebilirdi. Bu yürüyüşü kaç kez yapmıştı? Kendisinin olmasını arzuladığı dişiyi kaç kez izlemiş, kalbinin onu paylaşmaya çağırdığı kelimeler dışında her şeyi söylemişti?

Yolda karşılaştığı dikenli martılarla selamlaşsa da normalde olduğu gibi durup sohbet etmedi.

Bugün internette fısıltı yok. Dedikodu yok, söylenti yok, eğlenceli hikâyeler yok. Her adım bir öncekinden daha hızlıydı ve onu hedefine doğru artan bir hızla taşıyordu.

Kaderine doğru.

Takarahl'a yaptığı ziyaret sırasında, birbirine dolanmış olmasına rağmen gerilmiş olan kader iplerinin acı verici bir şekilde farkına varmıştı. Ama o ve arkadaşları geri dönerken, bu ipliklerin uyum içinde birbirine dolandığını hissetmişti. Tek tek ipliklerden çok daha güçlü bir halat oluşturmuşlardı.

Onu doğrudan Ahmya'ya götüren bir ip.

Rekosh ve kabilesinin gelişi bu şehrin genişlemesine yol açmıştı. Yetenekli dikenli kafatası zanaatkârları devasa ağaçlardan birinin üzerine üç yeni platform inşa etmiş ve bunları kalın ağaçlardan yapılmış köprülerle diğerlerine bağlamıştı.

dokunmuş ipek kordon. Platformları birbirine bağlayan sağlam basamaklar, insanların platformlar arasında seyahat etmesini kolaylaştırıyordu.

En alçak, en geniş platform iki büyük yapıyı barındırıyordu. Biri, insanların yemeklerini ve konuşmalarını paylaşmak için bir araya gelebildikleri bir yerdi; kendi deyimleriyle *takıldıkları* bir yerdi. Onun yanında Will ve Diego'nun paylaştığı, diğer insan inlerinin neredeyse üç katı büyüklüğünde bir in vardı. Bu büyüklük, hem çiftleşmiş bir çift için bir yaşam alanı hem de hem insanlara hem de vrixlere baktıkları bir şifa yeri olarak ikili amacı nedeniyle gerekliydi.

En üst katta Cole'un çalışma odası bulunuyordu ve etrafına inşa ettiği büyük ahşap güverte sayesinde dikkat çekiyordu. Güvertenin oymalı direklere sahip alçak korkuluğu ve burayı doldurmak için tasarladığı sandalyeler ve masa arasında, Kaldarak'taki başka hiçbir şey tam olarak aynı görünmüyordu.

Ama Rekosh'un her zaman dikkatini çeken, üç küçük iniyle ortadaki platformdu: Soldaki Callie'ninki, ortadaki Lacey'ninki ve sağdaki Ahmya'ninki, platformun genişlediği ve daha da büyüdüğü yer.

Onun inine doğru bakarken kalbi küt küt atıyordu. Dışarıdaydı, sırtı Rekosh'a dönüktü ve uzun siyah saçlarının telleri esintide dalgalanıyordu. Onun görüş açısından sadece başı ve omuzları görünüyordu.

Adımlarını hızlandırdı ve hediye karnına sıkıca bastırarak insan platformlarına ulaşmak için ip köprüden atlayarak geçti.

Rekosh onu görmeden ya da onunla konuşmadan bütün bir ay döngüsünü geçirmiş ve çok daha uzun bir süre boyunca kalbinde hissettiği iddiayı açıklamamıştı.

Alt platformu hızla geçti ve merdivenlerden bir üst kata çıktı. Yanlarından geçerken Callie ve Lacey'nin inlerine bakmadı bile, platformun hafif kavisinin Ahmya'yı tekrar görüş alanına sokacağı anı bekleyerek gözlerini ileriye dikti.

Kelimeler zihninde yuvarlanıyor, ona söyleyebileceği yüzlerce şey, iddiasını ortaya koymanın yüzlerce yolu oluşuyordu. Ama doğru kelimeler hangileriydi? Hangisi özlemini, hayranlığını gerçekten ifade edebilirdi?

Duygularını onun dilinde düzgün bir şekilde ifade edebilir miydi?

Sonra bakışları kızın üzerine yerleşti ve tüm şüphelerini bir kenara bırakarak kalbi hızla çarpmaya başladı.

Onun *vi'keishi*-küçük çiçeği-güneş gibi parlıyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir kalçası eğilmiş ve dudakları eğlenerek kıvrılmış bir şekilde çalışma odasına bakıyordu.

Rekosh'un çene kemikleri gülümseyerek yukarı doğru seğirdi ama bakışları kızın vücudunda gezinirken düştü. Mavi bir tulum ya da o ve diğer insanların normalde giydiği beyaz gömlek ve şort yerine, parlak pembe ipek giymişti; bir parça göğsünü sararak karnını ortaya çıkarıyor, diğeri beline bağlanarak dizlerine kadar sarkıyordu.

Parmaklarını sıktı, pençelerini avuçlarına bastırdı ve bir hırlamayı zar zor zapt etti. Bu ipeği *onun* bedeninden koparmayı arzuluyordu, kalitesiz olduğu için değil, ki kesinlikle öyleydi, ama *onun* olmadığı için. O sadece en iyi ipeği giymeyi hak ediyordu.

Sadece *Rekosh'un* ipeğini giymesi gerekiyordu.

Ahmya güldü. Hafif, müzikal ses Rekosh'un gerginliğini alıp götürdü, ruhunu yatıştırdı ve doğrudan kalbine dokunarak onu biraz daha hızlı bir şekilde kendisine çağırırdı.

Sakin ol, Rekosh. Sabırlı ol. O senin olacak ve bir daha senden başka kimsenin ipeğini giymeyecek.

Ahmya'nın inine yaklaşırken soldan gelen bir hareket dikkatini çekti. Rekosh durdu.

Cole pencerenin önünde diz çökmüş, ikiye bölünmüş bir kütüğün etrafına dolanmış ipek bir ipin uçlarını tutuyordu. İkinci bir ip de kütüğün diğer ucuna bağlanmış ve pencerenin üstünden sarkan kalın dallardan oluşan bir çerçeveye asılmıştı.

"Bu iyi mi?" Cole İngilizce sordu. "Biraz daha yüksek," dedi Ahmya.

"Geçen sefer de böyle demiştin, ama sonra çok yüksek çıktı!"

Son kez mi? Rekosh'un yokluğunda Cole Ahmya'yı ne sıklıkla ziyaret etmişti? Erkek insan onun için başka ne yapmıştı?

Yine güldü. "Çok sert çekmen benim suçum değil." Cole kıs kıs

güldü. "Çok sert çekmek diye bir şey yok." "Oh, çok iğrençsin."

Rekosh başını öne eğdi. Sözcükleri biliyordu ama Ahmya'nın ses tonu daha derin anlamlar ima ediyordu ki insanlar bunu her zaman dillerine yedirirdi.

Ve gözlemlediği kadarıyla, birbiriyle alakasız sözcükler kullanmayı çok seviyorlardı.

"Ben sadece temel insani ihtiyaçları olan bir adamım. Başka birinden benim için çekmesini isteyecek değilim. İstemediğin sürece-"

Yüzü kızaran Ahmya parmağını erkeğe doğru uzattı. "Dur orada! Bu asla olmayacak Cole."

Çifileşmeyi önermek için.

Rekosh tam olarak anlamasa da, insanlar dillerindeki herhangi bir kelimeyi cinsel bir şey ima edecek şekilde çarpıtabiliyorlardı. Ses tonlarına ve Ahmya'nın tepkisine bakılırsa Cole'un şu anda yaptığı da tam olarak buydu.

Rekosh'un göğsündeki ısı alevlendi ve derisinin altından dışarı doğru sıçradı. Yumruklarını sıkarak insanlarla arasındaki mesafeyi kapattı.

"Ah, ama," diye devam etti Cole. "Yapamam-"

"Onu çekeceğim," diye homurdandı Rekosh.

Her iki insan da irkildi; Ahmya keskin bir nefes aldı ve Cole küçük kütüğü tutmak için çabalarken bir küfür savurdu.

"Kahretsin dostum!" Cole yüzünü Rekosh'a doğru çevirdi. "Ödümü kopardın."

"Rekosh!" Ahmya düz, beyaz dişlerini göstererek parlak bir gülümsemeye haykırdı. "Yeni mi geldin?"

Rekosh, Ahmya'nın çıplak baldırını okşamak için bir ön ayağını uzatarak, "Hayır," dedi elinden geldiğince nazikçe. Ahmya'nın çekici kokusu Rekosh'un başını döndürdü.

Ama ne kokusunun tatlılığı ne de teninin yumuşaklığı içindeki ateşi söndürdü. Parmakları paketlenmiş hediyeıı sıktı, çene kemikleri birbirine yaklaştı ve derisi kıllandı. Gerginlik kol ve bacaklarından akıyordu. Ahmya'yı göğsüne çekip inine götürmekten başka bir şey istemese de Rekosh, Cole'a ters baktı.

Cole'un gözlerinin üzerindeki kürk tutamları, kaşları birbirine kenetlenmişti. "Uh... merhaba?"

"Sözlerimi duydun mu, insan?" Rekosh üst ellerini uzattı, pençelerini kancalamadan önce parmaklarını açtı. "Onu çekeceğim."

Cole ürperdi ve kararsız bir kahkaha attı. "Bir uzvun dışına çıkacağım ve ne olduğunu bile bilmediğini tahmin edeceğim."

Rekosh göğsündeki gurultuyu duymazdan gelerek Cole'a yaklaştı. İnsan, ikiye bölünmüş kütüğü platformun üzerine bıraktı ve kendini ayağa kaldırdı.

Rekosh, "Çok sert çekilemeyeceğini biliyorum," dedi.

Cole'un kahkahası bu kez daha kendinden emindi. "Peki ne o zaman, dostum?" "Göster bana. O zaman doğru söyleyip söylemediğini öğreniriz."

Cole başını sallayarak parmaklarını sarı saçlarında gezdirdi. "Rekosh, bu sadece bir şakaydı-"

"Halat," dedi Ahmya telaşla, yanakları kıpkırmızı olmuş Rekosh'un yanına yaklaşıırken.

Çene kemikleri sarkan Rekosh ona baktı. "İp mi?"

Başını salladı ve ahşap iskeleti işaret etti. "Sadece *bitkiyi* asmak için kullandığı ip hakkında şaka yapıyordu."

Cole kıkırdayarak, "Elbette öyleydim," dedi ve çenesindeki kısa tüyleri ovuşturdu.

Rekosh Ahmya'dan ikiye bölünmüş kütüğe baktı. Kütük, dibinde birkaç küçük delik bulunan bir leğen oluşturacak şekilde oyulmuştu. "Bitkiyi biliyorum ama *planturr* nedir?"

Cole çömeldi ve kütüğü kaldırarak uyluklarının üzerine koydu. "Bu bitki yetiştirmek için. Biraz toprak atın ve tohumlarınızı gömün. Bunlar" - delikleri işaret etti - "*draynidge* için. Kırdığım bir kütüğün içinde doğal bir oyuk bulduğumda aklıma geldi ve Ahmya'nın hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Gülümsedi. "Bayıldım. Gerçekten çok düşüncelisin Cole. Teşekkür."

Rekosh'un bacaklarındaki tüyler diken diken oldu.

Bu saksı bir hediye idi; bir erkekten bir kadına el yapımı bir hediye. Rekosh'un iple ilgili olmadığını bildiği *çekıştırme* konuşmalarıyla birlikte düşünüldüğünde, bu sadece tek bir şekilde yorumlanabilirdi.

Cole Ahmya'ya sahip çıkmaya çalışıyordu. Rekosh'a meydan okuyordu.

Cole sırtıttı. "Sorun değil. Burada boş zamanım ve odundan başka bir şeyim yok, o yüzden istersen daha fazlasını yapabilirim."

Rekosh hırlayarak çenesini gıcırdattı. "Onun senin odununa ihtiyacı yok, insan."

Erkek ayağa kalktı ve saksıyı kolunun altına sıkıştırdı. "Bu o kadar kolay ki Ahmya'ya olan saygımdan bir şey söylemeyeceğim bile. Çünkü belli ki kötü bir ruh hali içindesin. Eve dönerken çantanda bir makara iplik falan mı çözüldü?"

"Kafanı tahta tozlarıyla mı doldurdun?" "Talaş mı demek istiyorsun?"

"Kulaklarınızın arasından görünmez."

"Talaş ne demek değil, dostum. Belki biraz sakinleşirsin?"

Rekosh dişlerini gösterdi. Kalbi küt küt atıyor, uzuvlarına dikenli bir sıcaklık yayıyordu.

Meydan okuma, yüzleşilmesi gereken bir şeydi. Bir meydan okuyucu ezilmesi gereken biriydi. Ahmya'ya karşı ileri sürülecek tek iddia Rekosh'unkiydi ve o da diğerlerini öfke ve vahşetle reddedecekti.

"Her şey yolunda mı Rekosh?" Ahmya sordu. Ona dokunmasa da Rekosh'a o kadar yaklaştı ki, Rekosh derisinde rahatsız edici bir hava akışı hissetti ve ince tüyleri onun kokusunu içine çekti.

Burun deliklerinden o kokuyu daha fazla içine çekti ve başını ona doğru çevirdi. Kaşlarının arasındaki kırıxıklıkta, kahverengi gözlerinin derinliklerinde, hafifçe çatılmış kaşlarında endişe vardı.

Bir insanla savaşımayacağım. Kabilemin bir üyesine zarar vermeyeceğim.

Rekosh, "İyi olmayan şey kısa bir süre içinde iyi olacak," diye yanıtladı.

"Yakında." "Aaaanyway..." Cole topuklarının üzerinde geriye doğru sallandıktan sonra saksıyı eline aldı. "Senin için de uygunsa devam edip bunu bitirecek misin Rekosh?"

"Yardım edeceğim." Rekosh saksıyı Cole'un elinden kaptı ve diğer erkeğin itirazına aldırmadan pencereye doğru tuttu. Omzunun üzerinden Ahmya'ya baktı. "Burada mı?"

"Teşekkürler," diye mırıldandı Cole.

Ahmya sırtarak gözlemlemek için geri çekildi. Ellerini kaldırdı. "Biraz daha yukarı."

Rekosh saksıyı hafifçe yukarı kaldırdı, her seferinde ancak bir iplik aralığı kadar hareket ettirebildi. "İşte!" Ahmya avuçlarını dışarı doğru iterek seslendi. "Mükemmel."

Rekosh çene kemiklerini gülümseyerek kaldırdı ve Cole'a doğru çevirdi.

Cole ipleri yerine bağlarken, "*Kıpırdama, seni aşağılık herif,*" diye homurdandı.

Rekosh kollarını tamamen sabit tutsa da gözleri Cole'un parmaklarını takip ederek serbestçe hareket etti. "Düğümün iyi değil."

Cole Rekosh'a ters ters baktı ve düğümü daha da sıktı. "İyi olmayan bir kelime değil."

Rekosh bir hırlamayı güçlkle bastırdı. İnsanların dili neden bu kadar gereksiz yere karmaşık, bu kadar tutarsız olmak zorundaydı? "Yavruların bundan daha iyi düğüm attığını gördüm."

"Evet, başımızın üstünde yerin var-"

"Dur." Rekosh kütüğü yüzünde boş bir ifadeyle tutan Cole'a doğru kaydıldı. Rekosh'un elleri düşünmeye gerek duymadan çalıştı, ipi zarif ama güçlü bir düğümle bağladıktan sonra diğer ipi çözdü ve aynı şekilde yeniden bağladı.

İşi bittiğinde Rekosh geri çekildi. Cole da aynısını yaptı ve saksıyı asılı kalması için serbest bıraktı. Kütük esintiyle hafifçe, neredeyse fark edilmeyecek şekilde sallandı.

İnsan erkek ellerini kalçalarına dayadı. "Oldukça iyi görünüyor."

Ahmya parmaklarını kütüğün tepesinde gezdirdi. "Teşekkür ederim. İçinde bir şeyler yetiştirmek için sabırsızlanıyorum."

Rekosh başını eğerek ekiciye baktı. En güzel yeri düğümleriye; başka hiçbir yerinde zarafet ya da incelik yoktu. Rekosh geri döndüğüne göre Cole'un iddia girişimi anlamsızdı. Burada bir rekabet yoktu.

"Yardım ettiğin için teşekkürler Cole," dedi Rekosh. "İnimize güvenli yolculuklar."

"Vay canına. Az önce bana siktir git mi dedin?" Cole kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ağzının köşesi eğlenen bir yarım gülümsemeye kalktı.

Rekosh, Cole'un çalışma işaret ederek, "*Siktir* değil," diye homurdandı. "Git."

Ahmya aralarına girerek, "Sakin olun çocuklar," dedi. "Hepimiz arkadaşız, değil mi?"

Rekosh çenesini sıktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Çene dişlerini Cole'a doğru şaklatmamak için şaşırtıcı bir çaba göstermesi gerekti.

Cole ellerini pantolonuna sildi. "Ben tamamen iyiyim, Ahmya."

Tekrar Rekosh'a baktı. "İyi olduğuna emin misin? Bir şey mi oldu?"

Cole'un gülümsemesi ağzının geri kalanına yayıldı. "Bunun daha çok *henüz* gerçekleşmemiş bir şeyle ilgili olduğundan eminim."

Gözlerindeki o neşeli ışıktan ve sesindeki alaycı tondan Cole'un ne demek istediği anlaşılıyordu.

Rekosh, Cole'un tekrar çiftleşmeyi ima etmesine mi yoksa haklı olmasına mı kızması gerektiğinden emin değildi.

"Rahatla dostum." Cole Rekosh'un omzunu sıvazladı.

Rekosh insanın eline baktı. "Haklısın, bu *henüz* gerçekleşmemiş bir şey. Seni *henüz* Kaldarak'tan bırakmadım. Ne olacağını merak ediyorum."

Cole gözlerini kısarak başını öne eğdi. "İnsan *spuhlat*'a gider, olacak olan budur. Bak, Ketahn ve Telok'un ara sıra dostça ölüm tehditlerine alışkınım ama bu genelde senin tarzın değil. Bu yüzden"-Cole ellerini kaldırdı, avuç içleri Rekosh'a dönüktü ve bir adım geri çekildi-"Seni kendi haline bırakacağım. Taşakların bu kadar mavi olmadığına konuşuruz."

"Cole!" Ahmya'nın nefesi kesildi.

"Oh, doğru ya. Mavi değiller, kırmızılar. Şu anki yüzünle aynı renk, Ahmya."

"Aman Tanrım," diye inledi ve elleriyle yüzünü kapattı. Sonraki sözleri boğuktu. "Sadece git, lütfen. Seni kendim aşağı itmeden önce."

Cole uzaklaştı ve birkaç adım sonra dönerek, "Belki siz ikiniz sonunda aranızdaki sorunu çözerseniz, beni birlikte atabilirsiniz. Bu sizin ilk *gününüz* olabilir."

Göğsü guruldayan Rekosh, Cole'a doğru ilerledi. İnsan geri çekiliyor olsa da Rekosh'un içgüdüleri tetikleydi ve Cole'un sadece alay ettiğini içten içe biliyor olsa da bunun bir meydan okuma olduğunda ısrar ediyorlardı. "Eğer onu şimdi fırlatırsam, sözlerinin ne anlama geldiğini bana söyler misin Ahmya?"

Ellerini indirdi ve Rekosh'a bakarak ona bir gülümseme sundu, ancak bakışlarını tutmadı. Aslında Rekosh'tan başka her yere bakıyor gibiydi. "Demek bir süre önce döndün?"

Onu incelerken uzun, yavaş bir nefes verdi. Alt ellerinde tuttuğu bohça o anda çok daha ağır geldi, içindeki ateş öfkeden daha yumuşak ama daha az yoğun olmayan bir şeye dönüştükçe ağırlığı arttı.

"Üç gün," dedi Rekosh. "Ben... katılmam gereken çok şey vardı." Ön kollarının üst kısmını birleştirdi. "Beni affet. Sana daha erken gelmeliydim."

Sonunda Ahmya başını geriye eğdi ve onun bakışlarıyla buluştu. "Sorun değil. Özür dilemene gerek yok Rekosh. Sadece Urkot ve Telok'un döndüğünü gördüğümde, ortalıkta görünmediğin için Takarahl'da kalıp kalmadığını merak ettim."

Alt çenesi kalktı. Bu ifadenin ona bu kadar doğal gelmesi garipti. Bir Vrix'in yüzünde o kadar da derin bir ifade değildi belki ama insanlar gülümsediğinde, Ahmya gülümsediğinde, yüz hatları değişiyordu.

Ve onun gülümsemesini en son gördüğünden beri çok uzun zaman geçmişti. En son *ona* gülümsediğini gördüğünden beri.

"Kalamazdım. Benim yerim burası, kabilem ." Rekosh onun gözlerinin içine baktı. Sıcak kahverengi gözleri çok anlamlı, çok derin ve davetkârdı. "Sen buradasın."

Ahmya'nın gözleri parladı. Bakışlarını indirirken gevşek bir tutam saçı gergin bir kahkahayla kulağının arkasına sıkıştırdı. "Başka nerede olabilirdim ki?"

Rekosh'un boğazında düşünceli bir tını duyuldu. "Sen Xolea'da olacaktın, ben de Takarahl'da olacaktım. Ama şimdi buradayız. Birlikte."

Ona doğru baktı. "Sen... Takarahl'ı özlemiyor musun? Hayatın boyunca orada yaşadın."

"Dünya'yı özlüyor musun?" diye sordu nazikçe.

Ahmya yavaş ve derin bir nefes aldı ve tekrar çevresine baktı. "Bazen. Özlediğim bazı şeyler var." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsemesi geri döndü, bu kez daha yumuşak, daha sıcaktı. "Ama geri dönmeyi isteyecek kadar değil. Burayı seviyorum."

Rekosh ona uzanmamak için parmaklarını sıkıca kıvırdı. "Ben de Takarahl için aynı şeyi hissediyorum. Gökyüzünü ve güneşi görebildiğim burası daha güzel, daha iyi. Çiçekleri görebildiğim yer."

Yanakları pembe lekesini korusa da Ahmya bu kez gözlerini ondan kaçırmadı ve Rekosh onun gözlerindeki sevinç titreşimini kaçırmadı.

"Ama orada seni özleyecek bir ailen yok mu?" diye sordu. Rekosh'un kalbi tekledi ve bir şey onları sıkıca sardı.

"Sadece Ahnset."

"Hepimiz onu özlüyoruz." Ahmya ellerini karnına doğru kavuşturdu. "Ama... sağ salım dönebilmenize sevindim."

Göğsü şişti, sıcaklıkla dolup taşıtı.

Kadınım beni gördüğü için mutlu.

Gözleri kızın ellerini takip etmek için eğildi. Karnında küçük pembe yara izleri uzanıyor, eteğinin ipeğinin altında kayboluyordu; onu tehlikeden korumadaki başarısızlığının izleri.

Bu sıcaklık geldiği gibi hızla kayboldu.

Ivy tepki vermekte biraz daha yavaş kalsaydı, Ahmya bir ateş dikenini tarafından öldürülecekti. Bitkinin dalları Ahmya'nın ince boğazına dolanacak, zehirli dikenleriyle etini delecek ve onu Rekosh'un gözleri önünde elinden alacaktı.

Daha hızlı olsaydım, ikisini de zarar görmekten kurtarabilirdim. Daha dikkatli olsaydım.

Bir daha asla.

Üst kollarından birini uzattı ve kızın elini tuttu, göbeğinden uzaklaştırdıktan sonra parmaklarını kızın elinin etrafına doladı. Kızın eli adamınkinin içinde çok küçüktü.

Rekosh onu daha yakına çekti. "Ahmya, seninle bir şeyler paylaşmalıyım."
"Sözler mi? Ne... ne tür kelimeler?" Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Öyle değil mi?"

Şu anda kelimeleri paylaşıyor muyuz?"

Kızın eli elinin içindeyken, hafifçe titrediğini hissetti ve neredeyse kalbinin çırpınışlarını hissedebileceğine yemin edecekti. Buna karşılık onun da kalbi daha hızlı çarpıyordu. Bohçalanmış elbiseyi biraz daha yukarı kaldırdı ama henüz ona sunmadı. "Kalbimden gelen kelimeler, *kir'ani vi'keishi*. Kelimeler-"

"*Diego!*" diye bağırdı bir vrix derin ve gür bir sesle.

Rekosh'un ince tüyleri diken diken oldu ve başını Ketahn'ın sıkıntılı çağrısına doğru çevirdi. Ahmya elini onunkinden çekti ve dönüp baktı.

Ketahn kollarında Ivy ile bir halat köprüden hızla geçerek insan platformlarına doğru ilerliyordu. Rekosh daha önce Kaldarak'ı bu kadar hızlı geçen birini görmemişti; köprüünün Ketahn'ın bacaklarının altında çılgınca sallanması bile onu yavaşlatmamıştı.

"Sorun nedir?" Ahmya sordu. "Sorun bebek mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Rekosh.

Sonunda kuluçka dönemi gelmiş olmalıydı. Çünkü başka bir şey olsaydı, Ivy hasta ya da yaralı olsaydı ya da...

Ketahn Rekosh ve Ahmya'nın altındaki sağlam platforma ulaştığında, bacakları onu daha da hızlandırdı. İnsan şifacının inine dalmadan önce Diego'yu tekrar çağırdı. İnin içinden boğuk sesler yükseldi ama Rekosh onların ne dediğini anlayamadı.

" oluyor?" Cole yukarıdaki güverteden seslendi.

Callie platform boyunca koşarak Rekosh'un yanında durdu. "Bağıran Ketahn mıydı?"

"Sanırım bebek," dedi Ahmya. "Diego her an doğabileceğini söyledi."

"Şimdiden mi?" Cole hızlı adımlarla platformundan aşağı inerken sordu.

Will aşağıdaki sığınaktan dışarı fırladı. Koyu kahverengi tenli erkeğın üzerinde sadece pantolon vardı ve hızlı nefes alış verişleriyle göğsü ve omuzları kabarıyordu.

Cole platformun kenarından eğildi. "Will! oluyor?"

Will başını kaldırdı. "Bebek geliyor. Vereceğınız tüm bezlere ihtiyacımız var."

"Hemen!" Callie, çalışma odasına doğru koştuğunu söyledi.

Ahmya ve Cole da Rekosh'u yalnız bırakarak inlerine koştular.

En azından Lacey kaşlarını birleştirmiş bir halde ininden çıkana kadar. Rekosh'a baktı. "Neden herkes bağılıyor?"

"Ivy'nin kuluçkası geliyor."

Yeşil gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Lanet olsun!"

Diğeri insanlar döndüğünde, Rekosh onlara alt platforma kadar eşlik etti ve Will de topladıkları bezi alıp inine geri döndü. Şimdi gelen başkaları da vardı; Ketahn'ın bağırışlarını duyan dikenli martılar merak ve endişe içindeydi.

Rekosh onlardan birine Telok ve Urkot'a haber vermesini, diğeri de Kaldarak'ın *daiya*'sına - kraliçeleri Nalaki ve eşi Garahk'a - rapor vermesini söyledi.

İnsanlar, boğuk seslerin ve çığlıkların duyulduğu Diego ve Will'in ininin girişinden birkaç adım ötede duruyordu.

"Bu çok erken değıl mi?" Lacey sordu.

Callie, "Vrix yumurtalarının çatlamasının dört ay sürdüğünü söyledi," diye cevap verdi. "Ve Ivy'nin söylediğine göre, hamile kaldığını düşündüğünden beri yaklaşık o kadar zaman geçmiş."

"Evet ama insanlar için dokuz ay," dedi Cole. "Bunun için altı buçuk ay falan olması gerekmez mi? Ortada buluşalım mı?"

"Burada günler Dünya'dakinden daha uzun," dedi Ahmya. "Yani teknik olarak daha uzun."

Callie içini çekti ve başını salladı, uzun, kalın, kıvrırcık siyah saçları sallanıyordu. "Zaten bu işler böyle yürümüyor Cole."

Lacey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tüm bunlar bizim için bilinmez."

Ahmya yumruklarını çenesine bastırarak endişeli bir ifadeyle sığınağı doğru baktı. "Sence o... o iyi olacak mı?"

Callie ciddiyle, "Bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım insanlar ve Vrix'in gerçekten uyumlu olup olmadığını öğreneceğiz."

Çene kemikleri sarkan Rekosh, Ahmya'yı inceledi. Gözlerinde bir korku parıltısı vardı. İnsanlar *hozpitul* olmadan yavru doğurmanın onlar için riskli olduğunu, doğuştan gelen tehlikelerle karşı karşıya olduklarını açıklamışlardı. Ahmya bu yüzden bir yavruya annelik yapmakta tereddüt eder miydi?

İnsanlar küçüktü ve Ahmya hepsinin en küçüğüydü. Vücudu bu çileye dayanabilecek miydi?

Bu belirsizlik Rekosh'un derisinde bir ürperti yarattı. Ona uzanma, kollarını ona dolama ve onu bedenine çekme, kucağına alma isteğine güçlkle karşı koydu. Bunun yerine, bohçalanmış elbiseyi kolunun altına sıkıştırdı ve o anın geçtiğini kabul etti.

Uzun, çok uzun bir süreden beri ilk kez dua etmek istedi. Sekiz'e, Ivy'yi ve yavrularını bu durumdan kurtarması, onları güvende ve zarar görmeden tutması için yalvarmak istiyordu. Çünkü Ivy onun kabilesinin bir parçasıydı. Ivy onun arkadaşı, ailesi, Rekosh'un kandan başka her şeyiyle kardeşi olan bir vrix'in eşi idi.

Ve eğer bundan sağ çıkamazsa, insanlar vrix yavruları doğuramazsa, bu Rekosh'un Ahmya'sına sahip çıkamayacağı anlamına gelirdi... çünkü onun hayatını riske atmazdı.

Ama her şey yolunda giderse, Ivy ve Ketahn'ın yavruları sorunsuz bir şekilde doğarsa, bu şu anlama gelecekti...

Her şeyi.

Bu, tüm farklılıklarına rağmen, Vrix ve insanların kaderlerinin birbirleri için yazılmış olduğu anlamına gelirdi. Olmaları gerektiği anlamına gelir.

Yumruklarını sıktı.

"Ivy ve yavruları iyi olacak," dedi Rekosh, Ahmya'nın ona bakan bakışlarıyla buluşarak. "O güçlü biri. Ketahn da güçlü. Küçükleri de güçlü olacak."

BÖLÜM 4

AHMYA, bacak bacak üstüne atmış, kucağında battaniyesiyle paletinin üzerinde oturmuş, tahta tarağını saçlarında gezdiriyordu. Açık pencereden yumuşak bir sabah esintisi içeri giriyor, ormanın nemli toprak, güçlü bitki örtüsü ve güzel kokulu çiçek kokularını taşıyordu.

Ahmya için her gün gerçeküstüydü. Her sabah kabartılmış ipek ve kumaştan bir yatakta, devasa bir ağacın üzerinde yerden yüksek bir evde, örümcek benzeri uzaylılarla birlikte yaşadığı bir köyde uyanıyor ve kendi kendine rüya görüp görmediğini merak ediyordu. Bunların herhangi biri nasıl gerçek olabilirdi?

Xolea'da yeni bir hayata başlamak üzere *Somnium* gemisiyle Dünya'dan ayrıldığında, bir şeyi kesinlikle hayal etmemişti. İnsanlar diğer zeki yaşam formlarıyla hiç temas kurmamış, böyle varlıkların var olduğuna dair kanıt bulamamışlardı. Yine de Ahmya buradaydı, *Somnium*'da bulunan binlerce kişiden hayatta kalan yedi kişiden biriydi ve vrixlerle birlikte ormanda yaşıyordu.

İnsanların üreyebildiği Vrix.

Her şeye rağmen, Ahmya'nın bu yabancı dünyada uyandığından beri gördüğü onca harikulade, dehşet verici şeye rağmen, bu açık ara en şaşırtıcı keşifti. İnsanların Vrix'lerle çiftleşebildiklerini değil, onlarla *üreyebildiklerini*.

Böyle bir şey mümkün olmamalıydı. İnsanlar ve vrixler birbirlerinden çok farklıydılar.

Diego bunun kolonistlere yola çıkmadan önce yapılan iğnelerden kaynaklandığını tahmin etti. Onlara tüm bu iğnelerin

Bağıklık sistemlerini güçlendirir, toksinlere ve hastalıklara karşı dirençlerini artırır ve vücutlarının yeni dünyalarına uyum sağlamasına yardımcı olur.

Görünüşe göre, enjeksiyonlar insan vücudunun uzaylı spermine uyum sağlamasına da izin verdi.

Tarağı yatağının yanındaki küçük ahşap masanın üzerine koyan Ahmya derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Bu sabah Ivy'yi görmeye gidecekti. Ivy'nin doğuma girdiği gün çılgınlık ve ağlamalar gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etmesine rağmen, Ivy ve bebek şükürler olsun ki hayatta kalmışlardı ve gayet sağlıklıydılar. Yorgun ama sağlıklı. Bu herkes için büyük bir rahatlama olmuştu.

Zaten bir arkadaşlarını kaybetmişlerdi. Bir başkasını kaybetmek istemiyorlardı.

Ertesi gün Callie, Lacey ve Cole, Ivy'yi ziyaret etmek için akşama kadar beklemiş, ona ve bebek Akalahn'a dinlenmeleri için zaman tanımışlardı. Ahmya onlara katılmamıştı. Gün boyunca içinde paniğe varan bir endişe vardı, çalkantılı ve bunaltıcı. Bunun nereden geldiğinden ya da onu neden bu kadar aniden etkilediğinden hâlâ emin değildi...

*Nedenini biliyorsun,
Ahmya. Çünkü sırada sen
varsın.*

"Ben değilim." Battaniyeyi bacaklarının üzerinden attı ve kendini ayağa kaldırdı.

Öylesin ve bunu biliyorsun.

"Kes şunu. Ben... Ben örümcek bebek doğurmayacağım."

Ahmya bu düşüncenin onu dehşete düşürdüğünü itiraf etmek zorundaydı. Örümceklerden her zaman korkmuştu ve hâlâ her türlü böcek ve örümcekten ürküyordu. Vrixler kesinlikle örümcek olmasalar da, onların pek çok araknoid özelliğini görmezden gelemezdi. Zamanla onların yanında rahat olmaya başlamıştı ama biriyle seks yapmak?

Rekosh'la seks yapmayı mı kastediyorsun?

Kafasının içindeki sese şaşış gözlerle baktı. "Artık senden bir şey duymak istemiyorum."

Meraklı olduğunu biliyorsun. Ketahn ve Ivy'nin çiftleştüğünü duyduğundan beri öyleydin. Ivy'nin zevk dolu çılgınlıkları, Ketahn'ın gırtlaktan gelen homurtuları ve hırıltıları-

"Ugh. Kapa çeneni." Sanki bu sinir bozucu iç sesi ve hafızasında yer etmiş sesleri susturabilecekmiş gibi başını salladı.

Masanın üzerindeki toprak saksıda yetişen *xal'keishahl*'dan (baharat çiçeği) birkaç yeşil, tırtıklı yaprak kopararak

Ağına attı. Öfkeyle çiğnerken yaprakların tarçına benzer tadı dilinin üzerinde patladı. Yaprakların dokusu pek hoş olmasa da dişleri temizlemekte işe yarıyordu.

"Biraz meraklı olmakta yanlış bir şey yok," diye mırıldandı.

Bakireydi ama cahil değildi. Ahmya insanlar seks yaptığında neler olduğunu biliyordu, bunun iyi hissettirebileceğini de biliyordu ama kendi kendini tatmin etmekten başka bir şey deneyimlememişti. Ve Cole'un mevcut tek insan erkek olduğunu düşünürsek...

Ahmya doğruldu ve ipek eteğinin kenarını aşağı doğru çekti. "Hayır. Sadece...hayır."

Cole yakışıklıydı ve onu tanıdığı süre içinde çok değişmiş, üç ay önce *Somnium*'dan ayrıldıklarından beri onun için gerçek bir arkadaş olmuştu. Özünde düşünceli ve güvenilir biriydi. Ama onun tipi değildi ve ona karşı hiçbir çekim hissetmiyordu. Diğer tek bekâr insanlar Callie ve Lacey'di. İkisi de muhteşimdi ama Ahmya cinsel açıdan ikisiyle de ilgilenmiyordu.

Bu da ona iki seçenek : Bakire olarak ölmek ya da bir vrix ile çiftleşmek.

Tam olarak hangi Vrix olduğunu biliyorsun.

İnledi ve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Neden tüm bunları şimdi düşünüyorum?"

Çünkü Rekosh geri döndü ve sen gerçeği biliyorsun.

Ahmya baharat çiçeğinin pembe çiçeğini kopardı. "Seninle konuşmam bitti."

Kapıya doğru yürüdü, ancak aniden durdu. Tavana bakarken başını geriye doğru eğdi. "Düşüncelerimle baş başa çok fazla zaman geçiriyorum."

Zaten hep böyle değil miydi? Hâlâ babasıyla yaşarken, saatlerce odasında ev ödevlerini yapar, sadece sessiz, boğucu aile yemekleriyle ara verirdi. Sonunda evden taşındığında yalnızdı ve burada durumun böyle olmadığını bilse de bazen öyle hissediyordu.

Özellikle de Rekosh'un bir ay önce ayrılmasından sonraki ilk birkaç gün için.

Vrix'in mükemmel koku alma duyuları vardı ve görünüşe göre insanlar yumurtlama dönemindeyken heyecanla tepki veriyorlardı. Ivy bunu Ahmya, Lacey ve Callie'ye açıklamıştı. Dişi Vrix'in feromonlarını salgılaması gibiydi, sadece daha güçlüydü.

Bu yüzden Ahmya uyandığından beri ilk kez yumurtladığında, tüm vrixlerle temastan kaçınarak birkaç gününü küçük inine kapanarak geçirmek zorunda kalmıştı. Bu süre zarfında erkek bir dikenli martı onu kokladığında Rekosh etrafta olsaydı neler olabileceğini ancak hayal edebilirdi.

Rekosh'un türü ve dikenli martılar arasındaki barış tehlikeye girmiş olabilir.

Bunun tedirgin edici bir deneyim olduğunu söylemek hafif kalırdı ama en kötüsü sessizlikti. Lacey, Callie ve diğer insanları her gün görmeye devam etse de bir şeyler eksikti. Günlerinin çok doğal bir parçası haline gelen, hayatının çok doğal bir parçası haline gelen bir şey.

Bir şey değil. Bir şey.

Sakin buna cüret etme, Ahmya. Sakin Rekosh'un yanında olmasını özlediğini itiraf etme. Onsuz çok sessiz olduğunu. Bu...

"Tamam, gitme zamanı!"

Kapıya doğru ilerledi, botlarını çekti, sırt çantasını omuzlarına astı ve dışarı çıkmak için asılı duran ipeği bir kenara fıçaladı. Güneş ışığının parlak ışınları yukarıdaki gölgelikte parıltıyor, esintide sallanan yaprakların ve dalların dans eden gölgelerini oluştuyordu. Platform boyunca inen merdivenlere doğru yürüdü. Callie ya da Lacey'den hiçbir iz yoktu. Bu saatte ya uyuyorlardı ya da salonda kahvaltı ediyorlardı. Cole her zaman şafakla birlikte uyanırdı, ya birçok projesinden biriyle meşgul olurdu ya da dikenli martıların avlarına katılırdı.

Rekosh ne yapıyordu? Dinleniyor muydu, yoksa uyanık mıydı? Gününü nasıl geçirecekti?

Ha! Gördün mü, hala onu düşünüyorum.

Ahmya iç çekti. Son birkaç ay, insanlar Kaldarak'ta kendilerine bir yer edinmek için Vrix'lerle birlikte çalıştıkları için emek dolu geçmişti. Çoğu gece yatağı yorgun argın, vücudundaki her kas ağrıyarak girmiş ve yatağına uzandığı anda sızıp kalmıştı.

Ama uyanık kaldığı başka geceler de olmuştu, sadece küçük kabilelerinin olduğu günleri özlüyordu. Yıldızların altında bir ateşin etrafında toplanıp konuştukları zamanları. O zamanlar her şey çok daha samimiydi ve bu kadar meşgul ve dağınık değillerdi. Elbette, hayatları için kaçıyorlardı ama... Ahmya yeni bulduğu ailesiyle geçirdiği zamanın tadını çıkarmıştı.

Ve bu son ay boyunca Rekosh'un varlığını özlemişti. Onunla birlikte çalışmaya, ona göz kulak olmaya ya da onunla konuşmaya geldiğinde günlerinin ne kadar parlak geçtiğini fark etmemişti - İngilizce öğrenmeye hevesli olduğu için bunu sık sık yapıyordu. Ona görüldüğünü hissettirdi. Ona dahil olduğunu hissettirdi. Ona bir yük gibi davranmıyor ya da ayak bağı olduğunu hissettirmiyordu.

Sonra o gitti ve her gün bir öncekinden daha kasvetli geçti. Rekosh nazik, destekleyici ve koruyucuydu. Onun arkadaşıydı. *Daha fazlası olmak istediğini biliyorsun, Ahmya.*

Düşünceleri iki gün öncesine, Rekosh'un bir ay süren yokluğunun ardından onunla konuşmaya geldiği zamana geri döndü.

Kalbimden gelen kelimeler, kir'ani vi'keishi. Benim küçük çiçeğim.

Ahmya'nın kalbi küt küt atmaya başladı ve bir elini göğsüne bastırdı. Ne söylemek üzereydi? Ne itiraf etmek üzereydi?

Söylemediği sözler, Dünya'dan ayrılmak için *Somnium*'a bindiğinde karşılaştığı şey kadar büyük ve korkutucu bir bilinmeyendi.

Ama tamamen bilinmez değillerdi, değil mi? Adamın neyi itiraf etmiş olabileceğine dair oldukça iyi bir fikri vardı ve eğer tahmini doğruysa, bu sadece tamamen yeni bir dizi belirsizliğe yol .

O...o onu eşi olarak istedi.

Ahmya alt dudağının iç kısmını çiğnedi.

Bu çok mu yanılttı? Çok mu iticiydi? Ivy Ketahn'la çiftleşmişti ve mutluydu. İkisi seks yaparken çıkardığı seslere bakılırsa, *gerçekten* mutluydu. Ama ilişkileri seksin çok ötesindeydi. Birbirlerini seviyorlardı, birbirlerine değer veriyorlardı ve bu birlikte olmadıkları zamanlarda bile yaptıkları her şeyde açıkça görülüyordu.

Ahmya aynı mutluluğu Rekosh'ta bulabilir miydi? Vrix'i ilk gördüğünde, bu cevap kesin bir *hayırdı*, ama o zamandan beri...

Ahmya merdivenlerden aşağıya, ana platforma doğru koştu.

O zamandan beri Rekosh'un her kıpkırmızı bakışıyla kalbi çarpıyor, her dokunuşuyla teni karıncalanıyor ve başka hiç kimseye duymadığı bir şekilde onun için yanıp tutuşuyordu.

Onu tekrar görmek ona tüm bunları hatırlatmış, bedeninin tepki vermesine, arzulanmasına neden olmuştu. Ve dün gece, Ahmya günaha teslim olup ininin karanlığında kendine dokunduğunda, klitorisini okşarken hayal ettiği Rekosh olmuştu. Boşalırken yatağının içinde boğuk boğuk ağladığı şey onun adıydı.

Yanakları kızaran Ahmya bu anıyı bir kenara itti. "Ivy. Ivy ve yeni bebeği görmeye gidiyorum."

İnsanların platformlarını Kaldarak'ın geri kalanına bağlayan ip köprüyü geçti ve Ketahn ile Ivy'nin inine doğru aceleyle ilerledi, yol boyunca kendisini selamlayan dikenli martılara kendi dillerinde cevap verdi, biraz ağır aksak ve muhtemelen yanlış telaffuz edilmiş olsa da. Ancak ağaç köyünün yerlileri, kabile arkadaşları haline gelen insanların tuhaf aksanlarına alışkındı ve süregelen dil engellerini aşmanın yollarını bulmuşlardı.

Nihayet hedefine ulaştığında Telok'u sığınağın dışındaki platformda durmuş, parlak yeşil gözleriyle Kaldarak'ı tararken buldu, iki kolunu göğsünde ve karnında kavuşturmuştu. Ahmya yaklaşırken başını ona doğru çevirdi, çene kemikleri yukarı doğru hareket ediyordu.

Ahmya kocaman gülümsedi. "Günaydın, Telok."

Onaylarcasına çenesini eğdi. Karşılaştığı en iri vrix olmasa da, en korkutucu vrix olabilirdi. Siyah ve yeşil derisindeki tüm o yara izleri, delici bakışları ve derin, hırıltılı sesiyle çoğu zaman oldukça gergin görünüyordu. Ama onun ne kadar derinden önemsendiğini ve bir sorun olduğunda kabile üyelerinin yardımına ne kadar çabuk koştuğunu görmüştü.

"Her şey yolunda mı?" diye

sordu. "Evet."

"Neden burada tek başına duruyorsun?"

Telok oflayıp pufladı ve köyün geri kalanına el sallayarak İngilizce cevap verdi: "Herkes buraya görmeye gelsin. Herkese söylüyorum. Ivy ve Akalahn dikenli martılar görmeden rahat edemez."

"Uyanmışlarsa onları görmemin bir var mı? Çok uzun kalmayacağım."

Elini yumruk yaptı ve Cole ile Will'in ona öğrettiği bir hareketle başparmağını kaldırdı. Onu bunu yaparken görmek hem tuhaf hem de komikti.

"Uyan artık."

Ahmya sırtıttı. "Teşekkür ." Kapı çerçevesinin iç içe geçmiş dallarına vurdu.

"Ben Ahmya."

"İçeri gel!" Ivy seslendi.

Kumaş kapıyı kenara iten Ahmya sıcak inin içine süzüldü. Burası Ivy ve Ketahn'a Kaldarak'a ilk geldiklerinde verilmişti ve insanlar için inşa edilenlerden daha büyüktü; çiftleşmiş bir çift için bir in.

Kapının yanında duran mızraklar, duvarda asılı ağlar ve ipek ip bobinleri ve aletler, otlar ve küçük kavanozlar da dahil olmak üzere her türlü eşyayı içeren gömme cepler ve raflar vardı. Bir köşede kil kaplar ve dokuma sepetler, onların yanında da taş levhalardan yapılmış vrix yapımı bir fırın duruyordu. Levhalar, bir tarafı açık bir kutu oluşturuyor ve içinde alçak, mavi-yeşil bir alevin yandığı bir kaseyi ortaya çıkarıyordu.

Ateşin yanında Ketahn ve Ivy, kabartılmış ipekten bir dağın üzerinde dinleniyorlardı. En büyük, en rahat fasulye torbasını bile utandırırđı.

Görünüşe göre birileri meşgulmüş.

Ahmya botlarından çıkarken, ipek kabartmanın erkek vrixlerin yavrularına hazırlanırken yaptıkları içgüdüsel bir şey olup olmadığını merak etti. Kadınların yuva yapmak dedikleri şey gibi.

Çıplak ayaklarının altındaki yumuşak kürk halıyla çifte yaklaştı.

Ivy Ketahn'ın göğsüne yaslanmış, altın sarısı saçlarını bir omzunun üzerinden geçirerek örmüştü; büyük siyah ve mor vrix ise onun arkasında oturmuş, alt çift kolunu onun ortasına dolamıştı. Kollarında battaniyeye sarılı bir bohça taşıyordu.

Ahmya odanın ortasında durdu. "Umarım etmiyorumdur." "Rahatsız ediyorsun," dedi Ketahn.

Gözleri genişledi. "Oh."

Ivy kıkırdadı ve arkadaşına baktı. "Sus. Sorun yok, Ahmya. Telok sayesinde, bitmek bilmeyen bir ziyaretçi akını tarafından bölünmeden biraz uyuyabildik."

"İstersen daha sonra da gelebilirim," dedi Ahmya. "Biraz erken olduğunu biliyorum."

"Bir şeyiniz yok. Bir süredir uyanıktık." Ivy eliyle Ahmya'yı işaret etti. "Daha yakına gel. O kadar durmana gerek yok." Sırıttı ve Ketahn'ın kolunu okşadı. "Tehditlerine rağmen Ketahn ısırmaz."

Ketahn çene dişlerini birbirine geçirdi ve menekşe rengi gözleri Ahmya'nın üzerine dikildi. "Eğer dinlenmeni sağlamak için ısırmam gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Ahmya ürperdi. Onun dişleri arasında kalmak istemezdi.

-Ya da başka bir Vrix'in.

Rekosh'unki hariç mi?

Kapa çenenin, beyin.

"Şu anda çok korumacı davranıyor ama sana zarar vermeyecek Ahmya," dedi Ivy.

"Isırmak yoksa, yemek de yok," dedi Ketahn çitirdayarak.

"Eğlence yok." Kadınlar güldü.

Başını eğdi ve Ahmya'ya bakmadan önce Ivy'nin saçlarını okşadı. "Sana zarar vermeyeceğim. Gel. Gururumu, kalbimi, sevgimi gör. Kuluçkamızı gör."

Gerginliğini üzerinden atamayan Ahmya aralarındaki mesafeyi kapattı. Tedirginliği Ketahn'dan kaynaklanmıyordu. Başlangıçta onu kesinlikle korkutmuştu ama o zamandan beri aileden biri olmuştu. Ona zarar vermeyeceğini, tehditlerinin şakadan ibaret olduğunu biliyordu. Ivy'yi, diğer insanları ve arkadaşlarını -kablesini- korumak söz konusu olduğunda onun ne kadar özverili olduğunu ilk elden görmüştü.

Hayır, Ahmya'nın endişesi tamamen Ivy'nin kucağındaki bebekten kaynaklanıyordu.

Ahmya Ivy'ye yaklaştıkça kadının her zamankinden daha soluk tenini ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti. Ivy'nin bitkin olduğu belliydi ama hâlâ canlılığını koruyordu ve her zamanki kadar güzeldi.

Ahmya gülümsedi ve pembe baharat çiçeğini kaldırarak Ivy'ye uzattı. "Senin için. Fazla bir şey değil ama burada buket yapabileceğim çiçek bolluğu yok. İlk açan bu oldu."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Ivy çiçeği sapından tutup burnuna götürürken.

"Nasıl geçti?"

Ivy çiçeği indirdiğinde Ketahn nazikçe ondan aldı. Siyah pençeleri olan iri elleri, sapı Ivy'nin kulağının arkasındaki saçlarına doğru nazikçe kaydırды ve yoldan çıkmış sarı telleri geriye itti.

"Gerçekten mi? Korkutucuydu," dedi Ketahn'ın elini tutup parmaklarını onunkilerle birleştirerek. "Yapamayacağımı düşündüğüm anlar oldu. Başaramayacağımı düşündüğüm anlar. Ne kadar çok ya da ne kadar sert ıkırırsam ıkınayım bebek gelmiyordu. Çok yorgundum, sürekli bilincim gidip geliyordu ama ıkınma dürtüsü her zamanki kadar güçlüydü."

Ivy kolunda tuttuğu kundağa baktı ve gülümsedi. "Sonunda geldiğinde çok rahatladım. Sonra onu gördüm. O kadar güzeldi ki. Ve o... o mükemmel, Ahmya."

Kısa bir kahkaha atarak başını kaldırdı. "Yine de beni çok kötü yaraladı. Neyse ki Diego beni çabucak iyileştirdi, yani yaşasın Dünya bilimi. Ama

Tüm o acıya rağmen... Oğlumuzu kucağımıza almaya değerdı. Onun gözlerinin içine bakmak. Her şeyi tekrar yapardım."

Ketahn homurdandı ve onu biraz daha kendine doğru çekti. "Bir daha olmaz, Ivy. Bu acıyı bir daha çekmeyeceksin."

Ivy gözlerini devirdi, adamın elini bıraktı ve yüzünün yan tarafını okşamak için uzandı. "Seksten vazgeçmeye istekli olmadığın sürece, bunun tekrar olması kaçınılmaz."

Alt çenesi sarktı. "Bu seçimlerden hoşlanmıyorum."

Ahmya kıkırdadı.

Ivy ona sıırttı. "Ya biri ya diğeri, örümcek adam. Seçim senin. Ben hangisini seçeceğimi biliyorum."

"Senin güvende olmanı seçiyorum, Ivy." Sesi çığ ve kalındı ve yüzü, ifadesini değiştiremese de, yine de tüm o duyguyu ve kırılganlığı aktarmayı başarıyordu. "Acı çekiyordun ve ben yardım edemedim. Şimdi ikiniz de güvendesiniz" -gözleri bebeğe kaydı- "ve sizi bir daha riske atmayacağım."

Bakışları yumuşadı ve başparmağıyla adamın çenesini okşadı. "Doğum doğaldır, Ketahn. Her zaman riskler olacak, her zaman acı çekeceğiz ama bu bizi yaşamaktan alıkoyamaz. Öyle değil mi?"

Ketahn başlığını Ivy'nin alına bastırdı ve yanağını okşayarak trıl trıl öttü.

Ahmya kızarak gözlerini başka tarafa çevirdi. Çiftin bu samimi anında kendini davetsiz misafir gibi hissetmekten kendini alamadı.

Ama aynı zamanda böyle anları biriyle paylaşmak için de derin bir özlem duyuyordu. Şimdiye kadar sadece ikinci elden gördüğü sevgi ve hayranlığı deneyimlemek, birinin gücünün kaynağı olmak, kendi zayıflığında desteklenmek. Rahatlığı, arkadaşlığı ve kahkahayı paylaşmak. Hayatını biriyle paylaşmayı arzuluyordu.

Sevilmeyi özlüyordum.

Göğsü daraldı ve sanki bu yalnızlığın artan acısını hafifletebilirmiş gibi bir avucunu göğsüne bastırdı.

"Ahmya?" Ivy sordu.

Ahmya gözlerini kırıştırdı ve tekrar Ivy'ye baktı. "Özür dilerim. Ben... biraz..."

"Sorun yok." Ivy bebeği kaldırdı. "Onu kucağına almak ister misin diye sordum." "Oh." Kundaktaki bebeğe bakarken Ahmya'nın kalbi hızlandı.

"Um..."

"Yemek yedikten sonra mışıl mışıl uyur, o yüzden telaşlanmaz." "Tamam." Ahmya yaklaştı ve kollarını uzattı.

Ivy, Akalahn'ı Ahmya'nın bakımına bıraktı ve ona bebeği nasıl tutacağını gösterdi. Ahmya'nın beklediğinden hem daha küçük hem de daha ağırdı.

Onun uyuyan yüzüne baktı ve nefesi kesildi.

Akalahn'ın şu anda kapalı olan dört gözü ve bir çift küçük, dişli çenesi olmasına rağmen, yüz hatları şaşırtıcı derecede insancaydı. Küçük burun delikleri nefes verirken genişliyor ve dudakları hem eğlendirici hem de sevimli olan nazik bir somurtmayla dışarı çıkıyordu. Kafasında bir başlık yerine siyah ve altın sarısı saçları vardı.

Ahmya bir parmağını onun yanağında gezdirdi. Siyah derisi yumuşak ve pürüzsüzdü ama öyle bir sertliği vardı ki, babasınınki gibi kalın bir deriye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti.

Kollarını oynatarak kıpırdandı ve battaniyenin açılmasına neden oldu, ardından esnedi ve bebek dişlerini ortaya çıkardı. Yerleşip dört kolunu da göğsüne yasladığında Ahmya gülümsedi. Vrix'lere özgü dört yerine beş parmağı olan küçük elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. O tombul parmakların ucunda minik siyah pençeler vardı.

Kaza geçiren gemide uyandığından beri Ahmya kendini devlerin dünyasında gibi hissediyordu. Ama işte Akalahn buradaydı, çok küçük, çok değerli, çok sevimli. Hayal ettiği her şeyden çok daha sevimliydi.

İçinde dönüp duran endişe tamamen yok olmasa da hafifledi.

Ahmya bebeği nazikçe sallayarak, "Çok güzel," dedi.

"Öyle," diye yanıtladı Ivy. "Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Yani hepimiz yumurtlayacağımızı sanıyorduk."

Ahmya kıkırdadı. "Artık hepimiz yumurtlama olmayacağından emin olabiliriz."

Biz mi, Ahmya?

Artık sizinle konuşmuyorum.

Yine de Ahmya kendi vrix bebeğini hayal etmekten kendini alamıyordu, mor yerine kırmızı işaretleri olan bir bebek.

Tanıdık bir kadın sesi "Geliyorum!" diye anons etti. "Umarım memen patlamamıştır. Umurumda değil."

Perde kapısı açılarak odayı bir anlığına aydınlattı ve Lacey başparmağını omzunun üzerinden içeri soktu. "Fuddy-duddy'yi nöbetçi mi bıraktın?"

Gemiden kalma bir Homeworld Initiative giymişti, ancak aşınma ve yıpranma nedeniyle iki parçadan oluşan bir kıyafete dönüştürülmüştü

şort ve kolsuz bir üst.

"O kelimeyi bilmiyorum Lacey. Ama görevini yerine getirmediği anlamına geliyorsa, doğru kelime bu," dedi Ketahn gürleyerek.

Perde tekrar kenara çekildi ve Telok başını açıklıktan içeri uzattı, yeşil gözleri kısılmıştı. "*Kess'ur ikar tes kir*, Ketahn?"

Benden mi bahsettin, Ketahn?

Ketahn çenesini gıcırdattı. "*Kir'ur ikar tes kess*." *Senden bahsettim.*

"Lacey kota?"

Ketahn başını salladı.

Telok ine tamamen girdi ve uzun, pençeli bir parmağını Lacey'ye doğru uzattı. "*Ah'ur ven'dak zeta. Kir'ur ikar ven'dak nek ursh, ova ah'ur lenaal ahn'ganok saal saavix ursh*."

Ahmya'nın her şeyi anlayamayacağı kadar hızlı konuşuyordu ama ana fikir Lacey'nin onu dinlemediği yönündeydi.

"Hey!" Lacey Telok'u işaret etti. "Seni anlamayan insanlar hakkında konuşmak kabalıktır."

"Ne *thuddy-duddy*'si?" Telok sert ve aksanlı bir İngilizceyle Lacey'ye ters ters bakarak sordu.

Ona sırıttı. "Sıkıcı, sıkıcı, eğlenceli değilsin demek. Sanki örümcek kışına bir sopa sokmuşsun gibi." Lacey bu cümleyi yumruğunu sanki o sopayı kendisi sokuyormuş gibi sallayarak bitirdi.

Sekiz gözünü daha da kısarak hafifçe parlayan yeşil yarıklara indirgedi. "*Arvok ah'ur ikar*, Ketahn?"

Ne dedi, Ketahn?

Ivy sırtışını bir eliyle örttü ama gözlerindeki neşeyi gizleyemedi. "*Kess'al shon uniran ah'ani ikarahl*, Telok, *vux kess'al zeki ah*,"

Ketahn cevap verdi.

Telok homurdandı ve Cole, Diego ve Will'den öğrendiği başka bir hareketi göstermeden önce Ketahn'a dar gözlü bakışlarını fırlattı - elinin orta parmağı hariç hepsini indirdi.

"Ona ne söyledin?" Lacey sordu.

Ivy kıkırdayarak, "Ketahn sana kendisi sorabilmek için sözlerini öğrenmesi gerektiğini söyledi," diye cevap verdi.

Lacey siyah ve yeşil vrix'e tatlı tatlı gülümsedi. "Telok onun için söylediğim sözlerden hoşlanmazdı."

Telok gözlerini kızın ağzına dikerek ona baktı. Bakışlarında yoğunlaşan bir şey vardı, Ahmya'nın Ketahn'ın Ivy'ye bakarken gözlerinde sık sık gördüğüne benzemeyen bir sıcaklık.

Ya da Rekosh'un bana bakarkenki gözleri.

Yine de Telok Lacey'ye az önce Ketahn'a yaptığı hareketin aynısını yaparak uzun orta parmağını kaldırdı.

Ahmya'nın çenesi düştü ve Ivy kahkahalara boğuldu.

"Vay canına. Ben de seni özledim, ukala. Her neyse!" Lacey Ahmya'ya yaklaştı ve Akalahn'a baktı, parmağıyla minik burnunun köprüsünü okşarken yüz ifadesi yumuşadı. "Ahmya'yı almaya geldim. Dikenli martılar kutlama için malzeme toplamak üzere yola çıkmaya hazırlar."

"Kutlama mı?" Ivy sordu. "Neyi kutluyorlar?"

Lacey ona alaycı bir bakış attı. "Ivy, az önce melez bir Vrix bebeğin oldu. Bu büyük bir ."

Ahmya, "Garahk ve Nalaki hemen kutlama yapmak istediler ama Diego onları sana iyileşmen için birkaç gün vermeye ikna etti," dedi. "Doğum yapmanın insanlar için yorucu olduğunu ve dinlenip iyileşmek için zamana ihtiyacınız olduğunu anlamalarını sağlamak zorunda kaldı, bu yüzden bu zamanı dışarı çıkıp fazladan yiyecek toplamak için kullanmak istiyorlar."

"İkinizin ve küçük Akalahn'ın onuruna köy çapında bir ziyafet düzenliyorlar."

Ketahn hırladı, gözleri Ahmya'nın kucağındaki bebeğe takılmışken bile Ivy'yi göğsüne daha sıkı sardı. "İstediklerini yapabilirler. Eşim ve yavrularım burada kalacak, huzur içinde dinlenecekler."

"Kabullen artık," dedi Lacey. "Her gün yarı insan yarı Vrix bir bebek doğmuyor. Ve Akalahn da bir ilk."

Ivy, Ketahn'ın yüzünü kavradı ve ona baktı. "Bu artık bizim kabilemiz ve bizim için mutlular. Onlara katılmaktan zarar gelmez."

Burnundan üfledi, çene kemikleri düştü. "Eğer dileğin buysa, yüreğim parçalandı. Kısa bir süre için onlara katılacağız."

Gülümsedi.

Ahmya'nın kalbi bir kez daha Ketahn ve Ivy arasında geçen açık aşk karşısında sıkıştı. Akalahn'a baktı ve dört geniş, parlak mor gözün kendisine baktığını görünce irkildi. "Ah!"

Ağlamadı, mızızlanmadı ya da onu tutanın annesi olmadığı için itiraz etmedi, sadece merakla ona baktı.

Ahmya ona gülümsedi. "Merhaba ufaklık."

"Mükemmel zamanlama," dedi Lacey.

Öyleydi ama Ahmya birden kendini ondan vazgeçmeye isteksiz buldu. "Ve ikiniz de dikenli martılarla mı çıkıyorsunuz?" Ivy sordu.

Ahmya Ivy'ye yaklaştı ve Akalahn'ı dikkatlice annesinin kollarına geri verdi. "Yiyecek topluyoruz ve bitki arıyoruz. Ayrıca bu şanslı bitkileri daha fazla incelemek için kullanmak istedim."

Lacey gülümsedi. "Ahmya keşfetmek için ormana geri dönmek için can atıyor."

Öyleydi. Kaldarak'ın dışına pek sık çıkamıyordu, özellikle de tek başına dışarı çıkmak çok tehlikeli olduğu için.

"Callie de size katılıyor mu?" Ivy sordu.

"Bu sefer değil," dedi Ahmya. "Urkot ve birkaç dikenli martıyla birlikte bir tüneli kontrol ediyor. Sanırım kireçtaşı çıkardıkları bir yer olduğunu söyledi."

Ivy bebeği kucağında düzelterek battaniyeyi daha sıkı bir şekilde üzerine örttü. "Dışarıda dikkatli ol."

Lacey homurdandı. "Ne ters gidebilir ki? Dev yaratıklar, etobur bitkiler, seller? Pfft. Ben de yaşadım, gördüm."

Ahmya'nın yara izleri, ateş dikeninin etine batan dikenlerini hatırlayınca acının yankılarıyla alevlendi. O etobur bitkiyle karşılaşması çok ani, çok ürkütücü ve çok tehlikeliydi.

Ama bu onu keşfetmekten alıkoymaya yetmedi. Bitkileri daha az sevmesi için yeterli değildi.

Ahmya yumuşak bir kahkaha atarak, "Hadi... tüm bunları es geçelim," dedi. "Bunu bir kez yaşamak benim için fazlasıyla yeterliydi."

Lacey ve Ivy hep bir ağızdan, "Katılıyorum," dediler.

"Şimdi biz cılız insanları geride bırakmadan gidelim." Lacey kolunu Ahmya'nın koluna doladı ve onu girişe doğru götürdü, yanlarından geçerken Telok'a dilini çıkardı.

CKAPTER 5

Ahmya, Lacey ile kol kola kalabalık platformlardan birinde yürürken, "Siz ikiniz okul çocukları gibisiniz, birbirinize sataşıp duruyorsunuz," dedi.

Kaldarak'taki birçok vrix evlerinin dışındaydı. Bazıları birbirleriyle sohbet ediyor, bazıları sabah işleriyle uğraşıyor, bazıları da güneşin altında uzanıyordu; bu sırada kuş sesleri kadar hoş cıvıltılar çıkaran yavrular oynuyordu.

Lacey göz ucuyla Ahmya'ya baktı. "Kim?" Ahmya güldü.

"Kimden çok iyi biliyorsun."

Kızıl saçlı kadın çilli burnunu kırıştırdı. "Telok benim etrafımda olmaya dayanamıyor ve bu his karşılıklı. Kaba, düşünceli ve sabırsız biri. Ayrıca ne zaman yanında olsam sanki kötü kokuyormuşum gibi davranıyor, ki benden mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştığı için bu pek sık olmuyor. O yokken kendimi bir baş belası gibi hissetmemek güzeldi."

"Vay be. Sanırım sana karşı bu şekilde davrandığını fark etmemiştim."

"Ketahn, Urkot, Rekosh ve Ahnset dışında, umursuyor gibi görünmüyor. arkadaş edinmek için. Cole'a tahammül ediyor. Gerçekten mi? *Cole'a* mı? Ama benim yanımda olmaya bile tahammül edemiyor?" Lacey Ahmya'yı durdurdu ve kolunu havaya kaldırarak iç pazusu boyunca dirseğine kadar uzanan uzun, kaba pembe yara izini ortaya çıkardı. "Yani kokuyor muyum?"

Ahmya geri çekildi. "Ne?"

"Kokla beni. Kokuyor muyum?"

"Ciddi misin?"

"Bu konuda beni ne kadar utandırdığını tahmin bile edemezsin." Lacey yaklaştı. "Hadi Ahmya, buraya gel ve bir kokla."

Ahmya güldü ve Lacey'nin koltuk altına doğru eğilmeden önce başını salladı. Kokladı. Rahatsız edici bir koku almamıştı. Tek algılayabildiği Lacey'nin ev yapımı deodorantından gelen hafif çiçeksi notalar ve tamamen insani olan ter izleriydi.

Ahmya doğruldu. "Bana güzel kokuyorsun."

"Gördün mü!" Lacey kolunu indirdi. "O sadece kaba biri."

"O her zaman oldukça sertti. Ben olsam sana bulaşmasına izin vermezdim." Ahmya bir sonraki platforma doğru ilerlerken Kaldarak'tan çıkan ana köprülerden birinin yakınında bir grup dikenli martı gördü. "Acele etmeliyiz ki onları bekletmeyelim."

Lacey omzundaki sırt çantasının kayışını düzeltti ve köprüye adımını attı. "Evet, haklısın. Hadi gidip doğayla bütünleşelim."

Ahmya kıkırdadı ve halat tırabzanı kavradı. "Zaten öyle değil miyiz?"

"Ahmya!" Rekosh arkasından seslendi.

Nefesi kesildi. Bir ayağını köprüünün üzerinde sabit tutarak döndüğünde adamın hızla kendisine doğru geldiğini gördü. İçini bir sıcaklık kapladı, sabahın hafif soğuşunu kovdu ve onu görünce karnı guruldadı.

Kaldarak'ın dikenli martıları büyük, geniş yapılı vrixlerdi. Ketahn, Rekosh ve Takarahl'dan gelen diğerleri, vücutları daha zayıf ve zarif olma eğiliminde olan ama daha az güçlü olmayan gölge avcılarıydı. Yine de aralarında Rekosh özellikle kıvrak ve zarifti. Tüm erkekler arasında boyu Ketahn'dan sonra ikinci sıradaydı ve uzuvları uzun ve inceydi.

Onu tanımlamak için cılız kelimesinin kullanıldığını duymuştu ama Ahmya'ya göre bu, ona hiç uymayan bir kırılmalığı ima ediyordu. Omuzları genişti ve derisinin altında yağsız, sağlam kaslar vardı. Rekosh'u dövüşürken görmüştü. Onda anlatılamaz bir güç ve onu korkutması gereken bir vahşet vardı. Yine de ona kibarlıktan başka bir şey göstermemişti.

Gölgeleikten sızan ışık huzmeleri başındaki, bileklerindeki ve bacak eklemlerindeki eşsiz kızıl işaretleri öne çıkarıyor ve örgülü siyah saçlarındaki kızıl ve beyaz telleri aydınlatıyordu. Dünya'da kırmızının bu tonu tehlike anlamına gelirdi. Bir karadulun karnındaki işaretle aynı renkteydi ve Rekosh'la tanıştığında Ahmya'nın aklına gelen ilk şey de bu olmuştu.

Ama bu renk çok daha fazlasını ifade etmeye başlamıştı. Güvenlik, rahatlık ve şefkat haline gelmişti.

Ahmya'dan birkaç adım ötede durdu, çene kemikleri seğiriyordu. Gözleri Ahmya'dan köprünün diğer tarafındaki dikenli martılara kaydı. "Gidiyor musun?"

Ahmya uzandı ve rüzgârda yüzüne savrulan saç tellerini yakalayıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yiyecek toplamaya ve bitki aramaya yardım edeceğiz. Ayrıca biraz daha keşif yapmak istiyorum."

Rekosh'un gözleri büyüdü ve göğsünden alçak, mutsuz bir ses yükseldi. "Sadece onlarla mı gidiyorsun? Başka kimse yok mu?"

Hem Lacey hem de Ahmya başlarını bekleyen dikenli martılara doğru çevirdiler. Garahk onların arasındaydı ve birkaç erkek avcıdan oluşan gruba liderlik ediyordu.

Ahmya'nın kaşları çatıldı. "Um...evet?"

"Seni korumak için yeterli değil,
vi'keishi."

Gözleri büyüdü ve karnındaki o çırpınma şiddetlendi.

Lacey kıkırdadı. "Ahmya'nın başı ne kadar belaya girebilir ki on dört etli vrix yeterli koruma sağlamasın?"

Rekosh gözlerini kırpıştırarak başını eğdi. "*Beefee* nedir?" Lacey kollarını büktü. "Büyük, güçlü, kaslı."

Ofladı. "Ben güçlüyüm."

"Ama sen kaslı değilsin."

Rekosh kıpkırmızı gözlerini kıstı. "Ahmya'yı korumak için sığırtmaç olmama gerek yok."

Lacey kıkırdadı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bize katılabilirsin. Yine de bir çevirmen işimize yarayabilir."

Rekosh doğruldu, başını sallarken çene kemikleri vrix gülümsemesiyle yükseldi. "Evet. Geleceğim. Garahk'a beklemesini söyle."

"Beklemek için mi?" Ahmya sordu.

Geriye doğru adım atan Rekosh, çalışma odasına doğru el salladı. "Ben eşyalarımı alayım."

"Oh! Doğru."

Ön ayaklarından birini uzattı ve çıplak baldırının üzerinde gezdirerek teninin karıncalanmasına neden oldu. "Beni bekle, kısa bir süre."

Ahmya gülümsedi. "Bekleyeceğim."

Rekosh bacağını geri çektiğinde bile onun dokunuşunu hissedebiliyordu. O yumuşak, minik tüyleri hâlâ teninde hissedebiliyordu.

"Bekleyeceğiz." Lacey Ahmya'nın bluzunun arka düğümünü çekiştirdi. "."

Kadınlar köprüyü geçip onları neşeyle, Vrix ve İngilizce karışımı bir dilde selamlayan dikenli martılara katılmaya devam etti. Dikenli martıların hiçbiri insanların dilinde sohbet edemiyordu ama çoğu *merhaba* demeyi öğrenmişti ve bunu içten bir coşkuyla kullanıyordu. Mevcut dil engellerine rağmen buradaki topluluk duygusu, Ahmya'nın Dünya'dan ayrılmadan önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Dikenli martılar nazik ve yardımseverdi. Bazen dalga geçiyorlardı ama her zaman iyi huylu bir tavırları vardı.

Kadınlar ona yaklaşırken Garahk, "Ah, Lacey, *Ahmya*," dedi. Nalaki esasen Kaldarak'ın kraliçesi olsa da, Garahk kendi başına bir lider olarak görülüyordu. Ahmya ve arkadaşlarının Kraliçe Zurvaşi'den kaçmak için çıktıkları yolculukta hayatta kalmalarının tek nedeni muhtemelen onun şefkati ve anlayışındı. "Biz... gidelim mi?"

Ahmya gülümsedi. Garahk iri yarı ve tıknazdı; kafasında ve omuzlarında sert, dikenli çıkıntılar ve bembeyaz postuna serpiştirilmiş siyah benekler vardı. Yine de korkutucu görünümüne rağmen, dostane tavrı ve doğal sıcaklığı onu her zaman rahatlatırdı. Çok az İngilizce konuşuyordu ama öğrenmek için çaba sarf etmişti ve bu insanlar için çok şey ifade ediyordu.

"Rekosh'*ur ikar*, uh"-Ahmya ellerini platforma doğru salladı-"*akkan*. Bizden onu beklememizi istedi."

"*Et rayathahl'al saavix*?" Garahk sordu. "Rekosh go?"

Gülümsemesi genişleyen Ahmya başını salladı. Sırt çantasının askısını kavradı ve omzundan kaldırdı. "Eşyalarını alıyor."

"Rekosh'*al saavix saal tavit*," diye duyurdu dikenli martı, heyecanla karşılık veren yoldaşlarına.

Dikenli martıların lehçesi gölge avcılarınıninkinden biraz farklı olsa da -ve dolayısıyla takip etmesi daha zor olsa da- onun sözlerini anladı.

Rekosh avlanmaya gelecek.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Avlanmaya gelmiyordu, onu korumaya geliyordu.

Ya da belki o avlanıyor ve ben de avım?

Bu düşünce ve sonuçları yanaklarını alev alev yaktı. "İyi misin?" Lacey sordu.

"Ha?" Ahmya elleriyle yanaklarını kapatma isteğine güçlkle karşı koydu. Bunun yerine sırt çantasının diğer askısını kavradı ve çekti.

Sanki çanta içine saklanabileceği bir kabukmuş gibi birbirine yaklaştı. "Evet, ben iyiyim."

Lacey kuşkuyla, "," diye cevap verdi. "Bir an için oldukça kırmızı göründün. Belki de sıcaktan etkilenmişsindir diye düşündüm..."

Öyle. Tanrım, öyle.

"Hayır, her şey ." Ahmya topuklarının üzerinde sallanırken yeni bir dürtüyle savaşıyordu; bu dürtü geriye dönüp Rekosh'u arama dürtüsüydü. "Sadece oraya gideceğim için heyecanlıyım, anlıyor musun?"

"Ben de öyle. Burada her şey ne kadar güzel olsa da bazen ayaklarımın yere basması iyi hissettiriyor."

"Öyle. Bir süredir buraya tıkılmış durumdayız."

Herkes Rekosh'u beklerken dikenli martılar kendi aralarında sohbet etti ve Rekosh'un gelişi toplanan avcıların tezahürat korosuyla karşılandı. Bu, bekleyişin sona erdiği anlamına geliyordu. Gezi başlayabilirdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Rekosh doğrudan Ahmya'ya doğru yürüdü. Sırtında kendine ait bir çantası ve elinde obsidyen başlı bir mızrağı vardı. Göğsündeki kuşakta genellikle dikiş aletleri bulunurken, şimdi sadece bıçaklar varmış gibi görünüyordu; bunlardan biri insan yapımı, diğerlerinden daha küçük ama son derece keskin ve dayanıklıydı. Ahmya'nın çantasında da buna benzer bir bıçak vardı; *Somnium*'dan kalan birkaç eşyadan biriydi bu.

Rekosh başını eğerek Ahmya ve Garahk'a özür dileyen bir işaret yaptı. Önce İngilizce konuştu, sonra da sözlerini Vrix dilinde tekrarladı. "Lütfen gecikmeyi bağışlayın."

Garahk gevezelik etti, bir bacağını Rekoş'unkine vurdu ve Ahmya'nın anladığı "*yanımda olduğun için mutluyum*" diye cevap verdi. Rekosh'un gözleri onunkilerle buluştuğunda, gözlerindeki yoğunluk Ahmya'nın içinde bir şeyleri tetikledi.

Lacey dirseğiyle Ahmya'yı dürttü. "Yine sıcak, ha?" "Sen çok mu sıcaksın?" Rekosh Ahmya'ya doğru eğilerek sordu.

Ahmya başını salladı ve arkadaşına ters ters baktı. "Ben iyiyim Rekosh. Gerçekten. Lacey sadece benimle dalga geçiyor."

Çene kemiklerini gıcırdatarak hırladı.

"Oh, hadi ama!" Lacey Ahmya'yı işaret etti. "Sanki benimle hiç dalga geçmiyor."

Ahmya diğer kadına bakakaldı ve bir elini kendi göğsüne bastırdı. "Ben bunu *asla* yapmam."

Lacey gözlerini devirdi. "Tabii ki yapmazsın."

Garahk'ın işaretiyle grup yola koyuldu. Ahmya, Lacey ve Rekosh geride kalarak dikenli martıların geemesine izin verdi.

Ahmya sakar bir gülümsemeyle, "Belki Telok'u da davet etmeliyiz," diye önerdi. "Bilirsin, *seni* beladan uzak tutmak için Lacey."

Lacey gülerek, "Belden aşağı vurdun, Ahmya," diye cevap verdi. "Bel altı vuruş."

"Bu kelimeleri biliyorum ama anlamıyorum," dedi Rekosh. "Ahmya sana üflemeydi."

Ahmya kıkırdayarak başını salladı. "Üflemek de birden fazla anlamı olan kelimelerden biri. Bu durumda, ona sözlerimle vurduğum anlamına geliyor."

"Aklıma gelen en az bir anlam daha var..." Lacey Ahmya'ya sırtarak kaşlarını salladı.

Dikenli martıların peşinden giderken Ahmya, "Oraya gitmiyoruz," diye şarkı söyledi.

Rekosh düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Soracak çok şeyim var, insanlar." Ahmya'nın vücudu daha da kızardı. "Hayır, , hayır. Bunu sormana gerek yok."

"Ama Ahmya," dedi Lacey omzunun üzerinden, "onun bizim yöntemlerimizi öğrenmesini istemiyor musun?"

"Hangi yollardan bahsediyorsun?" Rekosh sordu.

"Çiftleşme ritüelleri, oral seks gibi ve-ouch! Ahmya! Cidden az önce kıcıımı mı çimdikledin?"

"Ve bunu tekrar yapacağım," dedi Ahmya. Lacey'nin sırt çantasını kavradı ve iterek kadını köprünün karşısına geçirdi. "Konuşma bitti. Haydi gidelim! Keşfedecek bir ormanımız var."

Kaldarak'tan çıkmaya devam ederlerken Lacey kıs kıs güldü.

Ahmya'yı rahatlatmak için Rekosh daha fazla bilgi istemedi ama bunun sadece geçici bir erteleme olduğunu biliyordu. Sessizliğı düşündüğü anlamına geliyordu. Her zaman gözlemci ve utanmazca meraklı biriydi, özellikle de konu dil olduğunda. Unutmayacaktı. Sadece tekrar sormak için daha uygun bir zaman bekliyordu.

Ve Ahmya oral seksin ne olduğunu açıklamaya hazır değildi.

Onun yerine göstermek ister misin? Şşşt!

Ama bu onu meraklandırdı... Vrix'ler birbirlerine oral seks yapıyorlar mıydı?

Keskin dişleri ve dudaklarının olmayışı göz önüne alındığında, Ahmya *hayır* diye tahmin etmeye meyilliydi, bu da Rekosh'un muhtemelen hiç oral seks yapmadığı anlamına geliyordu ve o da ilk oral seks yapan kişi olabilir.

Durun!

Ama zihninde canlandırmaktan kendini alıkoyamıyordu. Aletinin neye benzediğini bilmesede, uzun, pençeli parmaklarının saçlarına dolandığını hayal etti, başı zevkle geriye düşmeden önce ona bakan o kıpkırmızı gözleri hayal etti, koyu renkli postunun altında esneyen zayıf, güçlü kaslarını hayal etti. Ne gibi sesler çıkarırdı? Onun sikini ağzına almasına, diliyle alay etmesine nasıl tepki verirdi?

Tadı nasıl olurdu?

Ahmya'nın cinsel organı sıkıştı. Kalbi şiddetle çarpıyor ve çekirdeğindeki ağrı keskinleştikçe teni ısınıyordu. Sırt çantasının kayışlarını kavradı ve yüzünü öne doğru tutarak sessiz, ürpertici bir nefes verdi. Küçük bir hayal onda nasıl böyle içgüdüsel bir tepkiye neden olabilirdi?

Çünkü onu istiyorsun. Kabul et.

Ahmya arkasında Rekosh'varlığını hissedebiliyordu. Gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Onu.

Bu uzun, çok uzun bir yolculuk olacak.

KISIM 6

Kaldarak'a sadece birkaç gün önce dönmüş olan Rekosh, bu kadar kısa sürede tekrar ayrılmayı düşünmemişti. Yine de Garahk gruplarını Arapsaçı'na götürürken adımlarını hafifleten ve onu ileriye taşıyan heves onu şaşırtmamıştı.

Çünkü Ahmya'nın yanında yürüyordu.

Onun neşesini, esintiyi ya da ılık güneş ışığını derisinde hissettiği kadar net hissedebiliyordu. Belki de ormana temkinli değil de merakla baktığı, uygun bir ciddiyet ve tetikte olmadığı için onu azarlamalıydı ama bunu nasıl yapabilirdi ki?

Tüm grubun neşesi yerindeydi. Akalahn'ın doğumu Kaldarak'ın dilindeydi ve dikenli martılar tıpkı bir ay döngüsünden daha uzun bir süre önce Nalaki ve Garahk'ın ilk yavruları yumurtadan çıktığında olduğu gibi bunu da gönüllerince kutlamaya kararlıydı. Avcılar canlanmış ve heyecanlanmıştı, özgürce sohbet ediyor ve sık sık şakalaşıyorlardı. Rekosh'un insan dişiler ve vrixler arasında tercüme edeceği kelime sıkıntısı yoktu.

Çevirmenlik yapmadığı zamanlarda, sadece tehlikeye karşı tetikte olmak için değil, aynı zamanda yolu öğrenmek için de etraflarını inceliyor, özellikle de tanıdık toprakların dışına çıktıklarında.

Rekosh bir kez daha bilinmeyene doğru yürüyordu.

Ama dikkati her zaman Ahmya'ya geri dönüyordu. Çoğu zaman bunun için iyi bir nedeni vardı; ormanın bu kısmındaki kayalık ve engebeli zemin insanlara pek çok engel çıkarıyordu ve Rekosh yardım teklif etmekten asla çekinmiyordu.

Ahmya'ya dokunmak için herhangi bir neden göz ardı edilemeyecek kadar değerliydi. Ahmya'nın elini elinin içinde hissetmek, yumuşak, sıcak tenini kaba derisine değdirmek, kalp atışlarını duymak

Bileğindeki parmak uçlarının altında çırpınıyordu; hepsi çıldırtıcı, hepsi mutluluk vericiydi. Ve ona neredeyse her dokunduğunda yanaklarının pembeleşmesi adamın özlem ve hayranlıkla dolmasına neden oluyordu.

Rekosh çantasının kayışını düzeltti. Sırtındaki yataın derisinin hareketi olması gerekenden çok daha önemliydi.

İpek elbiseyi ve ona uygun ayak örtülerini neden paketlediğinden emin değildi. Eşyalarını toplamak için inine koşarken bir dürtü, hediyeleri kumaş ve deriden yapılmış güvenli bir bohçaya sarıp çantasına tıktırmaya iten bir içgüdüydü bu. Bunu, bu yolculuğun doğasını çok iyi bilerek yapmıştı.

Buraya Kaldarak için avlanmaya ve yiyecek aramaya gelmişlerdi. Hediyeleri Ahmya'ya vermek için ne zaman vakti olmasını bekliyordu? Bunu yapmak için ne zaman mahremiyete sahip olmayı bekliyordu?

Rekosh ona yaptığı açıklamaya kimin tanık olduğunu umursamıyordu. Bunu hem Takarahl hem de Kaldarak'taki herkesin gözü önünde yapacaktı; bu sert dikenli martı avcıları grubu onu caydıramayacaktı. Ahmya'ya olan hislerinden dolayı hiç utanç duymuyordu.

Ama seyirci *istemiyordu*.

Hayır, hediyelerini sunduğunda ve uzun zamandır kalbinin derinliklerinde dolaşan sözleri söylediğinde, bunu yalnızca Ahmya için yapacaktı. Onun dikkatinin başka hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından dağıtılmasına izin vermeyecekti.

Sadece o, hediyesini verdiğini görecekti. Ve sonra ona sahip çıkacaktı.

Bu düşünceyle gövdesi kıpırdandı ve çenesini sıkarak bir hırıltıyı yuttu. Yarığının şişmemesini sağlamak için tokalarını leğen kemiğine daha sıkı bastırdı.

Daha önce hiçbir şeye ona duyduğu kadar açlık duymamıştı. Vücudu onunkine nasıl uyacaktı? Yarığı gövdesini ne kadar sarar, kör pençeleri derisini ne kadar derinden tırmalar? Hangi sesleri çıkarır, hangi şekillerde hareket ederdi?

Onun açlığı da kendisinininki kadar çaresiz ve doyumsuz muydu?

Bedenleri uyum içinde hareket ederken onun gözlerindeki ateşi görmeyi arzuluyordu. Ona her baktığında kendisini tüketmekle tehdit eden alevin kalbinde, özünde yankılandığını, teninden yayıldığını hissetmeyi arzuluyordu.

Onu tatmak için can atıyordu.

Rekosh'un gözleri şimdi ona kaymıştı ve Lacey'yle birlikte küçük ama dik bir yokuşun tepesine tırmanmak için birbirlerini dengelemelerini izledi.

Ahmia'nın çıplak bacaklarının derisinin altında hareket eden kaslar, şaşırtıcı gücünün ve dayanıklılığının ince bir göstergesiydi. Diğer *insanlardan* daha zayıftı -kullandıklarını duyduğu kelime minyondur- ama onun formunda sınırsız bir çekicilik buluyordu.

Elbette, başka bir vrix'in kalitesiz ipeğini giymiş olması gibi bir sorun vardı. İlkel bir dürtü içinde alevlenirken ellerinin alt kısmı çantasına doğru seğirdi ve onu o kumaşı hemen şimdi ve burada yırtıp kendi kumaşıyla değiştirmeye itti.

Yakındaki dikenli martılardan biri, Okkor adında yeşil sakallı bir avcı, "İzleyeceğiz dokumacı," dedi.

Rekosh çenesini tıkırdattı. "İzliyorum." Okkor geveledi.

"Tehlike için izle, *hyu-nanz* için değil."

Rekosh onu bir hışımla başından savdı ve gözlerini hareket ettirmek, tetikte kalmak için daha fazla çaba sarf ederek yoluna devam etti.

Güneş giderek yükseliyor ve hava ısınıyordu, ancak ara sıra ormandan esen meltemler hafif bir serinlik taşıyordu. Kalın bulutlar tepedeki mavi gökyüzü parçalarında sürükleniyordu. Arapsaçı mis kokulu ve canlıydı ve Ahmia buradaydı.

Beklenmedik yolculuk, etrafı saran dikenli martılar, yabancı topraklar... Hiçbirinin önemi yoktu çünkü onunla birlikteydi.

Gün ortasında, Garahk'ın dur dediği, her tür bitkiyle dolu, yemyeşil, düz bir alana ulaştılar.

"Rootsinger kutsamasını buraya bıraktı," dedi Garahk. "Nehir kabardığında bu toprakları zenginleştiriyor. Her şey hızla büyür. Her şey büyük ve lezzet dolu büyür. Güneş ve gökyüzü altında bu doğrudur."

Rekosh insanlar için tercüme ettiğinde, kendi dünyalarında da böyle yerler olduğunu, insanların yemek için birçok bitki yetiştirmek üzere *kaplumbağa toprağından* faydalandıklarını söylediler. Hem Kaldarak hem de Takarahl'daki Vrix'ler yiyeceklerinin bir kısmını yetiştiriyorlardı ama yine de bereketli ormanda yiyecek aramaya ve avlanmaya güveniyorlardı.

İnsanların Kaldarak'ta şimdiye kadar gösterdikleri çabalar göz önüne alındığında Rekosh, yiyecek ve diğer amaçlar için bitki yetiştirmenin gelecek ay döngülerinde çok daha yaygın hale geleceğini hayal ediyordu.

Garahk ellerinin üst kısmını birbirine bastırdı ve sonra iki yana açtı. "Ayrılacağız. Bir *vekir* kalıp bitki toplayacak, bir *vekir* de avlanacak. *Shar'thai*'lerimiz ıslıl ıslıl yanacak ve yeni yavrunun şerefine güzel bir ziyafet çekeceğiz."

Dikenli martılar buna karşılık olarak mızraklarının kör uçlarını yere vurarak kısa, ritmik bir ses çıkardılar ve iki gruba ayrıldılar. Sekiz tanesi Garahk'a katılırken, kalan dört tanesi Rekosh ve insanlara katıldı.

Garahk Rekosh'a, "Burası bizim vahşi inimiz olacak, dokumacı," dedi. "*Vekilimiz* bir sonraki günbatımına kadar dönmezse, Kaldarak'a git. Hepimize yetecek kadar et taşıdığımızda biz de peşinden geliriz."

Rekosh başını eğerek bir parmak eklemine başlığına vurdu. "Bizimkine göz kulak olacağım, Garahk."

"Çok söz söylüyorsun Rekosh. Yine de en iyisi dikenli bir martı gibi sözler söylediğin zamanlardır."

Rekosh geveledi. "Güneşin ve gökyüzünün altında doğrudur."

Beyaz dikenli martı öttü, bir ön ayağını uzattı ve Rekosh'unkine çarptı. "Ava başka bir gün katılmalısın. Senin *shar'thai'ni* kendi gözlerimle görmek isterdim, dokumacı."

"Başka bir gün, Garahk. Sözlerimi bir bağa dönüştürüyorum."

Garahk söylenerek döndü ve uzaklaştı. Grubundaki diğerleri de onu takip etti. Çok geçmeden hepsi gözden kayboldu, ancak neşeli sesleri bir süre daha Rekosh'a kadar ulaştı.

Kalan dikenli martılar arasında bulunan Okkor, "Sesleri bu kadar büyükken hiçbir şey bulamayacaklar," dedi.

"Büyük ses, büyük *shar'thai*. Öyle değil mi?" Rekosh sordu.

Okkor'dan düşünceli bir mırıltı yükseldi. "Savaş verirken, evet."

Elharat adında sarı bir dikenli martı, "Ama av için büyük bir ses, boş bir karın," diye ekledi.

"Ah, işte bu yüzden dokumacı bugün avlanmıyor," dedi bir başka dikenli martı. "Sesi çok büyük."

Rekosh diğer vrix ile birlikte geveledi. "Çok büyük değil. Çok yorulmaz. Kelimeler gökten yağmur gibi yağar, sel olur."

"Bizimkilerin kurak mevsimin erken gelmesi için dua etmesine neden olacak bir sel." Okkor kollarıyla Sekiz'in işaretini çizdi.

Rekosh, çenesini kaldırarak sıırttı: "Belki de sesimi daha büyük çıkarırım, böylece Sekiz seni duyamaz."

Okkor ön ayaklarından birini Rekosh'unkine bir cıvıltıyla vurdu. Dikenli martının kokusu -taş ve odun kokusuyla birlikte en ufak bir çamur kokusu- hem tanıdık hem de yabancıydı. O ve diğer dikenli martılar yanlarında getirdikleri sepet ve çantaları yere bırakıp hızla bir kamp kurdular.

Lacey Rekosh'un yanına geldi. "Burası mı?"

Rekosh başını salladı ama Ahmya diğer tarafında belirlediğinde söyleyebileceği her şey aklından uçup gitti.

O kadar yakındaydı ki, sadece onun varlığı bile derisinin sıcaklıkla karıncalanmasına ve ince tüylerinin kabarmasına neden oluyordu. Birbirlerine ne zaman bu kadar yakın olsalar Rekosh ona uzanmamak için çaresizce mücadele ederdi ve şimdi de durum farklı değildi. Çantası omzundan aşağı doğru çekiliyor gibiydi, içindekiler eskisinden sekiz kat daha ağırdı.

"Garahk bu gece burada kalacağımızı söyledi mi?" Ahmya, Lacey ile birlikte birer sepet toplarken sordu.

Rekosh'un göğsü kabardı. "Vrix'in sözlerini her geçen gün daha iyi anlıyorsun, *vi'keishi*."

Ona gülümsedi. "Sen İngilizceyi oldukça hızlı öğreniyorsun."

Tiz bir sesle eğildi ve parmak eklemine başlığına dokundurdu. "Senin için öğreniyorum, Ahmya."

"Rekosh..." Başını eğdi, saçları yüzünü kısmen koruyacak şekilde düştü ve önündeki sepeti kavradı. "Benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Bu bir ihtiyaç" -elini uzattı, sallanan saçlarını bir parmağıyla tutturdu ve telleri nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı- "ve bir istek."

Ahmya'nın karanlık bakışları onunkilerle buluştu. Doğrulurken parmağını çenesi boyunca izledi ve gözlerini kilitli tutmak için yüzünü yukarı kaldırdı. "Saklanmak yok. Benden değil. Benden asla."

Yanaklarında pembelikler belirdi ama gözlerini kaçırmadı. Bunun yerine küçük diliyle dudaklarını yaladı ve parmaklarını onun bileğine doladı. Teni sıcaktı ve eli titriyordu. "İstemiyorum."

Bu sözleri o kadar yumuşak, o kadar sessiz söylemişti ki Rekosh bunları hayal edip etmediğini merak etti. Kalbi hızlandı ve kadının sesinden daha yüksek bir sesle çarpmaya başladı.

Lacey yüksek sesle öksürdü. "Sizi yalnız bırakayım mı, yoksa biz..."

Ahmya keskin bir nefes çekti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Rekosh'tan uzaklaştı ve aceleyle diğer insana doğru koştu. "Hayır. Hayır, üzgünüm. Yapacak çok iş var, değil mi?"

Rekosh'un eli havada kaldı. Derisinin altındaki o dikenli sıcaklık daha da arttı. Kaçmasını engellemek için onu tutma içgüdüleriyle savaşıırken tokaları yarığının etrafına bastırdı.

Onu bağlamak için.

Yumruğunu gevşekçe kapatıp kolunu indirirken Lacey'ye ters ters baktı. "Evet. Çok iş var."

Lacey ona çarpık bir gülümseme sundu, gözlerinde neşe dans ediyordu. "Oh, böldüm mü? Çok özür dilerim!"

"İmkânsızsın," diye mırıldandı Ahmya, elindeki sepeti bırakıp arkasını dönerek ormanın derinliklerine doğru yürürken.

Rekosh puflayarak Lacey'ye el salladı. "Telok gelmeliydi."

İfadesiz bir şekilde elini kaldırdı ve ortadaki hariç tüm parmaklarını aşağı doğru bükte. Sonra Ahmya'yı takip etti.

"Yardıma ihtiyacın var mı, dokumacı?" Okkor Rekosh'un dikkatini çekerek seslendi. Küçük, basit kamplarını kurmuş olan dikenli martılar çoktan yiyecek aramak için yayılmaya başlamışlardı.

Elharat, "Görünüşe göre kelimelerle yardım etmek gerekiyor," dedi.

Rekosh dişlerini şaklattı. "Söyleyecek çok ama çok sözüm var. Kim duymak ister?"

Dikenli martılar cıvıldayarak ormana doğru ilerledi ve yaprakların arasında hızla gözden kayboldu.

Keşke Lacey'nin kaçmasını sağlamak bu kadar kolay olsaydı.

Neden her şey ve herkes onun hak iddia etmesini engellemeye kararlıydı? Kader onu Ahmya'ya getirmişti ve şimdi kaderin rotasını değiştirmesine izin vermeyecekti.

Hırlayarak yedek bir sepet kaptı ve insanların peşinden koştu.

Onlara hızla yetişti ve Ahmya'nın dikkatli adımlarla ilerlediğini, etrafını kolağan ederken başını bir o yana bir bu yana çevirdiğini görmekten memnun oldu.

Senin aksine, seni aptal.

Yine de gözlerini ondan alamıyordu. Yürürken saçlarının salınışından, sırtının çıplak, kışkırtıcı teninde gezinen o koyu renk tellerden büyülenmişti. Parmakları ona dokunma arzusuyla, ihtiyacıyla büküldü.

"Ne için minnettarım biliyor musun?" Lacey sordu.

Ahmya parmağının ucuyla büyük, geniş bir yaprağın üzerinde gezinirken, çiy damlaları yaprağın pürüzsüz yüzeyinden aşağı süzüldü. "Ne?"

"Hiç *tik* yok gibi görünüyor." Lacey dönüp geriye doğru yürüdü, kollarını dışa doğru açarak sepetini ön kolundan sarkıttı. "Bütün bunlar

Ormanda geçirdiğimiz süre boyunca tek bir *tık* bile boncuk gibi küçük kafasını tenime sokmadı."

Ahmya ürperdi. "Bunun için minnettar olabilirim. *Kali fornyuh*'da çok kötüydüler. *Gençken* ormanda yürüyüş yaptığımı ve eve döndüğümde bacaklarımda *üç* tane olduğunu hatırlıyorum. Hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle çığlık attığımı hatırlamıyorum. Babam bir *introdur* olduğunu düşünerek silahla odama *daldı* ve beni iç çamaşırlarımın içinde çıldırmış halde buldu."

"Oh Tanrım. Bahse girerim utanç vericiydi."

"Umurumda bile değildi. Ama babam bana zar zor bakabiliyordu. Tek düşünebildiğim cildimde böcekler olduğuydu ve o da garip bir şekilde gözlerini kapattı ve kapıyı arkasından kapatarak gitti."

Lacey güldü ve öne doğru döndü.

"Hiç komik değil!"

"Değil. Üzgünüm. Belki biraz öyle."

Ahmya Lacey'ye ters ters baktı. "Bunda hiç mizah bulamadım. Hâlâ da bulmuyorum. Derimde böcekler vardı Lacey. *Böcekler*."

Rekosh'un gözleri büyüdü, çenesi açıldı ve dikkati bir kez daha kızın derisi üzerinde gezindi - kolayca kırılabilen, kolayca zarar görebilen o ince, narin deri. Cildini kırdığını gördüğü son şey ateş dikenini olmuştu... ve bu ölümcül olabilirdi.

Lacey kıkırdarak bir ağacın yanında durdu, çömeldi ve ağacın dibinde yetişen altınkuyruklu mantarları toplamaya başladı. "Katılıyorum, iğrenç. Sanırım *Mayn*'da büyüdüğüm ve zamanımın çoğunu dışarıda geçirdiğim için *tiklere* oldukça alışkındım. Onları kontrol etmek rutin bir şeydi."

"Bu *tiks*... Sana zarar mı veriyorlar?" Rekosh sordu. "Derinizin içine girmek zorundalar."

Ahmya yere bakarken bazı yaprakları tekmeledi. "İnsanları gerçekten hasta edebilecek hastalıklar taşıyorlar ama biz onları iyileştirecek ilaçlar geliştirdik."

İlk bakışta, hangi vrix insan denen bu küçük, tuhaf görünümlü yaratıkların bu kadar çok şey yapabileceğine inanabilirdi ki? İrade güçleri ve öğrenme kapasitelerinin çok ötesinde, insanlar şaşırtıcı bir zekâ ve yenilikçilik sergilediler.

Kendi dünyaları olan Dünya ile ilgili anlattıkları Rekosh'un hayal gücünün ötesindeydi. Tangle'daki herhangi bir ağaçtan daha uzun, tamamen metal ve camdan yapılmış yapılarda yaşıyorlardı. Kendi deyimleriyle

karz, *playnz* ve gemiler, onları dünyalarının dört bir yanına ve ötesindeki yildizlara taşıdı.

Rekosh bu insan yaratıklarını kendi sekiz gözüyle en çılgın hik yelere bile inanacak kadar çok görmüştü. Gemilerinde yürümüş, onları yüz altmış sekiz yıl boyunca uykuda ama canlı tutan kapsülleri görmüştü. Aletlerine tanık olmuştu - yaraları anında kapatabilen bir cihaz, herhangi bir kara kaya bı a ından daha keskin metal bıçaklar, alevsiz parlayan ışıklar. Kendisi de kamp ateşlerini şaşırtıcı bir kolaylıkla tutuşturmak için insan ateş başlatıcılarını kullanmıştı. Ve Ivy'nin Zurvaşı'nın yüzüne ateş fırlatan bir silah kullanmasını izlemişti.

Geride bıraktıklarını anlattıkları hayatlar Rekosh'un kavrayışını birçok yönden aşıyordu. Ama tüm ilerlemelerine, tüm aletlerine rağmen bu insanlar artık buradaydı. İnsan süsleri olmadan, vrixlerden pek de farklı değillerdi - büyük bir dünyada hayatta kalmak için ellerinden geleni yapan küçük yaratıklar.

İnsanların daha önce yaşadıkları hayatları anlamıyordu ama insanları anlıyordu. Acılarını ve kederlerini, memnuniyetlerini ve sevinçlerini. İhtiyaçları ve istekleri olduğunu, sevdiklerini ve nefret , her şeyi kalplerinde taşıdıklarını anlıyordu. Ve ilerleme isteklerinin herhangi bir vrix'inki kadar güçlü ve şiddetli olduğunu.

Ve tüm bunlar için onlara hayranlık duyuyordu. Hepsine hayranlık duyuyordu... ama Ahmya'ya daha çok hayranlık duyuyordu. Çok, çok daha fazla. Çünkü bu insanlar arasında bile o farklıydı. O  zeldi.

Kendini taşıma biçiminde, konuşma tarzında, çoğu zaman ne kadar sessiz ve müdahalesiz davrandı ındaydı. Başkalarının genellikle gözden kaçırdığı şeyleri keskin gözlerle g zlemlemesinde. C ssesinde ve bunun onu engellemesine izin vermemesindeydi.

Onda kendisinin de tecrübe ettiği bir şeyi fark etti; reddedilmenin, hafife alınmanın, görmezden gelinmenin verdiği sessiz bir g  . En küçük ve en zayıf olarak görülmek.

Kalbi ve ruhu bedeninin gösterdiğinden çok daha büyüktü. Sık sık diğerleri tarafından g r lmemeyi tercih ediyor gibi görünse de Rekosh onu görüyordu. Ve her gün ona güçlü, vahşi ve değerli olduğunu hatırlatabilmek için onu kendine ait kılmaya ihtiyacı vardı. O... seviliyordu.

    araştırmalarına devam etti, rastladıkları otları, meyveleri, mantarları ve kökleri toplarken konuştular. Arada sırada

Dikenli martılar yakınlardan seslenerek grupların birbirlerinden çok uzaklaşmamasını sağladı.

Rekosh nöbet tutuyor ve dişiler ulaşamadıkları şeyleri bulduklarında onlara yardım ediyordu. Ahmya ne zaman böyle bir yardım istese, Rekosh'un içinden ellerini Ahmya'nın kabaran kalçalarına koyup onu yerden kaldırmak ve böylece ormanın nimetlerini kendi elleriyle toplamasını sağlamak geliyordu. Bu dürtülere boyun eğmedi; Lacey'nin böyle anları mahvetmesine izin veremezdi.

Arapsaçı sıcaktı ama havadaki artan neme rağmen gün güzelliğini koruyordu. İnce tüyleri esintide yağmurun yaklaştığını hissediyordu. Ahmya soluklanmak ve alnındaki teri silmek için bir an durduğunda Rekosh onu izledi, başı eğik ve çenesi seğiriyordu.

Kaza geçiren gemide uyandığından beri karşılaştığı zorlukların çoğunda onun yanındaydı. Onun çırpınışını, tökezleyişini, düşüşünü, omuzlarının çöküşünü ve dudaklarının bükülüşünü görmüştü. Gözlerindeki yaşların parıltısını görmüştü. Ama pes ettiğini hiç görmemiş, şikayet ettiğini hiç duymamıştı.

Tökezlediğinde, kendini düzeltti. Düştüğünde, kendini toparladı. Umutsuzluğun ağırlığı üzerine çöktüğünde çenesini sıktı, derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. Eğer atılması gereken bir adım daha varsa, Ahmya onu mutlaka attı.

Dikenli martılar *shar'thai'den*, her savaşçının kalbindeki ateşli ruhtan bahsediyordu. Eğer *shar'thai* gerçekse, Ahmya'nınki göz kamaştıracak kadar parlaktı.

Diğer vrixler bunu görmemiş olabilir ama Rekosh gördü.

Ahmya neredeyse dolu olan sepetini yere bıraktı, doğruldu ve saçlarını ellerinde toplamak için geriye uzandı. Saç tellerini bölümlere ayırarak örgü haline getirmeye başladı.

Rekosh, şu anda ormanın zemininden biraz beyaz ayak kazmakla meşgul olan Lacey'ye doğru baktı. Sepetini yere bırakırken göğsünden alçak bir ses çıktı.

Sessiz adımlarla Ahmya'nın arkasından yaklaştı ve ellerini nazıkçe kendi elleriyle kapattı. "Yardım edeceğim, *vi'keishi*."

Ahmya başladı ve bakışlarıyla buluşmak için yüzünü hafifçe ona doğru çevirdi. Ellerini onunkilerin altından çekip saçlarını bırakırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin örgünün benimkinden daha iyi duracağına eminim."

Alt çenesini kaldıran Rekosh usulca geveledi. Mızrağını kendi yanında yere sapladı. "Evet. Sen iyi örgü yaparsın, ben en iyisini yaparım."

Ahmya güldü ve yüzünü öne çevirdi. "Öyle. Teşekkür ederim Rekosh."

"Bu küçük bir şey." Pençelerini kızın saçlarına geçirdi ve saç tellerini taradı. Saçları parmaklarına karşı yumuşak ve ipeksiydi ama görünüşteki inceliğine rağmen kalın ve güçlüydü.

Tıpkı Ahmya'nın kendisi gibi.

Ormanın ortasında olduklarını bilmesine rağmen, yavaşça ilerledi, takılmaları ve karışıklıkları dikkatlice taradı, saçlarını düzeltti, pençelerinin uçlarıyla kafa derisini sıyırdı. Memnun bir iç çekiş ve dudaklarında küçük, memnun bir gülümsemeyle başını ona doğru eğdi ve gözlerini kapattı.

Rekosh'un yarığının arkasında sıcaklık kıpırdadı. Öpüşmeyi insanlar sayesinde öğrenmişti; Ivy ve Ketahn sayesinde. Dudakları esnekti, görünüşe göre tenlerinin geri kalanından bile daha yumuşaktı ve onunkini derisinde hissetmeyi arzuluyordu. Onun öpücüğünü hissetmek için can atıyordu.

Onu öpmek için can atıyordum.

CKAPTER 7

Kafa derisinden ayak parmaklarına kadar Ahmya'nın her yerinde iğneler dolaşıyordu. Rekosh'un saçlarını örmeyi teklif etmesi çok basit ve nazık bir jestti. Ama onun dokunuşu hiç de basit değildi. Saçlarını örmeyi şehvetli bir eyleme dönüştürmüştü. Rahatlatıcı, samimi ve tahrik ediciydi. Pençelerinin her dokunuşunda içinde bir sıcaklık oluşuyordu. Ve Ahmya'nın kıpırdamadan durması, dudaklarının arasından bir iniltinin süzülmesini engellemesi için içindeki her şey gerekiyordu.

Saçlarını bölümlere ayırırken, pençeleri ensesini sıyırdı. Bu zevk-acı belirtisi sinirlerinde bir sarsıntı yaratarak meme uçlarının sertleşmesine ve karnının sıkışmasına neden oldu. Ahmya keskin bir nefes aldı.

Parmakları hareketsiz kaldı ve daha yakına kayd. "Sana zarar verdim mi, Ahmya?"

Gözlerini açtığında onu yanında, parlak kırmızı gözleri endişeyle dolu bir halde buldu.

"Hayır," dedi, sesi amaçladığından daha nefes nefese çıkmıştı. "Ben iyiyim."

Bir elini saçlarının üzerinde onları düzeltti. "Emin misin?" Ahmya gülümsedi. "Sadece bir sıyrık. Hiç acımadı."

Rekosh'un başparmağı Ahmya'nın ensesini kışkırtıcı bir incelikte okşadı. Ahmya ürperdi ve teni farkındalıkla karıncalandı. Dudakları titrek bir nefesle aralandı.

Her yerime böyle dokunması.

"Güzel," diye gürledi.

Adam kızın arkasında yeniden konumlandı ve saçlarını kesmeye devam etti. Ahmya gözlerini ileriye dikmiş, onun parmaklarının çalışma hissinden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyordu ama kirpiklerinin sarkmasına engel olamadı. İçindeki sıcaklık azalmasa da, birinin saçlarıyla ilgilenmesinin rahatlatıcı bir yanı vardı.

Ve bu kişi, ellerini nasıl kullanacağını kesinlikle bilen yedi ayak uzunluğunda bir vrix oldu.

Güçlü bir esinti Ahmya'nın etrafını sararak terden nemlenmiş tenini serinletti ve içinde yanan ateşe merhem oldu. Ormanın tüm kokularını taşıyordu, toprak ve tatlı ve yağmur fısıldıyordu. Aynı zamanda duyularını daha fazla bir şeyle, baharatlı ve sıcak bir şeyle doldurdu.

Rekosh.

Tik ve amber ile bir miktar lavanta.

Ahmya derin bir nefes alarak onun kokusunun içine işlemesine izin verdi. Daha fazlasını istiyordu.

Lacey kıkırdadı. "İkinizi bir an için yalnız bırakıyorum ve siz salonculuk mu oynuyorsunuz?"

Ahmya gözlerini açtı. Lacey elleri kalçalarında, birkaç adım duruyordu.

Ahmya mahcup bir ifadeyle gülümseyerek, "Sadece saçını ören biri olmadığını için kıskanıyorsun," dedi.

"Belki de öyleyimdir." Lacey saçlarını yukarı doğru bükerek ensesinden kaldırdı ve bir eliyle kendini yelpazeledi. "Hava o kadar nemli ki hepsini kesmeyi düşünüyorum."

"Ben de benimkini kesmeyi düşündüm."

Rekosh boştaki elini kaldırarak pençelerini gösterdi. "Şimdi Lacey'nin saçını keseceğim. Hem de çok hızlı. Ama seninki kalmalı Ahmya. Kesilemeyecek kadar güzel."

Lacey şaşkınlıkla Rekosh'a baktı. "Vay canına. Teşekkürler. Rude." Saçını bıraktı ve eğilerek dolu sepetini aldı. "Sanırım çirkin alıp gideceğim."

Ahmya bön bön baktı. "Saçların hiç de çirkin değil!"

"Çirkin değil," diye onayladı Rekosh. "Telok senin ateş saçlarını seviyor."

Lacey gözlerini devirerek, "Görünüşe göre sevdiği tek şey bu," dedi.

"Demek *hyu-nanz*'ı duydum," dedi Okkor vrix sesiyle ve Ahmya'nın dikkatini ona doğru çekti. Dikenli martı rahat adımlarla yaklaştı, yeşil postu çevredeki bitki örtüsüyle iyi uyum sağlıyordu. Her biri meyve, sebze ve mantarla dolu iki sepet taşıyordu; bunların arasında çok sayıda yuvarlak, beyaz ayçiçeği meyvesi de vardı.

"İki dolu sepet mi?" Lacey dikkat çekti. "Birileri hava atıyor." Rekosh çene çaldı ve Vrix dilinde, "Tangle bugün bereketli," dedi.

"Bulut ve yaprak altında doğrudur," diye yanıtladı Okkor. "Ama yağmur kokusu havada dans ediyor, dokumacı. Olabileceklere hazırlanmak için vahşi inimize dönüyorum."

gel."

Rekosh'tan yumuşak bir mırıltı yükseldi. "Akıllıca bir seçim."

Okkor yanlarından geçip kampa doğru yürümeye devam etti. "Yakında gel, dokumacı. Biz yaklaşan yağmuru beklerken sen de sözlerini paylaşabilirsin. O zaman sözlerinin yağmur damllarından daha hızlı düşüp düşmediğini anlayacağız."

"Beni yenmek için büyük bir fırtına gerekir, Okkor."

"Kampa geri mi dönüyor?" Lacey sordu.

"Evet," diye yanıtladı Ahmya.

"Hey, bekle!" Lacey sepetini kaptığı gibi Okkor'un peşinden koştu. Omzunun üzerinden, "Tamamen doydum, bu yüzden onunla geri döneceğim," dedi.

Ahmya kıkırdadı. "Tamam. Benim sepetim de neredeyse dolu olduğu için muhtemelen yakında aynısını yapacağız. Orada görüşürüz!"

"İyi yolculuklar," dedi Rekosh, belki biraz fazla hoş bir şekilde.

Sepeti kalçasında tehlikeli bir şekilde dengeleyen Lacey elini kaldırıp el salladı.

Okkor yavaşladı, Lacey'nin ona ulaşmasını bekledi ve usulca geveledi. "Yakınımda kal, *hyu-nan*."

Ona başıyla onay verdi, sonra da dengesini kaybetmiş sepeti neredeyse devrilecekken bir küfür savurdu. Ahmya ağzını kapattı ve Lacey'nin birkaç adım öne doğru tökezlemesini, bir şekilde sepetinden bir şeylerin düşmesini engellemeyi başarmasını izledi.

Lacey kendine geldiğinde "Her şey yolunda," diye bağırdı. O ve Okkor kısa sürede gözden kayboldular.

Rekosh'un parmakları örgüyü bitirirken hareket etti. Etrafına bir şey bağladı, tereddüt etti ve sonra geri adım attı. "Bitti, *vi'keishi*. Her zamanki gibi çok güzel."

Ahmya'nın yanaklarına sıcaklık doldu. Ona doğru dönerken elini saçlarında gezdirdi ve durakladı. "Aman Tanrım. Rekosh..." Diğer elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla desenin izini sürdürdü. "Bu..."

Saçını ördüğü desen o kadar karmaşık, o kadar zarifti ki Ahmya bunu bu kadar çabuk yarattığına inanamadı. Örgünün kuyruğuna ulaştığında onu omzunun üzerinden çekti. Sonu, siyah saçlarına karşı parlak kırmızı ipekle bağlanmıştı.

Ahmya bunun kendi adına küçük bir iddia olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı - onun rengi, onun işareti.

Rekosh tril tril öttü. "Memnun oldunuz mu?"

Başını kaldırdı ve ona kocaman gülümsedi. "Keşke ben de görebilseydim."

Gözleri yumuşadı. Daha da yaklaşarak kollarının alt kısmını kaldırdı ve uzun, sert parmaklarını ellerinin etrafında kıvrarak ellerini avuçlarının içine aldı. "Görmeni istediğim başka bir şey daha var. Sana vereceğim bir şey."

Ahmya'nın nefesi kesildi. Biliyordu. Ne söyleyeceğini, ne itiraf edeceğini biliyordu. Geçen gün çalışma odasına gelip ellerini aynen bu şekilde tuttuğunda da aynı duyguya kapılmıştı.

Küçük yağmur damlaları kızın sıcak tenini aydınlattı.

Ahmya parmaklarını Rekosh'un parmaklarına doladı ve bakışlarını indirerek gövdesinin sert, zırh gibi bölümlerini inceledi. Derisi yağmur damlalarının düştüğü yerlerde kararmıştı.

Suyun derisinin üzerinden süzülüşünü ve solmakta olan güneş ışığında parlamışını izledi. "Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin Rekosh."

Üst elinin parmaklarıyla çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Parlak kırmızı, yoğun ve delici sekiz göz, sanki evrende görülecek başka bir şey yokmuş gibi ona bakıyordu. "Ahmya... Bunun bir ihtiyaç ve istek olduğunu söyledim. Benim hediyem, benim sözlerim."

Ahmya'nın karnı çalkalanıyordu. Rekosh'un kendisiyle ilgilendiğini çok önceden anlamıştı. Çukurda kendini tanıttığı andan itibaren, eğilip parmağını Ahmya'nın parmağının altına kıvrışından, adını dikkatli ama yumuşak bir şekilde telaffuz etmeye çalışmasından belliydi.

Ona her baktığında, onunla her konuştuğunda, ona her dokunduğunda bunu görüyordu. Rekosh küçük kabilelerindeki herkese değer verirdi ama en çok onu korurdu. En çok da onu *sahipleniyordu*.

Callie ona, Ahmya ateşböceği saldırısından sonra baygınken neler olduğunu anlatmıştı. Rekosh darmadağın olmuştu. Çılgınca volta atıyor, kıpırdanıyor, bakışlarını sürekli Ahmya'ya çeviriyordu. Ateşböceğinin felç edici zehri yüzünden bir kolu yanında uyuşmuş halde sallanırken bile tek endişesi Ahmya'ydı. Diego yaralarını tedavi etmek için Ahmya'nın giysilerini kestiğinde Rekosh neredeyse onunla dövülecekti.

Başka bir erkeğin onun yaralarını sarmasına, ona dokunmasına izin vermeyi reddetmişti.

O gece, insanların sığındığı küçük mağaraya sığamayan Rekosh, sırf Ahmya'ya yakın olabilmek için bedenini yağmura maruz bırakarak yere uzanmıştı.

İçten içe doğru olduğunu bildiği şeye karşı neden bu kadar çok mücadele etmişti? Neden bilinmeyenden, onun ne olduğundan korkmasına izin vermişti?

Gözlerinin önündekini görmesini, kendi kalbinde yatanı fark etmesini engellemek için mi?

Ben de onu istiyorum.

Ne kadar büyük olduğu, ilk başta ne kadar korkutucu olduğu önemli değildi. Farklı bir türden olması önemli değildi. O Rekosh'tu.

Nazik ve düşünceli, komik ve esprili biriydi. İşler en kasvetli olduğunda, o bir aydınlık noktasıydı. Tehlike baş gösterdiğinde, korumacıların en şiddetlisiydi, verdiği insanları korumak için kendini tehlikeye atardı. Onunla konuşmayı, ondan bir şeyler öğrenmeyi ve ona bir şeyler öğretmeyi çok severdi. Onun merakını ve tutkusunu seviyordu. Ve vücudunun verdiği tepkiyi... Parmaklarının tek bir dokunuşu bile daha fazlasını istemesi için yeterliydi.

Arzuladığı her şey ondaydı.

Yağmur biraz daha sert, biraz daha hızlı yağdı. Rekosh'un gözleri sinirlenerek kısıldı ve göğsünde bir hırıltı yuvarlandı. Başını geriye eğdi ve kasvetli gökyüzüne dik dik baktı.

Ahmya yumuşak bir kahkaha atarak ellerini göğsüne götürdü ve yüzünü çenesini tutan parmaklara bastırarak yanağıyla hafifçe ovuşturdu.

Rekosh'un bakışları tekrar ona döndü, gözleri .

Gülümsemesini yumuşattı. "Sözlerini duymak isterim Rekosh."

Adamın içinden bir ürperti geçti ve dokundukları yerden doğrudan kadının içine aktı. Bunu alçak bir uğultu izledi, ses heves ve beklentiyle dolup taşıyordu. Çene kemikleri bir vrix gülümsemesiyle kalktı.

"Ah, *kir'ani vi'keishi...*" Çenesini okşadı. Parmaklarındaki kalın, sert nasırlara rağmen dokunuşu nazikti. Ama bu kibarlık yine de vücuduna bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Rekosh ellerini geri çekti, bunu yaparken parmaklarını kızın teninde gezdirdi - sanki teması kesmekten nefret ediyormuş gibi. Kız neredeyse onu takip etmek için ona doğru sallanıyordu. Bir sonraki solunumu sığ, titrek ve zorluydu.

Yüzeyin hemen altında çok fazla şey kaynıyordu. Çok fazla arzu ve duygu, utanç, korku ve belirsizlik yüzünden çok uzun zamandır içinde tuttuğu çok fazla şey. Hepsi burada ve şimdi patlamakla tehdit ediyordu. Kendisine itiraf etmemiş olsa da Rekosh içinde daha önce hiç deneyimlemediği şeyleri, tutkuları ve özlemleri uyandırmıştı.

Ve tek yapması gereken onları kucaklamaktı. *Onu kucaklamak.*

"Uzun zamandır tanıyorum Ahmya." Çantasının askısını kavrayıp önüne doğru kaydırırken sözleri dikkatli ve ölçülüydü. "Gözlerim seni gördü, kalbim seni hissetti ve ruhum senin için şarkı söyledi."

Hem titremelerini engellemek hem de ona uzanmamak için ellerini karnına bastırdı. Gözleri adamın zeki parmaklarının çantasını kapalı tutan ipek ipi tutuşunu izlemek için eğildi.

"Ahmya, sen benim-"

Arkasında bir yerde çalılar hışırdadı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve içinden yeni bir ürperti geçti, omurgasından soğuk bir dalga halinde yayıldı.

Rekosh'un çenesi yukarı doğru kıpırdadı ve parmakları dondu. Ahmya, gözbebekleri olmamasına rağmen, Rekosh'un onun ötesine baktığını biliyordu. Alt çenesi daha da açıldı.

"Lanet olsun," diye homurdandı.

"Sanırım paylaşmak istediğin kelimeler bunlar değildi," dedi Ahmya, sesi küçük, ince ve kararsız çıkıyordu.

Uzaktan gelen gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanıyordu ama o bunu fark etmedi bile. Çevredeki bitki örtüsüne çarpan daha ağır, daha hızlı yağmur damlalarının sesini de fark etmedi. Gerçekten kaydettiği tek ses, arkasından gelen uluyan bir hırıltıydı.

En iyi kararına rağmen, omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. Midesi bulandı.

Otuz adım kadar arkasında bir canavar açıkta duruyordu. Şık, dar bir kafa, uzun uzuvlar, koyu mavi bir kürk ve yeşil bir yele gördü. En az bir dağ aslanı kadar büyüktü.

Ve yırtıcı sarı gözleri ona sabitlenmişti.

Harika. Beni yemek isteyen bir vahşi hayvan daha.

Ve burada Ketahn'ın altın kurallarından birini çiğnemişti; silahsızdı.

Yaratık harekete geçti, kısa kürkünün altında kasları dalgalanarak ona doğru hücum etti.

Ahmya haykırarak yaratıktan uzaklaştı. Daha bir santim bile kıpırdamamıştı ki, bir çift uzun ve güçlü kol etrafını sarıp onu yerden kaldırdı.

İçgüdüsel olarak kollarını Rekosh'un boynuna doladı, kalçalarını Rekosh'un yanlarına sıkıştırdı ve ona sarıldı.

"Sana sahibim." Sesi kadının içine doğru gürledi. Kalbinin sağır edici çarpıntısının üstesinden gelebilecek kadar güçlü, net ve sabitti ve

Kemiklerinden yayılan korku.

Çantasını arkasına savurdu, mızrağını sağ eline aldı ve gövdesini bükerek Ahmya'yı silahını savururken saldıran canavardan uzaklaştırdı.

Darbenin Rekosh'u sarstığını hissetti ve delinen etin belli belirsiz sesini, kırılan kemiğin çıtırtısını ve hayvani bir viyaklamayı duydu. Rekosh'un önünde yere ağır bir şey düştü. Canavar çırpınarak döküntüleri dağıttı. Rekosh ön ayaklarını kaldırdı, hırladı ve yere indirdi.

Boğuşmalar sona erdi. Ahmya mızrağını serbest bırakırken kaslarının gerildiğini hissetti.

Titrek bir nefes verdi ve Rekosh'u tutuşunu hafifletti. "Neydi-"

"Tut," diye emretti. "Sıkı tutun."

Neden böyle yapmasını söylediğini merak bile edemeden Rekosh koşmaya başladı. Ani hareket onu sarsmıştı. Ahmya onu kavrarken parmaklarını derisine gömdü; kolları düşmesine izin vermezdi.

Gözlerindeki yağmur damlalarını kırıştırdı. Ağaçlar ve bitkiler iki yanından hızla geçiyordu. Rekosh'un omzunun üzerinden, birkaç dakika önce yiyecek aradıkları noktanın derinleşen kasvet içinde giderek uzaklaştığını gördü, bu da kamplarının giderek uzaklaştığı anlamına geliyordu.

Neden kamptan uzaklaşıyorlardı? Diğerlerinden uzağa? Lacey iyi miydi? O ve Okkor sağ salim dönebilmişler miydi?

Ahmya'nın damarlarında bir ürperti dolaştı, göğsünde kıvrıldı ve daraldı. Arkadaşının zarar göreceği düşüncesi, bu ormanda karşısına çıkabilecek her türlü tehlikeden çok daha korkutucuydu.

"Rekosh, diğerlerini bulmamız gerek!"

"Hayır," diye cevap verdi.

"Ama-"

Bir yıldırım darbesi ormanı aydınlattı. Etraftaki gölgelerde birden fazla sarı göz parladı ve hepsi Ahmya'ya yöneldi. O anlık ışık, Rekosh'u kovalayan bu gözlere bağlı karanlık, hayvani formları seçmesi için yeterliydi.

Ahmya'nın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Parmaklarını kıvrarak tırnaklarını onun derisine daha da sıkıca bastırdı.

"Um, Rekosh..."

CKAPTER 8

"BİLİYORUM." Rekosh mızrağının sapını sıktı ve Ahmya'yı kendine doğru çekti.

Kuzahkların arkasındaki çalılıklar arasında koşuşturduğunu duymadan önce bile anlamıştı, ilkinin gördüğü anda anlamıştı.

Öndeki bir kuzahk, arkadaki bir sürü anlamına geliyordu.

Kalp atışları o kadar hızlıydı ki tek tek atışlarını ayırt edemiyordu, Rekosh koştu. Bitki örtüsünün içinden geçti, devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı ve yüksek kökler boyunca tırmandı. Geçtiği her bölümde kuzahkların yaklaştığını hissediyordu.

Ağaçların arasında yankılanan gök gürültüsü havayı titretiyordu. İri, ağır yağmur damlaları Rekosh'un derisine yağıyordu, her biri bir öncekinden daha hızlı, her biri bir öncekinden daha soğuk geliyordu. Ama içindeki ateşi soğutamadılar, korkusunu ve öfkesini azaltamadılar.

Ahmya'nın nefesleri hızlıydı ve onun titrediğini, kalbinin hızla çarptığını hissetti.

Alt çenesi tıkırdıyor ve dişleri birbirine sürtünüyordu.

İçgüdüleri durmasını, dönmesini ve savaşmasını, eşine yönelik bu tehdidi yok etmesini istiyordu. Ama aynı zamanda daha hızlı koşmasını ve Ahmya'yı bu tehlikeden mümkün olduğunca uzağa taşımalarını da istiyordu.

Solunda, hemen arkasında bir kuzahk hırladı.

Rekosh kendi hırıltısıyla karşılık verdi. Görüş alanının bir köşesinde yarattığı görebiliyordu. Burnunun ucundaki yarıklar havayı kokladıkça parlıyor ve kürkü nemle parlıyordu.

Rekosh arka ayağıyla tekme atarak canavarın ön omzuna vurdu. Kuzahk tökezleyerek geriye düştü, ancak bir diğeri Rekosh'un etrafından dolanmaya başladı

Sağdan.

Yavaşlamadan havaya sıçradı ve bacaklarını sıkıca yukarı çekti. Canavarın çenesi hemen altından kırıldı. Rekosh ağır bir şekilde yaratığın diğer tarafına indi ve momentumunu tekrar koşturmayla harcadı.

Kuzahk'lar onun arkasında uludular. Arkasına çok yaklaşmışlardı.

Ahmya zarar görmedi. Zarar görmeden kalacak. Güveninde olacak.

Bu sözleri zihninde defalarca tekrarlardı ve her tekrar ona biraz daha hız, biraz daha güç verdi. Ama kalbinin derinliklerinde bunun yeterli olmayacağını biliyordu.

Vrix hızlıydı. Kuzahklar daha hızlıydı.

Daha fazla yaratık görüş alanının sınırlarına girdi ve ulaşamayacağı bir yerde durdu. Onu çevreleyecek hıza sahip olduklarını anlamışlardı.

Rekosh kendini ileriye doğru itti. Kamplarından, yiyecek aradıkları yerden, Kaldarak'tan bu yana kaç segment yol kat ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Nerede olduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu. Ama o anda sadece Ahmya önemliydi.

Alçak, kayalık bir yükseltiye tırmandı ve gözleri büyüdü. Bir vücut uzunluğundan daha az ileride, zemin keskin bir şekilde bir vadiye doğru düşüyordu.

Rekosh'un içindeki her şey ele geçirildi. Kalbi durdu, nefesi ciğerlerinde kilitlendi, kanı bile damarlarında akmayı reddetti. Bacaklarının uçlarını yere gömdü ve ağırlığını geriye doğru attı.

"Oh Tanrım!" Ahmya'nın vücudu onun etrafında gerildi, nefesleri hızlı ve düzensiz geliyordu.

Rekosh kayarak durmadan önce bir ön ayağı uçuşunun kenarından kaydı. Taşlar, toprak ve yapraklar on segment aşağıdaki nehrin azgın sularına yuvarlandı.

Bir kuzahk önüne atlamadan önce sadece birkaç adım geriye sendeledi. Yaratığın dişleri Ahmya'nın sırt çantasına takıldı ve onu geriye doğru çekerek neredeyse Rekosh'un elinden kurtarıyordu.

Ahmya haykırdı, ona tutunmak için mücadele ederken tırnakları derisini tırmalıyordu.

Korku, öfkesinin alevlerini körükledi. Onu elinden alamayacaktı ve onu kaybetmeyecekti, burada değil, şimdi değil, bu şey için değil. Mızrağını sapladı ve yaratığın arka tarafına bir yarık açan bir darbeye vurdu. Kuzahk tutuşunu bıraktı ve bir iniltiyle topallayarak uzaklaştı.

Rekosh Ahmya'yı tekrar vücuduna sardı.

Sertleşti. "Rekosh, et!"

Başını çevirdiğinde solunda bir kuzahk'ın saldırdığını gördü.

Üst koluyla Ahmya'yı tutmayı bırakarak onu kaldırdı ve alt kolunu kullanarak onu göğsünün üzerinden sağa doğru itti. Canavarın çenesi kaldırdığı ön koluna kenetlendi. Acı uzuvda patladı, geldiğı gibi hızla öfke tarafından süpürüldü. Kafasını canavara doğru savurdu ve kafatasını deldi. Ölü kuzahk'ı kolundan silkelediğinde, postunun üzerindeki yağmur suyuna karışan kanı zar zor fark etti.

Önündeki diğer yaratık toparlandı ve tekrar saldırdı - Rekosh'a değil, Ahmya'ya. Elini Ahmya'nın sırtına koyarak onu daha yükseğe kaldırdı. Ahmya irkilerek bir ses çıkardı ve kendini dengelemek için avuçlarını Rekosh'un omzuna koydu. Kuzahk'ın çenesi Ahmya'dan ancak bir parmak kadar uzaktaki boş havaya çarparak kapandı.

Rekosh şaha kalktı ve ön ayaklarını canavarın üzerine indirdi. Tekrar tekrar tepinirken pençeleri etini ve kemiğini parçaladı.

Ahmya *onundu*. Hiçbir şey ona sahip olamazdı. Hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Bir başka yaratık yandan saldırdı, sıçrayışının kavisini onu doğrudan Ahmya'ya doğru götürüyordu. Rekosh bir kolunu yaratığın yan tarafına geçirdi ve havaya kaldırdı. Kuzahk havaya fırlatılmadan önce pençeleriyle derisinde taze yaralar açtı. Kıvrıldı ve tekmeledi ama uçuşunun kenarından düşmeden önce kendini yakalayamadı.

"Her seferinde," diye homurdandı Rekosh Vrix'te. "Ne zaman konuşsak, bir şey yolumuza çıkıyor. Bir şey bizi durduruyor."

Arka ayaklarına ağır bir şey indiğinde tısladı ve sendeleyerek ileri atıldı. Kancalı pençeler derisine takıldı ve kuzahk'ı yakaladı. Kendini yukarı sürüklerken arka ayakları tutunmak için çırpındı. Rekosh hırladı.

"Hayır!" Ahmya ağladı.

Yanlardan daha fazla canavar koşarak geldi, Rekosh'un bacaklarına pençelerini geçirdi ve ısırıldı. Rekosh refleks olarak onları tekmeledi ve savurdu. Tüm düşüncesi, tüm odağı Ahmya'yı onların ulaşamayacağı bir yerde tutmaktı. Ama zihninin bir kısmı tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaştığını anladı.

Arka tarafındaki kuzahk daha yükseğe sıçradı ve pençeleri omzuna battı. Ahmya bir çığlık attı ve kendini yaratıktan uzaklaştırdı. Rekosh öne doğru tökezledi, canavarın çeneleri başının yanında kemirirken umutsuzca ona tutunmaya çalıştı.

Bir kolunu hayvanın boynuna dolayarak boğazını omzuna bastırdı. Kuzahk arka pençelerini sırtının alt kısmına geçirdi ve onu tutmasına karşı koydu. Rekosh çenesini genişçe açtı ve içinden derin, acı dolu bir hırıltı koptu.

O pençeler çantasının hemen altındaydı. Yeteneğinin hemen altında. Kasları şişerek canavarın boğazındaki baskıyı artırdı ama ıslak kürkü kaymasına izin veriyordu.

Ahmya'nın yüzü solgundu, gözleri iri ve korku doluydu ama kuşağından bir kara taş bıçağı çekip çıkarırken eli sabitti. Kendine has bir hırıltıyla -ve o yassı insan dişlerini göstererek- bıçağı omzunun üzerinden kaldırdı ve kuzahk'ın kafatasına sapladı.

Yaratık seğirdi, gevşemeden önce kısa bir süre pençelerini daha derine zorladı.

Rekosh, Ahmya'nın bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri korku dolu olsa da, özünde sağlam bir şey vardı, sarsılmaz bir şey.

Benim küçük çiçeğim.

Onu tekrar göğsüne yaklaştırdı. Kadın ona sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü. Rekosh kükredi ve ölü canavarı omzunun üzerinden fırlatarak sürüsünden birkaçını geriye savurdu.

Yarattığı boşluğu kullanarak mızrağını geniş bir kavisle savurdu ve kanlı taş kafanın ısırmasından kaçınan yaratıkları daha da geriye itti.

Göğsü zorlanarak aldığı nefeslerle kabardı ve her biri kendi sıcaklığını yayan yaralarından derisine donuk bir acı yayıldı.

Yaratıklardan en az beş tanesi hâlâ ayaktaydı, çoğu yaralıydı ve Rekosh'un kanı ağızlarında ve pençelerinde parlıyordu. Artık kanın tadına bakmışlardı. Sürülerinin uğradığı kayıplardan sonra bile avlarını bırakacak gibi görünmüyorlardı.

Kuzahklar omuzlarını büktüler, dişlerini gösterdiler ve ileri doğru süründüler.

Rekosh arka ayaklarını geriye kaydırarak canavarlarla arasındaki mesafeyi korumaya çalıştı. Bir ayağı sırtın kenarından kaydı. Diğeri yağmurun yumuşattığı toprağa battı ve dengesini bozdu.

Bir kuzahk ileri atıldı.

Duruşunu genişleten Rekosh, mızrağının bir hamlesiyle canavarı karşıladı. Silah yaratığın boğazına saplandı.

Şimşek, tepedeki ağaçların arasındaki boşluktan yaylandı. Daha ışık kaybolmadan gök gürültüsü yeri sarstı.

Ahmya, Rekosh'un sadece derisinde hafif bir titreşim olarak hissettiği bir ses çıkardı. Yağmurun soğuğuyla tam bir tezat oluşturacak şekilde teninden ısı yayılıyordu.

Canavar Rekosh'un mızrağının ucunda debeleniyor, yaklaşmak için yeri eşeliyordu. Bir ön ayağıyla onu aşağı itti.

Dünya sarsıldı ve arka ayaklarının altındaki toprak parçalandı.

İç organları sarsıldı. Orta bacaklarını itti ama çöken zeminde tutunacak yer bulamadılar.

"Hayır," diye homurdandı. "Hayır, hayır, hayır!" Mızrağı bırakarak, serbest kalan elleri ve ön ayaklarıyla önündeki toprak ve taşı tırmaladı. Düşüyordu.

Düşüyorlardı.

Vadinin kenarı onun önünde hızla yükseliyordu. Çamur, toprak ve taş eriyerek fırtınanın akıntısı gibi dik kanyon duvarından aşağı aktı. Ahmya çığlık attı. Rekosh'un pençeleri enkazı taradı, kolları ve bacakları vadinin duvarını sıyırdı ama tutunacak hiçbir şey yoktu.

Düşüşü durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Dört kolunu da Ahmya'nın etrafına sararak onu koza gibi sardı ve uçurumun kenarından tekmeleyerek uzaklaştı.

"Rekosh," dedi nefes nefese.

Ona sarılmayı umduğum gibi değil. Adımı söylediğini duymayı umduğum gibi değil.

Sadece bir anlığına düştüler, ama o an bir ipliğin çözülüp tek bir ipliğe dönüşmesi gibi uzayıp gitti. Rüzgârın uğultusu yağmurun uğultusuna, aşağıda akan suyun tıslamasına, sallanan yaprakların ve dalların düzensiz fısıltılarına, nehre düşen taş ve toprağın ağır sıçramalarına karışıyordu. Tüm bunların altında kalp atışları çılginca bir ritim tutturuyordu.

Rekosh'un sırtı suya çarptı. Acı derisinde patladı, sayısız yarasında daha yoğun bir şekilde yoğunlaştı. Çalkalanan nehir onu yuttu, şiddetli akışı dışında her şeye karşı sağır etti ve akıntısı kontrolü elinden aldı. Rekosh yuvarlandı ve döndü, uzuvları görünmeyen engellere çarptı. Sol omuzları büyük bir taşa çarptığında, darbenin gücü ve acısı kollarını açmaya zorladı.

Ahmya onun elinden kaydı.

Hayır! Hayır!

Bir şekilde yüzeye çıkmak için savaştı. Bir şekilde Ahmya da onunla birlikte başarmıştı. Ciğerlerini doldururken bile onun hava emdiğini duydu.

"Rekosh!" Ahmya seslendi. "Ben buradayım!"

Döndüğünde, suyun ve yüzüne yapışan saçların eşini gördü. Ona doğru yüzüyordu.

Sonra nehir Rekosh'u tekrar altına sürükledi.

Karanlık sudan gözleri kamaşmış bir halde Ahmya'yı bulmaya çalıştı. Onun kendisine tutunduğunu hissetti ve ellerinden birini yakaladı, ancak suyun cezalandırıcı akıntısı onları ayırmakla tehdit ederken tutuşu kaydı.

Nehir alçaldı ve Rekosh'u şiddetli bir şekilde döndüren girdaplı bir bölüme düşürdü. Ahmya'nın eli tuttuğu yerden koptu.

Rekoshun hayal edebileceği hiçbir şeye benzemeyen bir soğuk göğsünden dışarı aktı ve paniğinin uğultulu sıcaklığıyla çarpışarak mide bulandırıcı bir fırtına yarattı.

Tüm uzuvlarını kullanarak kendini düzeltmeye çalıştı ve başını tekrar yüzeyin üzerine çıkardı. Nehrin kükremesi o kadar güçlüydü ki, gök gürültüsü bile onun yanında sönük kalıyordu. Rekosh saçlarını ve gözlerindeki suyu süpürdü ve küçük dostundan bir iz aradı.

İçindeki soğuk daha da derinleşerek kemiklerine işledi. Dallar, ağaç kabukları ve yapraklar bulanık, köpüren suyun üzerinde yüzüyordu ama Ahmya neredeydi? Daha bir dakika önce ona sahipti. Ona *sahipti*.

Onun adını haykırdı. Sesi çıkarken boğazını tırmaladı ama ne bu acı ne de başka bir acı, eğer o-

O güvende, dedi kendi kendine.

Rekosh daha azını kabul etmezdi.

Ahmya onun birkaç bölüm önündeki karanlıktan yukarı sıçradı; önce başı, yüzüne karışmış siyah saçları, sonra da onu dik tutmak için çılginca hareket eden kolları.

Yine de bir şey onu aşağı çekiyordu.

Ellerini çantasının kayışlarına doğru uzattı ve onlarla boğuşmaya başladı. Kendini onlardan kurtaramadan akıntı onu sürükledi.

Kalbi tekledi ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için mücadele etti. "Ahmya!"

Sırt çantası bir an için yüzeye çıktı, artık Ahmya'nın sırtında değildi ve bulanık nehirde gözden kayboldu.

Rekosh'un içinde yankılanan tek bir kelime, inanılmaz derecede uçucu duygularla doluydu.

Lütfen.

Ahmya'nın başı yeniden ortaya çıktı ve nefese kaldı.

"Ahmya! Buradayım!"

"Rekosh!"

Gürültünün arasında onun sesini zar zor seçebiliyordu ama yine de bu sesi duymak içindeki soğğun bir kısmını geri püskürttü.

Siyah saçlarını bir kenara silerek korku dolu ifadesini ortaya çıkardı ve yüzünü ona dönene kadar olduğu yerde döndü.

Birbirlerine doğru yüzdüler ama vücutlarına çarpan çelişkili akıntılar bu kısa mesafeyi bile aşmalarını zorlaştırdı. Su onu bir yöne itip Ahmya'yı başka bir yöne taşıırken, bir yandan Ahmya'yı hızlandırırken, bir yandan akıntıların birleştiği o girdaplı havuzlarda bacaklarını ve arka ayaklarını yakalamaya çalışırken, rotasını defalarca değiştirdi. Suyun Ahmya'yı çektiği her seferde kalbi durdu, ancak Ahmya öksürerek geri geldiğinde atmaya devam etti.

Vadinin duvarları iki yandan hızla geçip gidiyor, yağmur suları zaten kabarmış olan nehri beslemek için aşağı dökülüyordu. Dallar, koyu gri bir gökyüzüne karşı sırtların üzerinde rüzgârda sallanıyordu.

Ama Rekosh sadece Ahmya'ya odaklanabiliyordu. Onun küçük çiçeğine. Henüz sahiplenemediği eşi, çok arzuladığı zeki, cesur, kararlı, nazik dişi.

İhtiyacı olan kişi.

Onları bir araya getiren kaderin ipleri birbirine dolanmış ve düğümlenmişti; ormanın, dünyaların ve yıldızların ötesine uzanıyordu. Onların kopmasına izin vermeyecekti. Bu iplikleri kendisinin ve Ahmya'nın etrafına örecekti, onları bir koza haline getirecekti. Bu onların sıcaklığı, sığınağı, kalkanı olacaktı. Onların kopmaz bağı.

Derin bir nefes alarak ileri atıldı, tüm kolları ve bacaklarıyla kürek çekmeye başladı.

Aralarındaki mesafe önce bir iplik aralığı, sonra bir el genişliği, sonra da her seferinde segmentler halinde küçüldü. Sonunda yeterince yaklaştıklarında, bir ön ayağını uzattı.

Ahmya hemen onu kavradı. Elleri kaygan derisi boyunca kaydı ama çenesini sıktı, yüzüne sıçrayan suya sırtını döndü ve tamamen tutunana kadar onun kolunu kavradı. Kolları güvende olduğu anda Rekosh onu kendine doğru çekti.

Kollarına atladı ve bir kez daha tüm vücuduyla ona sarıldı, sıkıca kavradı. Titreme onu sarstı ve teni çok daha soğuktu

normalden daha fazla.

Rekosh onu kucakladı ve saçlarını düzeltti. "Sana sahibim, *vi'keishi*." "Biliyorum," diye fısıldadı düzensiz bir şekilde. "Biliyorum."

Nehir onları ileriye doğru taşıırken ve akıntı onları döndürürken birbirlerine sarıldılar, başlarını suyun üzerinde tutmayı zar zor başardılar. Ama Rekosh bunu umursamadı. O kollarındaydı ve önemli olan tek şey buydu. Ona sahip olduğu sürece önlerine çıkan her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Nehrin kenarlarını taradı, yağmurun ve çalkantılı suların çıkardığı serpintiye karşı gözlerini kısıtı. Vadinin duvarları görünürde hiçbir kaçış noktası sunmuyordu; dik, kayalık, çamurluydu ve her yerde yakın zamanda meydana gelmiş toprak kaymalarının izleri vardı.

Bacaklarını tekmeleyerek ve kollarını sallayarak nehrin durmaksızın aşağı doğru çekişiyle savaştı. Ateş uzuvlarında cızırdıyor, birçoğunu fark etmediği yaralarından kaynaklanan sayısız ağrı ve sızıyı tutuşturuyordu.

Ve akıntı sadece hız kazandı.

Rekosh gözlerindeki suyu kırıştırdı ve sertçe aşağıya baktı.

Kasvet ve sisin içinden nehrin çok daha ileride olduğunu seçemiyordu. Aslında onun bakış açısına göre nehir, yaklaşan sakin bir bölgeden sonra aniden duracakmış gibi görünüyordu.

Ve onun ötesinde hiçbir şey göremiyordu. "Şekillendirici, beni yaratma," diye mırıldandı.

"Rekosh, ne-" Ahmya onun bakışlarını kendi bakışlarıyla takip etmek için başını çevirdi ve sertleşti. "Bu... görüldüğü gibi değil. Değil mi?"

Kılçıklarından kalın bir ipek ipliği çekip alt ellerine geçirmeye başlamıştı bile. "Hiçbir şeye benzemiyor. Hiçbir şey değil."

"Evet." Bir sonraki nefes alışında alt dudağı titredi ve adam ipi beline doladığında ona uyum sağlamak için kalçalarını kaydırды. "Bir şey yok."

Suyun kenarından gözlerini ayıramayan Rekosh, ipi Ahmya'nın etrafından geçirdikten sonra diğer ucunu kendi beline doladı ve aralarında biraz gevşeklik bıraktı.

Nehrin kenarına yaklaştıkça, nehir onları nehre doğru daha hızlı sürüklüyor ve sular daha da çalkantılı hale geliyordu.

Tekrar ona sarıldı. "Hâlâ sen varsın."

"Biliyorum." Yüzünü onun boynuna gömdü. "Ve sen varsın." Nefesi onun derisinde ılıktı ve parmakları onun kıvrılmış saçlarına dolanırken

ona daha sıkı sarıldı. Küçük tırnaklarının kafa derisindeki ısırığı dünyanın en tatlı hissiydi.

Su kenarının ötesinde karanlık kütleler şekilleniyordu; fırtınada sallanan, yağmur ve sisin belirsizleştirdiği yüksek ağaçların tepeleri.

Rekosh'un içi büküldü, herhangi bir düğümün yapabileceğinden daha sıkı çekildi. Söylemek için can attığı tüm kelimeler içinde hapsolmuş, susturulmuştu.

Arkadaşları bu hikayenin en inanılmaz kısmını bulmuş olmalılar.

Çenesini Ahmya'nın saçlarının üzerine koyarak onun etrafında daha koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Bacaklarına attığı birkaç tekmeyle yüzünü önündeki hiçliğe dönmesini sağladı.

Nehir onları dünyanın öbür ucuna taşıdı.

BÖLÜM 9

O gün İKİNCİ KEZ Rekosh'un midesi bulandı ve şimdi toprak ve taş yerine bir su selinin ortasına düştü.

Ne kadar aptalca olsa da, uçmanın böyle bir his olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Ahmya ve diğer insanların yıldızlar arasındaki yolculukları sırasında yaşadıkları his bu muydu?

Sırtı, sıvıdan çok katı bir zemin hissi veren suya çarptı ve sol ön ayağı sert ve boyun eğmeyen bir şeye çarptı. Acı patlamaları onu, bedenini ve zihnini sarstı. Takarahl'ın en derin, en karanlık mağaralarından birinde bir çıra ateşi sönmüş gibi her şey karardı ve sessizleşti. Tüm o acıya rağmen, hiçbir şey hissetmiyordu. O hiçbir şeydi.

*Hayır. Hiçbir şey değil. Onu korumam
gerek... Eşimi.*

Ses ve his hızla geri geldi. Göğsü havasızlıktan yanıyordu ve içindeki basınç bunaltıcıydı. Çalkalanan su etrafını sarmıştı, şelale onu aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru zorluyordu ve kolları... boştu.

Kolları boştu. Hayır!

Hayır!

Kendini düzeltmek için savaşıyor ipek ipi aradı. Her şey karanlık, çalkantılı, bulanıktı, o kadar ki göremiyordu. Ama kavrayan parmakları ipi buldu ve çekti. İp gerildi. Daha sert çekti.

Rekosh diğer uçta Ahmya'yı buldu ve onu kollarının arasına aldı.

Ama doğru olmayan bir şeyler vardı. Neden onu kavramamıştı? Neden o kadar hareketsiz, o kadar gevşekti?

Vrix'te bildiği her yemin, kendisine öğretilen her insan laneti eşliğinde kafasında çınladı. Ahmya'yı göğsüne bastırdı, ciğerlerindeki yangını ve vücudunun her yerinden yayılan acıyı görmezden geldi ve yüzey olduğunu umduğu yere doğru yürüdü.

Kalbinin her atışı bir öncekinden daha sert ve daha yüksekti, ta ki duyabildiği tek şey onlar olana kadar. Aklından daha fazla düşünce geçiyor, güçlü duygular göğsünde gümbürdüyor olmalıydı ama hiçbirini algılayamıyordu. Sadece Ahmya'nın kıpırtısız halinin ve onu her ikisinin de çaresizce ihtiyaç duyduğu havadan ayıran uçsuz bucaksız suyun farkındaydı.

Boğazına ve göğsüne içeriden binlerce kemik iğnesi batıyormuş gibi hissettiren düzensiz bir nefesle su yüzeyine çıktı. Ahmya'nın başını su seviyesinin üzerine kaldırarak kıyıya doğru itti.

Bacakları dibe değdiği anda koşmaya başladı.

Üzerine ağırlık verdiğinde sol ön bacağı büküldü ve adımını kırdı. Acı bacağı boyunca zonklayarak kemiklerinden yayıldı. Rekosh homurdandı, bacağına daha yukarı kaldırdı ve etrafını saran suda topallayarak ilerledi. Her adımda giderek sığılaştıran su biraz daha az dirençle karşılaşıyordu.

Ahmya'nın başı dirseğinin kıvrımında sallanıyordu ve sallanan uzuvları o hareket ettikçe derisine çarpıyordu.

Sonunda karaya yaklaştığında aç çamur bacaklarını kavradı. Yağmur durmaksızın yağıyor, su yüzeyinde sayısız dalgalanma yaratıyor ve bu dalgalanmalar onun geçişiyle süpürülüyordu.

Nehirden çıkar çıkmaz bacakları kıvrıldı ve onu çamurdaki eklemlerinin üzerine düşürdü. Sol ön acıdan nefessiz bir hırıltı duydu ama hemen unuttu. Ahmya'nın ıslak saçlarını yüzünden çekerken onu alt kollarıyla kucakladı.

Teni rengini kaybetmiş, dudaklarının her zamanki pembeliği yerini soluk bir maviliğe bırakmıştı. Yanağını avucunun içine aldığı anda soğuktu ve kız dokunuşuna tepki vermedi.

"Ahmya," diye homurdandı.

"Uyanmalısın." Gözlerini açmadı.

Başparmağının ucuyla göz kapağını hafifçe . Kahverengi gözleri donuktu, odaklanmamıştı, neredeyse... cansızdı. Başını eğdi ve ürpertici düşüncelerle savaşıarak kadının çenesini tuttu ve yüzünü kendine doğru çevirdi.

Dudaklarından nefes çıkmadı, burnundan hava akmadı.

İnce tüyleri diken diken oldu ve derisinde gerilim dalgalandı. Soğukla hiçbir ilgisi olmayan ürpertiler içinde dolaşıyordu. Her Şey   z l yordu -Rekosh, dünya, ötesindeki tüm evren. Aklının ve ruhunun her zerresi her Şeyi bir arada tutmak için savaşı. O iplikleri bağlamak için savaşı.

Elini kızın boynundan aŗaėı kaydırđı ve g  s n n üzerine yerleştirdi.

Lütfen. Lütfen.

Kalbi avucunun altında atıyordu; hafıf, zayıf bir *g m güm sesi*, adamın içinde bir gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

"Ahmya, lütfen." Onun yanağını okşadı. "Lütfen, *vi'keishi*."

Hiçbir Şey.

Sıcak ve soğuk, Rekosh'un içinden dalgalar halinde geçerek onu kavurucu, yakıcı dikenler ve hiçbir parçasını esirgemeyen soğuk dallarla içten içe parçaladı.

Hayır, yapmayacak-yapamaz-

Kuzahkların saldırısı sırasında hissettiği tüm öfke ve korku sekiz kat geri döndü. Fırtınanın öfkesine rakip olacak kadar güçlü, nehrin öfkesine meydan okuyacak kadar yoğundu. Ama onu korumak için yeterli olmamıştı.

Rekosh onun bacaklarını yere indirdi, bir elini ensesine dayadı ve onu sarstı. Sözcükleri İngilizce ve Vrix dilinde karmakarışık bir Şekilde  ıkıyordu. "Ahmya, beni bırakma. Uyan! Nefes al!"

Ama hareket etmedi, uyanmadı, nefes almadı.

Yine gözlerinden birini araladı. Kadın ona bakmadı; hiçbir Şeye bakmadı.

"Kalbindeki o ateŗ yanmalı. Benim için yan, Ahmya. Sen benimsin ve gitmene izin vermeyeceğim."

Rekosh onu tekrar sarımadan önce kendini durdurdu ve bu kısıtlamanın zorlamasıyla uzuvları titredi. Daha fazla g    na sadece daha fazla zarar verebilirdi.

Zamanında çok fazla ölüm kefeni dokumuŗtı. Bugün bir tane daha dokumayacaktı. Dokuyamazdı. Onun için olmazdı.

Onun  zerine kıvrıldı, onu yağmurdan korudu ve g  s n  kendi göğsüne doğru çekti. Vücudu titreyerek, onun adını tekrar fısıldadı. Keder ve suçlulukla, öfke ve özlemle, çaresizlik ve ihtiyaçla fısıldadı.

"Kuluçka Annesi," diye fısıldadı, "Kök Őarkıcısı, Koruyucu... hanginiz dinlerseniz. Onu benden almayın. Buna izin vermeyeceğim. Bunu yapamazsın.

ona sahip ol. O sadece ve sadece benim."

Tüm varoluş etrafını sarmıştı. Yağmur damlaları, hava, bulutlar, derisindeki nem, tüm Arapsaçı. Onu saran acı, donuk ama ısrarcı, ağırlığı artırıyor. Ve ruhu kendi üzerine çöküyordu, çünkü o olasılığı inkar etmek için elinden geleni yapıyordu... O...

Ahmya öksürdü. Küçük bir sest, şelalenin ve fırtınanın uğultusu karşısında önemsizdi ama Rekosh'un içindeki her şeyi susturdu. Sarsıldı ve öksürük göğsünün derinliklerinden gelen boğuk, ıslak bir hıçkırığa dönüştü. Tüm vücudu kasıldı ve parmakları adamın derisini tırmaladı. Adamın kıvrıldı, kolunun üzerine eğildi ve çamurlu zemine su kustu.

Adam kadının saçlarını toplayıp yüzünden çekerken kadın ona sarıldı ve öksürerek daha fazla su çıkardı. Şiddetli bir fırtınada dala tutunmuş yalnız bir yaprak gibi şiddetle titriyor, ıslak öksürükler arasında birbiri ardına hırıltılı nefesler alıyordu.

Ama hareket ediyordu. Yaşıyordu.

Az önce katlandıkları, acı çektikleri her şeye rağmen, göğsünde küçük, rahatlamış bir sıcaklık kıvılcımını tutuştu. Bir mutluluk titreşimi.

Diğer her şey boktan olsa bile, insanların dediği gibi, Rekosh ve Ahmya *hayattaydı*.

Rekosh hafifçe sırtını ovdu. "Nefes al, Ahmya. Bol bol nefes al. Ben buradayım."

bir hıçkırık koptu. Bunu bir başkası ve bir başkası , daha fazla sefil öksürükle kesildi. Çaresiz kalan Rekosh usulca mırıldandı ve elini sırtında aşağı yukarı gezdirmeye devam ederek ona sarıldı. Omurgasındaki küçük tümsekler ona küçük insan eşinin ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattı.

Onu neredeyse kaybetmek üzere olduğunu hatırlattı. Tekrar.

Yağmur Ahmya'nın gözyaşlarına karışarak üzerlerine yağmaya devam etti. Keşke o da onunla birlikte ağlayabilseydi. Keşke onun gözyaşlarının yanına düşecek tek bir gözyaşı bile üretebilseydi. Gözlerini kapatarak başını eğdi ve Ahmya'nın ensesine sokuldu.

Hıçkırıklarıyla, soğukla ve az önce atlattığı çilenin gerginliğiyle sarsıldı. Rekosh içinden geçen bu titremelerden ne kadar nefret etse de, kollarında kıpırtısız, cansız bedenini hissetmekten çok daha iyiydi.

Yüzünün yan tarafına yumuşak, titreşen bir dokunuş gözlerini açmaya ikna etti.

Ahmya sessizce, "Ben... iyiyim," dedi. "Ben iyiyim."

Titredi ve derin bir nefes aldı. Kokusu yağmur yüzünden azalmıştı ama hâlâ oradaydı, hâlâ tatlı, hâlâ rahatlatıcı, hâlâ Ahmya'ydı.

"Yaralı değil misin?" diye sordu.

Kadın güldü. Başka bir öksürük nöbetiyle kesilmiş olsa da bu ses yüreğini ferahlattı.

"Canım yanıyor. Hem de çok." Başını adamın çenesine yasladı ve avucuyla yüzünü kavradı. Sözleri ve nefes alış veriş kısa ve sığdı. "Göğsüm yanıyor gibi ve kendimi çok güçsüz hissediyorum ama... ama hayattayız."

Rekosh, yaprakların ve dalların rüzgârda şiddetle savrulduğu, tehlikenin her gölgede gizlendiği, her anın önemseddiği her şeye yeni tehditler sunduğu ormana baktı.

Etraflarındaki dünya bir şimşek çakmasıyla aydınlandı ve onu hızla gürleyen gök gürültüsü takip etti.

"Kalacağımız gibi." Kendini yukarı itti. Sol ön bacağı, ağırlığını taşımadığı halde zonkluyordu ve şimdi onu saran acı verici girdaba ağrılarını ekleyen diğer yaraları sayamıyordu.

Ama dinlenemezdi, duramazdı. Onlar güvende olana kadar.

Rekosh Ahmya'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Bir sığınak bulmalıyız."

Ellerinden birini tutarak gözlerini yağmura karşı dikti ve başını salladı. "Sanırım kaybolduk?"

"Hayır." Ahmya'yı daha yakına götürdü, kollarını arkasına bağladı ve onu ayaklarının üzerinden kaldırarak kendisine yasladı. "Burada olduğumuzu biliyoruz. Sadece... buranın neresi olduğunu değil."

"Bu da kaybolduğumuzu söylemenin başka bir yolu." Ahmya kollarını onun boynuna doladı ve bir öksürük daha çıkardı.

Rekosh'un çenesi sarktı ve derisinde yeni bir ürperti dalgalandı. Sesi eskisi kadar kötü gelmeye de öksürüğü rahatsız ediciydi ve hâlâ titriyordu. Onu yağmurdan kurtarması gerekiyordu. Onu kuru ve sıcak tutması gerekiyordu.

"Evet. Kayıp ama hayatta." Alt çenesini gülümseyerek kaldırdı. "Evimizi bulacağız, Ahmya."

Şimşek gökyüzünde tekrar yükseldi. Gürleyen gök gürültüsü altındaki zemini titretirken Rekosh harekete geçti.

Dengesiz yürüyüşünün izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla ilerliyor, gözlerini sürekli hareket halinde tutarak tehlikeyi izliyor ve bir sığınak arıyordu. nehir uzanıyordu. Bir tarafta kayalık uçurumlar uzanıyordu; diğer tarafta ve ileride ise her zamanki gibi yoğun ve karanlık bir orman görünüyordu.

"Rekosh?"

"Evet?" Bakışlarını Ahmya'ya çevirdi.

Yere bakarken yüz hatları endişeyle gerilmişti. "Bacağının nesi var?"

Homurdanarak ön ayağını biraz daha yana kaydırды. "Küçük bir sızı. Yakında iyileşir."

"Ama yürüyemezsin!"

Rekosh geveledi. "Urkot üç kolla iyi. Ben beş bacakla yürüyeceğim. Yine de senden daha fazla, *vi'keishi*."

Endişesi gözlerinden okunuyordu. "Beni yere bırakabilirsin. Yürüyebilirim. Canının yanmasını istemiyorum."

"Seni taşırsam acın küçük, taşımazsam küçük." Rekosh elini kızın başının arkasına götürdü ve onu yağmurdan koruyarak kendine yaklaştırdı. "Bu yüzden *kir'ani vi'keishi*'yi taşıyacağım."

Uçurumun kenarına yakın durarak ilerlemeye devam etti. Eninde sonunda Kaldarak'a dönmek için bir yol bulmaları ama bu havada tırmanış en yetenekli vrix için bile güvenli olmazdı.

Rekosh da şu anda pek iyi durumda sayılmazdı.

Onu hâlâ Ahmya'ya bağlayan ipek tel, hareket ettikçe derisine sürtünüyordu. Amacına hizmet etmişti ama henüz onu çıkarmaya cesaret edemiyordu. Bu, onunla arasındaki fiziksel bağın bir parçasıydı, bedenlerini birbirine bağlayan, ona biraz rahatlık, biraz güvenlik sağlayan bir bağdı. Yine de onunla hissettiği diğer bağın yanında hiçbir şeydi.

Kalp bağı onunkiyle örülmüş, hayal bile edemeyeceği kadar sıkı bağlanmıştı. Bu bağ her ipten, her halattan, her tahtadan, taştan ya da metalden daha güçlüydü ve onu tüm varlığıyla koruyacaktı.

Ama bu adanmışlık yaralarının acısını dindirmeye yetmedi. Her adım yeni bir acıyla birlikte geliyordu ve uzuvları daha da sertleşiyor, ağrıları daha da derinleşiyordu. Akıl almaz bir yorgunluk ruhuna işledi, büyüdükçe büyüdü. Onu ayakta tutan Ahmya'ydı, onu güçlü tutan, özündeki alevi körükleyen Ahmya'ydı.

Sonunda dinlenebileceği bir yer bulduğunda gökyüzü kararmıştı. Bacakları neredeyse rahatlamıştı. Kayalık çıkıntı ideal değildi ama en azından rüzgâr ve yağmurdan korunmasını sağlayacaktı.

Rekosh taş tavanın altında eğildi. İpek ipi keserek Ahmya'yı sığınakta ayağa kaldırdı ve dengesini kazanana kadar ellerini onun üzerinde tuttu.

Elinde olmadan insan formunun kendisini yine şaşırttığını fark etti. İki ayak üzerinde durmaları ve yürümeleri ona çok garip geliyordu. Hiç olası değildi. Yine de görünüşteki kısıtlamalarına rağmen şaşırtıcı derecede çeviklerdi. Ve Ahmya'nın durumunda, oldukça... zarifteler.

Ahmya titrek bir adımla geri çekildi.

Şu anda zarif değil... ama Rekosh da *şu* anda öyle.

Kollarını kendine doladı ve etrafına bakındı. Bu kasvet içinde bile teni çok solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Dudaklarında hiç hoşlanmadığı mavi bir renk vardı.

"En azından kuru, değil mi?" diye sordu küçük bir gülümsemeye. Yüzünü tekrar Rekosh'a çevirdiğinde gülümsemesi kayboldu ve gözleri büyüdü. "Ah Rekosh..."

Ahmya kaşlarını çatarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve parmaklarını adamın kolundaki ısırık yaralarının altına dokundurdu. Gözlerinde yaşlar birikti.

Rekosh yavaşça eliyle yanağını kapadı ve başparmağıyla kaçan bir damla gözyaşını sildi. "Ağlamak yok. Burayı kuru tutmalıyız, Ahmya."

Başını iki yana salladı. "Şimdi bile bu kadar yaralıyken beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun. Şunların hepsine bir bak. Öyle ki... öyle çocuklar ki."

"Telok'a daha çok benzemem hoşuna gitmeyecek mi?"

"Nasıl görüldüğün umurumda değil Rekosh, sadece *yaralı olman*."

"Ah, *vi'keishi*." Daha aşağı eğildi, başlığını alnına dayadı ve gözlerini kapattı. Acı geri çekildi. Sadece o, onun kokusu ve sıcaklığı, onun için duyduğu endişe vardı. Vrix dilinde, "Seni en ufak bir zarardan korumak için yaralarımın sekiz katını seve seve çekerim," dedi.

Ahmya eliyle onun çenesini alt çenesinin hemen altından kavradı ve başını onunkine daha sıkı bastırdı. Burnunu çekti. "Ne dediğini tam olarak anlamadım ama... ama bana *vi'keishi* demen hoşuma gidiyor."

Hırıldadı ve yaralanmamış ön bacağını baldırına, çizmesinin hemen üstüne sürttü. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü ama yine de bir ürperti taşıyordu ve

Titremesi henüz yatışmamıştı. Kadının nefes alış verişindeki hafif hırıltı onu rahatlatmıyordu.

Çok geçmeden ondan uzaklaştı ve sulu gözleri onunkilerle buluştu. "Yaralarına baktırmalıyız. Çantamı nehirde kaybettim. Seninkinde bir şey var mı? Ya da..." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Popo ipeğinizi kullanabilir miyiz?"

Rekosh ofladı. "Neden *popo ipeği*? Bu sadece ipek."

Ahmya kıkırdadı ama bu kıkırdama hızla koluyla bastırdığı bir öksürüğe dönüştü.

Rekosh'un çene kemikleri düştü. Tüm yaralar yüzeyde belirgin değildi ve neredeyse boğulmanın etkilerini hâlâ yaşadığı belliydi. "Dinlenmelisin Ahmya."

Öksürüğü dindiğinde, "İyi olacağım," dedi. "Ben iyiyim. Ama hâlâ kanaman var. Bir kez olsun sana yardım etmeme izin ver."

"Bir kereliğine mi? Her zaman yardım ediyorsun, Ahmya." Rekosh önce çantasını, sonra da her ikisi de hâlâ damlayan kuşağını kaldırdı ve duvara dayadı. Hediye hem kumaşa hem de deriye sarılmıştı; bir şey olmazdı.

İyi olmalı.

Yaralı bacağına dikkat ederek kendini sığınaklarının zeminine indirdi. Yakın tehlike geçtikten sonra, yaraları çığlık atıyor, her biri kendini en korkunç ilan ediyordu. Yine de en inatçı, en derin acı, sol ön bacağındaki zonklayan ağrıydı ve görmezden gelinmesi imkânsız bir keskinliğe bürünmüştü.

İğneciklerinden yapışkan ipeği toplamak için geriye uzandı ve hareketlerinin neden olduğu rahatsızlıktan dolayı alçak sesle tısladı.

Ahmya kuşağındaki metal bıçağı çıkardı, eteğinin kenarını kavradı ve kumaşı keserek iki şerit kopardı. Rekosh başka bir vrix tarafından eğirilen ipeğe verilen zarardan zevk aldı, ancak giyecek başka bir şeyi olmadığını fark ettiğinde bu zevk kayboldu.

Kısa etek onu pek sıcak tutmazdı, özellikle de sıırıslıklam olmuşken.

Bıçağı büyük, düz bir kayanın üzerine koyarak adamın bacaklarının arasına girdi ve yakınına eğilerek ıslak bezle adamın kolundaki yaralardan akan kanı sildi. Sanki onu daha fazla incitmekten korkuyormuş gibi nazik ve dikkatliydi. Rekosh'un göğsünde bir sıcaklık belirdi.

Arkadaşı onunla ilgileniyordu.

Kendini ilan etmemiş olması, onu henüz sahiplenmemiş olması önemli değildi. O sadece onun kızıydı.

Ahmya elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzattı.

Ona ipeğinden bir tomar uzattı. Derin ısırık izlerine uyguladı, kenarları düzeltti ve yapışkan maddenin sıkıca yerine oturduğundan emin oldu.

Alt dudağı titredi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Rekosh'un göğsü sıkıştı. Elinin tersiyle yüzünü sildi ve diğer yaralara geçerek onları temizlemeye büyük özen gösterdi. Elleri titriyor, vücudu ürperiyor ve nefesi kesiliyordu ama bulabildiği her yaraya bakarak özenle çalıştı.

Rekosh ona istediği kadar ipek verdi ama her geçen an utancı daha da artıyordu.

Onun dokunuşunu ve ilgisini ne kadar arzulasa da, bu şekilde devam etmesine dayanamıyordu. Ahmya üşümüş ve bitkin düşmüştü, bedenini sınırlarının ötesine zorluyordu. Dinlenmeye ve ısınmaya ihtiyacı vardı.

İhtiyacı olan tek şey onun iyi olmasıydı.

Rekosh parmaklarını onun bileğine doladı. Kız ona baktı. Gözlerinde büyük bir keder vardı ama Rekosh, kollarında gevşek bir şekilde uzanırken tuttuğu hiçlik yerine gözlerinde keder görmeyi tercih ederdi.

Ahmya'nın elindeki bezi aldı, onu kendine yaklaştırdı ve yaralanmamış ön ayağını Ahmya'nın altında yere kıvrarak önüne çekti. Kollarını ona dolayarak göğsüne yasladı. "Dinlenmelisin."

Ahmya gerilerek bir elini bacağına koydu ve tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. "Rekosh, bacağının-"

Rekosh onu sıkıca ama nazikçe tutarak çenesinden yakaladı ve yüzünü geriye doğru eğerek bakışlarını kendisiyle buluşturmaya zorladı. "İyileşeceğim Ahmya." Parmaklarını çenesi boyunca gezdirdi, kulağının narin kabuğunu takip ederek nemli saçlarına ulaştı, pençelerini saçlarında gezdirdi ve karşılaştıkları takılmaları dikkatle çözdü. "Vrix kısa sürede iyileşir."

"İyi olacağına söz veriyor musun?" Ona karşı gevşediğinde gerginlik vücudunu terk etmeye başlamıştı bile.

"Evet. İyi olacağız, *vi'keishi*."

Adam pençelerini saçlarında gezdirmeye devam ederken Ahmya'nın kirpikleri dalgalandı ve gözleri kapandı. Adamın göğsüne doğru yığıldı ve

Nefes alış verişı hâlâ düzensiz, hâlâ sığdı, sabit ve kesintisizdi.

Rekosh omzunu barınaklarının serin ve sert taş duvarına yasladı. Kendini inanılmaz derecede ağır hissediyordu. İnanılmaz derecede yorgun. Üzerinde dinlenebileceği kabarık bir ipeği, uykusunda onu kucaklayacak bir yastığı hak ediyordu ama artık bunun onu aştığını biliyordu.

Buraya kadar gelmek yeterli olmalı.

Arkadaşım kollarımda uyuyor.

Çene kemikleri yukarı doğru hareket etti. Her şeye rağmen, bu kadar küçük bir şeyden mutluluk duyabiliyordu. Ahmya ilk kez sadece yanında değil, onunla birlikte uyuyordu. Onun kucağında uykuya dalacak kadar rahattı.

Kadının yorgunluğa yenik düşmüş olması onun için fark etmiyordu.

O beni önemsiyor. Bunu gösterdi ve ben de sekiz gözümle gördüm.

"Keşke bugün farklı geçseydi, küçük çiçeğim," diye fısıldadı Vrix.

Sığınağın dışında orman parıldıyordu ama şimşegin sert aydınlığının sadece bir kısmı içeriye ulaşıyor, Rekosh ve Ahmya'nın üzerine yapışan neme yansiyordu. Gök gürültüsü ağaçların üzerinde çatırdıyor, taşın içinde titreşiyor ve yağmur her zamanki gibi sert yağıyordu.

Rekosh başını sert duvara yasladı ve göz kapakları yavaşça düştü. Nerede olduklarını bilmiyordu, eve nasıl döneceklerini de bilmiyordu ama bir şeyi en ufak bir şüphe duymadan biliyordu.

Ahmya'ya sahip olduğu sürece asla kaybolmayacaktı.

CKAPTER LO

Uyandığında Ahmya'ya yavaş yavaş FARKINDALIK GELDİ ve beraberinde acı da geldi.

Daha önce de acı çekmişti. Ahmya ve arkadaşlarını öldürmeye kararlı, kana susamış dev bir vrix kraliçesinden kaçmak için acımasız ormanda ve bataklıkta yürümek onu her türlü rahatsızlık ve acıyla tanıştırmıştı.

Hareket eden, etobur bir bitki tarafından neredeyse öldürülmek listenin başındaydı ve Ahmya, vücudunda bıraktığı izleri her gördüğünde hala onun ateşli zehrinin yankılarını hissediyordu.

Bu farklı bir acıydı.

Göğsü sanki üzerinde büyük bir ağırlık varmış gibi sıkıştı ve ciğerlerini dolduracak kadar derin bir nefes alamadı. Boğazı acıyordu ve başı zonkluyordu. Bunun altında yatan, tüm vücuduna nüfuz eden donuk, derin bir ağrıydı.

Neredeyse boğuluyordum.

Kaç kez ölümle yüzleşecekti? Kaç kez ondan kaçacaktı?

Kaçmak mı? Kurtarıldın, Ahmya. Hem de her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Rekosh her durumda onu korumak ve kurtarmak için yanında olmuştu.

O olmasaydı ne olurdu? Eğer yanında olmasaydı? "Ölürdüm," diye fısıldadı gözlerini açarak. "Ölmüş olurdum."

Ama acının tam tersine - ve düşüncelerinin karanlık dönüşüne

-Onu çevreleyen rahatlatıcı sıcaklıktı. Rekosh'un sıcaklığı. Kolları ona sarılmıştı ve büyük bir avuç içi omzunu kaplıyordu. Bu

Her zaman güvende hissettiği yere. Onu her taşıdığında, her kucağına aldığında, dünya o kadar da korkutucu değildi.

Kabarık göğsü yanağının altındaydı ve derisi sert olsa da deri gibi esnek bir yapısı vardı. Yüzünü ona sürttü ve içine çekebildiği kadar derin bir nefes çekti. Adamın sıcak, baharatlı kokusu duyularına doldu.

Ama lekelenmişti.

Kan.

Ahmya dikkatle başını kaldırdı, Rekosh'un göğsünden geri çekildi ve ona baktı. Kaba taş duvara yaslanmıştı, başı aşağıda, gözleri kapalı ve çenesi gevşekti. Saçları her zamanki düzgün örgüsünden ayrılmıştı. Kırmızı ve beyaz tellerle örülmüş uzun, karışık siyah saçlar yüzünün etrafından omuzlarına doğru sarkıyordu.

Onu hiç bu kadar dağınık, pejmürde görmemişti. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca.

Ahmya bir elini yüzüne doğru kaldırdı ama sonra durakladı. Parmakları ona dokunmak, saçlarını taramak, o düğümlerden kurtarmak için kaşınıyordu ama onu uyandırmak istemiyordu. Bakışlarını onun vücudunda gezdirdi.

Tedavi ettiği birçok kesik, çizik ve ısırık yarasına ipek tomarları yapışmış, çamur ve kurumuş kanla lekelenmiş siyah derisini koyu morluklar kaplamıştı. En kötü çürüklerden bazıları sol ön bacağındaydı.

Sadece bir kemiğinin kırılmamış olmasını umabilirdi. Dün yürürken kemiği yana yatırma şekli endişe vericiydi. Onu dengesini kaybetmiş, topallayarak yürürken görmek kalp kırıcı olduğu kadar tedirgin ediciydi de.

Yaraları artık her şeyi görebilecek kadar ılık olduğu için çok daha kötü görünüyordu.

Ne bekliyordun ki? O şeylerden bir sürüyle savaştı. Ve onlar... onlar bana ulaşmaya çalışıyorlardı.

Parmaklarını kıvırdı ve elini geri çekerek göğsüne bastırdı. Onun söylediğinden daha fazla incindiğini biliyordu. Biliyordu ve ona baskı yapmalıydı, tüm yaralarıyla ilgilenmesine izin vermesi için onu zorlamalıydı. Bir kez olsun onu rahatlatmasına ve onunla ilgilenmesine izin vermeliydi.

Vrix çabucak iyileşmişti ama bu Ahmya için sadece küçük bir teselliydi. Ona çektirilen onca acı yüzünden kalbi acıyordu.

Ama bu yabancı dünyada uyandığından beri öğrendiği bir şey varsa, o da ne olursa olsun hareket etmeye devam etmeniz gerektiği idi. Ormandayken durup kendini kötü hissedemezsiniz. Harekete geçmeli, bir şeyler *yapmalıydınız*.

O dinlenirken onun için yapabileceği bir şey vardı. Basit bir görev, ama yine de önemli bir görev.

Ahmya Rekosh'un bileğini kavradı ve elini dikkatlice omzundan kaldırarak bacağının üzerine indirdi. Kendini Rekosh'un kollarından kurtarıken gözleri tekrar tekrar Rekosh'un yüzüne kaydı ve uyandığına dair bir işaret aradı. Ama o uyumaya devam etti.

Hareketinin onu rahatsız etmemesine sevinse de, bu kadar derin uyuması normal değildi. Savaşta bulunmuş, vahşi doğada hayatta kalmış ve Zurvaşi'den kaçışları sırasında en ufak bir rahatsızlıkta uyanık ve savaşmaya hazır bir şekilde uyanmıştı. Bu, şu anda gerçekten ne kadar bitkin olduğunu kanıtlıyordu.

Bacaklarını uzatarak ayaklarını yere koydu, bir elini kayalık duvara dayadı ve ayağa kalktı. Duvardan destek olsa bile, ayağa kalkmak için beklediğinden çok daha fazla çaba sarf etmesi gerekti.

Ayakları ıslak botlarının içinde ezildiğinde irkildi. Ahmya'nın Kaldarak'ta geçirdiği süre boyunca hiç özlemediği bir duyguydu bu. Kalın tabanların sağladığı koruma olmasa, onları tamamen ortadan kaldırabilirdi.

Ve gerçekten de hâlâ ayakta oldukları için minnettar olmalıydı. Nehirde sürüklenmemiş olmaları küçük bir mucizeydi. Tanrı biliyordu ki seyahatleri sırasında her fırsatta ayağından çıkmışlardı.

Ama şimdi ayaktayken, kendisini belli eden başka bir acil mesele vardı. Mesanesi.

Metal bıçağı üzerine koyduğu kayadan aldıktan sonra Ahmya kayalık çıkıntının kenarına ilerledi ve dışarı baktı. Kapalı bir gökyüzünün altındaki ormanı hafif bir yağmur . Soğuk bir esinti geçip giderken teni karıncalandı ve giysilerinin hâlâ nemli olduğunu fark etti.

Yapraklar ve dallar sallanıyor, hışırdıyor, gıcırıyor ve uzaktaki yabancı yaratıklar sesleniyordu.

İçini tedirginlik kapladı. Aylarca Arapsaçı'nda yaşamış, onun güzelliğine ve tehlikelerine tanık olmuştu. Parlak, sıcak güneş ışığı altında bu yüksek ağaçların arasında yürümüş, gecenin karanlığında gölgeli gövdeler arasında kamp kurmuş, şiddetli fırtınalar sırasında yetersiz barınaklarda büzülmüştü. Ormanın şimdiye kadar karşısına çıkardığı her şeye katlanmıştı.

Ama buraya hiç yalnız gelmemişti.

Bu çok aptalca, Ahmya.

Ama ben... Ben bunu yapmak istiyorum. Rekosh için.

Ona tekrar baktı. Adam hareket etmemiş, gözlerini açmamıştı. Bitkin ve yaralıydı.

"Uzağa gitmeyeceğim," dedi Ahmya sessizce. "Yakında kalacağım." Bıçağı sıkıca kavradı ve ileriye doğru yürüdü.

Ahmya gözlerini sürekli hareket halinde tutuyor, en ufak bir tehlike işaretine, herhangi bir canavara karşı tetikte bekliyordu. Eğer herhangi bir şey görürse, Rekosh'u çağırmakta tereddüt etmeyecek ve çıkıntıya geri koşacaktı.

Yürüdükçe yer ayaklarının altına batıyordu. Sis tenini ve saçlarını kapladı ve kirpiklerinde boncuk boncuk birikirken gözlerini kırıştırdı. Havada yağmur, bitki örtüsü ve toprak kokuları ağırdı ama Rekosh'un kanının kokusu hafızasından silinmiyordu.

O sadece benim yüzümden burada.

Bu farkındalık kalbine bir suçluluk duygusu gönderdi ve neredeyse onu durma noktasına getirdi. Ahmya göğsünü ovuştururken titreyen bir nefes verdi.

Ama doğruydı. Rekosh yiyecek arama partisine sırf o da onlarla birlikte gideceği için katılmıştı. Onun yüzünden sürekli yaralanıyordu.

Ve şu anda ona yardım etmesi gerekiyordu.

"Yemeğe ihtiyacı var, dinlenmeye ihtiyacı var, güce ihtiyacı var. Bunu yapabilirim." Leğen kemiğindeki rahatsızlık her adımda daha da artıyordu. "Bunu işedikten sonra yapabilirim."

Ahmya durdu ve kendini rahatlatmak için çalılıklardan hiçbir şeyin fırlayıp onu kışından ısırmayacağı bir yer aradı.

"Çünkü bu sadece benim şansım , değil mi?"

Mesanesini boşalttıktan sonra, kendini temizlemek için ıslak yapraklar kullanarak, barınaklarına göre nereye gittiğini takip ettiğinden emin olarak yoluna devam etti. Çok uzun süre yol almamıştı ki, küçük bir *sahn'hadurii* ağacı-bluevine ağacı kümesi gördü.

Ahmya sırtarak kollarını zaferle havaya kaldırdı. "Evet, evet, evet, !"

Ağaçların boyu üç metreyi aşıyordu; kalın, soğanlı gövdeleri şekil ve doku olarak ananası andırıyordu. Her gövdenin tepesinden uzun dallar fışkırıyor, hepsi de koyu mavi meyve salkımlarının sarktığı sarmaşıklarla son buluyordu.

Ağaçlara doğru koşmadan önce gizlenen bir yaratık olmadığından emin olmak için iki kez kontrol etti. Asmadaki meyvelerden birini kaldırarak

sapını kesmek için bıçağı kullandı. Kabuğu sert ve pütürlüydü ama içinde ne olduğunu biliyordu. Sadece mor, ahududu aromalı, reçel benzeri meyveyi düşünmek bile midisinin guruldamasına neden oluyordu.

Ahmya karnını dürttü. "Onları Rekosh'a geri getirene kadar beklemek zorundasın."

Meyvelerden dört tanesini daha kesip ayaklarının dibine bıraktı. Beşincisine henüz başlamıştı ki arkasından bir hışırtı duydu. Ellerini ve nefesini durdurarak, ses yaklaşırken omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi.

Meyveyi bıraktı ve bıçağını önünde sallayarak döndü.

Yosun tutmuş bir dalın üzerine oturmuş küçük bir yaratık kamburunu çıkarmış, uzun parmaklarıyla büyük bir kurtçuk gibi görünen bir şeyi yiyordu.

Ahmya gözlerini kırıştırdı ve başını eğerek kollarını hafifçe indirdi.

Tombul yaratığın gri ve siyah kürkü, uzun, kabarık bir kuyruğu ve büyük, sivri kulakları ve geniş gözleri olan dar bir yüzü vardı. Bir rakundan çok daha büyük olamazdı. Ve... çok şirindi.

Ama aynı zamanda yemektir. Et. Rekosh'a bir avuç meyveden çok daha fazla fayda sağlayacak bir şey.

Bıçağı kavrayışını ayarlayan Ahmya öne doğru süzüldü.

Yaratık durakladı, ona baktı ve bir sincabınki gibi kıvrılmış kuyruğunu salladı.

Dondu kaldı.

Yaratık yemeye devam etti.

Ahmya gücenip gücenmemesi gerektiğinden emin değildi. "Sanırım beni pek de tehdit olarak görmüyorsun, ha?"

Hayvan umursamaz bir şekilde ona baktı.

"Vay canına. Tamam o zaman. Ateşte kızarana kadar bekle."

Adımlarını yavaş tutan Ahmya, yaratıkla arasındaki mesafeyi sadece birkaç metre kalana kadar kapattı ve yaratığın sırtı çoğunlukla ona dönüktü. Yemeğini bitirmişti ve uzun parmaklarını yalıyor, sonra da kendini tımar eden bir kedi gibi burnunun üzerinde gezdiriyordu.

Ahmya ofladı pufladı. "Peki. Seni yiyecek olan büyük kötü insandan korkma. Bu benim işimi kolaylaştırır."

Bıçağın sapını tutarak kaldırdı ve saldırıya hazırlanmak için dizlerini büktü.

Ama hareket edemiyordu.

Yaratık tam oradaydı. Kolay bir avdı. Yiyecekti.

Ama o hareketsiz kaldı.

Rekosh'u düşün, Ahmya. Buna ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve vücudu gerildi.

Yine de bunu yapamazdı. Bu yaratığa bıçak saplama, kanını akıtma düşüncesi bile midelerini bulandırıyordu.

Bunu daha önce de yapmıştı, o vahşi yaratıklar ona ve Rekosh'a saldırırken. Bu neden bu kadar farklıydı?

Çünkü bu hayvan bir tehdit oluşturmuyordu. Büyük bir ormanda küçük bir yaratık olarak hayatta kalmaya çalışıyordu.

Benim gibi.

Ahmya gözleri yaşla dolarken kolunu indirdi. Bunu yapamazdı. O bir avcı ya da hayatta kalma uzmanı değildi. Galaksiler arası bir kolonist olan bir çiçekçiydi ve Xolea'daki birincil rolü yeni bir nesil doğurmak olacaktı. Bir kuluçka makinesinden başka bir şey değildi.

"Ahmya!"

Başladı, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Yaratığın kulakları dikleşti, duruşu sertleşti ve kürkü kıllandı.

Yakındaki bitki örtüsü sallandı. Küçük hayvan, beklediğinden çok daha hızlı hareket ederek çalılıkların arasına daldı. Elleri bıçağı kavrarken titredi. Rekosh için et bulma şansı artık kalmamıştı.

İşe yaramaz. Ben... Ben işe yaramazım.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve bıçak elinden kayarak yere düştü.

"Ahmya," diye homurdandı Rekosh, ona doğru koşarken. Yürüyüşünün ritmi hâlâ yanlıştı; hâlâ sol ön ayağını tercih ediyordu.

Bu sadece daha fazla gözyaşı dökmesine neden oldu.

"Uyandım ve sen orada değildin." Onun önünde durdu. Derisi nemle parlıyordu ama dünden kalan çamur ve kan hâlâ duruyordu. Yüzünü iki büyük elinin arasına aldı ve başını yaklaştırdı. "Dışarıda yalnızsın. Neden?"

Sekiz kıpkırmızı gözü de onu inceliyordu. Vrix yüzleri sert, ifadesiz maskeler gibi olsa da, gözleri çok ama çok şey anlatırdı. Ve onun gözlerinde paniğini, endişesini ve korkusunu gördü.

Onun için.

"Ben... Ben yiyecek bulmaya çalışıyordum." O anda hissettiği her şeyi geri tutma çabasıyla boğazı zorlandı. umutsuzluğu, onun

beceriksizliği, değersizliği. Bu duygular göğsünde o kadar sıkıydı ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Ben olsam-" Gözleri kısıldı ve başını eğdi. "Sorun nedir, *vi'keishi*?"

Ahmya sele daha fazla engel olamadı. Sözleri hıçkırıklarla patladı. "Senin için yemek getirmek istedim! İstedim ki... Sana bakacak kişi ben olmak istedim." Elini yaratığın kaçtığı yöne doğru salladı. "Ama yapamadım. Onu öldüremedim. Tam oradaydı ve ben burada öylece durup *hiçbir şey* yapmadım."

Göğsü yanıyordu ve her nefes alışında zorlanıyordu ama ağlamasını durduramıyordu. "Benim için çok şey yaptın. Hem *de çok*. Ve ben hep bir yük oldum."

"Hayır, yük değıl." Rekosh başlığını kızın alnına bastırdı ve başparmaklarıyla yanaklarını okşadı, alt kollarını kızın beline dolayarak onu kendine çekti. "*Asla* bir yük değıl."

Gözlerini kapatan Ahmya ellerini onun göğsünde birleştirdi. Derisi sıcacıktı, kalbi avuçlarının altında titriyor ve kokusu onu sarıyordu.

"Tek olduğum şey buymuş gibi hissediyorum. Herkese karşı. Sana..." "Çiçeklerle oynuyorum." dediğinde sesi küçük, titrek ve hamdı. Burada hangi amaca hizmet ediyorum?"

Göğsünden alçak, mutsuz bir gümbürtü yayıldı.

"Ahmya..." Rekosh bir elini onun yüzünden çekip diğerinin üzerine koydu. "Kalbin... yumuşak."

Kapalı gözlerinden yeni yaşlar süzölürken Ahmya'nın boğazı sıkıştı. Dünya onun etrafında dönüyordu. Duygularını kontrol altına almak ve yeni bir hıçkırığı tutmak için tekrar mücadele ederken nefesi titredi.

Az önce bunu doğrulamıştı. Şüphelerini yeniden doğrulamıştı ve-

Rekosh başını kaldırdı, Ahmya'nın çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı, sıkı kavrayışı direnişe yer bırakmıyordu. Ahmya gözlerini açtı ve kirpiklerindeki nemi kırpıştırarak uzaklaştırdı.

Kıpkırmızı bakışlarında derin ve parlak, yoğun ve tüketen bir ateş vardı. "Bütün kelimeleri bilmiyorum Ahmya, bu yüzden dinlemelisin. Çok iyi dinle."

Parmaklarını adamın göğsüne doğru kıvırdı ve adamın tutuşunun izin verdiği ölçüde başını salladı.

"Yorgun, aç ve yaralı olduğunuzda, kendinizden önce kabileniz için bir şeyler yapmak güçtür. Tehlike en büyük olduğunda ve çok korktuğunuzda, bu

Başkalarını koruma gücü. Ölüm ve acı vermek en kolay olduğu zaman, bunun yerine nezaket vermek güçtür.

"Sözlerimi biliyor musun?" Hünerli parmaklar yanaklarından süzülen gözyaşlarını yakaladısaçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmadan önce onları sildi. "Yumuşak zayıf değildir. Farklı bir güçtür, içindeki güçtür. Senin gücün. Ve burada buna ihtiyaç var. Sana ihtiyaç var."

Ahmya yüzünü onun eline çevirdi, gözlerini kapadı ve daha sakin bir nefes aldı. Ondan bu sözleri duymaya o kadar ihtiyacı vardı ki. Yetersizliğinin fısıltılarını susturmasalar da yardımcı olmuşlardı.

Kızın elini tutarak geri çekildi ve ellerini kalçalarına koyarak onu yönlendirdi. "Gel. Bu yağmurda üşüyorum."

Gerçeği biliyordu. Aslında soğuk değildi, sadece gururundan geriye kalanları yumuşatıyordu. Ve bunun için onu sevmekten kendini alamıyordu. "O zaman seni ısıtsam iyi olacak."

Onu kucağına almak için eğilmeden önce hafifçe geveledi.

"Meyve!" Ahmya onun elinden kurtuldu ve ormanın zeminine yığıldığı mavi asma meyvelerine doğru koştu. Onları kolunun kıvrımında toplamak için çömeldi. "Fazla olmadığını biliyorum ama..."

Rekosh arkasından kucakladı ve irkilmiş bir çığlık atmasını sağladı. Onu göğsüne yasladı ve göğsü uzun, minnettar bir mırıltıyla titreşti. "*Sahn'hadurii uta*. Çok iyi yaptın, *vi'keishi*."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle yükseldi ve kalbinde memnuniyet dans etti, ancak her ikisi de çok geçmeden soldu. Parmaklarını meyvelerden birinin dış kabuğunun üzerinde gezdirdi ve "Keşke daha fazla olsaydı" diye fısıldadı.

Homurdandı, onu yakınında tuttu ve yürümeye başladı, yanından geçerken yere düşen bıçağı aldı.

Sığınaklarına vardıklarında Rekosh çıkıntının altına eğildi ve Ahmya'yı ayağa kaldırdı. Yorgunluğu on kat artarak geri geldi. Fiziksel ve duygusal olarak kendini ağır hissediyordu ve bir ürperti kemiklerinde kalıcı bir yer edinmiş gibiydi.

Meyveyi yere bırakmak için ondan geri adım attı ama taş duvara yaslanmış çantayı fark etti. Ketahn ve Vrix, Ahmya'ya ve hayatta kalan diğer insanlara çantanızı ve mızrağınızı *daima* yanınızda bulundurun diye tembihlemişti. Rekosh'un onu aramaya geldiğinde çantasını burada bırakmış olması...

Kaşlarını çatarak doğruldu ve adamın bakışlarıyla tekrar buluştu. Çene kemikleri sarktı. "Titriyorsun, Ahmya."

Ahmya aşağı baktı ve ıslak üstünün eteklerini kaldırarak karnından sıyırdı. "Somnium'dan ilk ayrıldığımız zamanki gibi. Yağmurun hiç durmadığı ve benim asla kuruyup ısınamadığım zamanlardaki gibi."

Rekosh alttaki eliyle Ahmya'nın üstünün kumaşını sıkarak parmaklarından aşağı süzülen nemi biraz dışarı çıkardı. Ahmya kendini onun eline bakarken buldu. O uzun, keskin pençelere, ince ama güçlü parmaklara, kalın derisinin altındaki ince tendon oyunlarına. Adamın elleri her zaman büyülemişti. Çok yabancı, çok zarif, çok ölümcül ama yine de ona dokunduklarında çok şefkatli.

Adamın, üstünü yerinde tutan düğümü çözdüğünü hissedene kadar üst kollarını ona doladığını fark etmedi. Kumaş gevşedi ve yanları düştü.

Ahmya nefes nefese kaldı ve Rekosh'a iri gözlerle bakarken ellerini göğsüne vurarak elbiseyi yerinde tutmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun sen?"

Ellerini geri çekti ama havada tuttu, parmakları kararsızlık içindeymiş gibi kısmen bükülmüştü. "Kurutmalısın."

Adam haklıydı ve kadın da bunu biliyordu. Bu sırlıslıkam ipeği üzerinde tutmak sadece soğuk ve sefil kalmasını sağlayacaktı.

Ama daha önce onun önünde hiç tamamen çıplak kalmamıştı. Kendini korumak için her zaman bir battaniye ya da bir çeşit örtü kullanmıştı. Bunca ay sonra bile Ahmya alçakgönüllülüğünü bir kenara bırakmamıştı - gerçi bu noktada bunun aslında sadece özbilinç olduğunu düşündü. Bu yeni dünyada tevazu diye bir şey yoktu. Vrix, insanlar onlara açıklamadan önce böyle bir kavramı hiç duymamıştı bile.

İpeğe sarıldı. "Ateş yakabilir miyiz?"

Yine alçak sesle, mutsuz bir başını çevirip hafif yağmurun devam ettiği sığınaklarından dışarı baktı. "Yakacak kuru bir şey yok, Ahmya." "Elbette.

Haklısın." Ahmya aşağıya baktı. Küçük barınaklarının zemini çoğunlukla kuru olmasına rağmen, sadece toprak, kayalar ve kalın, yeşil bitki örtüsünden oluşuyordu. "Eğer , biz... biz bir ateş yakardık.

zaten."

Altteki çiftiyle onun ellerini örttü. Kızın ipeğe tutunuşunu gevşetirken sıcak ve naziktiler. "Ben senin ateşin olacağım, Ahmya."

CKAPTER LL

Ahmya'nın içinde, çekirdeğinin derinliklerinde FARKLI TÜRDE bir sıcaklık filizlendi.

O... bu sözlerin onun üzerinde yaratacağı etkiyi bilemezdi. İma ettikleri daha derin anlamı bilemezdi, onların gerçekleşmesini ne kadar istediğini bilemezdi.

Ellerini kenara çekip ipeği göğsünden uzaklaştırarak göğüslerini ortaya çıkardığında, bu sıcaklık dışarıya doğru yayıldı. Islak teni açık havada karıncalandı ve soğuktan zaten sertleşmiş olan meme uçları daha da gerilerek ağrıyan tomurcuklara dönüştü.

Rekosh çok durgunlaşmıştı. Onun kendisine baktığını hissedebiliyor, gözlerinin tenini dağlayan bir demir gibi olduğunu hissedebiliyordu. Adamın parmakları Ahmya'nın parmaklarının etrafında bükülürken Ahmya'nın içinden bir ürperti geçti. Ürkek bir solukla başını yavaşça arkaya eğdi ve ona baktı.

Adam onun göğüslerine bakıyordu. Başını yana eğmişti ve kıpkırmızı gözlerinde merak parlıyordu. Ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Şeytani derecede karanlık ve ilkel bir şey.

Açlık.

Heyecan karnında aşağılara doğru kıvrıldı. Teni utançtan ısınmış olsa da Ahmya, ipek bluzunu yakındaki bir kayanın üzerine örten adamdan gözlerini kaçırmadı ya da kendini korumaya çalışmadı. Adam elini tekrar ona doğru kaldırdı.

Kalbi hızlandı. Eli yaklaştıkça ne yaptığını anladı ama yine de onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bir yanı onun dokunuşunu, onu arzuluyordu ve belki de bu yanını çok uzun süre susturmuştu. Belki de onu çok uzun süre beslenmeden bırakmıştı.

Parmakları göğsünün yan tarafını okşadı. Nasırlaşmış sıcaklığın bu fısıltılarını, başparmağının meme ucuna nazikçe vuruşu izledi.

Şaşırtıcı, güçlü bir zevk sarsıntısı geçti. Ahmya bir nefesle irkildi.

Kalçalarının arasında daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklık birikti ve amının nabzının atmasına neden oldu. Hissettiği şey saf, katıksız bir arzuydu. Rekosh'un dokunuşu hafif olmasına rağmen göğüs uçları zonkluyordu.

Rekosh belirsiz bir sesle ellerini geri çekti, gözleri . "Seni incittim mi?"

Ahmya kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, göğüslerindeki ağrıyı hafifletmek için sıkıca bastırdı ve başını iki yana salladı. "Hayır. Bana zarar vermedin. Ben iyiyim."

"Tamam," diye yineledi, ona bakarken çene kemikleri seğiriyordu. "Ama canını yakmışım gibi hareket ettin."

Tanrım, onu incitiyordu ama düşündüğü şekilde değil.

"Ben... sadece şaşırdım." Kalçalarını birbirine bastırdı, bu hissin geçmesini ve kendisini bu eziyetten kurtarmasını diledi. Başparmağının meme ucunu okşaması kadar basit bir şey onu nasıl bu kadar şehvetle doldurabilirdi?

Çünkü *oydu*.

Kendisine dokunduğunda bile, hiçbir zaman o küçük okşama kadar güçlü bir şey hissetmemişti.

"Bana zarar vermedin," dedi Ahmya. "Söz veriyorum. Ben sadece... sadece üşüyorum."

Adamdan alçak sesle bir mırıltı yükseldi. Parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi. "Ama tenin kırmızı ve sıcak."

Ondan gergin bir kahkaha yükseldi. "İnsanlar genellikle başkalarının yanında çıplak olmaktan rahatsız olurlar, unuttun mu?"

"Ah." Çenesini eğip başıyla hafifçe selam verdi. Alttaki elleri kalçalarına yerleşti, biri eteğinin düğümünü yakaladı ve gevşetti. "Ama ıslak ipek olmadan daha iyi hissedeceksin ve ben başkaları değilim. Ben Rekosh'um."

Adam ipek eteği belinden çözerken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Eteği çekti ve soğuk hava tamamen çıplak bedenine çarptı. Parmaklarını omuzlarına doğru kıvırdı. Ivy, Callie, Lacey ve Ahnset dışında, tıp uzmanı olmayan hiç kimsenin önünde çıplak durmamıştı.

Ama Rekosh'la durum farklıydı. Onun önünde savunmasız ve korunmasız olmanın heyecan verici bir yanı vardı. Kıpkırmızı gözlerinin vücudunda gezinmesinde heyecan verici bir şey vardı. Kadın titredi ve çekirdeğindeki uyarılma yoğunlaştı.

Rekosh yavaş, derin bir nefes aldı ve bu nefes zar zor duyulabilen bir hırıltıya dönüştü. Tokaları kayarak yarığına doğru çekildi ve Ahmya'nın kızarması tepeden tırnağa tüm vücudunu sardı.

O biliyor. O biliyor. Tanrım, o biliyor.

Rekosh dalgınca eteğini üstünün yanına indirdi. Rekosh'un bacaklarını daha da açmasını, ön ayaklarını onun iki yanına doğru hareket ettirmesini ve kendini aşağı indirmesini sadece izleyebildi.

"*Kir'ani vi'keishi.*" Pençesinin arkasını hafifçe kadının karnındaki küçük yara izleri boyunca gezdirerek etinin titremesine neden oldu. Eli aşağıya, uyluğundaki yara izlerine doğru devam etti; en üstteki yara izi amına *çok* yakındı.

Nefesini tuttu, hareket etmekten, ses çıkarmaktan korkuyordu. İçindeki alevleri körüklemekten, onlar tarafından tüketilmekten korkuyordu.

Dışarıdan gelen ışık azaldı ve yağmur daha sert yağmaya başladı.

Rekosh öne doğru eğildi, başını ona yaklaştıırken alttaki elleriyle kendini yere tuttu. Ahmya'nın gözleri parladı. Adamın nefesi Ahmya'nın karnının soğuk tenine değiyordu ama bakışlarının sıcaklığıyla kıyaslanamazdı.

Kıvrınmamak, elini cinsel organına götürmemek ve kalçalarını etrafına sıkıştırmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Elini oraya koyması için ona yalvarmamak için *kendini* zor tuttu.

Çıkardığı yarı titreşim, yarı hırıltılı ses aralarındaki havada titreşerek Ahmya'nın kontrolü elinde tutmasını daha da zorlaştırdı. Bir elini kalçasının etrafından dolaştırıp dizinin arkasına geçirdi ve bacağına kaldırdı.

"Rekosh!" Yalpaladı ve ellerini adamın omuzlarına koyarak dışarı attı.

Diğer üst kolu Ahmya'nın etrafından dolandı ve büyük eli onu sabitlemek için kıkına yerleşti. Çılgınca atan kalbi göğsüne çarpıyordu.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Kadının bacağı yukarıda ve adamın yüzü kadının amına sadece birkaç santim uzaktayken

onu onun görüşünden koruyacak *hiçbir şey yoktu.*

"Sana sahibim," diye hışırdadı Rekosh, nefesi kasık kıllarını gıdıklıyordu. Parmaklarını kadının arka tarafına doğru kıvırdı ve pençeleriyle derisini deldi. Çünkü

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ikisi öylece kaldılar, adam ona çok yakındı ve Ahmya arzularına teslim olmaya çok yakındı.

Rekosh'un onun tahrik kokusunu alamayacağını düşünmek aptallık olurdu, özellikle de yüzü tam oradayken.

Elini onun kışından çekti. Onun vücudundaki gerginliği hissetti. Ellerin altında hissetti, derisinin altındaki kas oyunlarında, çenesinin seğirmesinde ve bacaklarındaki ince tüylerde gördü. Seksiyle alay eden her sıcak, düzensiz nefeste vardı.

Vücudu harekete geçmesi için bağırmaya başlamadan hemen önce Rekosh botunu çıkardı. Onu bir kenara bıraktı, bacağını indirdi ve işlemi diğer ayağı için tekrarladı.

Ama işi bittiğinde onu bırakmadı. Üstteki ellerini bacaklarından geçirdi ve kalçalarına yerleştirdi, parmakları kışında esnedi.

Parlak kırmızı gözlerinin sekizi de dikkatle kızın amına odaklanmıştı.

Baş desteğini kadının karnına bastırdı.

Ahmya'nın nefesi kesildi ve gözleri büyüdü. Ellerini kaldırdı, nereye koyacağını, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. *Onun* ne yaptığından emin değildi.

Tutuşunu sıkılaştıran Rekosh onu daha da yakınına çekti ve derin bir nefes aldı. Bir ürperti onu sarstı ve uzun, zayıf bedenini baştan aşağı dalgalandırdı. Sağ ön ayağını onun arkasına doğru eğdi. Derisi baldırlarına sürtünürken yumuşak, minik tüylerini hissetti.

Kısa bir süre önce, Ahmya böyle bir dokunuştan irkilirdi. Örümcekler tüyler ürpertici, rahatsız edici şeylerdi ve kendi tarzlarında ona yabancıydılar. Bir tanesini görmek bile odadan kaçmasına yeterdi ve bir örümcekle fiziksel temasa geçme düşüncesi bile etinin sürünmesine neden olurdu.

Ama Rekosh bir örümcek değildi. Ve dokunuşu ona pek çok şey hissettirse de, hiçbir iğrenmenin yakınından bile geçmiyordu.

En şiddetli hissettiği şey ihtiyacı.

Rekosh yüzünü karnına sürttü, ileri geri, tekrar ve tekrar, Ahmya'nın içinde titreşen derin, yuvarlanan bir mırıltıya benzemeyen bir ses çıkardı. Ahmya bir iniltiyi bastırmak için alt dudağını sertçe ısırды.

Yavaşça ellerini başının üstüne indirdi ve parmaklarını onun nemli, ipeksi saçlarının arasına soktu. Mırıltısı onu dışarıdan içeriye doğru uyararak devam ederken, klitorisi titredi ve nefesi sığ pantolonlarla geldi. Çenesi açılmış, dişleri kızın dış uyluklarını alaycı bir şekilde sıyrıyordu.

"Rekosh..." diye fısıldadı. "Ne... Nesin sen..."

Küçük göğüsleri ağırlaştı, meme uçları acı verecek kadar sıkılaştı ve yüzünü tenine her değdirdiğinde içindeki boşluk genişledi. Adam sadece onun kokusunu içine çekmekle kalmıyor, kendi kokusuyla onu işaretliyordu. Baharatlı kokusu burnuna doluyor, yağmur ve toprak kokularını bastırıyordu.

Bunda hayvani bir şey vardı, ilkel bir şey ve Ahmya'nın varlığından hiç haberdar olmadığı bir parçasına hitap ediyordu. Uzun süredir uykuda olan ve onun tarafından uyandırılan bir parçası, kokusuna, dokunuşuna, yoğunluğuna ve arzusuna içgüdüsel bir cevap veriyordu.

Ellerini saçlarının derinliklerine daldırdı, parmaklarının telleri kıvırdı ve içindeki baskı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla hale geldiğinde sıkıttı.

Rekosh hırladı ve yüzünü daha aşağı kaydırды. Onu inanılmaz derecede yaklaştırıp kalçalarını ayırırken pençeleri kığını ısırdı, nefesi monsunadaki kısa tüyleri süpürdü.

Ve sonra uzun, ıslak ve sert bir şey amının kıvrımlarını ve klitorisini sürükledi.

hissi çok garipti, çok bunaltıcıydı, çok şaşırtıcıydı, çok Ahmya haykırdı ve Rekosh'tan uzaklaştı.

Adam geriye doğru sarsıldı ve kadın tökezledi, saçları yüzüne dökülürken kendini duvarda yakaladı. Vücudu titriyor ve nefesi kesiliyordu, göğsünü tuttu. Ciğerleri daha fazla hava çekmek için ağrıyordu.

Sırtındaki taş soğuk ve sertti ama içindeki cehennemi soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Ayak tabanlarına batan taşların acısı ve Rekosh'un pençeleri ile dişlerinin onu tırmalamasının verdiği sızı bile içindeki özlemi dindirmiyordu.

Ama en güçlü his, dilinin onun cinsel organını yalamış olmasının verdiği kalıcı histi.

Ahmya kalçalarını birbirine bastırdı.

Beni yaladı.

Parmaklarını kıvrarak tırnaklarını göğsüne bastırdı.

Beni yaladı.

Klitorisi adamın dilinin verdiği hissin hatırasıyla zonklıyor, daha fazlasını arzulayarak ağrıyordu.

Rekosh amımı yaladı.

Ahmya bir avucunu karnının alt kısmına koyup bastırdı. Rahatsızlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Yerde bir şey kazındı. Ahmya parmaklarını saçlarında gezdirerek yüzünü taradı ve Rekosh'a baktı.

Ondan daha geriye, çıkıntının kenarına doğru kaymıştı. Uzun siyah, beyaz ve kırmızı saçları omuzlarından sarkıyordu ve gözlerinde uzak, çılgın bir ışık vardı. Sert nefesler alıyor, göğsü ve omuzları kabarıyordu. Alttaki elleri, üst üste, leğen kemiğini, yani yarığını örtüyordu. Başını salladı ve bu hareket tüm vücudunu dalgalandırdı.

"Ben... Ben döneceğim. Küçük bir zaman. Yakında." Ön kollarının üst kısmını sığ bir selamla birleştirdi, yarım vrix özür jesti yaptı ve sığınaktan dışarı çıktı.

Ahmya onu takip etmek için duvardan uzaklaştı. "Rekosh, bekle!"

Durakladı ve elinin bir hareketiyle onu durdurdu. "Bekle." "Nereye gidiyorsun?"

"Uzağa gitmeyeceğim." Başını çevirdi ve parlak kırmızı gözlerinden dördü onunkilerle kilitlendi. "Kal, Ahmya."

Kaşlarını çatarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onun emrine itaat etme dürtüsü, onu takip etme ihtiyacıyla savaştı. Sonunda başını salladı.

Sessizce, adamın yeşilliklerin arasında kayboluşunu izledi. Birkaç dakika önce içini saran sıcaklığın yerini soğuk aldı. Yağmur durmadan yağıyor ve çıkıntıdan akan sular ayaklarının dibindeki zemine sırıyordu.

"Ne oldu?"

Ne oldu? O senin amını yaladı ve sen ondan iğrenmiş gibi uzaklaştın. İşte böyle oldu.

Ama hiç de iğrenmemişti. Şok olmuştu ama iğrenmemişti.

Bunu biliyor mu?

Ahmya alt dudağının iç kısmını çiğneyerek ormanda Rekosh'a dair bir iz aradı. Hiçbir yerde görünmüyordu. Ama çok yakındaydı. Öyle olduğunu biliyordu, ona güveniyordu. Onu yalnız bırakmayacaktı.

Devam etmesine izin verir miydin?

Cevap tereddütsüz geldi. *Evet.*

Yapardı. Rekosh onu takip etseydi, onu bir kez daha kendine çekseydi ve bacaklarını açmasını söyleseydi, bunu isteyerek yapardı. İsteyerek.

Üzerine bir sıcaklık çöktü. Ahmya arkasını dönmek için kendini zorladı ve aniden çok yalnız kalan barınaklarının etrafına baktı. Giysileri üzerine örtülmüştü.

Eteğinin taşlı, yırtık, kanlı şeritleri yerde duruyordu, mavi asma meyvesi bir yığının içinde unutulmuştu ve Rekosh'un kuşağı ile çantası uzaktaki duvara yaslanmıştı.

Ahmya çantaya baktı.

Kendi çantasını nehirde kaybettiği için suçluluk duygusu içinde bir sızı hissetti, ancak çantayı üzerinde tutmanın başını suyun üstünde tutmasını imkânsız hale getireceğini biliyordu.

Burada durup hiçbir şey yapamazdı, Rekosh'un nereye gittiğini merak ederek öylece oturup bekleyemezdi.

Neden gittiğini merak ediyordum.

Ve bir kez daha çantasını, ormanda ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilecek malzemeleri almadan gitmişti. Bu konudaki tek tesellisi, kalacağını söylemiş olmasıydı.

Kendinizi işe yarar hale getirin.

Çantaya doğru yürüdü, çömeldi ve ipe uzandı, düğümü çözdükten sonra kapağını geriye atıp çekerek açtı. Her şey ıslaktı. Sadece yağmurla mücadele ediyor olsalardı, yatin derisinden yapılmış çanta içindekileri kuru tutabilirdi. Ama azgın bir nehre tamamen batmış olmak hiçbir şeyin zarar görmemesini sağlamıştı.

İçindeki eşyaları çıkardı ve kurumaları için yere serdi. Birkaç battaniye, bir su tulumu, obsidyen başlı bir balta, mumsu yapraklarla sarılmış birkaç küçük bohça, çeşitli ipek ve deri parçaları, sıkıca sarılmış birkaç tahta iplik makarası ve Ahmya'nın Vrix'lerin derilerine sürdükleri yağ olduğunu tahmin ettiği küçük bir kavanoz. Karşılaştıkları zorluklara rağmen, bunların çoğu şaşırtıcı derecede düzgün bir şekilde paketlenmişti.

Rekosh'un ip ve ağ yapmak, kumaş ve deride delik açmak için kullandığını gördüğü, çoğu kemikten yapılmış birkaç alet ve küçük bir kutuda birkaç iğne vardı. Her ne kadar hepsi uzun süre ıslak kalmış olmanın verdiği nemli ve küflü kokuya bürünmüş olsa da Rekosh'un kokusu hâlâ mevcuttu; bir parça baharat ve cazibe.

Ahmya küçük bezlerden birini yüzüne doğru kaldırdı ve içine çekti. Muhtemelen kendi ürettiği, elleriyle dokuduğu ipekti ve onun eşsiz kokusunu taşıyordu. Onun için çok şey ifade eden bir koku. Onu rahatlatan, yatıştıran, heyecanlandıran bir koku.

Çantanın en altında, diğer her şeyin altında deri bir bohça vardı. İçinde ne olduğunu anlayamamıştı ama o kadar sıkı ve sağlam bir şekilde sarılmıştı ki, içine nem girdiğinden şüpheliydi.

Geçen gün onu ziyaret ettiğinde elinde bir şey tutuyordu, deri yerine kumaşla sarılmıştı ama benzer boyutta ve şekildeydi. Ona vermek istediği şey bu olabilir miydi?

Ne kadar meraklı olsa da, bohçayı açarak onun mahremiyetini ihlal etmeyecekti. İçindekiler sudan korunuyor gibi görünüyordu ve şu anda önemli olan tek şey de buydu.

Ahmya çantasını açıp ayağa kalktı ve bir kez daha ormanı taradı.

Rekosh'tan hâlâ bir iz yoktu.

Bıçaklarından birini kaparak, zeminin bitki örtüsüyle yumuşatıldığı bir yer buldu ve bacaklarını göğsüne yaklaştırıp kollarını onlara dolayarak oturdu.

O çok yakın. Beni burada yalnız bırakmayacak.

Çenesini dizlerine dayadı ve gözlerini ormana dikti. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

CKAPTER 1s

Rekosh'un özündeki ATEŞ, Ahmya'dan uzaklaştığı her adımda, derisine sıçrayan her soğuk yağmur damlasında, kalbinin her çarpışında daha da şiddetlendi. Bu ısıdan kaçamazdı ve azalmayacaktı.

Gövdesi zonkluyor, üzerine bastırıldığı avucunun altında sıkışıp kalıyordu. Ayrılmış yarığının arkasındaki acı, zihnini ihtiyaçla bulanıklaştıran derin bir azaptı.

Hırlayarak sendeleyerek durdu ve gövdesine daha sert bastırdı. İçini bir ürperti kapladı, ince tüylerini yukarı kaldırdı ve sert bir nefes verirken su püskürdü. Dün biriktirdiği her acı şimdi daha belirgindi ama hiçbirisi sıcaklığın üstesinden gelemezdi.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Arzu tarafından hiç bu kadar tüketilmemiş, şehvet tarafından hiç bu kadar tahrik edilmemiş. Ve hiç sapı aniden dışarı çıkmaya *zorlanmamıştı*.

Bütün içgüdüleri Ahmya'ya geri dönmesini istiyordu. Geri dönmesini ve onu önemli olan tek yolla sahiplenmesini; onu bağlayıp ıslak, sıcak yarığına sokmasını, üzerinde, dışında ve içinde izlerini bırakmasını. Uzuvarları titriyor ve derisi geri dönme isteğiyle kaşınıyordu.

Görüşünün kenarlarındaki kırmızı sis yayıldı ve kalbi hızlandı. "Hayır!" diye hırladı başını sallayarak.

Daha önce hiç yaşamamış olmasına rağmen, bunun ne olduğunu biliyordu. Çiftleşme çılgınlığı. İçgüdüleri kontrolü ele geçirmeye çalışıyor, onu eşini hayvanca sahiplenmeye sürüklemekle tehdit ediyordu. Rekosh sonunda anlamıştı.

Ama çılgınlığın onu yenmesine izin vermeyecekti. Küçük çiçeğini tehlikeye atmak pahasına da olsa kontrolü elden bırakmayacaktı.

Onun koruması altındayken iki kez yaralanmış olması yeterince kötüydü. Ona zarar verebileceğini düşünmek bile-

Hayır. Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Gövdesi anlaşmazlık içindeymiş gibi titreşti. Rekosh parmaklarını şaftının etrafında kıvırdı ve dişlerinin arasından tıslayarak sıktı. Bu kavrama, çekirdeğindeki ağrıyı daha da şiddetlendirdi. Gözlerini kapadı, başını eğdi ve nefes aldı. Etrafa düzensiz bir ritimle yağan yağmur, kalplerinin sabit ama kabarcıklı hızıyla tezat oluştuyordu.

Daha önce hiçbir dişi onu bu şekilde etkilememişti. Şehvete kapıldıklarında dişi vrixlerin kokuları çıldırtıcı olabilirdi ve Rekosh bu feromonların neden olduğu kıpırdanmaları hissetmişti ama asla onlardan etkilenmemişti. Kendini kaptırmaya hiç meyletmemişti.

Ahmya'nın kokusunu bir kez içine çekmesi onu neredeyse bir çiftleşme çılgınlığına sürüklüyordu. Onun nektarının tek bir tadıyla neredeyse kendini kaybedecekti. Eğer Ahmya ondan uzaklaşmasaydı, şüphesiz o da uzaklaşacaktı.

Rekosh ciğerlerini orman havasıyla doldurdu. Yağmur ve nemli toprak diğer kokuların çoğunu bastırıyordu ama yine de derisinde onun kokusunu duyuyor, onun tadını alıyordu.

Ve diline lanet olsun, ama daha fazlasını arzuluyordu.

İçinden bir ürperti daha geçerken göğsünden bir hırıltı yükseldi. Yarığı çok sıcak, çok ıslak, çok... lezzetliydi. O tek tat yeterli olmamıştı. *Asla* yetmeyecekti.

Rekosh kendini tekrar silkeledi, derisindeki suyu döktü ve bir nefes daha aldı, sonra bir nefes daha ve bir nefes daha.

"Onun kalkanı olmalıyım," dedi. "Onun koruyucusu. Onun rehberi. Onun güvenliği her şeyden önce gelir."

Bu sözlerin doğru olduğunu bilse de kolay kolay hayata geçiremiyordu. Varlığının her zerresiyle onu istiyordu. Yine de zaten tehlikeyle dolup taşan bu ormanda, arzusu onun için başka bir tehditti. Ciddi bir tehdit.

Sonunda sapı gevşedi. Yavaşça geri çekildi, her kalp atışında nabız gibi atarak tamamen yarığının içine çekildi. Ellerini hemen geri çekmedi, ağrı çiçek açarken onları yerinde tuttu, yaprakları göğsünde tıpkı küçük çiçeği gibi şekillendirilmiş bir oyuk açmaya zorladı.

Bu boşluğu sadece Ahmya doldurabilirdi.

Benden uzaklaştı.

Yine de Ahmya başlangıçta geri çekilmemiş, onu daha da yakınına almıştı. Parmakları saçlarına dolanmıştı, sesi nefes nefese çıkıyordu ve kokusu kendi arzusuyla doluydu. Bu koku onu sarmış, baştan çıkarmış, herhangi bir dişi vrix'in üretebileceği feromonlardan daha güçlü olmuştu.

Onu istemişti.

Çekingen bir tavırla alttaki ellerini kaldırdı. Tokaları yarığının her iki yanına sıkıca yerleşerek yarığı kapatmaya zorladı. Gövdesi kıpırdamadı.

Yumruklarını sıkı ve rahatlamış bir nefes aldı. Odaklanmaya ihtiyacı vardı. Çalılıkları geniş parçalar halinde kesen bir balta değil, sivri ve doğrudan bir mızrak olmalıydı. Çekiç değil, iğne olmalıydı. Kesin, kontrollü, tam.

Onun kızıydı. Bu değişmeyecekti. O onun amacı, anlamı ve kalbiydi. Ve burada tek başına durmanın ona hiçbir faydası yoktu.

Rekosh gözlerini açtı.

Yağmur devam ediyor, havayı serin ve puslu bırakıyordu ve Arapsaçı huzurlu görünüyordu. Sükûnetin bir maskeden, altındaki tehlike ve kaosu gizleyen ince bir örtüden ibaret olduğunu biliyordu ama bu onu görece sessizliği takdir etmekten alıkoymadı.

Arkasını dönerek barınağa doğru yola koyuldu. Her adımda sallanıyordu, yürüyüşü yaralı ön bacağından dolayı hâlâ bozuktu. Kemik kırılmamıştı; bu kadarını biliyordu ama başka türlü hasarın derinliğini tahmin edemezdi. Diego gibi bir şifacı yarayı tarif etmek için doğru kelimeleri bulabilirdi.

Ağırlığını uzvundan uzak tuttuğu sürece, kuzahklardan aldığı birçok yaradan çok daha az acı çekiyordu. İyileşen derisi sıkı ve kaşıntılıydı ve hareketleri yüzünden her gerildiğinde yanıyordu.

Acı yeni bir şey değil.

Hayır, değildi. Kuluçka döneminde azımsanmayacak miktarda, Zurvaşi'nin savaşı sırasında ise çok daha fazlasına katlanmıştı. Ama Ahmya... Ahmya onun neşesi idi. Ona çektirilen hiçbir acı bunu değiştiremezdi.

O kendisini fark etmeden önce yeşilliklerin arasındaki bir boşluktan onu gördü ve onu incelemekten kendini alamadı. Barınağın zeminindeki yumuşak bitki örtüsünün üzerinde oturuyordu, hâlâ çıplaktı, çok küçük ve hafif görünüyordu. Yine de gözlerinin etrafını bir ileri bir geri tarayışını gözden kaçırmadı. İnce bacaklarının arasında düz bir şekilde tuttuğu bıçağı da gözden kaçırmadı.

Eşi onun sandığından çok daha yetenekli ve becerikliydi.

İçindeki boşluk parlak ve sıcak bir şeyle doldu - gurur ve hayranlık.

Barınağa yaklaşırken bacaklarını bir bitkiye sürtmeyi ve yapraklarını hışırdatmayı ihmal etmedi.

Yüzü ona doğru döndü, bıçağı titreyen bir yumrukla kaldırırken gözleri yuvarlanıyordu. Ahmya onu görünce gerginliği azaldı ve kolunu indirerek silahını yere bıraktı.

Rekosh çenesini kaldırdı ve onları ayıran son birkaç parçayı geçti. Çıkıntının hemen dışında, ön kollarını birbirine bastırdı ve alçak bir selam verdi.

"Lütfen beni affet, *vi'keishi*. İplerim... çözülüyordu." Kaşları çatıldı.

"Sen iyi misin?"

Doğrulan Rekosh başını salladı. Kız tekrar gözlerinin önündeyken, o arzular yeniden kıpırdandı ama vahşiliklerini ve ezici aciliyetlerini kaybetmişlerdi. En azından şimdilik. "Öyle misin?"

"Öyleyim. Sadece senin için endişelendim." Bir eliyle onu işaret etti. "Yağmurdan çık, Rekosh."

Eğilip sığınağa girdi ve tepesinden akan suların arasından ilerledi. Başını sallayarak derisindeki fazla suyu dört eliyle birden fırçaladı.

Çantasının içindekiler gibi boşluğa serilmiş eşyalara bakarken kalbi tekledi. Kız görmüş müydü? Çiftleşme yeteneğini keşfetmiş miydi? İçindeki sıcaklık yeniden kabardı, daha önceki sıcaklıktan tamamen farklıydı, derisinin altında sıçradı ve nabzını hızlandırdı.

Rekosh'un bakışları deri takıldı, hâlâ aynı şekilde bağlıydı.

o.

Hayır. Görmedi.

Her seferinde hediyesini sunmak, kendini ona ilan etmek üzereydi, Kader araya girmişti. Ve şimdi, yalnız kaldıklarında, Ahmya nihayet kendisine kaldığında, bunu yapamıyordu.

Kelimeleri söylemek, elbiseyi ona vermek çok kolay olurdu. Sonunda onu *kendi* ipeğine bürünmüş görmek.

Ama bunu yapmanın, kendisinden koparmayı başardığı kontrolü teslim etmek anlamına geleceğini biliyordu. İpeğinin onun kıvrak bedenini okşadığını görmek, henüz yeni susturduğu içgüdüleri üzerindeki zayıf kısıtlamasını paramparça edecek ve onlara yenik düşecekti. Onunla çiftleşecekti. Direniş ya da inkâr olmayacaktı. Bir yanı bunu arzuluyordu.

Yine de boyun eğmezdi, eğmeyecekti. Ahmya'sına zarar verme riskini göze alamazdı.

Biraz daha bekleyecekti.

Sıcaklık yavaş ve güçlükle kontrol edilen bir nefesle onu terk etti.

"Kuruyabilsinler diye her şeyi  antandan çıkardım," dedi Ahmya arkasından yaklaşarak. "Umarım sorun olmaz?"

Rekosh yüzünü ona doğru çevirdi. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüş, küçük g   slerini   rtm ş ve elleri karnında kıpır kıpır olmuş bir halde yanında duruyordu. Minik ayak parmakları bile, o kadar garip ama bir o kadar da hoş, yerde kıpırdıyordu.

Belki de eşyalarıyla ilgilenemediği için utanç duyması gerekirdi ama onunla sadece gurur duyabiliyordu.

Çene kemikleri bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Bu iyi, Ahmya. Sen benim yapmam gerekeni yaptın."

"Yorgun ve yaralıydın." Kaşlarını çatarak sol  n bacağına işaret etti. "Hâlâ yaralısın."

"Küçük bir yara," dedi  ıtırdayarak. "Daha kötü de olabilirdi." "Ama üzerinde y r yemezsin Rekosh."

Ahmya eğilip ipek   rt lerinden birini aldı ama Rekosh onun alt dudağının hafifçe titrediğini ve gözlerinde biriken yaşları fark etmeden önce değil. Rekosh'un sol bacağına arasına girerek ona yaklaştı ve nemli ipeği arka bacaklarının üstünden geçirerek derisindeki suyu sildi.

Boğazından yumuşak bir tını yükseldi. Çocukluğundan beri hiç kimse ona bu şekilde bakmamıştı, ama Ahmya'nın onun için bunu yapması...

Dostlar birbirleri için bunu yaparlardı. Birbirlerine hizmet etmeleri için basit, samimi bir yol.  lgilerini göstermek için.

"Benim yüzümden yaralandın," dedi, sesi sessiz ve ruhsuzdu. "O canavarlar benim yüzümden saldırdı."

Rekosh ona doğru döndü, bir eliyle çenesini yakaladı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Gözleri parlıyordu ve gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onun ağladığını görmek umurunda değildi.  indeki her şeyi gergin ve huzursuz hissettiriyor, tüm dünyayı yanlış hissettiriyordu.

Sıkıntılı bir vızıltı çıkardı.

"Senin yüzünden değil, Ahmya. Çünkü onlar açtı. Çünkü yalnızdık. Çünkü ben iyi görmedim." Bir parmak eklemesinin arkasını yanağından yukarı kaydırıp ve kaçan gözyaşlarından birini sildi. "Ve benim yüzümden düştük."

Ahmya ipeği göğsüne bastırırken başını salladı. Bir eliyle ipeği bıraktı, parmaklarını onun bileğinin etrafında dolaştırarak elini aşağı çekti. "Beni koruyordun." Adamın ön koluna, ipekle kaplı ısırık izlerinin altına dokundu. "Tüm yaraların beni koruduğun için oldu."

Başını onunkine yaklaştırdı. Kokusu burun deliklerini doldurdu ve tadının yankıları dilinde kaldı, ama her ikisine de boyun eğmesine izin vermedi. "Ve yaralarımı neşeyle taşıyacağım. Onları en iyi ipek gibi giyeceğim."

Aşağı baktı ve alt elinin bir parmağını karnındaki pembe yara izlerinden birinin üzerinde hafifçe gezdirerek teninin titremesine neden oldu. "Çünkü benim yaralarım senin daha fazlasına sahip olamayacağın anlamına geliyor."

"Rekosh..." Ahmya adamın üstteki elini avucunun içine aldı ve yüzünü avucuna bastırarak kaldırdı. Burun kıvrılarak titrek bir nefes verdi. "Her zaman incinmene neden olmak istemiyorum."

Teni yumuşak, sıcak ve pürüzsüzdü ve Rekosh bu hissin tadını çıkarıyordu. Ellerini daha fazla üzerinde gezdirmeyi, kaslarının esnediğini ve gevşediğini hissetmeyi, vücudunun her parçasını dokunarak öğrenmeyi arzuluyordu.

"Değilsin," dedi. "Ketahn, Urkot ve Telok ile dostum. Yaralarımın çoğu onlar yüzünden. Ve iğneler."

Ondan bir kahkaha patladı. Rekosh insanların çıkardığı seslere her zaman ilgi duymuştu ama Ahmya'nın kahkahası? Doğrudan kalbinin derinliklerine akıyor, ruhuna nüfuz eden bir sıcaklık ve zevkle dans ediyordu.

"Eminim parmaklarınıza sık sık iğne batırıyorsunuzdur." Yüzünü çevirdi ve dudaklarını adamın başparmağına bastırdı.

Rekosh'un içindeki her şey durdu.

Bir öpücük.

Bu Ivy ve Ketahn'ın paylaştığı türden bir öpücük değildi ama bir insanın dudaklarına dokunmanın ne anlama geldiğini biliyordu. Bunun basit ama güçlü bir jest olduğunu biliyordu; en az vrix'in kafalıklara dokunması kadar samimi bir jestti.

Ve bu, çekirdeğindeki korkuları yeniden alevlendiren bir esinti gibiydi.

Ahmya'nın gözleri parladı ve yanakları pembeleşti. Onu bırakarak ipek bezi omzuna götürdü ve kurulamaya devam etti. "Sadece seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum."

Öpücüğün etkileri, sesindeki suçluluk ve kırılganlıkla çarpışınca Rekosh'un içinde bir fırtına koptu. Tokaları yarığının etrafında daha da sıkılaştı ve çene kemikleri aşağı doğru indi. "Yardım ettin Ahmya. Senin yüzünden bir kuzahk öldü. Bu çok daha fazla acıya neden olabilirdi."

Gözlerinde daha fazla yaş toplandı. Önüne geçip ipeği göğsünde gezdirmeden önce dudaklarını birbirine kenetledi. Kadın cevap vermese de adam onun ne düşündüğünü biliyordu. Daha önce söylediği sözler hafızasında canlandı.

Ve ben hep bir yük oldum.

Göğsü onun için sızlıyordu ve bu sızı kalbinin derinliklerinde dalgalanıyordu. "Ah, *kir'ani vi'keishi*." Başının arkasını elinin üst kısmıyla kavradı.

elini uzattı ve alttaki elini onunkinin üzerine koyarak göğsüne doğru kilitledi.

Yüzünü yukarı kaldırdı ve koyu kahverengi gözleri onunkilerle buluştu.

Onun bakışlarındaki hamılığı biliyordu. Derinliklerindeki duyguları, şüpheyi anlıyordu. "Kuluçkaya yattığımda küçüktüm," dedi. "Kardeşlerimden daha küçüktüm. Diğer vrixler nazik değildi. Benim... bir sopa olduğumu, zayıf ve kolay kırılabilir olduğumu söylediler. Ve bana zarar verdiler. Kelimelerle, elleriyle, pençeleriyle ve bacaklarıyla."

"Oh Rekosh..."

"Biliyorum, Ahmya. Nasıl hissettirdiğini biliyorum." Rekosh onun elini kalplerinin üzerinde sıktı. "Küçük ve zayıftım ve bana kendimi işe yaramaz hissettirdiler. Diğer vrixlerden saklanmak, kaçmak için babamı takip ettim. Ama orada bir amaç buldum. Kullanımımı, yeteneğimi buldum. Dokumayı buldum. İlk fısıltıları buldum. Ve öğrendikçe, diğerlerinin yanıldığını anladım. Onlar gibi değildim ama işe yaramaz da değildim. Onlar daha büyük, daha güçlüydü, ben de daha iyi olmak için başka yollar buldum.

"Bedenen bir savaşçı değilsin" -ellerinden birini kızın yumuşak göğüslerinin arasına, kalbinin güçlü ve sabit attığı yere koydu- "ama ruhen savaşçısın."

Ahmya'nın dudakları aralandı ve onun dokunuşuna doğru eğilirken kalbi hızlandı. Parmakları kıvrıldı, küt tırnaklarıyla derisini çizdi ve diğer elini onunkinin üzerine yerleştirerek göğsüne bastırdı. İçinden memnun bir gümbürtü geçti.

"Ama ben kabileye ne sağlayabilirim?" diye sordu. "Ben ne işe yarıyorum?"

"Urkot, Ketahn ve kardeşleriyle tanıştığımda bir şey öğrendim

Daha fazla. Biz sadece ipliğiz. Tek başımıza, kolayca kesiliriz. Kolayca kırılırız." İki elinin parmaklarını kaydırarak Ahmya'nınkilerle kenetledi. "Ama bir kabile olarak ipliklerimiz birlikte örülür. Her iplik diğerlerini daha güçlü kılar. Bir kelime tek başına hiçbir güce sahip olmayabilir, ama bir hikâyeye ya da bir bağa dokunduğunda, vrix'i yapılamayacak olanı yapmaya sevk edebilir. Tek başına bir vrix -tek başına bir insan- hayatta kalmak için mücadele edebilir, ama bir kabile içinde her şeyi yapabilirler."

Rekosh elini kızın başının arkasından yanağına doğru götürdü, saçlarının dağınık tellerini bir kenara fırçaladı ve küçük, yuvarlak kulağının arkasına sıkıştırdı. "Karşılaştığın her tehlike, yendiğin her imtihan, örgüne bir iplik daha ekliyor. Sen daha güçlü olursun ve kabilen de daha güçlü olur."

Alt dudağı titredi. "Sözlerinizi anlıyorum."

Sonra yüzü buruştu. Kendini Rekosh'a doğru atıp kollarını ona sararken bir hıçkırık koptu, vücudu çığlıklarıyla sarsıldı.

Rekosh onu dört koluyla birden kucaklarken göğsü daraldı. Kızın gözyaşları Rekosh'un derisini ıslatıyor, onu kurutmak için yaptığı işi geri alıyordu ama yağmurun aksine sıcaktılar. Kadının yumuşak teni de sıcaktı ve görmezden gelinmesi imkânsızdı.

Onun tatlı kokusunu görmezden gelmek imkansızdı.

Çenesini sıktı ve hâlâ onu tutarak barınağın zeminine doğru eğildi. Bu yakınlık hiçbir şeyi değiştirmede. Kadının bedenini kendi bedeninde hissetmesi, dikkatini önemli olan şeyden ayırmasına neden olmayacaktı. Şimdi ona savunmasızken rahatlık sunma zamanıydı, arzuya ve içgüdüye yenik düşme zamanı değil. Ahmya'yı kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Ahmya titredi ve ağladı, o da ona sarıldı, pençelerini nazikçe saçlarında gezdirdi ve usulca mırıldanarak.

Bir şey Ahmya'sına zarar vermişti. Biri onu incitmişti. Derinlerde, çok derinlerde. O görünmez yaraların nasıl açıldığını bilmesede etkilerini fark etmişti.

Yavaş yavaş çığlıkları sustu ve onu sarsan titremeler azaldı. Düzensiz nefesleri daha derin, daha yumuşak, daha sakin hale geldi.

"İyisin, *kir'ani vi'keishi*," dedi. "Ben seninleyim. Her zaman."

Ahmya yanağını onun göğsüne yasladı. "Teşekkür ederim. Bana önemli olduğumu hissettirdiğin için teşekkür ederim."

KISIM L 3

AHMYA gözlerini kapadı ve yüzünü sabah güneşine doğru çevirdi. Güneş ışığı tenini ısıtıyordu, son birkaç gündür yağan yağmurdan sonra hoş bir değişiklik olmuştu. Hatırlayabildiğinden daha hafif hissederek uyandı. Daha özgür. Elbette çünkü çöküşünden dolayı biraz utanmıştı ama buna çok ihtiyacı vardı.

Ve Rekosh tüm bunlar boyunca ona sarılmıştı. Onu okşamış, ona mırıldanmış, hem Vrix hem de İngilizce yatıştırıcı sözler söylemiş ve bitkin düştüğünde onu mavi asma meyvesi ve kurutulmuş etle beslemişti. Yiyecek bir şey bulamayacağı, yaratığın kaçmasına izin verdiği için başarısız olduğu yönündeki tüm endişelerinden sonra, çantasındaki yaprak sarılı paketlerin et olduğunu keşfetmişti.

Bu yüzden yine ağlamıştı.

Eğer babası onu görseydi, iğrenir ve hayal kırıklığına uğrardı. Ona büyümesini, kendine gelmesini, dünyanın onun incinmiş duygularını umursamadığını söylerdi.

Ahmya'nın sekiz yaşından itibaren -annesi öldükten sonra- çocukluğu böyle geçmişti.

Ama şimdi o da öldü.

Ahmya gözlerini açtı ve mavi gökyüzüne baktı. *Somnium*'a bindiğinden bu yana yüz altmış sekiz yıl geçmişti. Dünya'da tanıdığı herkes gitmişti.

Gemideki neredeyse herkesle birlikte.

Su sıçraması dikkatini nehre, Rekosh'un suya girdiği yere çekti. Şelalenin ağağında sığ bir yer bulmuşlardı.

Burada akıntı sakindi, kıyı boyunca yumuşak bitki örtüsü yetişiyordu ve zemin çamurlu değil kayalıktı.

Güneş ışığı Rekosh'un üzerine vuruyor, uzun, gevşek saçlarındaki kırmızı ve beyaz telleri ortaya çıkarıyor ve siyah derisindeki kızıl işaretleri parlatıyordu. Bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. Geniş omuzlar, zayıf kaslar, dar bir bel. Altı uzun bacak ve örümcek gibi arka ayaklar.

Nasıl oluyordu da sadece aylar önce ondan ölesiye korkarken şimdi tek görebildiği şey güzellik oluyordu? Çünkü o çok güzeldi. Canavar, yabancı ve güzel.

Rekosh yüzünü ona doğru çevirdi. Elini kaldırıp onu çağırırken çene kemikleri bir gülümsemeye dönüştü. "Gel, Ahmya."

Kıkırdadı ve aralarındaki mesafeyi kapattı, kayalar botlarının altında çatırdıyordu. Ama suya girmek yerine nehrin kenarındaki büyük bir kayanın üzerine oturdu.

"Nuh uh. Sonunda yağmur durduktan sonra tekrar ıslanmamı mı bekliyorsun?" Avucunu, kumaştan şeritler kestikten sonra fark edilir derecede kısalmış olan eteğinin üzerinde gezdirdi. Ayrıca kumaşta hâlâ bir miktar nem vardı. "Sanki daha yeni kurumuş gibiyim."

"Güneş sıcak," diye cevap verdi çenesini gökyüzüne kaldırarak. "Yakında tekrar kuruyacaksın."

Ahmya arkasına yaslandı, ellerinin üzerine çıktı ve bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. "Sen suyun tadını çıkar. Ben sadece güneşleneceğim ve yanmamayı umacağım."

"Çabucak temizleyeceğim. *Vi'keishi*'min yanmasını istemiyorum." Biraz daha , yere çöktü ve üzerine su sıçratarak derisindeki kiri ve çamuru temizlemeye başladı.

Ellerini vücudunda gezdiren adamı izlemekten kendini alamadı. Hepsi kabuk bağlamış olan yaralarının etrafını nazikçe temizledi, hareketlerindeki sertliğe rağmen bir şekilde zarıftı.

Ve Ahmya, belki de ondan gördüğü en böceğe benzer gösteriyle arka bacaklarını birbirine sürttüğünde ve arka bacaklarını arka bacakları boyunca fırçaladığında bile başka tarafa bakmadı.

Bir zamanlar ona itici gelen şey şimdi büyüleyiciydi. Ama merak ettiği başka bir şey daha vardı.

Bakışları yavaşça adamın karnının sert, kaslı plakaları boyunca leğen kemiğine doğru kaydı. Işıktaki daha da belirginleşen dikey yarığı, tokaları vücuduna yaslanmış halde sıkıca kapalı duruyordu.

Ahmya alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve çiğnedi. Aleti neye benziyordu? Bir insaninkine hiç benziyor muydu, yoksa tamamen farklı mıydı? Ivy'nin verdiği tek ayrıntı Ketahn'ın sikinin işaretlerinin rengiyle aynı olduğuydu...

Rekosh'un ki gerçekten canlı bir kırmızı mıydı?

Callie'nin alaycı sözleri Ahmya'nın kafasında dans etti.

Kırmızı bir roket.

Çekirdeğinin içinde tahrik edici fısıltılar dolaşıyordu. Hiç beklenmedik bir anda, adamın dilinin amciğinin içinde gezinişini hatırladı. Islak süzülüşü onda şaşırtıcı bir haz uyandırmıştı.

Şimdi, keşkeler peşini bırakmıyordu. Ya onu itmeseydi? Ya devam etmesine izin verseydi, ya kendisini tekrar tekrar yalamasına izin verseydi?

Dilinin klitorisine yaptığı o tek vuruş yüce hissettirmişti. Eğer onu durdurmasaydı, ona ne kadar zevk verecekti?

İçini saran sıcaklıkla kalçalarını birbirine daha sıkı bastırdı.

Rekosh'un tokaları seğirdi ve yarığının üzerinden sıkıca geçerek yer değiştirdi. Çıtırdayarak Ahmya'yı düşüncelerinden sıyırdı. Geniş gözleri onunkilere dikildi.

Başını eğmiş, çenesini kaldırmış ona bakıyordu. "Sen... nöbet mi tutuyorsun?"

Hızla ayağa kalkan Ahmya, Rekosh'a sırtını vermek için kayanın üzerinde döndü.

Kesinlikle bir şeyleri izliyorum.

Yanakları alev alev yanıyordu. Onun nesi vardı?

Çok basit. Sen sikilmek isteyen azgın bir bakiresin. Rekosh tarafından.

"Uh, evet!" Ahmya aradı. "Nöbet tutuyorum. Evet."

Yalancı.

Adam ona doğru ilerlerken bacaklarının etrafındaki suyun şırıltısını duydu. Ellerini kucağında birleştirerek, adam önüne doğru ilerlerken ona baktı. Siyah derisi parlıyordu. Hâlâ sol ön ayağını tercih etse de, düne göre daha fazla ağırlık bindirebiliyor gibiydi.

"Peki, plan nedir?" diye sordu umutsuzca, uyarılmasından başka bir şeye odaklanmaya çalışarak.

Birkaç metre ötede bir kayanın yanında duran çantasının yanında durdu ve su tulumunu almak için çantasını açtı. "Kaldarak'a geri dönmeliyiz."

Ahmya bunu biliyordu. O biliyordu. Bu çok açık bir cevaptı. Ama garip bir şekilde, bunu duymak neşesini kaçırmıştı. Nedenini anlamamıştı. Orada hoş karşılanmıştı, arkadaşları oradaydı, yeni evi oradaydı. Orada güvendeydi.

Ama tüm bunlara rağmen, Kaldarak'ta kendini hâlâ yalnız hissediyordu. Yalnız ve kaybolmuş, gerçek bir yönü yoktu. Sanki her zaman üzerine baskı yapan beklentiler varmış gibi hissediyordu ama bunların ne olduğunu bile bilmiyordu. Bocalıyordu.

Ve bu duygular Rekosh'un yokluğunda geçen uzun haftalar boyunca en kötü halini almıştı.

Bir parçası sorunun Kaldarak'ta ya da oradaki insanlardan herhangi birinde olmadığını fark etti. İçindeki huzursuzluk, sürekli bir yetersizlik duygusuydu.

"Sanırım bunu nasıl yapacağımızı daha çok merak ediyordum," dedi.

"Ben de." Rekosh suyun kenarına döndü, su tulumunu açtı ve içine daldırdı.

Ahmya yüzünü ona dönerken kaşları çatıldı. "Sen de mi?"

Başını salladı, su tulumunu kaldırdı ve çantasına geri koymadan önce kapattı. Adam, yaralı ön ayağını yanına uzatmış, kayanın önündeki yeşil çim halıya yerleşirken derisinden damlayan suyu izledi.

Rekosh o yoğun kızıl gözleriyle etraflarını tararken, "Buraları bilmiyorum," dedi.

"Nehri takip ederek geri dönemez miyiz?"

"Nehir bizi geri götürecektir, ama biz... aşağıdayız. Tırmanmalıyız." Bakışları nehrin yukarısına, şelalenin olduğu yöne kaydı. "Ama yağmur zemini zayıflattı ve uçurum çok tehlikeli. Etrafindan dolaşmalıyız."

"Ve bunun bizi ne kadar uzağa götüreceğini bilmiyoruz, yani... bir nevi kaybolduk."

Ona bakarken geveledi. "Evet."

"Sanırım dik bir uçuruma tırmanmaya çalışmaktansa uzun yoldan gitmeyi tercih ederim." Ahmya dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı ve sırtıttı. "Bu bir macera olabilir. Sadece ikimiz."

Rekosh başını eğdi. "Senin kelimeni bilmiyorum. Macera."

"Keşfetmek anlamına geliyor. Yeni, heyecan verici şeyler bulmak.

Eğlenmek."

Göğsünde düşünceli bir uğultu yükseldi ve bakışları onu taradı. "Ya yeni şeyler bizi yemek isterse?"

Kalçalarının arasındaki sıcaklık yeniden alevlendi ve ayak parmaklarını botlarının içine soktu. Ahmya, adamın vahşi hayvanların onu yemesinden mi yoksa kendisinden mi bahsettiğini tam olarak anlayamıyordu.

Dilini düşünmeyi bırak!

"O kısmı eğlenceli değil," dedi. "Ama keşif eğlenceli. Ve... arkadaşlık iyi."

Gülümsedi ve çene kemiğinin ucundaki dişler parıldadı.

Onu tedirgin etmeleri gerekirdi. Güçlerini görmüştü, neler yapabileceklerini biliyordu. Ama tek düşünebildiği, yüzünü karnına sürterken teniyle nasıl dalga geçtikleriydi, uçları zevk ve acının mükemmel karışımıyla onu sıyrırıyordu.

"Evet. Arkadaşlık en iyisidir." Rekosh ona doğru eğildi, alttaki ellerini önünde yere dayadı. "Seni görmek hoşuma gidiyor Ahmya. Seninle konuşmak için."

Ahmya'nın karnı çırpındı. "Ben de seni görmeyi ve seninle konuşmayı seviyorum." Bir sonraki sözcükleri daha kolay söyleyebilmek yüzünü kapatıp saklanma isteği duydu ama gözlerini Rekosh'un gözlerine kilitleyerek direndi. "Ben... seni özledim Rekosh."

"Ah, *kir'ani vi'keishi*. Sekiz gündür, iplerimin çözüldüğünü hissediyorum." Göğsüne, kalbinin üzerine vurdu. "Bir daha senden uzak kalmayacağım."

Teni kızarmış ve karnındaki çırpıntı on kat artmıştı. Ahmya gülümsedi ve parmaklarını başlığının sırtında ve yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Umarım öyle değildir. Sensiz çok yalnızdım."

Üstteki elleriyle onun ellerini yakaladı, avuçlarını avuçlarına bastırdı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Kızın elleri onunkilere kıyasla çok küçüktü ama onları bu şekilde görmek çok ama çok doğruydı.

"*Kir rayathi kir'ani ikarex elush ul sythal*, Ahmya."

Sözlerimi bir bağa dönüştürüyorum, Ahmya.

Rekosh daha da yaklaştı. "Ben seninle kalacağım."

Gözlerindeki içten içe yanan yoğunluk ve sesindeki inanç Ahmya'nın nefesini kesmişti. Parmaklarını kıvrarak onun ellerini sıktı.

Ben de seninle kalmak istiyorum.

KISIM L 4

ORMAN'da sadece iki tür hava varmış gibi görünüyordu: soğuk ve yağmurlu ya da sıcak ve bunaltıcı. Bugün ikinci kategoriye giriyordu. Ahmya bu sabah nehrin kenarında uzanırken ılık güneş ışığını takdir etmişti ama gün ilerledikçe sıcaklık giderek dayanılmaz hale gelmişti.

Saçlarını ensesinden topladı ve başının arkasına doğru bastırdı. Hava terli tenine merhem gibi geldi.

"Yine mi sızıntı?" Rekosh onun dikkatini kendisine çekerek sordu. Onun yavaş adımlarına ayak uydurarak yanında yürüdü, mızrağı olarak kullandığı sivriltilmiş sopasını sağ kolunun üst kısmına sıkıştırmıştı.

Ahmya iki ağacın arasından geçerken kıkırdadı ve mızrağının ucuyla önündeki bitki örtüsünde gizlenen bir yaratık ya da etobur bir bitki olup olmadığını kontrol etti. "Siz Vrix'lerin terleme konusunda endişelenmenize gerek olmadığı için mutlu olun."

"Evet. Orman zaten ıslak. İnsanların neden kendilerini daha fazla ıslatmak zorunda olduklarını bilmiyorum."

"Tam olarak başka bir seçeneğimiz yok. Terleme, vücut ısıımızı düzenlemeye yardımcı olmak için meydana gelen doğal bir şeydir. Sıcakta bu şekilde serinliyoruz."

"Yakında duracağız, Ahmya. O zaman gölgede sızabilirsin."

Ahmya güldü. Neme rağmen burada olmak iyi hissettiriyordu, Arapsacı'nı görmek iyi hissettiriyordu. Rekosh'un yanında olması da iyi hissettiriyordu. Yol boyunca birkaç kez neredeyse ölmeden bu noktaya ulaşmış olmak güzel olurdu ama artık burada olduklarına göre, eğlenmeye kararlıydı.

Ve öyleydi de. Acele etmelerine gerek yoktu; onları kovalayan intikamcı kraliçeler yoktu, onları hızla ilerlemeye zorlayan felaketler yoktu. Sadece o ve Rekosh doğanın tüm güzelliğiyle çevriliydi.

Yolculukları sohbetle geçmişti ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde konuşmanın çoğunu o yapmıştı. Ahmya da dinlemekten memnundu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesliydi.

Ona Urkot ve Telok'la birlikte Takarahl'a yaptığı geziyi, Ahnset'in kraliçe olmasının ne kadar farklı olduğunu anlatmıştı. Ne kadar huzurluydu. Şehri evleri olarak gören vrixler artık aç değildi çünkü avcılar, avlarını Zurvashi'ye teslim etmek zorunda kalmak yerine herkese yetiyordu. Şehir geliyordu, yavrular tünellerde oynuyor ve vrixler artık korku içinde saklanmıyordu.

Rekosh ayrıca Urkot'un, Takarahl'ın kalbinde, Ruhların İni denilen bir odada Ivy ve Ella'nın onuruna heykeller yapılmasına yardım ettiğinden de bahsetmişti.

O heykelleri düşünmek Ahmya'nın yüzüne bir gülümseme getirdi ama bu gülümseme hüznle karıştı.

Kaderin Ella'ya dağıttığı kartlar adil değildi ve çok acımasızdı. Staz hastalığı nedeniyle kriyo-uykudan uyandığı andan itibaren acı çekmiş ve sağlığı her geçen gün kötüye gitmişti. Durumuna yenik düşmesi an meselesiydi. Ama yine de her günü dolu dolu yaşamış, bu yabancı dünyaya gözlerinde ışıldayan bir merakla bakmıştı.

Ahmya ve Rekosh ormanda ilerlerken, Rekosh Ahmya'nın yanından geçtikleri bitkiler, hayvanlar, kuşlar ve böceklerle ilgili sorularını yanıtlamış, hatta bazılarıyla ilgili vrix efsanelerini paylaşmıştı. Ayrıca bitki örtüsü arasında gözden kaçırmış olabileceği çiçekleri işaret etmek için kendi yolundan çıktı. Yürüdükleri saatler boyunca İngilizcesi gözle görülür şekilde ilerlemişti ve ana dilini bu kadar sık kullanması ve daha sonra onun için tercüme etmesi sayesinde daha fazla vrix öğrenmişti.

Ancak Rekosh ne kadar konuşursa konuşsun, babası, annesi veya kardeşleri hakkında hiçbir şey söylemedi. Çocukluğundan ya da kabilelerindeki diğer vrix'lerle nasıl vakit geçirdiklerinden de hiç bahsetmedi. Rekosh geçmişiyile ilgili hiçbir ayrıntı vermemişti ki bu onun için tuhaftı, çünkü hikâye anlatmaktan zevk alırdı.

Onunla ilgili bu şeyleri bilmek istiyordu. Gerçekten her şeyi bilmek istiyordu. Ama dün ona söylediklerine bakılırsa

mutlu bir çocukluk geçirmemişti. Belki de sadece eski, acı dolu anıları canlandırmak istemiyordu.

Onun çocukken incindiği düşüncesi kalbini sıkıştırdı.

Saçlarını bırakan Ahmya, küçük bir tepenin yamacında uzanan dar bir kaya oluşumuna adım attı ve mızrağının yardımıyla dengesini korumak için kollarını iki yana açtı. Taş aşınmış, çatlamış ve ufalanmıştı ve bir tarafta toprak ve bitki büyümesi tarafından yutuluyordu, ancak uzun, nispeten düz katmanlar kesinlikle merdiven gibi görünüyordu.

Kaya basamaklarının çıktığı alan oldukça düzdü ve yüksek ağaçların dallarıyla gölgelenmiş olsa da bir açıklık hissi veriyordu - daha doğrusu uzun zaman önce bir açıklıkmış gibi. Ormandan oyulmuş bir geçit gibi.

Kalın kökler yerden taş parçalarını yukarı itmiş ve daha fazla kaya etrafa saçılmış, çoğu bitkilerle kaplanmıştı. Hepsinin ortasında, o kayaların bazılarından fişkıran bir kaynak tarafından beslenen küçük bir havuz vardı.

Şakayık ve gül karışımı gibi görünen uzun saplı çiçekler merdivenlerin kenarında ve havuzun etrafında büyümüştü. Yapraklı gövdeler uzundu, bazıları Ahmya'dan daha uzundu ve tepelerinde büyük, yemyeşil beyaz ve pembe çiçekler vardı. Hava onların tatlı parfümüyle kokuyordu.

Ahmya durdu ve parmaklarını en yakındaki çiçeğin yaprakları üzerinde gezdirdi. Kadifemsi yumuşaklıktaydılar. "Nedir bunlar?"

"Onlara *syth'keishahl* denir."

"Silkblossom?"

Rekosh tiz bir sesle. "Evet. Söylendiğine göre Dokumacı, Kökboyacı'ya en iyi ipeklerinden bazılarını hediye ettiğinde ortaya çıkmışlar. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu ve bu onun kalbini üzüntüyle ağırlaştırdı. Böyle bir güzelliği tüm Vrix'lerle paylaşmak istemiş. Böylece ipeği toprağa ekti ve ondan bu çiçekler büyüdü. Artık herkes onun uzun, çok uzun zaman önce tadını çıkardığı gibi ipeğin güzelliğinin tadını çıkarabilir."

"Bu çok hoş bir hikâye." Ahmya öne doğru eğildi ve çiçeğin kokusunu içine çekti. Takdirle mırıldandı ve yoluna devam etti. Rekosh merdivenleri çıkarken ona ayak uydurdu.

Göz ucuyla ona baktı. "Rekosh, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman."

Ahmya en yüksek katta durdu ve onunla yüzleşti. "Bana çocukluğunuzdan biraz daha bahseder misiniz? Kuluçkaya yattığın zamanları?"

Rekosh durdu ve alttaki elleri kuşağını kavrayarak göğsünün üzerindeki duruşunu ayarladı. Çene kemikleri seğirdi. "Kuluçkaya yattığımda..."

"Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin," demek için acele etti ve avuçlarını salladı. "Ben... Burnumu sokmak istemiyorum. İncindiğini, diğer Vrix'in sana zorbalık yaptığını biliyorum. Yani bana başka bir şey söylemek istemiyorsan, sorun değil.

"Ben sadece..." Mızrağını göğsüne doğru çekti ve sıkıca kavradı. "Sizin hakkınızda bilgi edinmek istiyorum. *Hepiniz hakkında.*"

Bakışları Ahmya'nın üzerinde kısa bir süre oyalandıktan sonra bakışlarını çevirip çevrelerini taradı. Öğleden sonra güneş ışığı, Ahmya'nın üzerinde durduğu kayanın üzerindeki oldukça büyük bir tanesi de dahil olmak üzere, gölgelikteki aralıklardan içeri giriyor ve çiçekleri özellikle canlı hale getiriyordu.

Kaynağın hafif şırıltısı diğer orman sesleriyle birleşince burası neredeyse dingin bir yer haline geldi.

Elbette bu, başka herhangi bir yerden daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyordu.

Rekosh dikkatini Ahmya'ya verdi, yaklaştı ve onu tünediği yerden kaldırmadan önce mızrağını elinden aldı. Bir kolunu bacaklarının altına, diğerini de sırtına koyarak onu göğsüne bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kolunu adamın omzundan geçirip bir elini sıcak göğsüne koyarken.

"Konuşacağım," dedi kayaya tırmanıp tepesindeki alana ulaşırken. "Ama bunlar adım adım söylenecek sözler değil."

"Lafı dolandırmak değil mi?"

"Oturmalıyız. Hikaye...ağır."

O anda bu ağırlığın bir kısmını hissetti; hem sesinde hem de her zamanki zahmetsiz zarafetinden biraz daha yavaş, biraz daha kasıtlı ve ölçülü görünen hareket tarzında belirgindi.

Havuzun ve kristal berraklığındaki pırıltılı suyun yanından onu yakınlardaki gölgeli bir noktaya getirdi. Sarmaşıklar ve yosunlarla kaplı birkaç uzun taş çıkıntı, devrilmiş kaya ve oluşan alçak bir duvarı çevreleyen orantısız sütunlar gibi orada duruyordu. Oluşumun yarattığı doğal oyuk içindeki zeminin bir kısmı

ince otlar ve yosun tutamlarıyla kaplıydı. Mızrakları yüksek taşa dayayan

Rekosh, çantasını çıkarıp yosunların üzerine koyduktan sonra kendini yanına indirdi. Katlanmış ön ayakları önünde derme çatma bir oturak oluşturdu ve

Ahmya'yı üzerine yerleştirdi

yerleştikten sonra sırtını göğsüne yasladı.

Kenara uzanarak çantasını açtı ve su tulumunu çıkarıp ona uzattı. "İç, *vi'keishi*."

"Teşekkür ederim." Ahmya gülümsedi ve şişeyi açarak soğuk sudan uzun bir yudum aldı. Çantasına geri koymadan önce o da içti.

Kadın yüzünü ona dönmek için kaymaya başladığında, Rekosh üstteki ellerini kadının omuzlarına yerleştirerek onu yerinde tuttu.

Ahmya'nın kaşları çatıldı. "Rekosh?"

Avuçlarından birini kızın omzundan boynuna doğru kaydırды, boğazını kavradı ve başını nazikçe geriye doğru eğdi. Ona bakarken kırmızı gözleri ciddiydi.

Ahmya onun bakışlarını aradı. "Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

"İstiyorum." Diğer elini kızın yanağında gezdirdi ve pençelerinin tersiyle tenini okşadı.

Ahmya onun dokunuşuyla, sesiyle ve kendisine odaklanmış bakışlarıyla ürperdi. "Dinleyeceğim."

Rekosh elini boynundan çekti ve parmaklarını saçlarına geçirdi. Saç tellerini tararken pençelerinin uçları kafa derisini sıyırdı ama o kadar narin, o kadar saygılıydı ki Ahmya'nın hissettiği tek şey pençelerinin ardında bıraktığı karıncalanmaydı. Adam sadece saçlarını taradı ve Ahmya'nın bunun kendini sakinleştirmek için kullandığı bir yöntem olduğunu hissedeceği kadar uzun süre sessiz kaldı.

Başını arkaya eğik tutarak gözlerini kapattı ve ellerini kucağında kavuşturarak ona ihtiyacı olan tüm zamanı verdi.

"Dediğim gibi, ben soyumun en küçüğüydüm," diye başladı, sesi alçaktı. "Babam bir dokumacıydı, annem ise bir Fang. Onunla gidemezdim, bu yüzden diğerlerinden saklanmak için onu takip ettim. Güvende olmak için. Bana dokumayı öğretti. Bana birçok şey öğretti. Belki onu neden takip ettiğimi bilmiyordu ama bu ona keyif veriyordu. İğne, iplik ve dokuma tezgâhını paylaşmaktan, öğretmekten ve öğrendiğimi görmekten mutluluk duyuyordu.

"Büyük vrixlerin arasında küçük bir yavru olduğum için, sözlerimi kendime sakladım ve dinledim ve birçok şey öğrendim. Bir savaşçının dişleri ve pençeleri güçlüdür ama sözcükleri de güçlüdür. Bilmek güçtür. Ve ben küçük olduğum için, sanki orada değilmişim gibi konuştular." Parmakları çalışmaya devam etti, saçlarını hiç çekmeden sıkıca tuttuğu bölümlere ayırdı.

"Fısıltılar, vrix der ki. Ben de öyle öğrendim." Rekosh geveledi. "Ama çoğu fısıltı değildir."

Ahmya sırtarak, "Bizim sözümüz dedikodu," dedi.

"Dedikodu, evet. Babamın yanında oturdum, dokudum ve dinledim. Çok geçmeden kelimelerin bazen beni güvende kılabileceğini öğrendim. Bilmek bir kalkan ve mızrak olarak kullanılabilirdi. Bir vrix'in duymak istediği kelimeleri bilmek güçtü. Ama tek istediğim Takarahl'daki en büyük dokumacı olmaktı, böylece babam beni sekiz gözüyle de görebilecek ve gurur duyacaktı."

Ahmya'nın göğsüne keskin bir sızı saplandı ve gözleri yaşarma tehdidiyle karıncalandı. Gözlerini açtı. Yavaş ve derin bir nefes alarak gözyaşlarını uzaklaştırdı ve bir elini Rekosh'un bacağına koydu. Rekosh'un bacağı diğer yerlerine göre daha sert, daha katıydı ama kılları avucunun içinde yumuşacıktı ve dokunuşuyla hafifçe kalktı.

"Bunun nasıl bir his olduğunu anlıyorum," dedi. "Ben de babamla aynı şeyi istedim. O... ne kadar onayını almaya çalışsam da, ne kadar çabalasam da beni görmedi."

Göğsü mutsuz bir uğultuyla gümbürdedi. "Üzgünüm, *vi'keishi*. Ama bil ki seni her zaman gördüm."

Alt dudağı titredi ve tüm çabalarına rağmen gözlerinin dolmasına engel olamadı. "Biliyorum."

Eğildi ve sert ağzını kızın şakağına sürttü. Sıcak nefesi teninde gezindi. "Gözyaşı yok, Ahmya. Artık yağmur yok."

Ahmya küçük bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Genelde bu kadar kolay ağlamam... En azından bu dünyada uyanmadan önce ağlamıyordum."

"Zor olduğunu biliyorum. Zamanla daha iyi olacak."

Yüzünü ona doğru çevirdi. Dudakları onun ağzına o kadar yakındı ki, dudaklarının üzerinden geçmesine, onu öpmesine çok az kalmıştı. "Seninle daha iyi oldu."

Yumuşak bir sesle başını kaldırdı ve ellerini tekrar harekete geçirdi. "Bu benim için de daha iyi."

"Lütfen devam edin." Bacağını nazikçe sıktı. "Daha fazlasını bilmek istiyorum."

Yine sessizdi ve saçlarını örerken bile düşüncelerini topladığını neredeyse hissedebiliyordu. Derin ve yavaş bir nefes aldıktan sonra konuştu. "Annemin bir Fang olduğunu söyledim. Zurvashi'den önce kraliçe olan Kraliçe Azunai'ye hizmet etmiş. O... büyüktü." Yumuşakça geveledi. "Ama nazikti. Güçlü ama nazik. Ahnset'te onu görüyorum. Annemin acılar içinde odamıza gelmesinden hoşlanmazdım ve her zaman ona yardım etmeye çalışırdım. Benim acılarım... Çok küçüktü, onunkiler ise çok büyüktü.

"Onları ondan saklamaya çalıştım. Ama o gördü. Biliyordu. Her zaman yardım ederdi ve her zaman çok nazikti. Bana kendimi küçük hissettirmedi.

beni zayıf hissettirdi. Beni güvende hissettirdi. Kendimi değerli hissettirdi.

"Annem ateşperestlere karşı savaşıırken öldüğünde henüz beş yaşındaydım. Takarahl' geri götürüldü ve ben babamın kefenini dikmesini izledim. Yardım etmeye çalıştım, istedim ama bana izin vermedi.

"Nedenini bilmiyordum. İkimiz dokumacıydık ve bu bizi birbirimize bağlayan bir ipti. Ben üzgündüm. Onun da üzgün olduğunu biliyordum, ama o... değişmişti. Etrafında bir bulut, bir karanlıkla yürüyordu. Dokurken ona hikayeler anlattım, bazılarını başkalarından duymuştum, bazılarını da kafamda kurmuştum, onu gevezelik ettirmeyi umuyordum. Kalpleri gülümsesin diye dokumaya daha çok özen gösterdim. Ama o görmedi. Göremezdi.

"Ağabeylerim ve ablalarım üzüntümüzde daha nazik oldular. Annemiz yoktu ve babamız uzun süre karanlıkta yürüdü. Bedeni yakındı ama ruhu uzaktaydı. Kardeşlerimin hiçbiri dokumacılık öğrenmek istemiyordu. Kız kardeşlerim annemiz gibi olmak, Fangs olmak istiyorlardı. Efendimin ateşini tekrar gördüğümüz tek an, ona bunu söyledikleri zamandı. Bağırdı, hırladı ve onlara hayır, asla, annemizi takip etmeyeceklerini söyledi."

"Ah, Rekosh." Ahmya onun sözlerindeki acıyı hissetti çünkü kendi acısıyla aynıydı - derinlere gömülmüş, ifade etmesine izin verilmemiş bir acı. "Annem ben sekiz yaşındayken öldü. Ben de senin gibi gençtim. Ve kendimi çok yalnız hissettim. Kardeşim Hirohito..."

Geçen zamanı hatırladıkça kalbi sıkışıyordu. Hirohito artık hayatta değildi. Uzun zaman önce, o *Somnium*'da uyurken Dünya'da ölmüştü.

"Erkek kardeşim benden dokuz yaş büyüktü, bu yüzden hiçbir zaman yakın olmadık," diye devam etti. "O koruyucu ve nazikti ama ben sadece onun küçük kız kardeşiydim. Annemiz öldüğünde babamız da değişti. Üzgündü ama aynı zamanda daha da sertti."

Ahmya avucunu bacağının üst kısmında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Baban acı çekiyordu. Keder bizi değiştirir ve diğer insanların da acı çektiği gerçeğini görmemizi engelleyebilir."

"Bunu şimdi biliyorum," dedi Rekosh yumuşak bir sesle. "Ama yavrular olarak biz . Görmek onun göreviydi. Korumak ve öğretmek onun göreviydi."

Söylenmemiş sözler havada asılı kaldı, Rekosh'un söylediği her şey kadar açıktı.

Babası başarısız olmuştu.

Babasının da onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Bunu düşünmek bile korkunçtu. Kimse mükemmel değildi ve babası elinden gelenin en iyisini yapmıştı, değil mi?

Yine de Yutaka Hayashi'nin, kendisine en çok ihtiyaç duydukları anda çocuklarına karşı görevini yerine getirmediğini düşünmeden edemiyordu.

Rekosh'un kolu Ahmya'nın arkasına geçti ve Ahmya onun parmaklarının göğsünün sert plakasına dokunduğunu duydu. "Kız kardeşlerim isteklerini yakın ve sessiz tutarlardı. Çalışma odası karanlıkken ve babamız uyurken benimle fısıltıyla konuşur ve bana rüyalarını anlatırlardı. Annemizin yaptığı gibi yaparak onu onurlandırmak istiyorlardı. Kraliçeye hizmet ederek ve Takarahl'ı koruyarak.

"Kardeşlerim onlara yardım etmekten bahsetti. Takarahl'ın düşmanlarıyla yüzleşmek için birlikte Arapsaçı'na yolculuk etmekten, annemizi öldüren vrix'i bulmaktan ve onları katletmekten. Ben aynı isteklere sahip değildim ama onlar için hikayeler uydurdum. Onlar hakkında, savaşçı olarak yolculukları hakkında hikayeler. Loshei'nin yavruları, Takarahl için savaşıyor, annelerine onur getiriyorlar.

"Hikâyelerim onlara neşe getirdi ve onların neşesi benim neşem oldu. Üzüntümüz azaldı. Babamız olmasa da birbirimize sahiptik.

"Ama annemiz öldükten iki yıl sonra Takarahl'a hastalık geldi." Ahmya'nın içini korku kapladı. Sessiz kaldı, dinlerken önüne bakıyordu. "Suncrest Tüneli'nde kol geziyordu."-Rekosh onun önünde bir elini uzattı, uzun parmaklarını açıp yumruk yaptı-"ve her vrix'i yakaladı. Birçoğu hastalandı. Bir koku yaydı... Sizin dilinizde bunun için kelimelerim yok. Gitmeyen, dokunduğu her şeyin derinliklerine işleyen, içimi burkan bir koku. Hastalık önce bana geldi. Sonra kız ve erkek kardeşlerime geçti.

"Tünel boyunca yankılanan feryatları hatırlıyorum. Vrix acılarını haykırıyordu, bazıları hiç sesleri kalmayana kadar... Hastalıklarından dolayı acı içinde feryat ediyorlardı, diğerleri ise aileleri ve arkadaşları öldüğü için keder içinde feryat ediyorlardı ve hastalık geçtikten uzun süre sonra bile bu feryatların fısıltılarını duydum.

"Vücudumun her yerindeki acıyı hatırlıyorum, kemiklerimde, başımda, içimde. Çok sıcak ve çok soğuktum. Boğazım küçüktü, neredeyse nefes alamayacak kadar küçüktü ve düşüncelerim... Rüzgârdaki ölü yapraklar gibi sürüklenip gittiler.

"Battaniyeler ve çam ağacı özünün yeşil ateşi vardı ve babam oradaydı, her zaman yanımdaydı, su ve yumuşak sözler sunuyordu. Ama hepsi birbirine uymayan parçalar halinde. Kaç gün böyle kaldım bilmiyorum. Sadece hastalıktan kurtulduğumda her zamankinden daha güçsüzdüm ve pek çok vrix ölmüştü. Kardeşlerim..."

Daha ne söyleyecekse boğazına takıldı ve derin, kırık bir ses çıkardı. Parmakları saçlarında titredi ve Ahmya içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

"Ben en zayıf, en küçük olanıydım. Yaşamamalıydım. Ama hastalık onları aldı. Hepsini. Babam kefenlerini teker dikti ve ben yardım etmeye çalışmadım. Bir iğne ve ipliği bile kaldırarak gücü kendimde bulamadım. Son dikişi attığında, Sekiz'e yemin etti. Bir daha asla dokumayacaktı. Bir daha asla dikiş atmayacaktı. Bir daha asla kefen dikmeyecekti."

Vrix ağlayamıyordu ama onlar hüzne yabancı değillerdi. Rekosh'un bedeni bu acıyla titriyor, sesi bu acıyla dolup taşıyor ve bu acı Ahmya'nın kalbine dolup taşarak göğsünü dolduruyordu. Onca acı, onca keder, onca mesafe... Annesini, kardeşlerini ve sonra da babasıyla paylaştığı tek derin bağı kaybetmiş olmak yıkıcı olmalıydı. Bir çocuğun bunu nasıl karşılayacağını hayal bile edemiyordu.

O anda onu görmemeye dayanamadı. Geri çevrilmeye dayanamıyordu. Elini adamın bacağına koyarak ona doğru döndü. Adam saçlarını bırakmadan önce saçları kısa süreliğine gerginleşti ve adam hafifçe arkasına yaslanarak kederle dolup taşan gözlerle ona baktı.

Ahmya dizlerinin üzerinde tamamen ona dönüktü ve kollarını boynuna dolayarak onu şimdiye kadar kimseye yapmadığı kadar sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Aynı şeyi yıllar önce çocukken onun için de yapabilmeyi diledi.

Adamın sert vücudundaki gerginlik kızın karşısında eriyip gitti. Adamın dört kolu da Ahmya'nın etrafına dolandı, onu kaldırdı ve kendisine daha da yaklaştırdı. Ahmya hiç düşünmeden bacaklarını onun beline doladı. Tanıştığı tüm vrixler arasında Rekosh en karizmatik, en dışa dönük olanıydı. Ama bu özellikleri kendini korumak için geliştirmişti.

Yüzünü saçlarına gömdü ve titreyerek verdiği nefes kafa derisini okşadı. "*Kir'ani vi'keishi...*"

Gözlerini kapatarak yanağını onun göğsüne yasladı ve başını okşarken parmaklarını onun saçlarında dolaştırdı. Ahmya'nın hissettiği acıyı, kaybı ve yalnızlığı yatıştıracak hiçbir sözü yoktu, bu yüzden onun yerine kendisini hissetmesine izin verdi. Kucaklamasıyla ona yalnız olmadığını, yanında olduğunu, onu anladığını ve empati kurduğunu hissettirdi. Onu önemseydiğini.

Birbirlerine bu şekilde ne kadar süre sarıldıklarından emin değildi. Bildiği tek şey, koşullara rağmen bunun doğru hissettirdiği ve neredeyse

Sonunda başını kaldırdığında yeterince uzundu. Ama sadece hafifçe geri çekilerek kollarının yerinde kalmasını sağladı.

Ahmya yukarıdan ona baktı, Rekosh da aşağıdan ona.

Yumuşak bir sesle trıl trıl öttü ve üst kollarından birini geri çekti. Parmaklarının arkası kızın yanağında gezinerek tenine karıncalanmalar yaydı. "Bana verdiği acı ve üzüntü için kadere lanet ettim. Sonra, gece gökyüzündeki tüm yıldızlar aramızda yanarken bile, iplerimiz kesişti. Minnettar olabilirdim ama kader bizi ayrı tutmak için elinden geleni yaptı. Her zaman kendi ipeğimi, kendi sözlerimi ördüm ve şimdi kendi kaderimi de öreceğim - sonsuza dek seninkiyle örülmesini sağlamak için."

Ahmya'nın nefesi kesildi ve gözleri onunkiler arasında gidip geldi. Bu sözler öylesine söylenmemişti, basit bir teselli olarak düşünülmemişti. Daha fazlasıydı. Çok, çok daha fazlası. "Rekosh..."

"Sana vermem gereken bir şey var, Ahmya." Alttaki elleri Ahmya'nın bacaklarını aşağı indirdi ve geri çekilmeden önce onu önünde ayağa kaldırdı. Çantasını yerden aldı, açtı ve içine uzandı.

Eşyalarını kurumaya bıraktığında gördüğü deri kaplı bohçayı tutan eli ortaya çıktı.

Sabah elinde bir şeyle çalışma odasına gelen adamın söylediklerini hatırladı.

Ahmya, seninle bir şeyler paylaşmalıyım.

Kalbimden gelen kelimeler, kir'ani vi'keishi...

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve avucunu göğsüne bastırdı.

Rekosh çantasını yere bıraktı ve ön ayaklarını kaydırды, sağ ayağını diz çöktürürken diğerini uzattı. Gözleri onunkilerle buluştu ve onları tuttu. "Sen benim eşimsin, Ahmya. Seni ilk gördüğümde bunu kalbimde hissettim." Bohçayı ellerinin üst kısmına geçirdi, başını eğdi ve sunuyu yukarı kalkık avuçlarının üzerinde ona doğru uzattı. "Benim ol, kalbimdeki iplik, ve beni senin olarak kabul et."

KISIM 5

AHMYA, Rekosh'un elindeki bohçaya bakakaldı.

Onun eşi olmamı istiyor.

Onun eşi olmamı istiyor.

Rekosh her zaman Ahmya'ya ve onun ihtiyaçlarına zen göstermiş, her zaman koruyucu, şefkatli ve sabırlı olmuştu. Onunla çok fazla zaman geçirmiş, onunla iletişim kurabilmek için dilini mümkün olduğunca çabuk öğrenmeye çalışmıştı.

Asıl soru Rekosh'un kendini açıklayıp aıklamayacağı değildi.

ne zaman.

İçten içe bu anın geleceğini hep biliyordu. Ama bir zamanlar bu bilginin onda yarattığı dehşet, şimdi Rekosh'un eğik başına bakarken hiçbir yerde bulunmuyordu. Rekosh onun arkadaşıydı. Sevgi dolu, sert bir koruyucuydu...

Dostum.

O benim eşim olacaktı. . Benim... kocam.

Ahmya öne doğru uzanıp bohçayı adamın elinden aldı ve gğşsne yaklaştırırken içinden gergin bir heyecan geçti.

Rekosh titrek bir nefes verdi ve başını kaldırdı. Çene kemikleri bir vrix gülümsemesine dönüştü. O kıpkırmızı gözler onun için yanıyordu ama onların sıcaklığından korkmuyordu. Onun için can atıyordu.

"A şunu," dedi.

Heyecanla dolup taşan Ahmya hediyeıi tek koluyla tuttu, onu bir arada tutan ipek ipi çözdü ve deri ambalajı soydu. Hediye

ipek kumaşa sarılmış başka bir bohça çıkardı ve onu da açtı.

Nefesi kesildi.

Bir kumaş tabakasının üzerinde bir çift ayakkabı duruyordu; o güne kadar gördüğü en güzel ayakkabılar. Zarif ve zariftiler, beyaz ipekten yapılmışlardı ve karmaşık, dantelli desenleri vardı. Parmaklarını ayakkabıların üzerinde gezdirdi. Tabanlarındaki açık kahverengi deriye kadar yumuşacıktılar.

"Bana ayakkabı mı yaptın?" diye sordu. Bu anlamsız bir soruydu; elbette onları o yapmıştı. Ama şaşkınlığı bu soruyu sormasına neden olmuştu. Vrix'in ayakları yoktu ve bazen vücutlarına süsler taksalar da, insanlar gibi giysiler giymezlerdi. Bunları yapmış olması çok düşünceliydi.

"Evet. Botların çok büyük ve onlar..." Rekosh bir el salladı. "Bakmayacak..."

Ahmya kıkırdadı ve ayağını uzatarak botunu topuğuna dayadı ve ileri geri salladı. "Güzel görünüyor mu?"

Rekosh onun bakışlarıyla karşılaştı. "Çok güzelsin."

Kalbi çırpındı ve yanakları ısındı, başını eğdi ve dikkatini hediye geri verdi. Ayakkabıların altında daha fazlası vardı. Ayakkabıları yerden alıp bir kayanın üzerine koydu ve üzerinde durdukları bezi düzeltip soydu. Kumaş parçası ile altındakiler arasındaki zıtlık gece ile gündüz gibiydi.

Parmaklarını ipeğin üzerinde gezdirirken Ahmya'nın dudakları aralandı. Çok ince ve yumuşaktı, şimdiye kadar hissettiği en yumuşak şeydi, kabartılmış ipekten ya da ipek çiçeğinin yapraklarından bile daha yumuşaktı. "Rekosh, bu..."

Uzun, pençeli parmaklarıyla o narin kumaşın kenarlarını dikkatlice kavradı. Onu kaldırdığında, kumaş açılarak ipek gibi bir elbiseyi ortaya çıkardı.

Elbise hafif esintide salınırken, yüzeyinde bir parça opalesans oynaşırken huşu içinde bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ketahn ona evlilikten bahsettikten sonra Ivy'ye bir gelinlik dikmişti. Ahmya'yı ve diğer hayatta kalanları dondurucu uykudan uyandırdığı gün onu giymişti. İlginç, ağ gibi desenleri ve ince ipeğiyle tuhaf ama güzeldi. Ama bu elbise...

Kolsuz giysinin dekolteli yakası, ipekten dokunmuş çiçek ve yaprak desenleri ve etek ucu boyunca işlenmiş dantellerle süslenmişti. Sadece ince dikişlerle değil, minik beyaz kristallerle de süslenmişti.

güneş ışığında parlıyordu. Transparan kumaş o kadar şeffaftı ki Rekosh'net bir şekilde görebiliyordu. Vücudunun sakladığı tek yer, en dolgun desenlerin örttüğü göğüsleriydi.

Bu bir gelinlik değildi; bir düğün gecesine yakışan bir elbiseydi.

Kumaş ve deri sargıyı bir kenara bıraktı ve parmak uçlarını elbisenin ön kısmında gezdirdi. "Bu çok güzel Rekosh."

Çene kemikleri yukarı kalkarak tril tril öttü ve ona biraz daha yakın tuttu. "Sadece sen taktığında gerçekten güzel olacak."

Kızarması yayıldı, giderek daha da sıcaklaştı ve Ahmya elbiseyi giydikten sonra olacaklar için duyduğu arzu dolu parıltıyı görmezden gelemedi.

İşte buydu. Rekosh'un bu hediyesini kabul ederse, onu kendisinin olarak kabul etmiş olacaktı. Onu *sahiplenmesine* izin verecekti. Bu...

Evlenmekle aynı şey olurdu.

Ama elbiseye, hayal edebileceğinin de ötesinde bir işçiliğe bakarken, üzerine yapışan kirli, yırtık pırtık ipek örtülerin giderek daha fazla farkına vardı. Tepeden tırnağa üzerini kaplayan yapışkan ter tabakasının ve gün boyu süren yolculuğun teninde bıraktığı kir lekelerinin farkına vardı.

Şu anki haliyle o elbiseyi giyemezdi. Ahmya elini indirdi. "Ben... yıkanabilir miyim?"

Rekosh'un çenesi düştü. Elbiseye ve tekrar kadına baktı. Sekiz gözü de kırıştı. "Şimdi mi?"

Onu reddettiğini düşünüyor.

Avuçlarını kaldırdı ve salladı. "Oh! Hayır, hayır, hayır. Ben..." Eliyle kendini işaret etti. "Terliyim ve pisim."

"Çok güzelsin, *vi'keishi*."

Kalbi biraz daha erirken Ahmya alt dudağını ısırdı. Kendisini güzel ve değerli hissettirdiği tek bir an bile olmamıştı.

Ve o benim olacak.

"İnsanlar için bir gelin kendini damadıyla yüzleşmeye hazırlar. Yakında kocası olacak kişiyle, eşiyle." Kararlılığını toplayarak yaklaştı ve ellerini hâlâ gelinliği tutan Rekosh'un ellerinin üzerine koydu. "Bunu senin için yapmak istiyorum Rekosh."

"Ahmya..." Başlığını hafifçe alnına yasladı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Beni kendin olarak kabul ediyor musun? Eşin olarak?"

"İstiyorum."

İçinden bir ürperti geçti. "Sözlerin kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oldu."

Ellerinin arasında adamın çenesini kavradı ve gülümsedi. "Uzun, çok uzun zamandır benimkini de titretiyorsun."

Göğsünde alçak, memnun bir mırıltı yükseldi. Adam doğrulur ve geri adım atarken Ahmya kollarını indirdi.

O maharetli elleri, elbiseyi ona uzatmadan önce ondan beklediği tüm zarafet ve hassasiyetle katladı. "Yıkan, dostum. Hazırlanman gerektiği gibi hazırlan. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa senindir."

Elbiseyi gülümseyerek kabul etti, derisinin altında akan sıcaklığı görmezden gelmeye, çekirdeğinde titreşen heyecanlı enerjiyi bastırmaya çalıştı.

Rekosh yerinde kaldı.

Çizmeleriyle yere basan Ahmya kaşlarını kaldırdı. Başını eğdi.

Elbiseyi karnına doğru tuttu. "Um, Rekosh..." "Evet, Ahmya?"

"Hazırlık genellikle özel olarak yapılır." Alt çenesi tekrar düştü. "Özel mi?"

"Evet. Eğer mümkünse" -bir eliyle elbiseyi tutarken diğer elini kaldırdı ve açıklığın kenarını işaret etti- "oraya gidip biraz dönebilir misin?"

Başını çevirip mutsuz bir mırıltıyla onun hareketini takip etti. "Yalnız kalmak mı istiyorsun? Banyo eşinle birlikte yapılmıyor mu?"

"Değil."

"Güvenli değil."

"Tek başıma olmayacağım. Sadece su kenarında olacağım ve bir şey görürsem seni çağırabilirim. Ama buna ihtiyacım var. Bunu yapmak istiyorum. Senin için."

Rekosh başını sallamadan önce sessizce onun yüzünü inceledi ve ayağa kalkarak bir elinde mızrağını, diğerinde çantasını aldı. Çantanın içine uzandı ve bir süre karıştırdıktan sonra ipek bir iple bağlanmış küçük bir bez bohça çıkarıp ona uzattı. "*Nath'jagol*."

Cleanleaf.

Ahmya bohçayı alırken ona bakıp gülümsedi ve onun düşünceliliğinden etkilendi. "Teşekkür ederim."

Rekosh onun çenesini kavradı ve yüzünü kendisine doğru eğdi, tutuşunu nazik ama sıkı tuttu. "Yakında olacağım, *vi'keishi*." Bakışları elbiseye kaydı,

ve ondan başka bir tril çıktı, bu daha yumuşak, daha sıcak ve bunun için daha sevimli. "Bir şey olursa beni çağırın."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Başparmağının pençesiyle yanağını okşadı, onu bırakmadan önce tereddüt etti ve döndü. Büyük bir kayanın arkasında kaybolup uzaklaştı.

Adamın gözden uzakta olmasından, ayrı kalmalarından hoşlanmıyordu ama yakında olduğunu bilmek onu sakinleştirmeye yetiyordu. Mahremiyet talep etmişti ve o da bunu yerine getiriyordu.

Ve onu uzun süre yalnız bırakacak gibi görünmüyordu.

Ben evleniyorum.

Ahmya sırttı, elbiseyi ve temiz yaprağı ortasına kadar kavradı ve yerinde zıpladı. Rekosh'un bir vrix olması önemli değildi. Onun eşi olacaktı.

Ahmya çömelerek ayakkabıları ve bohçayı saran kumaş ve deriyi topladı, ardından havuzun kenarına doğru ilerledi. Pusuya yatmış yaratıklara karşı etrafi kolaçan etti ve üzerine atlayacak yırtıcı bir hayvan olmadığından emin olunca her şeyi yere bıraktı; deriyi bir kayanın üzerine serdi, elbiseyi ve ayakkabıları da kayanın üzerine koyarak onları korumaya aldı.

Zaman kaybetmek istemeyen Ahmya hantal botlarını çekiştirerek çıkardı ve soyundu. Aylardır ormanda yaşıyor olmasına rağmen, hâlâ öz-bilincinden tam olarak kurtulamamıştı. Etrafta kimsenin olmadığını bildiği zamanlarda bile insanların onu izlediğini hissediyordu.

Bu kadar alçakgönüllü olmak aptalcaydı. Ivy, Callie ve Diego bunu bir kenara bırakmışlardı ve Cole'un soyunup aleti serbestçe sallayarak köyün içinde dünyayı umursamadan dolaşmak konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Ama Ahmya, Lacey ve Will hâlâ bununla mücadele ediyordu.

Ahmya kirli ipek giysilerini yere bıraktı. Çıplak teni esen rüzgârla karıncalandı ve kendini örtme isteğiyle savaştı.

Bunu yapabilirim. Bunu

yapacağım. Bunu istiyorum.

Küçük bohçadan birkaç kalın, aloe benzeri temiz yaprak sapı aldı ve suya doğru yürüdü. Havuzun yatağındaki kayaların çoğu neyse ki pürüzsüzdü, ama su inanılmaz derecede berrak olmasına rağmen derinliği ile aldatıcı idi. Daha adımını atmamıştı ki su göğsüne kadar geldi. Ahmya gülümsedi. Sıcak teninde inanılmaz bir his vardı.

Derin bir nefes alarak saçlarını ıslatmak için kısa bir süreliğine yüzeyin altına eğildi.

Soğuk su girdap gibi akarken Ahmya temiz yaprağı kırdı, içindeki eti çıkardı ve saçlarını ve vücudunu ovma için kullandı. Madde kafa derisinde ve cildinde köpürdü ve suyla buluştuğunda küçük bir tıslama sesi çıkararak havaya güçlü bir gardenya ve limon kokusu yaydı. Bu kokuyu her zaman sevmişti.

Ellerini vücudunda gezdirerek günün terini ve kirini yıkadı, temizlik hissinin tadını çıkardı.

Kaynağın sesi dikkatini çekti. Su, yüksek bir kaya oluşumundan akıyor, engebeli taşlardan aşağı yuvarlanarak aşağıdaki havuzu besliyordu. Oluşumdaki doğal çıkıntılar ve girintiler üzerinde çeşitli şekillerde taşlar duruyordu ve bunlardan biri gözüne çarptı - suyun yolunda uzanan büyük bir taş. Erozyon yüzeyini dışbükey hale getirerek doğal bir çanak oluşturmuştu.

Ya da bir fincan.

Bir *sake* fincanı.

Ahmya'nın zihninde bir fikir şekillendi. Geleneksel bir bileşeni eksik olsa bile, kültürünün bir parçasını Rekosh ile paylaşabilirdi.

Küçük şelaleye doğru yüzdü. Ahmya yana doğru kaydı, gözlerini buğulu serpintiye karşı kısarak kayayı kaldırdı. Çoğunlukla pürüzsüzdü ve içi mükemmel bir şekilde çalışacak kadar oyulmuştu.

Şimdi iki tane daha bulmalısınız.

Heyecan arayışını körükledi. Taş şanslı bir bulguydu, ona yol gösterecek bir işaret. İlki gibi başka bir taş bulamasa da, kısa süre sonra havuzun yanında, yere saçılmış birkaç ceviziyle birlikte bir mürver ağacı keşfetti. Cevize benzeyen ama avuç içi büyüklüğündeki kavisli kabukları hayvanlar tarafından çoktan boşaltılmıştı ve ihtiyaçlarını yeterince karşılayacaktı.

Ahmya bulduklarını kıyıya taşıdı ve havuzdan çıkarken vücudundan sular aktı. Deniz kabuklarını ve taşları yere bıraktıktan sonra saçlarını sıktı ve havlu olarak kullanmak üzere yedek ipek kumaşı aldı.

Rekosh'un gittiği ve kendisini geri çağırmasını beklediği yöne baktı.

Böylece çiftleşebilirler.

İçine bir sıcaklık yayıldı. İşte buydu; bir vrix ile seks yapacaktı.

Rekosh ile seks yapacaktı.

Ahmya derme çatma havluyu sıkıca kavrarken karnındaki uyarılma hissi alçaktan alevlendi. Onu istiyordu, kendine itiraf ettiğinden çok daha uzun süredir istiyordu. Onun kendisinden ne kadar farklı olduğunu keşfetmek istiyordu, ona dokunduğunda nasıl tepki vereceğini ve ona neyin zevk vereceğini keşfetmek istiyordu. Onu öpmek istiyordu.

Ve karşılığında onun tarafından tatmin edilmek istiyordu. Ahmya artık bakire olmak istemiyordu. Onun sikini istiyordu. İki insan arasında paylaşılabilir yakınlığı, tutkuyu, *aşkı* deneyimlemek istiyordu.

Rekosh ona karşı her zaman nazik olmuştu ama... Kaldarak'taki diğer vrixlerde tanık olduğu çiftleşme çılgınlığına kendini kaptırır mıydı?

Onunlayken kontrolünü kaybeder miydi?

Yapmasını istiyorum.

Bu düşünce onu şaşırtmıştı ama doğrudu. Rekosh'un kendini , ondan hiçbir şey saklamamasını istiyordu. İçinde yanan şiddetli tutkuya boyun eğmesini istiyordu.

Onun her şeyini istiyordu.

Ahmya ipeksi, şeffaf elbiseyi eline alıp tutarken gülümsedi
Yukarı.

Yakında benim olacaksın.

KISIM L 6

HEDİYEMİ KABUL ETTİ.

Beni kabul etti.

Rekosh bacaklarını yere gömdü ve omzunu serin, sert taşa daha sıkı bastırdı. Bu doğal bariyer onu yerinde tutan tek şeydi. İrade gücünün tek başına yeterli kısıtlama sağlayacağını düşünecek kadar aptal değildi.

Kalbi çılgınca bir ritimle çarpıyor, huzursuz enerji uzuvlarında vızıldıyor ve gövdesi yarığının içine doğru ağrıyordu. İçindeki her şey aynı şeyi arzuluyordu.

Ahmya.

Onun küçük çiçeği.

Ona git.

Ona sahip

çık.

Hırlayarak, yumruklarını çantasının ve mızrağının etrafında sıktı, iyileştirilmiş deri ve tahta gıcırdadı. Bakışlarını önündeki ormanda gezdirmeye zorladı.

Biraz zaman istemişti. Ona bu kadarını verebilirdi. Sekiz günlük bekleyiştten sonra sabrı biraz daha dayanabilirdi.

Rekosh neredeyse çenesini tutacaktı. Sabır son zamanlarda kendine has bir işkenceye dönüşmüştü ve onunla olan ilişkisi giderek daha da zayıflamıştı.

Ilık bir esinti ince saçlarının üzerinden akarak ormanın iğrenç kokularını taşıyordu. Ama fark ettiği tek koku soluk bir kokuydu, sadece bir yankı, saklandığı yere yapışan Ahmya'nın kokusuydu. Arapsacı, içinde olup biten her şeyle alaycı bir tezat oluşturacak şekilde sakin ve sessiz kaldı.

Havuzdan gelen yumuşak su sıçrama sesleri ona doğru sürüklendi. şimdi oradaydı, teni çıplaktı ve güneşin damlattığı açıklıkta parlıyordu, sonunda o kalitesiz, yırtık pırtık ipeklerden kurtulmuştu. Onun için hazırlanıyordu. Zihninde, neredeyse onun ellerini vücudunda gezdirdiğini, kiri ve teri temizlediğini, temizlediğini, okşadığını görebiliyordu.

Boştaki ellerini taşa vurdu ve parmaklarını kıvrarak pençeleriyle kayayı tırmıkladı. Gövdesi dışa doğru itilerek yarığını ayırdı.

"Hayır," diye homurdandı, yarığını sıkıştırmak için tokalarını bir araya getirdi. Onu daha elbisenin içinde görmeden çiftleşme çılgınlığına yenik düşmeyecekti. O çağırana kadar Ahmya'ya gitmeyecekti.

Çünkü bu içgüdüden, arzudan, kaderden çok daha fazlasıydı. Hangi güçler onları bir araya getirmiş olursa olsun, aralarındaki bağ daha da güçlü ve anlamlı bir şeye dönüşmüştü; bir seçime.

Zorluklar ve güçlüklemlerle mücadele etme seçimi. Onlara karşı duran herkese ve her şeye meydan okuyarak birbirlerine sarılma seçimi. İç içe geçme seçimi.

Birbirlerini seçmişlerdi ve hiçbir şey onların birlikteliğini bozamazdı.

Bu yüzden taşa karşı titredi, izledi ve dinledi. Her ana katlanmak bir öncekinden daha zordu, özellikle de havuzdan gelen seslere, ama hepsine aynı şekilde katlandı ve bu sesler sustuğunda daha uzun süre acı çekti. Onu bekleyen şey, giriştiği her mücadeleye ve çok daha fazlasına değerdi.

"Rekosh?"

Ahmya'nın tatlı ve çekici sesi, ormanın fısıltılı şarkısı üzerinde yükseldi.

Derin bir nefes aldı. Göğü kabardı, o kadar büyük, o kadar güçlü bir hisle doldu ki, vücudunun onu barındırıp barındıramayacağını bilmiyordu.

Rekosh kayadan uzaklaştı ve açıklığa geri döndü.

Arkadaşına dön.

Ahmya göründüğünde Rekosh'un kalbi durdu ve neredeyse tökezliyordu. Ahmya havuzun önünde durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, uzun siyah saçları omuzlarının üzerinden özgürce dökölüyordu. Kulağının üzerine tek bir ipek çiçeği sıkıştırılmıştı.

Ve yarattıkları onun kıvrak vücudunu süslüyordu.

Kristal aksanlar gün ışığında parıldıyor ve beyaz, yarı saydam ipek, esintiyle değiştikçe ince renklerle parıldıyordu. Takip etti

Bakışları, zar zor gizlediği teninden zevk alarak, şeffaf kumaşı aşağıya, kadının ayağındaki ayakkabılara doğru indirdi.

Çok güzeldi.

Rekosh yavaşça ona doğru ilerledi, çantasını ve mızrağını yere bıraktı. Bakışlarını ondan ayıramıyordu. Kadının bacakları kıpırdadı ve bu ince hareket Rekosh'un dikkatini kadının kalçalarının birleştiği yere, ipeğin arasından açıkça görülebilen yarığını örten koyu renk saçlara çekti.

Onu bir kez orada tatmış, dilini yumuşak kıvrımlarının arasında, lezzetli nektarının çiy gibi toplandığı yerde gezdirmişti. Ve daha fazlası için susamıştı.

Yine ondan içeceğim.

İğne yaprakları seğirdi ve bu seğirme büyüyerek onu tamamen saran bir ürpertiye dönüştü. Gurur, ihtiyaç ve arzu, onu bağlamak, zapt etmek ve ona sahip olmak için içgüdüsel bir dürtüyle beslenerek içinde birbirine çarptı.

Benimkini.

Gövdesi yarığına doğru gerildi ama kontrolü bırakmayı reddederek tokalarını sıkı. Acı çekirdeğine doğru yayıldı. Ona zarar vermeyecekti. Ona *asla* zarar vermezdi. Eğer çiftleşme çılgınlığına yenik düşerse...

Ona yaklaşırken bakışlarıyla karşılaştı. "*Kir'ani vi'keishi...*"

Ahmya'nın kahverengi gözleri onu esir almıştı. Onlara ilk baktığı andan beri, utangaç, belirsiz ve biraz da korkulu oldukları zamandan beri. O utangaçlıktan bir parça kalmıştı ama ona daha parlak bir şey eşlik ediyordu; kendisinininkiyle eşleşen bir özlem.

Rekosh Ahmya'nın önünde durdu. Başını geriye eğdi ve gözleri onunkiler arasında gidip geldi. Elleri kıpır kıpır, alt dudağını dişleriyle yakalayıp kemiriyordu. Dudaklarını ısırarak dişinin kendi dişi olmasını ve herkesin görebileceği bir iz bırakmasını arzuluyordu.

Bu dişiyi çok uzun zamandır arzuluyordu ve şimdi, sonunda onu

n. Yine de bunun tadını çıkarmaya kararlıydı.

"Şimdiye kadar dokunmuş en iyi ipeği giyiyorsun." Bir elini kaldırarak Bir parmağının arkasıyla elbisesinin askısını ince boynuna kadar takip etti. "Güzelliğinin tek bir ipliğini yansıtmak için yapılmış."

Çenesini yakaladı ve dudağını dişlerinden kurtarmak için başparmağının pençesini dikkatlice kullandı. Başparmağını o hassas, boyun eğen etin üzerinde gezdirirken içinde derin bir ateş parladı. "Ve tek istediğim onu bedeninden koparmak."

Ahmya keskin bir nefes alırken gözleri parladı. Bir eliyle onun bileğini yakalarken diğer elini göğsüne bastırdı. "Hediyenin mahvolmasını istemiyorum."

Rekosh daha da yaklaşarak kalçalarını ellerinin arasına aldı ve başını eğdi. Ağzını kızın boynuyla omzunun birleştiği yere dayadı ve içine çekti. Kadının o kadar doğal ve tatlı, o kadar tamamen ona ait olan kokusu, bir miktar temiz yaprakla vurgulanmıştı. Ama daha fazlası vardı.

Onun uyarılması. İnce ve hafıftı, kışkırtıcı ve eziyet ediciydi ve duyularını dolduruyordu. Daha fazlasını arzuluyordu.

"Sen benim hediyeysin, Ahmya." Elbisesinin kumaşını kalçalarında toplayıp eteğini yukarı çekerken dilini yavaşça teninde gezdirdi. Onun tadına bakınca tokaları gevşedi ve yarığı sapının baskısına karşı açıldı.

Ahmya titredi, nefesi hızlandı. Parmaklarını göğsüne doğru kıvırdı, kör pençeleriyle derisini çizdi ve bileğini sıkıca kavradı. "Rekosh..." Alnını adamın yüzünün yan tarafına yasladı. "Bekle."

Hırladı ve bir nefes daha çekti. Bu anı uzatma arzusu, onu *şimdi* azdırma içgüdüsüyle savaşırken kasları gerildi. Sis zihninin sınırlarını zorlarsa da, bir yanı hâlâ elbisenin onun için önemli olduğunu biliyordu. Aynı zamanda onun için de önemliydi. Ahmya'ya zarar veremeyeceği gibi ona da zarar veremezdi.

"Uzun süre bekledim," diye homurdandı onun yumuşak etine karşı. "Ama senin emrinle daha uzun süre bekleyeceğim, *kir'ani vi'keishi*."

"Seninle paylaşmak istediğim bir şey var." "Lütfen" diye fısıldamadan önce dudaklarını çenesi boyunca alt çenesine doğru kaydırды.

Rekosh ürperdi. Dudaklarının o alaycı dokunuşu neredeyse onu çözüyordu. Her nasılsa, kontrolünün yıpranmış tellerini topladı, onları kendi etrafında sıkıca sardı ve başını kaldırdı. Çenesini gülümseyerek kaldırırken ağzının bıraktığı sıcaklık izini görmezden geldi. "Herhangi bir şey."

Ahmya küçük beyaz dişlerini göstererek genişçe gülümsedi ve bir adım geri çekilerek ellerini geri çekerken Rekosh'u tutuşunu bırakmaya zorladı. Rekosh onu takip etme, kucağına alma dürtüsüne direnmek için bacaklarının uçlarını yere gömdü. Pençelerini avuçlarının içine bastırdı. Acı odaklanmasını keskinleştirdi.

"Paylaşmak istediğiniz şey nedir?" Rekosh sordu.

Saçının kalın bir tutamını kavradı ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, dizlerinden birini saçlarıyla kaplı yarığını koruyacak şekilde içe doğru çevirdi. "Dünya'da insanların evlenirken katıldıkları, nereden geldiklerine veya nerede yaşadıklarına bağlı olarak farklı düğün gelenekleri vardır."

Ahmya saçlarını çözerek onun yanından geçti ve çantasının yanına çömeldi. Çantayı açtı. "Ailem Japonya'dan gelmiş. Babam küçük bir çocukken Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmiş ve orada büyümüş. Bir yetişkin olarak *miluh terree*'ye katıldı ve Japonya'da *kaldığı süre* boyunca annemle tanıştı. Ben de onun gibi Amerika'da büyümüş olsam da pek çok Japon geleneğini takip ettik."

Ahmya Rekosh'un su tulumunu aldı, ayağa kalktı ve havuza doğru yürüdü. "Ve bizim... eş olmamız, teknik olarak evlenmek gibi bir şey, bu yüzden halkım tarafından yüzyıllardır uygulanan bir geleneği sizinle paylaşmak istedim." Havuzun yanındaki alçak, yassı bir taşa elini salladı.

Üzerine, içi oyulmuş iki yarım mürver kabuğunun istiflendiği çanak şeklinde bir kaya yerleştirilmişti.

Rekosh başını eğerek kaya ile Ahmya'nın arasına baktı.

Ahmya kıkırdadı ve su tulumunu göğsüne bastırdı. "Bu... pek aynı değil. Aslında hiç değil. Normalde güzel bir *sakazuki* seti olurdu, yani törensel kaplar, ama doğaçlama yapmak ve bulabildiğim her şeyi kullanmak zorunda kaldım. Ve *sake* yerine, ki bu *ryce wyne*'dir" -su tasını kaldırdı- "su kullanacağız. Ama mesele bardaklarımızda ne olduğu değil. Bu kalplerimizde ne olduğuyla ilgili."

Ona yaklaştı ve taşı işaret etti. "Bana daha fazlasını anlat, *vi'keishi*. Göster bana."

Gülümsedi. "Bu *san-san-kudo* adı verilen ve üç-üç-dokuz kez anlamına gelen bağlayıcı bir ritüeldir. Çiftin her fincandan üç yudum *sake* içmesi gerekiyor."

Ahmya eteğinin önünü kavradı ve çimenli zeminde diz çöküp su tulumunu kalçasına dayayarak kaldırdı. Öne doğru eğilerek Rekosh'un önündeki zemini sıvazladı.

Rekosh ağrıyan ön ayaklarına dikkat ederek kendini onun önünde yere bıraktı. Aralarında bir segmentten daha az mesafe olduğu için onun kokusundan kaçamıyordu ve içindeki sıcaklık yeniden kıpırdandı ama tokalarını yarığına doğru sıkıca tuttu ve alttaki ellerini ön ayaklarının üzerine yerleştirdi.

Ahmya gülümseyerek, "Üç sayısı *hehven*, toprak ve insanı temsil eder," dedi, "ve dokuz üç tane üç olduğu için çok *awspishuss*'tur. Bu da iyi şans vaat ettiği anlamına geliyor. İyi şanslar."

"Anlıyorum," dedi Rekosh. "Bu şans için yapılan bir ritüel."

"Öyle, ama dahası da var. Bir çift *san-san-kudo*'dan geçtiğinde, derin bir bağ kuruyor, birbirlerine kırılmaz bir taahhütte bulunuyorlar. İster *cennette* ister dünyada olsun, yaşam ve ölüm boyunca asla ayrılmayacaklarına dair birbirlerine yemin ederler. İyi ve kötü her şeye birlikte katlanacaklar."

Rekosh titredi, göğsü duygularla gerilmişti ve ısı yayıyordu. Ama bu daha yumuşak bir sıcaklıktı. Daha yatıştırıcı bir sıcaklık. Bir elini uzattı ve kızın yüzünün yan tarafını okşadı. "Bunu benimle paylaşmak ister misin, Ahmya?"

Elini onun elinin üzerine koydu ve yanağını onun avucuna sürttü. "İstiyorum. Senin karın olmak istiyorum. Senin eşin olmak istiyorum. Ve senin de benim olmanı istiyorum."

Kontrolünü kaybetmesine izin verseydi, içgüdüsünün komutayı ele almasına izin verseydi, bunu deneyimleyemezdi. Onun gözlerindeki o baştan çıkarıcı bakışı göremeyecek, istediği bağın derinliğini öğrenemeyecekti. Onunla birlikte halkının yoluna katılamazdı.

"Her şeyi benimle paylaş, kalbimin yarası, böylece sonunda seni benim yapabilirim."

Kız gülümsedi ve yanakları kararırken Rekosh kızın sıcaklığının avucunda alevlendiğini hissetti. Kız uzaklaşırken Rekosh dişlerini sıktı, onu yakalayıp tekrar kendisine çekmek istedi. Elini ön bacağına götürmeden önce kısa bir süre havada gezdirdi. Hayatında, elbisesinin en karmaşık parçaları üzerinde çalışırken bile, bundan daha fazla sabır ve kontrol gerektiren bir an hatırlayamıyordu.

Ahmya yığının içinden en üstteki mürver kabuğunu aldı ve ona uzattı. "İlk fincan, en küçük olanı, geçmişimizi temsil ediyor."

Onu bir elinin parmakları arasında kabul etti ve boş kabuğa baktı.

Su tasını aldı ve açtı. "Bunu bize hayat verdikleri ve her şeye rağmen bir araya gelmemizi sağladıkları için atalarımıza şükranlarımızı sunarak içiyoruz." Dikkatlice kabın içine üç küçük fiskeye boşalttı.

"Üç yudum al," diye nazikçe talimat verdi.

Zihninde, hafızasından Vrix ortaya çıktı. Annesi, canlı mavi gözleri dışında yüzünün detayları yıllar içinde kaybolmuştu. Bir zamanlar durduğu gibi efendisi - uzun boylu ve gururlu, kıpkırmızı bakışlarında bir neşe parıltısıyla. Onun yavrusu

kardeşler, çok genç, çok hayat dolu. Annesinin ve babasının büyüklerinin yıpranmış yüzleri, onun ilk yıllarından kalma gölgelerdi.

Rekosh'un bu noktaya gelmesinde hepsinin payı vardı, ancak hiç kimse bunu öngörememişti.

Rekosh küçük deniz kabuğuna baktı, sonra da geçici olarak kaldırdı. Ağzını açarak kabuğu eğdi. Su kenarından akarak dilinin üzerine düştü. Düzeltti ve tekrar yaptı, üçüncü içişinde suyu boşalttı. Fazla su ağzının kenarlarından damlayarak çenesinden ve boynundan aşağı aktı.

Ofladı, kabuğu indirdi ve boştaki elinin tersiyle yüzünü sildi.

Ahmya kıkırdadı. "Sanırım dudaklarınız olmadığında yudumlamak zor oluyor." "Yudumlayamazsam mahvolur mu?"

Gülümsemesi yumuşadı ve başını salladı. "Hayır, mahvolmayacak. Üç kadeh içtiğiniz sürece, sizi nasıl rahat ettiriyorsa, geleneğe uymuş olursunuz."

Çene kemikleri bir gülümsemeyle kalktı.

Elini uzattı ve su tasını ona uzattı. "Şimdi sen benim için doldur."

Su tasını iki eline alarak onunla değiş tokuş yaptı. "Senin yaptığın gibi üç bardak mı?"

Kabuğu iki elinin parmaklarıyla dikkatlice tuttu. "Evet."

Rekosh onun gösterdiği özeni göstererek kabuğu doldurdu. Gözlerini onunkilere kilitleyerek kabı kaldırdı. Dudakları kabın kenarını sararken Rekosh onun ağzına odaklanarak izledi. Arzu bir kez daha çekirdeğinde kıpırdandı.

Yumuşak, esnek dudaklarıyla o insan ağzı onu her zaman büyülemişti. Onu her zaman baştan çıkarmıştı. Onu tekrar derisinde hissetmeyi, öpücüğünün şefkatli baskısını hissetmeyi arzuluyordu.

Ahmya kabuğu yere bırakıp diğerini almadan önce üç küçük yudum aldı. "Bu ikinci fincan bugünümüzü temsil ediyor. Birbirimize ve birlikte inşa ettiğimiz uzun, mutlu hayata olan bağlılığımızı simgeliyor. Ve aralarındaki tüm farklılıklara rağmen iki dünyamızın bir araya gelip tek bir dünya olarak birleşmesinin bir işareti."

İlki gibi ikinci kabuğu da iki elinin arasına aldı ve ona başıyla işaret etti.

Üç kez ölçülü bir şekilde yeni kabuğa su ekledi ve her birinin arasında kızın yüzüne baktı. Kadın ışıltılı, gözleri elbisesindeki süslemeler kadar parlaktı. İçerken gülümsedi.

Tekrar değiş tokuş yaptılar. Suyu kabuğun içine döktükten sonra Rekosh'un zihni yeni görüntülerle doldu. Artık anılar değil, umutlar, arzular, bahsettiği o hayatın parçaları. Parlak renkli çiçekler ve kumaşlarla dolu bir sığınak. Ahmya kabartılmış ipekten bir yatakta onun üzerinde yatıyordu. Paylaşılan yemekler, paylaşılan hikayeler, paylaşılan gülümsemeler ve kahkahalar. İkisinin, Ahmya'nın elbisesini yaratırken gösterdiği özen ve kararlılıkla işleyecekleri ortak hayaller.

Ahmya fincanların sonuncusu olan pürüzsüz, kavisli taşı işaret etti. Rekosh kabuğu yere bıraktı ve taşı eline aldı. Ağırlığındaki fark ve sağlamlığı hemen fark edildi.

"Üçüncü fincan geleceğimizi temsil ediyor," dedi ve içine su döktü. "Paylaşacağımız uyum ve mutluluk, hayatlarımızdaki her türlü zorluğa karşı birlik olma ve kendimiz için refah talep etme irademiz. Ve... ve..."

Yere baktı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak düşen çiçeği yerinden çıkardı.

Rekosh'un alttaki eli dışarı fırladı ve çiçeği avucunun içinde yakaladı. Çiçeği kulağının üzerindeki yerine geri koydu ve parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. Çenesini yakalayarak yüzünü yukarı kaldırdı ve gözlerini tekrar kendi gözlerine dikmeye zorladı. "Ve ne, Ahmya'm?"

Yanakları pembeye boyandı. "Ve çocuklarla kutsanacağız."

Rekosh'un göğsünün derinliklerinde bir şey uyandı. İlkel ve sahiplenici bir şey. Bakışları Ahmya'nın karnına kaydı. Tohumu orada kök salacak, eşi yarattıkları hayatı orada taşıyacak, yavruları büyürken orada korunacaktı.

Ancak bunun gerçekleşmesi için çiftleşmeleri gerekir.

Ve Rekosh sevimli küçük dişisine çok ama çok yakında sahip olmaya niyetliydi. Gözlerini onunkilere çevirdi ve içti. Dudakları yumuşak bir sesle aralandı, titreyen bir nefes.

Hiçbir suyun tadı bu kadar saf, bu kadar tatlı olmamıştı. Ama hiçbir şey Ahmya'nın tadıyla kıyaslanamazdı.

Ancak sözlerini bitirdiğinde çenesini bıraktı ve elini çekerek ona taş kupayı sundu. "Geleceğimiz için, *kir'ani vi'keishi*."

Ahmya kendisine uzatılan taşı alıp doldurması için havaya kaldırırken ona baktı. Hızla dudaklarına götürdü, üç yudum aldı ve yüzündeki buruşukluğa bakılırsa muhtemelen amaçladığından daha sert bir şekilde kayanın üzerine bıraktı.

Rekosh'un çenesi kalktı ve başını eğdi. "Ritüel tamamlandı mı?" Ahmya başını salladı, ellerini kucağında kavradı ve parmaklarını sıktı.

"Evet."

"Biz senin halkının yoldaşları mıyız?" Su tulumunu alt ellerine geçirdi, kapattı ve bir kenara koydu.

"Bir şey daha var. Amerikan mirasından gelen bir gelenek." Avuç içlerini yere bastırdı ve daha da yaklaştı. "Nedir bu

Bu mu?"

Sıkma onu Eller, o Zıpladı içinde yer, onu bakışlar
flicking

her yerde ama ona.

"Ahmya?"

Gözleri bir an Rekosh'unkilerle buluştu, sonra elleri dışarı fırladı, Rekosh'un çenesini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Gözlerini kapatarak ağzını Rekosh'un ağzına bastırdı.

Yumuşak, sıcak dudakları sert ağzına değdiğinde Rekosh'un gözleri parladı. Dudakların sıcaklığı yüzüne yayıldı ve içini dolduran bir ateş dalgasına dönüşene kadar artarak devam etti.

Ama çok erken çekip gitti.

KISIM L 7

Topuklarının üzerinde geriye doğru otururken AHMYA'NIN DUDAKLARI karıncalandı, teni utanç ve arzuyla alev alev yanıyordu. Parmaklarını kalçalarına doğru kıvrarak elbisesinin ipeğini sıyırdı. Onu öpmüştü. Ağzı sert ve inatçıydı ama derisinin sıcaklığını, nefesinin gıcıklayıcılığını hissetmiş ve baharatlı kokusunu almıştı.

Ve daha fazlasını istedi.

Başını eğerek, saçlarının kızgın yüzünü gizlemesini umarak, "Eşler olarak aramızdaki bağı mühürlemek için bir öpücük," dedi.

"Beni tekrar öp, *kir'ani vi'keishi. Karımı.*"

Ahmya'nın nefesi bu kelimeyle kesildi. Başını kaldırıp ona baktı. Adam ona bakıyordu, kırmızı gözleri alev alev yanıyordu.

Bir elini kaldırdı, kızın gevşek saç tellerini yakaladı ve kulağının arkasına götürdü. "Öğret bana."

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Nasıl öpüşüleceğini bile bilmiyordu ve şimdi de *ona* öğretmesini mi istiyordu?

Vrix'in dudakları yoktur. Öpüşmenin ne olduğunu bilmezler. Eğer bu işte kötüsün... o nereden bilsin?

Bu düşünce durumu daha da kolaylaştırmadı.

Ama onu böyle, bakışlarındaki tutkuyla görünce, kendisi de arzuyla yanıp tutuşurken, Ahmya deneyimsizliğinin bir önemi olmadığını anladı. Çünkü bunu istiyordu.

O da öyle yaptı.

Rekosh'tan gözlerini ayırmayan Ahmya ayağa kalktı ve bir adım daha yaklaştı. O da doğruldu. Bu şekilde otururken neredeyse aynı boydaydılar.

*Bunu yapabilirsin, Ahmya. Bu Rekosh. Arkadaşın, kocan, eşin.
Dostum.*

Sıcaklık göğsüne yayıldı ve dışarıya doğru yayıldı.

Ahmya onun kalın örgüsünü tuttu. Saçlarını hafifçe çekiştirmeden önce başparmağını, güneş ışığında parıldayan kırmızı ve beyaz tellerin üzerinde gezdirdi. "Daha yakına gel."

Rekosh'un alttaki elleri kalçalarına yerleşti, uzun parmakları neredeyse onu tamamen çevreledi ve çenesini kaldırarak başını eğdi.

Ellerini onun omuzlarına koydu. Bu kadar yakinken aldığı her nefes onun kokusuyla doluydu. "Şimdi ağzını-"

Ağzını sıkıca onunkine değdirdi. Ve
orada kaldı, kımıldamadan.

Ahmya kıkırdadı, öz-bilinci eriyip gitmişti.

Utanılacak bir şey yoktu. Onlar birbirlerinden bir şeyler öğrenecek iki insandı, yeni evlilerdi. Bu konuda en az onun kadar istekliydi.

Gözlerini kapatarak dudaklarını hafifçe onun ağzının üzerinde gezdirdi. İleri geri, tekrar ve tekrar, onun hissini öğreniyor, bu basit temasın uyandırdığı hoş karıncalanmaların tadını çıkarıyordu. Derisi sert olmasına rağmen, onu aşındırmasını engelleyen süet benzeri ince bir dokuya sahipti. Bu fırçalar, ağzının kıvrımı ve sahte dişleri boyunca hafif öpücöklere dönüştü.

Rekosh bir sesle üst kollarını onun etrafında kıvırdı ve onu daha yakına çekerken elleri kalçalarında esnedi. Ağzını daha sıkı bir şekilde onunkine dayadı ve dudaklarına sürttü. Rekosh'un pençelerinin narin ipek tarafından engellenmeden tenine battığını hissetti ve bu his içinde kötücül bir arzu uyandırdı. Daha fazlası için bir ihtiyaç. Adamın ellerinin vücudunun her yerinde olmasını, keşfetmesini, alay etmesini, çaresiz kalmasını, parmaklarının saçlarında olmasını ve pençelerinin tenini sıyırmasını istiyordu.

"Beni geri öp, Rekosh." Ahmya dilini onun ağzının kıvrımında gezdirdi.

Keskin bir nefesle geri çekildi. Gözleri kısa bir süre için buluştu; Ahmya'nın onun bakışlarındaki ateş fırtınasını görmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Adamın arzusunun yoğunluğu kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

Hırlayarak Ahmya'yı kavrayışını sıkılaştırdı ve ağzını tekrar Ahmya' ağzına bastırdı. Bu kez ağzı açıldı ve uzun dili dışarı kayarak Ahmya'nın dudaklarında gezindi. Giriş talep ediyordu.

Ahmya itaat etti.

Kaygan dili kadının ağızına girdi. Duygusal vuruşları içinden heyecan verici ürpertiler geçirdi ve onu daha geniş açmaya, dilini onunkiyle birleştirmeye ikna etti. Aklından her düşünceyi kovmuş, geriye sadece Rekosh'u bırakmıştı; onun hissini, kokusunu, tadını. Tatlı ve baharatlı, tamamen ona ait olan her şey.

Tadı nasıl bu kadar güzel olabilir?

Ahmya sadece daha fazlasını istiyordu. Dudaklarını adamın dilinin etrafına kapadı ve emdi.

Ellerinden biri omurgasından yukarı kayarak başının arkasını kavrarken mırıldandı. Ses onun içinde titreşerek meme uçlarının sertleşmesine ve klitorisinin seğirmesine neden oldu. Omuzlarına yapışıp onu daha da yakınlaştırmak isterken bir sızlanma duydu.

Dili yavaşlamadı. Her yalayışında cesur, daha aç, daha ateşli oluyordu ve kadının ihtiyacı, çekirdeğinde sıvı ısı toplanırken keskinleşiyordu. Ağızının keşfedilmemiş, dokunulmamış hiçbir yerini bırakmadı.

Başka bir şey daha hissetti, uzun ve ince bir şey baldırlarının yanlarını sıyrıyor, dizlerinin arkasında kıvrılıyor, elbisenin ipeğini kıvrıyordu.

Tokaları.

Rekosh öpücüğü aniden keserek yüzünü geri çekti ve Ahmya'nın onu takip etmesini önlemek için parmaklarını saçlarına doladı. Dili çenesi boyunca ilerledi ve yavaşça boynuna indi. Ahmya iç çekti ve başını yana eğdi. İpek çiçeğinin tekrar düştüğünü hissetti ama anında unutuldu. Adamın dili bu şekilde üzerindeyken başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Köprücük kemiğini omzuna kadar takip etmeden önce boğazının çukuruna kadar yaladı. Çenesinin büyük, dişleri hassas tenini sıyırdı ve dilini tekrar yukarı doğru sürerken arkalarında karıncalanmalar bıraktı. Adam kadının altını yaladığında kadın bir iniltiyle adamın omuzlarını kavradı.

Kulak.

Tatmin olmuş bir sesle yüzünü kadının boğazına gömdü ve ağızını teninin üzerinde gezdirdi. Adamın her sürtünmesinden, çenesinin her alaycı sıyrılışından, her ateşli nefes verişinden ve dilinin her zevk alıyordu.

Onu iştahlandırıyordu ve durmasını istemiyordu. Tepeden tırnağa onun kokusunu taşımak istiyordu.

"Ahmya," diye gürledi. Ağzı daha da açıldı ve kız keskin dişlerini boynunda hissetti.

Ahmya'nın nefesi kesildi ama geri çekilmedi. Bunun yerine parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve onu daha da yaklaştırmak için dişlerini daha sert bastırmaya zorladı. Ketahn'ın Ivy'nin omzunda bıraktığı ısırık izini görmüştü. Kendisi de bir tane istiyordu. Rekosh'un izini herkesin görmesini istiyordu.

Ama Rekosh dişlerini geri çekerken onun gücüne yetişemedi. Rekosh'un saldırgan dili dişlerinin acısını dindirdi, açlığı saygıyla yatıştırıldı.

"Benim. Benim eşim. Benim *nylee*'m." Derisinden ısı yayıldı ve ağır, sert bir nefes verirken uzuvlarında bir titreme dolaştı. Parmakları elbisesinin düşük yakasına takıldı. "Bunu çıkarman gerek. Hemen."

"Evet... Hayır, bekle!" Ahmya başını kaldırıp Rekosh'a baktı ve Rekosh daha fazla çekiştirmeden aceleyle elini onunkinin üzerine koydu. "Lütfen yırtma onu."

Sert kaslar avucunun altında esnedi ve tokaları bacaklarının etrafında seğirdi.

"Ben çıkarırım." Başparmağını adamın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama onu mahvolduğunu göremeyecek kadar çok seviyorum."

Adam gergin bir uğultu çıkardı. Ondan gerginlik yayılıyordu ve eğer kumaşı çekerse onu durduramayacağını biliyordu. Ama onun da en az kendisi kadar kumaşın zarar görmesini istemediğini biliyordu.

Elbiseye bir kez bakması, onun bu elbiseyi yaratmak için ne kadar zaman harcadığını ve ne kadar özen gösterdiğini anlaması için yeterliydi. Ve bu da onun için onu paha biçilmez kılıyordu.

Sonunda tutuşu gevşedi. Önce elbiseyi bıraktı, sonra da onu, kopçaları ve her şeyiyle, arkasına yaslanması için serbest bıraktı. Ona bakarken gözlerindeki ışık daha az parlak değildi.

"Yavaşça çıkar," diye emretti. "İpeğin teninde çıkardığı fısıltıyı duymak istiyorum."

Karnı onun emriyle çırpındı. Adamın ellerini tekrar üzerinde görmek istiyordu, dilini istiyordu ama her şeyden çok, bu ipek bile aralarında bir engel değilken onu teninde hissetmek istiyordu.

Geri adım attı. Ve

donda kaldı.

"Ah..."

Kırmızı roket, gerçekten. Callie'ye bir puan.

Rekosh'un yarığı tamamen ayrılmıştı ve içinden kıpkırmızı siki çıkıyordu. Uzun, kalın ve parlıyordu. Şaft, merkezinde iki inçlik bir yarık bulunan konik, iki uçlu bir uca daralmadan önce başında genişledi. Şaftının tabanının yakınında, her iki tarafta birer tane olmak üzere bir çift çıkıntı vardı.

Ahmya'nın amcığı onun cüssesinden korkarak değil, şiddetli bir ihtiyaçla sıkıştı. Onun içinde olmasını, onu doldurmasını, germesini istiyordu, kalp atışlarını merkezinde hissetmek istiyordu, onunla bir olmak istiyordu. Arzusunun kanıtı klitorisinin zonklaması ve iç uyluklarını ıslatan kayganlıktı. Vücudu onun için yalvarıyordu.

Eteğinin ipeğini karnında topladı ve kalçalarını birbirine bastırdı. Bu, içindeki boş ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey... onun dışında.

Bir esinti yanından geçti, ısınan tenine merhem oldu.

"Ahmya?"

Rekosh'un kaba, çakıllı sesi bakışlarını onunkilere çekti. Adamın kırmızı gözlerindeki açık özlem, içinde yanan alevleri daha da körükledi.

"Hiç görmedim..." Ahmya gözlerini aşağı kaydırdı. "Daha önce hiç Vrix siki görmemiştim."

Bakışları ereksiyonuna kaydı. Parmaklarını shaftının etrafına sararken tokaları leğen kemiğine doğru sıkıca çekildi. Çıkardığı ses yarı çıtırtı, yarı tıslamaydı. "İnsan gövdesi gibi değil."

Ahmya adamın sikine bakarken ipeği sıkıca kavradı.

Hayır, kesinlikle değil.

"Seni korkutuyor muyum, Ahmya?"

"Hayır," dedi Rekosh'un bakışlarıyla buluşmadan önce başını sallayarak. "Sana ihtiyacım var Rekosh."

Sağ ön ayağını açtı, ona doğru uzattı ve ucunu arkasından yere dikti. Bacaklarındaki tüyler diken diken oldu. "Elbiseni çıkar, *vi'keishi*."

Ahmya'nın geçmişte sahip olabileceği her türlü çekingenlik ortadan kalkmıştı. Açıkta olmaları, birilerinin onlara rastlayabilecek olması umurunda değildi. Şu anda önemli olan tek şey oydu. *Onlardı*.

Eteğinin etekleri dizlerinin üzerine gelene kadar ipeği avuçlarının içinde topladı. Rekosh, kızın ayakkabılarını çıkarışını büyülenmiş gibi izledi. Dudaklarında bir gülümseme belirirken ayak parmaklarını yumuşak çimenlere doğru kıvırdı.

Eteğini indirerek ellerini yavaşça karnına ve göğüslerine götürdü, işlemeli çiçekleri ve sert kristalleri avuçlarının altında hissetti. Ellerini boncuklu meme uçlarının üzerinde gezdirirken nefesi kesildi. İçini gıdıklayıcı bir his kapladı, doğrudan klitorisine gitti. Ama orada durmadı.

Boynunun arkasını saran kayışı tutarak başının üzerinden kaldırdı, saçları omuzlarına ve sırtına dökülürken hassas teniyle alay etti.

Elbiseyi göğsüne bastırırken Rekosh'un bakışlarını üzerinde tuttu.

Artık engel yok.

Ahmya elbiseyi bıraktı.

Düşerken tenine değen kumaşın fısıltısı onu ürpertti. O kadar hafif, o kadar yumuşak, o kadar şehvetliydi ki, her parçasını yeni bir farkındalığa, yeni bir arzuya uyandırıyordu. İpeğin okşaması onun dokunuşunu özlemesine neden oldu. O uzun, güçlü parmakların, sert nasırlarıyla birlikte her santiminde gezinmesi, ona sadece hayalini kurduğu şeyleri hissettirmesi için.

Tüm arzusu, tüm açlığı Rekosh'tan gelen alçak hırıltıda yankılanıyordu. Sekiz kızıl gözü ona bakıyordu, yakıcı, yiyip bitirici, emredici. Elbise ayaklarının dibine çöktüğünde, ön ayağını daha yakına kaydırды, onun etrafında kıvırdı ve baldırı boyunca fırçaladı. Küçük tüyleri teninin üzerinde kayarken gıdıklanıyordu.

"Sekiz'in kendisi asla seninkiyle eşdeğer bir güzelliğe sahip olamazdı," dedi boğuk bir sesle.

Ahmya onun övgüsü karşısında yanakları kızararak gülümsedi.

Adamın ön ayağı kızın sırtına doğru yükseldi ve Ahmya küçük bir gıcırta çıkardı ve adam onu kendine yaklaştırdığında ellerini göğsüne yerleştirdi.

Rekosh gülümsedi. "Ah, kalbim kırıldı."

Kalpleri avuçlarının altında çarpıyordu, güçlü, kuvvetli. Canlı. Ona dokunduğu yere baktı ve parmaklarını göğsünün çıkıntıları üzerinde gezdirerek karnının ortasına kadar takip etti. Eli o kadar küçüktü ki, teni adamın siyah derisiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Tik ağacı ve kehribar kokusu şimdi çok daha güçlüydü, lavanta notaları daha da belirgindi; sarhoş ediciydi.

Parmaklarını aşağıya, aşağıya, aşağıya doğru izlemeye devam etti. Rekosh titreyerek alt ellerini kadının kalçalarına doladı. Yarığının hemen üstüne, sikiinin hemen üstüne ulaştığında gerildi, hırladı ve üst ellerinden biri bileğini yakalamadan önce kavrayışı sıkılaştı.

Gözleri onunkilere kaydı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Dokunursan kendimi kaybederim," diye homurdandı, başını eğerek ağzını alnına değdirdi. "Seni incitmek istemiyorum."

Ahmya onun öpücüğüne gülümsedi. "Sen beni asla incitmezsin Rekosh."

"Seni asla incitmek istemem Ahmya, ama çiftleşme çılgınlığı..." Derin bir nefes verdi. "Beni aldığında... ben olup olmayacağımı bilmiyorum."

Gözlerini kapadı ve çenesini alt çenesinin altına aldı. "Ivy, bir erkek bir dişiye kalbim dediğinde bunun her şey demek olduğunu söyledi. Ruhları ve kalpleri birbirine bağlıymış."

Ahmya geri çekildi ve elini bir kez daha kalplerinin üzerine koyarken onun bakışlarıyla karşılaştı. Başparmağıyla çene kemiğini okşadı. "Sen benimsin Rekosh. Kalbimin yarası, eşim, *sevgilim*. Sana her şeyimle güveniyorum. Seni *seviyorum*."

Bu sözler ondan çok doğal bir şekilde döküldü. Ve doğrudular. Çok uzun zamandır doğrudular, belirsizliğinin ve endişesinin altında derinlere gömülmüşlerdi. Ama artık tüm bunlardan kurtulmuştu. Bu aşkı onunla açıkça ve dürüstçe paylaşmakta özgürdü.

Ve bu sözleri gördü, bu sevgiyi gördü, ona bakarken gözlerine yansdı. Adam elini karnına götürüp bir parmağını küçük yara izleri boyunca gezdirirken dokunuşundaki incelikte hissetti.

"Şimdiden başarısızlığımın izlerini taşıyorsun. Seni koruyamadım," dedi alçak ve kırık bir sesle.

Sözlerindeki acı Ahmya'nın kalbini sıkıştırdı. Elini göğsünden indirip onunkini örttü ve avucunu karnına bastırdı. "Ben hayattayım Rekosh. Yara izleri katlandığım, yaşadığım şeylerden kaynaklanıyor. Onlar senin başarısızlığını göstermiyor. Onlar benim gücümü gösteriyor. Ve şimdi burada, eşin olarak karşıdayım, senin sayende."

Onun çenesini ve alt çenesini okşadı. "Çaresiz değilim Rekosh... ama sana ihtiyacım var."

Yüzünü onun avucuna çevirdi ve avucuna sokuldu. "Benim *nyleea*'m, benim kalp parçam... Sen benim küçük çiçeğimsin ve kalplerimin çiçek açmasını sağladın." Başını kaldırarak onun sırtını kavradı ve pençeleriyle saçlarını taradı.

Ahmya ona biraz daha yaklaştı, kafa derisi karıncalanıyordu.

"Kalplerimiz ve ruhlarımız birlikte örüldü," diye devam etti. "Geriye kalan tek şey bedenlerimiz. Bizi tamamen bağlayacak son iplik. Önce seni öğreneceğim, Ahmya'm. Bana ne yapacağımı göster."

Dudaklarını adamın çenesinin alt tarafına bastırđı ve cevap vermeden önce öpücüğün oyalanmasına izin verdi. "Beni biraz daha öpebilirsin," dedi sesini yumuşatıp fısıltıya dönüştürmeden önce. "Bana... dokunabilirsin."

Göğsünde bir mırıltı gümbürdedi. "Bana nasıl olduğunu göster, *vi'keishi*."

Ahmya geri çekilerek adamın üst bileklerinden tuttu ve iri ellerini göğüslerine götürdü. "İşte."

Rekosh bakışlarını indirdi ve dik dik baktı.

Ahmya da aşağıya baktı. Adamın elleri göğsünün tamamını kaplıyordu ve ellerini hiç kıpırdatmadan, tam da kadının ellerini koyduğu gibi orada tutuyordu.

Neden o-

Başını öne eğdi. "Bu... insan çiftleşmesi mi?"

Oh...

Dişi vrixlerin göğüsleri yoktu. Rekosh onlara dokunmak, zevk vermek için bir insan bedenini okşamak hakkında ne bilebilirdi ki?

Muhtemelen bir vrix'e dokunmak hakkında bildiği kadar az şey biliyordu. Rekosh'a zevk vermek hakkında.

Ahmya kıkırdadı. "Bu da onun bir parçası. İnsanlar buna ön sevişme diyor. Partnerinizi tahrik etmek için dokunursunuz. Ama ellerini orada öylece tutamazsın. Yapmanız gereken... yapmanız gereken..."

Ellerini göğüslerine daha sıkı bastırırken teninde bir sıcaklık . "Sen... onları okşa. Meme uçları çok hassas olabilir ve dokunulduğunda... bize zevk verebilir."

"Seninkiler hassas mı, Ahmya?" Rekosh ellerini onun üzerinde gezdirdi, avuçlarının aşındırıcılığı meme uçlarını sıyırıp daha da sertleşmelerine neden oldu. "Bu sana zevk veriyor mu?"

Ahmya'nın nefesi vücudundan geçen elektrik akımıyla kesildi. Adamın ellerini sıkıca kavradı ve başını salladı. "Evet. Çok."

Göğsünden alçak bir mırıltı yükseldi ve parmaklarını kıvrarak göğüslerini sıktı. "Tenin yumuşak ama bunlar... Bunlar daha yumuşak. Çok yumuşak."

Tümsekleri avuçladı ve başparmaklarını boncuklu meme uçlarının üzerinde gezdirerek onları yukarı itti. Kadından bir inilti kaçtı ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak adamın dokunuşuna doğru eğildi.

Bu sadece tenin tene değmesiydi, yine de kendine dokunmak gibi bir şey değildi. Onunlayken nasıl bu kadar farklı hissedebilirdi? Kendi elleri ya da Rekosh'un elleri olmasının ne önemi vardı?

Ama önemliydi. Ne kadar hafif, ne kadar kısa olursa olsun, özlemini çektiği tüm zevkli hisleri ortaya çıkaran dokunuşuydu. Onun dokunuşu

Vücudunu hayata döndüren.

Rekosh onun yanıtı karşısında boğuk bir ses çıkardı, alt elleriyle kalçalarını kavrayıp onu sabit tutarken kıpkırmızı gözleri zevkle kısıldı. "Eşim ona zevk verdiğimde ne güzel sesler çıkarıyor."

Göğüsleriyle oynadı, onları şekillendirdi, biçimlendirdi ve meme uçlarına ondan nefes nefese iç çekişler ve inilti kopardı. Her okşayıştta, her vuruştta ve çimdiklemede, çekirdeğinin içindeki basınç genişledi. Kaygan uyarılma amından sızdı ve iç uyluklarını kapladı.

Gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğerek avuçlarını adamın kolları boyunca kaydırıp omuzlarına yasladı. İçinden ılık elektrik dikenleri akıyor, adamın dokunuşuyla yükseliyor ve yükseliyordu. Meme uçları sızladı ve klitorisi zonkladı. Bu... bu his... Tanrım, sadece bu yüzden bile orgazmın eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

"Rekosh," diye yalvardı Ahmya.

"Kokun..." diye mırıldandı, sesi kızın kulağına yakındı. Ağzını kızın boynunda ve omzunda gezdirdikten sonra etini yaladı ve kızın titremesine neden oldu. "Göster bana, *nylee*'m. *Luveen*'ine ne istediğini göster."

Ahmya başını kaldırdı ve gözlerini açtığında adamın bakışlarının kendisine sabitlendiğini gördü, uzun zamandır içinde tuttuğu özlem ve ihtiyaçla parlıyordu.

Onun için.

Rekosh onu *istedi*.

Utangaç olmak için bir neden yoktu, ne düşünebileceği konusunda endişelenmek için bir neden yoktu, ondan uzak durmak için bir neden yoktu. Zaten o noktayı çoktan geçmişti.

Çünkü o da onu istiyordu. O da *bunu* istiyordu.

Bir elini adamın omzundan indirdi ve alttaki ellerinden birini kavrayarak aşağıya doğru yönlendirdi ve kalçalarının arasına kaydırıldı.

"Buraya," diye nefes aldı. "Burama dokun." Alçak bir hırıltı duyuldu.

"Ahmya..."

Uzun parmaklarından biri kıvrıldı, amının dikişi boyunca bastırdı, kaba eti en hassas bölgesini fırçaladı. Nefesi kesildi ve adamın elini daha sıkı kavradı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar yakından dokunmamıştı ve şimdi ona sürtünmemek için kendini zor tutuyordu.

"Çok yumuşak, *kir'ani vi'keishi*," diye homurdandı, "ve çok ıslak. Bu senin *luveen* için nektar mı?"

"Evet," diye fısıldadı. Tereddütle Rekosh'un elini bıraktı ve elini Rekosh'un omzuna koydu. "Bana daha çok dokun Rekosh. Lütfen."

Yavaşça onu keşfetti, parmağını amının içinde ileri geri kaydırды, üstteki elleri göğüslerini okşamaya ve meme uçlarını çimdiklemeye devam ederken labiasının kıvrımlarını izledi. Ahmya nefes nefese ona tutunuyor, kalçaları kıpırdanıyor, daha fazlasını istiyordu ama kalçasını kavrayan adam onu sıkıca tutuyordu. Adam parmağının ucunu kızın girişine bastırдыğında, kızın karnı sıkıştı ve inledi.

"Çıkardığın sesler de kokun kadar tatlı." Eğri parmağını her zamanki gibi pençelerine dikkat ederek tekrar amına soktu ve klitorisinin şişmiş çıkıntısını sıyırdı.

"Oh Tanrım!" Ahmya nefesini tuttu, zevk içinde patlarken kalçalarını salladı. "Oraya! Dokun bana!"

Rekosh meraklı bir mırıltıyla parmağını üzerine koydu. "Nedir bu?"

"Klitorisim," dedi Ahmya aceleyle, parmağına karşı dalgalanarak. "Lütfen Durma."

"Klitoris," dedi Rekosh, parmağının ucuyla yavaşça daireler çizip topladığı nemi yayarken kelimeyi vurgulayarak.

Nefes nefese, muhtaç inilti ondan kaçtı ve serbest bırakılma vaadinin peşinden koşarak parmağının hareketiyle birlikte sallandı. Uyluklarının iç kısmından tahrik damlıyordu. Boşalmaya çok yakındı, tam sınırda sallanıyordu.

"Klitorisin çok zevk veriyor." Biraz daha sert bastırды ve basınçtaki bu hafif değişiklik hissi on kat yoğunlaştırdı.

Ahmya inledi ve başını salladı. "Evet. Çok fazla. Bu... bu çok iyi hissettiriyor. Çok, çok iyi."

Rekosh mırıldandı ve kıvrık ön ayaklarını kadının kalçalarının arkasına doğru süpürdü. Yumuşak tüyler kızın aşırı hassas tenine sürtünerek bir heyecan yaydı. "Bedenin fısıldamıyor, şarkı söylüyor, *kir'ani vi'keishi*. Ve bu şarkı şimdiye kadar duyduğum en güzel şarkı."

Klitorisine yaptığı dairesel vuruşları hızlandırdı. Ateş teninin altını yaladı ve kalçaları titredi. İçinde güçlü, ilkel bir şey ortaya çıktı.

"Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Seni daha iyi tanımalıyım." Elini kadının bacaklarının arasından çekti.

"Hayır!" Ahmya bağırdı, bacakları neredeyse altından çıkacaktı ama Rekosh onu olduğu yerde tuttu. Orgazmın eşiğinde terk edildiği için klitorisi zonkluyordu. Tırnaklarını adamın göğsüne geçirdi. "Rekosh, lütfen durma!"

Hırıldadı ama bir ürperti onu sarınca sesi kısa kesildi. Ardından gelen cıvıltı boğucu ve gürültülüydü. "Küçük zaman, *nyleea*'m." Rekosh elini kaldırdı ve bakışlarını ona doğru kaydırıldı. Cildi zaten kızarmamışsa bile o anda kıpkırmızı kesildiğinden emindi. Parmakları kadının kayganlığıyla parlıyordu. Birkaç kalp atışı boyunca baktı, elini çevirdi

ve üzerine vuran güneş ışınlarını izliyordu.

O ne-

Sonra ağız açıldı ve uzun, kırmızı dili avucunun topuğundan parmaklarının ucuna kadar yalamak için dışarı kaydı.

Ahmya'nın dudakları hızlı bir nefes verişle aralandı. Bu hareket şok edici ve müstehcen olmakla birlikte, doğrudan kadının kalbine bir arzu mızrağı göndermişti.

"Vücudun bu nektarı benim için yapıyor," diye mırıldandı, çene kemikleri yükseliyordu. "Daha fazlasını yapmasını isterdim."

Dişlerini orta parmağının pençesine geçirdi ve ucunu *sert* bir ısırıkla kopardı.

Ahmya onun bileğini yakaladığında gözleri büyüdü. "Pençen!

Bunu neden yapasın ki?"

Onun pençelerine ne kadar özen gösterdiğini biliyordu. İşi söz konusu olduğunda onlar çok önemliydi.

"Seni içten içe tanırdım, *kir'ani vi'keishi*. Seni dokunuşlarımla öğrenirdim. Seni *hissederdim*." Parmaklarını kalçasında esneterek tenine batırdı. "Ve benim bir sürü pençem var."

Elini kalçalarının arasına götürerek onları daha da genişletti ve artık pençesiz olan parmağını bir kez daha amcığının içinden geçirerek girişini buldu. Bakışları onunkileri tuttu. "Seni burada öğreneceğim, Ahmya'm."

Rekosh parmağını kızın içine soktu.

Ahmya keskin bir nefes çekti, cinsel organı parmağın etrafında kenetlenirken vücudu gerildi. Parmağı uzun ve kalındı, neredeyse bir zamanlar Dünya'da kullandığı vibratör kadar kalındı ve onu gerdi, doldurdu.

"*Kir'ani vi'keishi*," diye gürledi, parmağını daha da derine sokmadan önce geri çekti. "Bedenin beni hoş karşılıyor. Beni arzuluyor."

Adamın sözleri, parmağının içini okşadığı hissiyle birleşince kadının titremesine neden oldu. Avuçlarını göğsünden omuzlarına doğru uzattı ve fısıldadı, "Öyle."

Başını öne eğerek Ahmya'nın önce yanağını, sonra kulağını ve saçlarını okşadı, bir yandan da parmağını yavaşça, kasıtlı olarak, neredeyse Ahmya'nın

Her sert itişte nefes alıyordu. "Sıcak, ıslak ve yumuşak." Dilini kızın kulağının altındaki hassas noktanın üzerinde gezdirdi. "Yarığına ne diyorsun?"

Ahmya inledi. "Benim...benim amım."

Bir hırıltıyla parmağını daha sert, daha derine soktu ve kadının nefesini kesti. "*Amin* benim. *Sen* benimsin Ahmya ve senin her şeyine sahip olacağım."

"Bana sahipsin. Bana hep sahip oldun."

Adam onun zevkini da artırdıkça tüm sinirleri alev alev yanıyor ve vücudu kendi karşılık veriyordu. Kalçalarını yuvarlayarak adamın elinin üzerinde geziniyor, içinde coşku çiçekleri açarken çıkardığı nefes nefese sesleri durduramıyordu. Bu bir ıstıraptı; mutluluktı.

Ahmya inledi, çenesini kavradı ve bakışlarıyla buluşması için başını kaldırdı. "Öp beni, Rekosh."

Göğüslerini serbest bıraktı ve sırayla çenesini kavradı. Sonra ağzını onunkine bastırdı, sert ve talepkâr bir şekilde, kadın ona açılana kadar dudaklarına süttü. Uzun dili içeri kayd, onunkiyile sarmaş dolaş oldu.

Ahmya parmaklarını adamın saçlarına gömdü ve onu kendine çekti. Adamın parmağının üzerinde zıplarken dilini emdi, kendi dilini adamın dişlerine keskinliklerinden zevk aldı ve adamın sivri ağzının kenarlarına umutsuzca öpücükler kondurdu. Her şey bitmek için fazla iyi hissettiriyordu.

"Rekosh," diye mırıldandı, amı titriyordu.

Öpücüğü bir hırıltıyla kesti. Nefesi sertti ve vücudu onun etrafında kaskatı kesilmişti. "Seni öpmem gerek."

Ahmya dudaklarını onun çenesinde gezdirdi. "O zaman öp beni."

Zaten yanmakta olan kırmızı gözleri, elini aniden kızın amından çekmeden önce bir şekilde daha sıcak ve daha parlak parladı. Kadın hemen onun dokunuşunu kaybetmenin yasını tuttu, bunun için haykırdı, ancak adam üst elleriyle kalçalarını kavrayarak onu takip etmesini engelledi.

Ahmya'yı geriye doğru çeken Rekosh, alttaki ellerini yere bıraktı ve onu öne doğru çekti.

"Seni tatmam gerek." Yüzünü kadının kalçalarının arasına gömdü, dili kadının amını araladı.

Ahmya'nın nefesi kesildi ve Rekosh'un saçlarına yapıştı. Dili üzerinde kayıyor, okşuyor ve yalıyordu. Bu his, onu ilk hissettiği zamanki kadar garip ve eziciydi. Ama bu sefer onu itmedi. Onu daha yakına çekti.

"Rekosh..." diye inledi.

Ona karşı mırıldandı, takdirle, açgözlülükle ve diliyle girişini mızrakladı, içine derinlemesine soktu.

"Ah!" Ahmya'nın başı geriye düştü ve göz kapakları titreyerek kapandı. Tırnakları kafa derisini taradı ve bacaklarını daha da açarak ona daha kolay erişim sağladı. Dilini daha da derine itmesine izin veriyordu. Adam homurdandı, ses kadının içine işledi ve klitorisinin nabzının atmasına neden oldu. Uzun parmakları kıvrıldı, onu tutuşunu sıkılaştırdı ve kaçmasını engelledi.

Aklında kaçmak yoktu. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordu. Onun tarafından tüketilmişti. Onun içinde kaybolmuştu. Pençelerinin heyecan verici baskısı, ağzındaki sivri sahte dişler, dilinin amına girip çıkmasının verdiği yüce his, sıcak nefesi ve ciğerlerini dolduran baharatlı kokusu... Hepsi bir araya gelerek onu coşku dalgalarına sürüklüyor, Ahmya ve Rekosh hariç tüm evreni silip süpürüyordu.

Rekosh dilini kanalından çekip klitorisinin etrafında döndürdüğünde Ahmya'nın zevki daha da keskinleşti. Rekosh açgözlülükle onu tekrar tekrar yaladığında, dişleriyle alt dudakını yakaladı ve artan çığlıklarını boğdu. Kıcını morartacak kadar sert bir şekilde sıktı ve pençelerinin uçları etine battı. Ama kızın umurunda değildi. Dilinin her lezzetli fiskesi onu kenara doğru itti, ta ki bir şekilde klitorisine yapışıp düşene kadar.

Ahmya'nın bedeni gerildi ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Dünyası var olmaktan çıkmıştı.

Varlığı sona erdi.

Ve sonra içinden bir coşku geçti.

Vücudu kasılırken çığlıkları etraflarındaki ormanda yankılandı. İç duvarları çırpındı ve çekirdeği acıya dönüşecek kadar güçlü bir şekilde kasıldı.

Ve bunu bir sıvı fişkırması izledi.

Rekosh'un yüzüne doğru.

KISIM L 8

AHMYA'NIN GÖZLERİ AÇILDI ve tüm bu zevk bir utanç dalgasıyla yıkandı.

Refleks olarak ellerini adamın omuzlarına koydu ve itti.

Rekosh tısladı. Pençeleri sıkılaştıran kavrayışıyla onun kıkına battı ve kafası yukarı kalktı. Ağzından ve çenesinden aşağıya parıldayan bir sıvı -kızın *dölleri-damladı* ve gözleri vahşi ve aç bir şekilde parladı. O anda, yemeği yarıda kesilmiş bir canavara benziyordu.

Bakışları karşılaştı ve Ahmya şok içinde elini ağzına götürdü.

Adam sessizce ona baktı, sert vücudundan gerginlik yayılıyordu. Ağzı hafifçe aralanmadan önce burun deliklerinden keskin bir nefes kaçtı. O uzun dil dışarı kaydı ve ağzının kenarı boyunca kayarak kadının dölünü derisinden yaladı.

Ahmya kalçalarını birbirine bastırdı. Uyarılmışlığı onları kapladı ve bacaklarının iç kısımlarına damladı.

Tanrım... İnanamıyorum... Az

önce yüzüne fişkırttım!

"Çok özür dilerim," dedi hızla, vücudu alev alev yanıyordu.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Sertçe ama bariz bir dikkatle hareket ederek ellerini kadının kıkından kaldırdı, pençelerin üzerindeki baskıyı hafifletti ve ayağa kalktı.

Ahmya'nın kaşları çatılırken midesi endişeyle burkuldu. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Yüzünü yıkamak dışında mı? Oh, Tanrım, Oh

Tanrım, Oh Tanrım!

Kendini tatmin ederken başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Hiç bu kadar yoğun, bu kadar kontrol edilemez bir şey hissetmemişti. Bir şey bu kadar aşağılayıcıyken nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi?

Ahmya parmaklarını kıvırdı ve yumruklarını göğsüne indirerek bakışlarını yere indirdi. "Rekosh, ben... Çok özür dilerim. Bunun olacağını bilmiyordum-"

Çenesini yakaladı ve yüzünü yukarı kaldırarak gözlerini kendisiyle buluşturmaya zorladı. "Hayır."

Kaşları çatıldı. "Hayır mı?"

Ama onu sadece serbest bıraktı ve hiçbir açıklama yapmadan arkasını döndü. Arka ayakları hareket etti, kılçıklarından kalın bir ipek çekti ve bu ipi ellerine geçirip giderek büyüyen bir ip yumağına sardı.

"Rekosh? Sen... iyi misin?"

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Hepinize."

Onun sözlerine karşılık olarak içinden bir heyecan geçti. "Oh..."

İğrenmemiş miydi?

Pençeleriyle ilk ipi kopardıktan sonra hemen diğerini çekmeye başladı, hareketleri her an biraz daha hızlı, biraz daha az disiplinli hale geliyordu.

"Rekosh, ne yapıyorsun?"

"Bağlama."

Ahmya'nın kalbi yerinden fırladı. Bağlar. Onun için.

Erkek vrixler fethetmeye hazır olduklarında dişilerini bağlarlar... çiftleşmek için.

Ayak parmaklarını yumuşak çimlerde oynattı, beklentisi endişesine karıştı. Orgazmının etkisiyle içi titriyordu ve içindeki boşluğun her zamankinden daha fazla farkındaydı. Adamın parmağını hissetmişti, dilini hissetmişti ve şimdi...

Şimdi onun sikini istiyordu. Aralarındaki bağı her şekilde mühürlemek istiyordu.

Bakışları onun çıkık şaftına kaydı. Ucundan damlayan doğal yağlarıyla parlıyordu.

Bu nasıl sığacaktı ki?

Ivy ve Ketahn bunu başardılar, yani bu mümkündü.

Bir gemi kazasından, vahşi hayvanlardan, etobur bir bitkiden, bir selden, ölümcül bir bataklıktan, azgın bir nehirden ve bir şelaleden yuvarlanmaktan kurtuldum. Örümcek-uzaylı sikinden de kurtulacağım.

Ve bundan zevk alacağım.

Dördüncü ipi de bağladıktan sonra Rekosh yakındaki bir ağacın dibine doğru yürüdü. Orada diz çöktü ve pratik bir hızla, her bir ipin bir ucunu kalın, kabarık köklere geçirmeye çalıştı. Ahmya ona yaklaştı, kalçalarının arasındaki soğuk kayganlıktan irkildi.

Rekosh onunla yüzleşmek için döndü. Her zamanki gibi ateşli gözleri onunkilerle buluşsa da ona uzanmadı. Bunun yerine yere uzandı. Sırt üstü dönerek iplerden birini kavradı, üst kolunun bileğine doladı ve köke yakın bir yerden sıkıca bağladı.

"Rekosh?" Ahmya bir adım daha yaklaştı ve başını eğerek onun bir sonraki ipi tutup alt kolunun bileğiyle işlemi tekrarlamasını izledi. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Çiftleşme çılgınlığını hisset," dedi, sesi alçak ve sertti, bileğindeki ipeği sıkıca çekiştiriyordu. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Sol kolları bağlıyken, sağ üst kolunu sabitlemeye koyuldu. Tek eli olduğu için bunu yapmakta yavaştı ama çok da zorlanmadı. Son ipi yakaladı ve havaya kaldırdı. "Sana ihtiyacım var, *vi'keishi*."

Ahmya bakışlarını onun üzerinde gezdirdi, bağlanmış ve önüne serilmişti, aleti havadaydı. Savunmasız.

Bunu onun için yapıyordu.

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Bana zarar vermezsin Rekosh."

"Lütfen, Ahmya." İpi ona doğru tuttu. "İhtiyacım çok büyük. Seni riske atmayacağım."

Adamın gözlerindeki ve sözlerindeki çaresiz yalvarış karşısında kalbi sıkışmıştı. Çiftleşme sırasında ona zarar vermekten gerçekten korkuyordu.

Adamın yanına yürüdü, çömeldi ve ipi tuttu. "Öğrettiğim gibi," diye homurdandı.

Ahmya bileğini indiremeden yakaladı ve avucunu yanağına götürdü. "Bunu sadece sen istediğin için yapıyorum. Ama kalbimin derinliklerinde senin beni *asla* incitmeyeceğini biliyorum."

"Ah, kalbim kırıldı..." Başparmağıyla onun elmacık kemiğini nazikçe okşadı. Sonra, aynı nezaketle ama karşı konulmaz bir güçle elini çekti ve kolunu kökün üzerine koydu. "Hızlı ol."

Ahmya ipek ipi bileğine doladı ve onun talimatıyla birçok kez pratik yaptığı bir düğüm attı. Bağlamayı çekiştirerek sağlam olduğundan emin oldu ve ona baktı. "Tamamdır."

Rekosh dört elini de yumruk yaptı ve bağları gerginleştirerek kendisi test etti. Koyu renkli postunun altında kaslar belli belirsiz oynayıyordu. Sonra da

Başını salladı ve ateşli bakışlarını Ahmya'nın üzerine dikti.

"Bana sahip çık, Nyleea."

Ahmya gözlerini kırıştırdı. *Onu sahiplenmesini mi istiyordu?*

Kendini tuttuğunda ne olmasını bekliyordun? O kadar ilerisini düşünmemiştim!

Alt dudaklarını ısırarak bakışlarını Rekosh'un vücudunda gezdirdi, göğsünün ve karnının çıkıntılarından leğen kemiğinde seğirerek uzanan kopçalara doğru ilerledi ve sonunda süzülen sikine yerleştirdi.

O onundu. Onun olacaktı.

Onu senin yap.

Bacakları bükülmüş ve iki yana açılmıştı, uçları yere basıyordu. Aralarına girdi ve elini arka bacaklarının yuvarlak alt kısmına koydu. Avucunun altında titriyordu. Onu kendisinden bu kadar farklı kılan, örümcek gibi yapan pek çok parçadan biriydi bu. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Çünkü Rekosh'un her bir parçası, en yabancı olanları bile onu Rekosh yapıyordu. Ve hepsi onun için çok güzeldi.

Parmaklarını yavaşça göbeğinin altında, aşağıya, aşağıya, yarığına doğru inen yamaçta gezdirdi.

Bacakları gerildi, uçlarını yere daha derine bastırdı ve hırıltılı bir nefes verdi. "Bana sahip çık, dişi."

Bu çaresiz komut, gözlerini tekrar onunkilere çevirdi.

Rekosh iri yarı, güçlü ve hızlıydı ama şu anda... onun merhametine kalmıştı.

Kontrol bende.

Bu farkındalık, aralarındaki dinamikteki bu değişim, onun özüne bir arzu parlaması gönderdi ve içinde yeni bir şey uyandırdı. Bu onu cesaretlendirdi.

Ahmya ona utangaç bir gülümseme fırlattı. "Birileri... biraz zor durumda gibi görünüyor. Ve ben" -parmağıyla sikinin etrafındaki yarığın izini sürdü- "şimdi eşimi öğrenmek için zaman ayırıyorum."

Rekosh bir çıtırtıyla titredi, sesi her zamankinden daha sertti ama gözlerindeki parlaklık azalmadı. Yumruklarını sıkarken çene kemikleri vrix gülümsemesiyle kalktı. "Benim hınzır küçük dostum..."

Kaşları kalktı. "Kötü mü? Ne zaman öğrendin-"

Cole.

Ahmya gülerek, "Boş ," dedi ve başını salladı. "Ama eğer kötü bir şey istiyorsan..."

Ahmya onun yanında diz çöktü ve parmaklarını yarığına daldırdı, kaygan salgıları arasında kaydırıktan sonra sikinin tabanına sardı. Kavradığında sert ve sıcaktı ve kalp atışlarının zonklamasını hissedebiliyordu.

Tısladı ve leğen kemiği yukarı doğru seğirdi.

"Üstüme tırman, Ahmya. *Bana sahip çık,*" diye homurdandı, tokalarından biri kolunun etrafında kıvrılıyordu.

"Kısa bir süre içinde," diye kıkırdayarak cevap verdi. Serbest elini adamın tokasının üzerine koydu, kolundan çıkardı ve düz bir şekilde karnına bastırdı. Sonra yumruğunu şişkinliklerinin üzerinde ve şaftı boyunca okşadı.

Vücudunu bir ürperti kapladı.

Genişleyen başa ulaştığında, başparmağıyla çıkıntıyı okşadı ve uçtaki yarığın izini sürdü. Rekosh hırladı ve kollarını bağlara doğru sallayarak kadının dikkatini ona çekti. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu, vahşi ve aç. Verdiği tepkiler kadının arzusunu yeniden harekete geçirdi ve çekirdeğinin sıkışmasına neden oldu.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, birinin zevkini kendi merhametine bırakmanın ne kadar güçlendirici olabileceğini hiç fark etmemişti. Bu büyük, güçlü, erkeksi erkeğin zevkini kendi merhametine bırakmak.

Ahmya, dikkati yüzü ve siki arasında bölünmüş bir halde, yumruğunu siki uzunluğu boyunca pompalarken onu izledi. Sert meme uçları adamın derisini sıyrıyor, kolunun her hareketinde içinden bir heyecan geçiriyor, adamın baş döndürücü kokusuyla da artan kendi ihtiyacını artırıyordu.

Rekosh'un göğsü sert nefesleriyle kabardı ve başını geriye doğru eğerken sıkılı dişlerini gösterdi. "Ahmya..."

Leğen kemiği yukarı doğru sarsıldı ve sikinin ucundan tohum sızdı. Ahmya durakladı. Sedefimsi beyaz sıvı tanecikleri, şaftının koyu kırmızısına karşı belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Bir parmağını başının üzerinde gezdirerek tohumunu topladı. Dürtü onu parmağını dudaklarının arasından geçirmeye itene kadar perçinlenmiş bir şekilde ona baktı.

Tarçın, karanfil ve tamamen Rekosh'a özgü bir şeyin tadı ağzını doldurdu. Sıcak, zengin, baharatlı ve tatlıydı. Beklediği her ne idiyse, kesinlikle bu değildi.

Ama çok lezzetliydi.

"Shaper, çöz beni!" Rekosh hırladı ve ipleri tekrar çekti. Gözlerini onunkilere dikti.

"Ahmya," diye yalvardı, nefesi kesilmişti, parlak gözleri ona kilitlenmişti. "Sapımı al, *kir'ani vi'keishi*. Bırak içine gireyim."

Evet. Onu da içinde istiyordu. Onunla alay etmekten, bu karşılıklı işkenceyi uzatmaktan bıkmıştı.

Sıkışan tokasını serbest bırakarak ellerini adamın göğsüne dayadı ve bir bacağı adamın beline atarak karnının üzerine oturdu. Adamın tokaları kadının kalçalarının etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı ve onu arkasındaki sikine doğru yaklaştırdı.

"Yessss. İyi dişi," dedi Rekosh, sesi sertti, İngilizcesi neredeyse kadının anlayamayacağı kadar bozuktu. Gözleri üzerinde gezindi, önce göğüslerine baktı, sonra aşağı kayarak üzerine yayılmış olan seksine sabitlendi. "Eşine sahip çık. Sikimi amına al."

Onun böyle kaba ama lezzetli sözler söylediğini duymak, içinden bir şehvet dalgası geçirmesine neden oldu. Rekosh onunla her zaman çok tatlı konuşmuştu ama bu... Bu onun daha önce hiç tanık olmadığı bir yanıydı. Ve buna bayılmıştı.

Saçları öne doğru düşerken ona doğru eğildi, arka tarafını kaldırdı ve geriye doğru kaydı. Vücutlarının arasına baktı. Bu manzara erotikti. Kasık kılları kayganlığıyla ıslanmıştı, adamın tokaları kalçalarını derisini oyacak kadar sert kavriyordu ve en kışkırtıcı olanı, Rekosh'un parlayan siki yayılmış amının altında duruyordu. Karnındaki ısı alevlendi ve çekirdeğindeki boş ağırlı onu umutsuzca yapmak istediği şeyi yapmaya çağırırdı. Çaresizce yapması gereken şeyi.

Ahmya onun sert uzunluğunu kavradı. Seğirdi ve nabzının içinde zonkladığını hissetti. Onu sıkıca tutarak girişiyle aynı hizaya getirdi ve elini göğsüne götürmeden önce ucunu içine itecek kadar kendini alçalttı.

Rekosh tısladı ve tokaları kalçalarının etrafında sıkılaşılarak onu biraz daha aşağı çekti. Aletin başı daha da derinlere inerek onu gerdi ve Ahmya acı hissiyle nefesini tutarak parmaklarını Rekosh'un göğsüne geçirdi.

Kalçalarını gererek inişini durdurdu ve sadece tokalarının izin verdiği kadar yukarı kalktı. Onu aniden tekrar aşağıya çektiler, başını daha derine zorladılar ve onu daha da gerdiler. Kukusu kasılırken dudaklarından bir inilti döküldü.

"Yarığın. Çok sıcak. Çok sıkı." Rekosh bacakları yere sürtünürken başını geriye doğru eğdi ve kolları iplere sürtünerek ipek ve ahşabın gıcırdamasına neden oldu. Çene kemikleri gıcırdıyor ve kasları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu.

derisinde. "Ah, *nyleea*'m, kalbimin yarası. Durma. Sapımı al. Daha fazla al."

Ahmya dişlerini gıcırdatarak adamın sikini sıktı. Geniş başı daha derine itti ve acı keskinleşerek ıstırap verici bir yanığa dönüştü. Acı dayanılmaz hale geldiğinde dondu kaldı. Gözlerinden hayal kırıklığı gözyaşları akarken nefesi kesildi ve kesildi.

Farkına varmak onun üzerine çöktü.

Adam çok büyüktü, çok kalındı.

Ahmya başını öne eğdi. Zapt etmekte zorlandığı duygularıyla vücudu titriyordu. Bunu istiyordu, hem de çok istiyordu. Ama o... o bunu yapamazdı.

En azından tek başına değil.

"Rekosh..." diye fısıldadı.

"Al beni, Ahmya," diye homurdandı, kalçasını salladı ve onu üzerinde zıplatırken nefesinin ciğerlerinde sıkışmasına neden oldu. İpek bağlar gerildi ve tutturuldukları köklerdeki ağaç kabukları kırıldı. "Benden daha çok. Hepsini!"

"Yapamam! Ben... yapamam..." Başını kaldırdı, sulu gözleri onunkilerle buluştu. "Sana *ihtiyacım* var."

Rekosh onun altında hareketsiz kaldı. "*Kir'ani vi'keishi*..."

Sonra hırladı ve vücudu ona doğru savruldu. İp kollarına dolandı ve adam bağlarla boğuşurken hem tahta hem de ipek inledi. Göğsü eforla gümbürdüyordu. Ahmya, bedenlerinin temas ettiği her noktada onun içindeki ezici gerilimi hissetti, içinden geçen titremeleri, ondan yayılan ısıyı, tüketen ihtiyacı hissetti.

Alt kollarını sabitleyen kökler koptuğunda tahta çatırdadı, çıkan ses gök gürültüsü kadar sarsıcıydı. Ağaç kabuğu parçaları ve toprak havaya sıçradı. Adamın alttaki elleri aniden kadının kalçalarının üzerindeydi, sert ve sıcaktı, pençeleri kadının derisini kazıyordu. Hâlâ bağlarla tutulan üst kolları sıkı yumruklar halinde sıkılmıştı.

Rekosh leğen kemiğini yukarı doğru itip sikini derinlere sokarken Ahmya'yı onun üzerine çarpmadan önce bakışları bir anlığına buluştu.

Yakıcı acı Ahmya'nın içini parçaladı, nefesini kesti ve görüşünü beyazlattı.

Dünya tekrar odaklandığında, Rekosh'un üzerine düştüğünü ve şimdi tırnaklarını derisine geçirmiş göğsüne baktığını fark etti. Nefes nefese . Bir şey vardı

Uyluklarının arasında muazzam bir dolgunluk hissediyor, buna yakıcı bir sızı eşlik ediyordu.

Belki de adamın cüssesinden daha çok korkmalıydı, çünkü adam içine girdiği anda ikiye bölünmüş gibi hissetmişti. İlk seferin acı verici olacağını biliyordu, denenmemiş bedenine girerken cüssesinin de bunun bir nedeni olacağını biliyordu ama hadi ama!

Rekosh'un göğsü, her biri bir hırıltıyla noktalanın kendi sert nefesleriyle yükselip alçaldı. Elleri kadının kalçalarını siper gibi kavramış ve vücudu kadının altında titremeye başlamıştı.

"*Vi'keishi?*" Sesi çakıllı ve sıkıntılı bir ton taşıyordu. "Ben iyiyim," dedi usulca. "Sadece... biraz zamana ihtiyacım var."

"*Ul ahn'vi selyek.* Lütfen."

Çok küçük bir zaman.

Ahmya ona baktı ve sabırsızlığındaki mizahı görmezden gelemeyerek kıkırdadı. Ama bu kıkırdama, onun şaftının üzerine daha da yerleştiğinde ve tabanındaki daha kalın çıkıntı amını daha da gerdiğinde kısa kesildi.

Rekosh sertleşti, siki kadının içinde seğirirken parmakları esnedi. Başka bir hırıltı olabilecek alçak, düzensiz bir ses çıkardı - ama bu onun adı da olabilirdi. Ses adamın içinden geçerek kadının içine girdi, klitorisine doğru titreşti ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Adamın kalbinin avuçlarının altında attığını ve sikinin derinlere gömülü olduğu göbeğinde yankılandığını hissetti. Çok şiddetli olan acı uçuruma doğru kayboluyordu.

Ahmya deneysel olarak kıkırdandı ve acı hissetmeyince ellerinin üzerinde doğrulup kalçalarını kaldırdı ve adamın sikinin yavaşça kayarak onu içinden genişlettiğini hissetti. İçinden bir zevk ürpertisi geçti ve kendini bir kez daha alçalttı. Acı artık tamamen yok olmuştu. Geriye kalan tek şey mutlak, mutluluk verici bir doluluktı.

"*Axin vux syth,*" diye homurdandı bacakları kayarken, sanki bir yer bulmak istercesine zemini tırmıklıyordu. Pelvisini yukarı kaldırdı ve kadının vücudunda kaybolan sikine baktı. Rekosh dişlerini gösterdi. "Ateş gibi sıcak, ipek gibi pürüzsüz ve yumuşak. Benim çiçeğim. Benim *nyleea'm.*"

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve ısırarak "*Benim*" dedi.

Ahmya onun kıpkırmızı gözlerine bakarken, yavaşça ona binmeye devam etti ve onu olabildiğince derine götürdü. Her vuruş, çekirdeğindeki o yakıcı arzuyu, daha fazlasına olan ihtiyacı besliyordu. şey buydu. Ne yapardı

hayal etmiştim. Bu sadece bir his değil, aynı zamanda bir yakınlıktı.

-Uzun zamandır arzuluyordu.

Ve bunu Rekosh ile paylaşıyordu.

"Senin," diye inledi nefes nefese. Kirpikleri titredi ama gözlerini ondan kaçırmak istemeyerek açık tuttu.

KISIM L 9

BENİMKİNİ.

Kelime Rekosh'un kafasında Takarahl'ın tünellerinden birinde bir fısıltı gibi yankılandı, her sıçrayışta daha yüksek ve daha yüksek sesle. Bu bir kelimeden daha fazlasıydı; bir his, bir içgüdü, deneyimlediklerinin ötesinde bir güdüydü.

Ahmya onundu. Sonunda, her zaman olduğu gibi ve her zaman olacağı gibi onun olmuştu.

Ateş uzuvlarında parlıyor, derisini kaşındırıyor ve kaslarını ağrıtıyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha fazlasına, daha fazlasına, onun tamamına ve sonra tekrar daha fazlasına. Bedenleri artık birbirine bağlıydı ama kalplerinin birbirine geçmesine, kalplerinin tek atmasına, ruhlarının birlikte örülmesine, bir daha asla ayrılmamalarına ihtiyacı vardı.

Benim eşim. Benim güzel, zeki, tutkulu, nazik eşim. Benim cesur küçük çiçeğim.

Her his artmıştı. Altındaki her bir ot parçasının derisine fısıldadığını hissedebiliyordu. Üst bileklerindeki ipek bağların ısırıldığını, bağlarla savaşımaya devam ederken kaslarındaki yanmayı hissedebiliyordu. Kadının sıcak teninin derisine değdiğini, yumuşadığını ve boyun eğdiğini, kalçalarındaki kasların esnediğini, tırnaklarının göğsüne battığını hissedebiliyordu. Yaralarının devam eden acısı bile bir şekilde heyecanına heyecan katıyordu.

Kalbinin attığını ve vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

Ama her şeyden önce, Ahmya'nın erimiş altın kadar sıcak, sıkı, ıslak yarığının kavrayışını hissetti. Sıkıştığını, onu içine çektiğini, bu bağlantıya kendisi kadar aç olduğunu hissetti. Tadı dilinde kalan, tatlılığı kıyaslanamaz, kelimelerin ötesinde olan nektar ağladı.

Rekosh gözlerini zorla onunkilere dikti. O karanlık, parlak havuzlara baktı, kendi ezici zevkinin kırmızı yansımalarına baktı.

Ahmya titrek bir nefesle kalçalarını kaldırdı ve onu daha derine götürmek için kendini bir kez daha alçalttı, tabanındaki çıkıntının üzerinden hafifçe geçti.

Bir ürperti onu sarstı. Onu daha da aşağı çekerek kavrayışını sıkılaştırdı.

"Rekosh..." diye inledi, göz kapakları kapandı. Başı geriye düştü, dudakları aralandı, sırtını dikleştirdi ve tekrar onun üzerine çıktı, saçları zarif hareketleriyle sallanıyordu. Küçük ter damlacıkları güneşten kavrulmuş teninde parıldıyordu. Gergin kahverengi meme uçları onu çağırıyordu ama elleri diliyle onlara ulaşmasını engelliyordu.

Nefes alarak ciğerlerini ateşli havayla doldurdu. Eğer üzerinde orman kokuları varsa da hiçbirini algılayamadı; sadece Ahmya'nın çekici kokusu ona nüfuz ediyor, onu bir koza gibi sarıyor, tahrik edici gücüyle çıldırtıyordu.

Bunun için çok uzun süre beklemişti. Onun için. Çiftleşme çılgınlığını bastırmak, Ahmya'yla bu anı berrak bir zihinle yaşamak, nefis küçük eşiyile geçirdiği bu zamanın tadını çıkarmak için çok uğraşmıştı. Nazik olmak ve ona mümkün olan tüm zevki vermek için.

Ama duydukları, gördükleri onu bu çılgınlığın vahşetine hazırlamamıştı.

Ahmya'nın kokusu havaya hâkimken, vücudu onunkinin üzerinde hareket ederken, amcığı sapını kavrayıp onu yutarken, karşı koyamadı. Zihni çözülüyor, kalbinin her atışında ipler daha da hızlı çözülüyordu.

Rekosh bileklerini ısırarak ipleri zar zor hissediyor, arkasındaki köklerin onun eforuna boyun eğerken çatırdadığını zar zor duyuyordu. Kalçalarını morartan kavrayışını ya da onun hareketlerini kontrol ettiğini, hızını artırdığını fark etmedi bile. Kızın sıcak yarığının boyu boyunca her kayışında zevk ona çarpıyor, kız ona her çarptığında alevleniyordu. Ve her seferinde onunla buluşmak için yukarı doğru itti, kendini biraz daha derine gömdü, ondan gırtlaktan, düzensiz nefesleri sürükledi.

Ama yeterli değildi. Yeterince derin, yeterince hızlı, yeterince şiddetli değildi. Her his dalgası ihtiyacını daha da arttırıyordu. Onu ipeğine bağlaması gerekiyordu. Onu sahiplenmesi gerekiyordu. Kızıştırması gerekiyordu. Ona işaretini koyması, tohumunu içine ekmesi ve kendini sonsuza dek onunla bir yapması gerekiyordu.

"Çiçeğim," diye .

Ahmya gözlerini açtı ve ona baktı.

"Affet beni." Rekosh'un içindeki otokontrolün son telleri de yırtıldı.

Bir hırıltıyla tüm gücünü kalan iplere doğru savurdu. Kökler çatırdayıp koptu, sonunda kırıldı ve Rekosh'un bedeni öne doğru sarsıldı.

Tokaları ve alt kollarıyla Ahmya'yı sıkıca kavradı, bacaklarıyla zeminde oyuklar açarken Ahmya'yı itip pozisyonlarını değiştirdi, böylece Ahmya onun altında yataırken kendisi de onun üzerinde durdu.

Yani kapana kısılmıştı.

Geniş, şok olmuş gözlerle ona baktı.

Dişlerini göstererek leğen kemiğini öne doğru çarptı ve gövdesini kadının içine daha derine soktu.

Haykırdı ve ellerini göğsüne vurdu, sırtı kamburlaştı ve bacakları titredi. Kadının amını sıkması neredeyse onu çözüyordu. Ama zihni bulanıktı, çiftleşme çılgınlığı yüzünden kırmızıya boyanmıştı, ezici bir zevk tarafından tüketilmişti... ve içgüdüğü reddedilemezdi.

Ona sahip

çık. Ona

sahip çık.

Onu fethet.

Rekosh'un iplikçikleri çoktan çalışmaya başlamıştı, arka bacakları çoktan bekleyen ellerine bir ipek ipliği veriyordu.

Benimkini.

Gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı çalışan elleri, ipi vücudunun etrafında ustalıklarla yönlendirdi. Bacaklarını iyice açtı, baldırları uyluklarına bastırarak şekilde bükte ve kendini ona kapatamayacağından emin olarak bağladı. İpi leğen kemiğinin etrafına doladı, ince beline, karnının düzlüğüne ve küçük, esnek göğüslerinin arasına kadar aceleci ama karmaşık düğümlerle sabitledi, sırtına ve omuzlarına düğümlenmeden önce onları çerçeveledi. Son olarak, bileklerini yakaladı, başının üzerinden geçirdi ve birbirine bağladı.

Bu sırada siki zonklıyor, onun ıslak, davetkâr sıcaklığının derinliklerine gömülüyordu. Bu sırada kızın amcığı kasılıyor, ona hislerle saldırıyor, zihnini kaplayan kızıl sisi yoğunlaştırıyordu. Tüm bunlar olurken, kadının kokusu onu teşvik ediyordu.

"Sen bana aitsin, *nyleea*'m," diye gürledi, üstteki ellerini başının iki yanında yere koydu. Alttağı elleri ise bacaklarını kavradı,

Vücudunu onunkine doğru çekti. Kız sessiz, nefes nefese bir çığlık attı ve adam hırladı.

"Sonsuza dek sahiplenildi." Bükülmüş bacaklarını iki yana açarak kalçalarını geriye çekti ve kadının yarı kapalı, şehvet dolu gözlerine baktı. "Sonsuza dek fethedildi."

Rekosh bu sözleri kalçalarını ileri doğru iterek ve kendini olabildiğince derine gömerek vurguladı. Ahmya'nın amcığı onun şişkinliklerinin etrafını sıkıca sarmıştı.

Sırtını eğdi, küçük parmaklarıyla çimenleri tırmaladı ve zevk şarkısını söyledi. Rekosh ona daha fazlasını verdi. Ve her şeyi aldı.

Her biri bir öncekinden daha hızlı gelen her hamlesinde onu içine çekmek için tokalarını kalçalarına geçirerek içeri ve dışarı pompaladı. Zevk onun içinde uğulduyor, etrafındaki ormanı gölgede bırakan aralıksız bir uğultu oluşturuyordu. Sadece o vardı, sadece o. Sadece aralarındaki bağ.

Ahmya'nın inlemeleri ve çığlıkları umursadığı tek şarkıydı. Buna kendi seslerini de ekledi; homurdanmalar, hırıltılar ve tıslamalar... Bacakları daha fazla tutunabilmek için çırpınırken, daha fazla kaldıraç, daha fazla derinlik ve daha fazla hız elde etmek için Ahmya'nın arka tarafını kaldırıp leğen kemiğine aç verirken.

Eşini kızdırırken. "Sonsuza dek *benim*" dedi.

Onun altında kıvranıyor, siyah saçları sadece Rekosh için açmış bir çiçeğin taç yaprakları gibi etrafına çılgınca yayılıyordu. Kadının zevk sesleri havayı doldurdu. "Rekosh... Lütfen..."

Daha fazla. Daha fazla al.

Daha fazlasını ver. O benim.

O her şeydir, her şey.

Üst ellerinin parmakları kıvrıldı, pençelerini yere gömdü. Coşku dalgaları artık o kadar hızlı geliyordu ki, tek bir şey gibiydiler - engellenemeyen, inkar edilemeyen, saptırılamayan amansız bir his akışı.

İstedikinden değil.

Bu bir coşkuydu. Yaralı bacağındaki ağrı bile, kesik kesik aldığı nefeslerin ciğerlerini ve boğazını yırtması bile. Gövdesinde oluşan ve onu parçalamakla tehdit edecek kadar güçlü olan basınç o kadar acı vericiydi ki zevk haline gelmişti. Çekirdeğinde alevlenen cehennem, onu kesinlikle küle çevirecek kadar sıcaktı, sadece her hissi daha da güçlendirdi.

Altındaki ellerinden birini göğsünü örtmek için kaldırdı ve onu tutarken avucunun altındaki yumuşak eti yoğurdu.

"Nesin sen, *vi'keishi*?" Rekosh, meme ucunun sertleşmiş tomurcuğunu parmağı ve başparmağı arasında yakalayıp sıkıştırarak eşinden bir nefes almasını istedi.

"Ben... Ben seninim! Seninim... sonsuza kadar..." Ahmya'nın sözcükleri kısa ve keskin bir şekilde, sert, nefes nefese soluklarının arasından kaçarak geldi.

Daha sert, daha hızlı iterken bacak eklemleri yumuşak zemine battı. Kadının narin eti parmaklarına ve pençelerine teslim oldu ve yarığı umutsuzca, açgözlülükle sapına yapıştı, her geri çekilişinde boşuna savaştı, her içine dalışında onu içine çekti.

"Küçük yarığın... Nasıl oturduğunu hissediyor musun? Sikimi nasıl alıyor? Ah, benim güzel, güzel dostum. Bana nasıl ihtiyacı olduğunu görüyor musun?" Hırıltılı bir hırıltı kaçtı. "Bana nasıl ihtiyacın var?"

Ahmya boynunu bükerek, "Evet! Sana çok ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Rekosh'un çenesi açıldı. Onun sesleri, kokusu, hissi, güzelliği... içinde kaybolmuştu, onun içinde kaybolmuştu. Ama bir şey zihnini dürttü. Henüz reddedilmiş başka bir içgüdü. Başka bir ihtiyaç.

Teni çok güzeldi, çok pürüzsüz ve yumuşaktı. Bir şey dışında mükemmeldi. Sadece bir şey eksik.

*Herkes onun benim
olduğunu bilecek. Herkes
iddiamı bilecek.*

Adam kızın üzerine eğilip çenesini dişlerini kızın omzuna geçirirken göğsünden bir hırıltı koptu.

Ahmya çığlık attı. Vücudu adamın altında kaskatı kesildi ve ılık kanı adamın ağzına aktı. Tatlıydı, tadını çıkaramadığı bir tada sahipti.

*Benim işaretimi taşıyacak.
Dişlerini daha derine batırdı.
Beni
mkini.
Beni
mkini.*

Rekosh ağzını zorla açtı. İçindeki ateş kavurucu bir alev haline gelmişti ve gövdesindeki baskı kavranamayacak kadar büyüktü. Ahmya'nın bedenindeki en ufak bir kıpırdanma onu uçurumun kenarına itmeye, patlamasına neden olmaya yetmeliydi. Yine de bir şekilde, yarasındaki kanı nazikçe yalayacak kadar uzun süre kendini tuttu.

"Nyleea'm," diye mırıldandı. "Benim değerli küçük çiçeğim."
Benimkini.

"Sevgilim," dedi hararetle, yüzünü ona doğru çevirerek. "Benim kocam."

Kadının sözleri Rekosh'un içindeki alevleri körükledi. Kollarının üst kısmıyla kendini yukarı itti ve başını eğerek ona baktı. Kırpışan kirpiklerine rağmen Rekosh'un bakışlarını üzerinde tuttu, koyu renk gözleri Rekosh'unkilerle eşleşecek bir ihtiyaçla parlıyordu.

Geri çekildi ve tekrar tekrar sertçe içine girdi, yeni keşfedilmiş bir canlılık ve tutkuyla azgınlaştı. Kadının nefes alışları ve inlemeleri, her hamleden sonra adamın hırıltıları ve homurtularıyla karışıyordu.

Isı ve basınç genişledi ve yoğunlaştı.

"Sana bağlıyım," diye hırıldadı nefesleri arasında. "Ben... bağlıyım. Biz bağlıyız. İplikten ipliğe. Kalpler... kalplere. Ruh ruha."

"Evet," diye fısıldadı.

Rekosh son bir hamleyle sikini gidebildiği kadar derine gömdü, ta ki kızın amcığı onun çıkıntılarını sarmalayıp onu içine hapsedene ve yarığı kızinkiyle aynı hizaya gelene kadar.

Tam o anda, kadının seksini onu sersemletici bir güçle, şaşırtıcı bir ihtiyaçla sıktı ve içindeki tüm o baskı sonunda patladı. Tohum gövdesinden fişkirirken Rekosh'un boğazından hayvani bir kükreme çıktı. Gözlerini kapattı. Zevk görüşünü tamamen kıızıla boyadı ve her düşüncesini susturdu.

Sadece her şeyi tüketen bir coşku vardı. Rekosh'u Ahmya'ya bağlayan, kalplerini, ruhlarını tam ve nihai olarak birbirine dokuyan iplik buydu. Mutluluk, saf ve gerçek.

Kimseye bu kadar yakın olmak mümkün değildi. Bu kadar iç içe olmak. Birbirine bu kadar kusursuz, bu kadar mükemmel uyum sağlamak. Sekiz'in kendisi bile bu birleşmeyi daha iyi tasarlayamazdı.

Sekiz'in kendisi bile Rekosh'un *nyleea*'sı kadar güzel bir yaratık yaratamazdı.

O coşkulu sisin içinden, sapının ucundaki yarığın ayrıldığını, dallarının eşini içeriden okşamak için ortaya çıktığını fark etti. Çırpınan hareketleri içinden yeni coşku dalgaları gönderirken nefesi titredi ve tohumundan daha fazlasını dışarı çıkardı.

Ama onu asıl sevindiren Ahmya'nın tepkisiydi. Nefes nefese kaldı. "Ne-"

Sözleri, tüm vücudunun onun altında sıkışmasına neden olan bir zevk çılgılığıyla kesildi. Amcığı adamın sikinin etrafında o kadar sıkı kenetlenmişti ki, adamın nefesi

Ciğerleri sıkışıyor, başı dönüyor ve uzuvları neredeyse iflas ediyordu.

Sıvı ısı Ahmya'nın içine doldu. Rekosh pençelerini yere gömdü ve hırladı, Ahmya etrafında çözülürken, çırpınışları ve çığlıkları gövdesinden daha fazla tohum çekerken zevk akımlarına bindi.

Çılgınlık yatıştığında ve zihnindeki sis dağıldığında Rekosh ön kollarının üzerine çöktü ve kendini eşinin üzerinde havada tuttu. Başını öne eğdi. Göğsü ve omuzları kesik kesik aldığı nefeslerle kabarıyor, vücudu hâlâ içinde kaynayan zevkin etkisiyle titriyordu. Altındaki Ahmya'nın sıcak nefesinin derisiyle alay ettiğinin farkındaydı, sapının onun derinliklerine gömüldüğünün, yumuşak iç duvarlarının onun etrafında kasıldığının, dallarının onun içinde uçuştuğunun farkındaydı.

Ahmya'nın yumuşak dudakları göğsünde gezindi. "Rekosh."

Göğsünden alçak bir mırıltı yükseldi ve ona doğru eğilerek saçlarını okşadı. Onun kokusunu içine çekti, şimdi kendi kokusuyla o kadar iç içe geçmişti ki. *Onların* kokusunu. Bir mırıltıyla elini göğsünden çekip avucunun altında hızla çarpan kalbinin üzerine koydu.

Yaşıyor.

Ahmya'yı kaç kez neredeyse kaybediyordu? Ahmya'nın hayatı kaç kez neredeyse sona ermişti ki bu noktaya gelmelerine asla izin vermeyecekti? Çiftleşmek, birbirlerine öylesine şiddetle bağlanmak ki Rekosh, ne onların ne de başka bir şeyin Ahmya'yı ondan almasına izin vermeden önce Sekiz'e meydan okuyacaktı.

Elini yavaşça kalbinden boğazına doğru götürdü. Parmaklarını gevşekçe boğazına doladı, tekrar nabzını hissetti ve başparmağıyla çenesini okşadı. "Kalbim parçalandı, beni sen yarattın."

Ahmya usulca mırıldandı ve bağlı bileklerini yüzüne götürerek ellerinin arasında çenesini kavradı. "Seni seviyorum."

Başka bir mırıltıyla yüzünü avuçlarına bastırdı ve ağzını avuçlarının üzerinde gezdirerek öptü. Ama içindeki sarsıntılar yeniden artarak yeni zevk dalgaları getirdiğinde yüzünü susturdu. Dalları titriyor, onun seksini okşuyor ve onu yeni bir zirveye çıkarırken bile içini açmaya ikna ediyordu.

Vücudunu kıpırdatarak yarığını onunkine sürttü. "Rekosh?"

Tokaları onu sıkıca kavrayıp bırakmayı reddederken sert bir nefes aldı. Ona bakmak için gözlerini açtı. "Ahmya..."

Göğsü hızla inip kalktı ve kaşları çatıldı. Sırtını kamburlaştırdı, amını ona doğru daha da sertleştirdi, sapını aldı

imkansız derecede derin. "İçimde ne hissediyorum? Sen nesin...." İnledi, gözleri çırpınarak kapandı. "Ben... Ben... Tanrım, yine geliyorum!"

Bir çığlıkla bağlı ellerini başının üzerine indirdi. Vücudu gerildi ve cinsel organı kasıldı.

Rekosh başka bir doruk noktası onu ele geçirdiğinde hırladı. Vücutları birlikte serbest kaldı, kadının kayganlığı yeni dökülen tohumuyla daha fazla aktı, adamın zevki kadınınkıyla karıştı, vücutları bağlı kaldı, iç içe kaldı.

Rekosh bu hissin tadını çıkarıyordu. En büyük hayallerinin ötesinde, umabileceği her şeyin ötesinde olan bu yakınlıktan keyif aldı. Birlikte, zevk dalgalarının içinde yol aldılar.

Sonunda hisler azalmaya başladığında Rekosh geveledi. "Ah, *kir'ani vi'keishi*. Keşke bizi sonsuza dek böyle birbirimize bağlayabilseydim, çünkü ait olduğum yer burası. Seninle birlikte."

CKAPTER yani

AHMYA, kalın çimenlerden oluşan bir halının üzerine serilmiş battaniyenin üzerinde yüzüstü yatıyordu. Kollarını başının altında kavuşturmuş, gözlerini kapatmış ve dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Akşam güneşi nemli tenine ılık bir şekilde vuruyor, yakınlardaki pınar ise huzur verici bir şekilde şırıldıyordu. Burası, şimdi ve burada, küçük bir cennet parçasıydı ve son birkaç günün zorluklarına karşı hoş bir soluklanma sağlıyordu. Kendisini asla böyle bir yerde, ormanın ortasında kristal berraklığında bir havuzun kenarında, çırılçıplak, Rekosh'un yanında yan bir şekilde dinlenirken hayal edemezdi.

Rekosh bir ipek çiçeğini yavaşça sırtında gezdirirken içinden keyifli bir ürperti geçti. Yumuşak yapraklar omurgasını takip etti, kıcının kıvrımı üzerinde yükselmeden önce sırtının alt kısmının kemerine daldı. Bu hareket alaycı olduğu kadar sevgi doluydu da.

Karnında bir ateş kaynıyor, arzusu içini yakıyordu ama Ahmya sadece anın tadını çıkarmakla yetiniyordu. Rekosh'un sikini tekrar içinde hissetmek, o dolgunluğu, o yakınlığı, o bağı hissetmek için ne kadar can atsa da, şiddetli sevişmelerinden dolayı bitkin düşmüştü. Kasları ağrıyordu, Rekosh'un sert ve sahiplenici tutuşundan dolayı morluklar ve çizikler vardı, ipek bağlardan dolayı kırmızı sürtünme izleri vardı ve Rekosh'un onu ısırp iz bıraktığı omzu acıyordu.

İyice sikilmişti. Ve her parçasına bayılmıştı.

Tüm rahatsızlıkları arasında görmezden gelinmesi en zor olan amcığydı. Lezzetli bir şekilde ağrıyordu. Şu anda bile hâlâ onun oradaki varlığının, doluluğunun fısıltılarını hissediyordu ve bu his her geçtiğinde bir özlem bırakıyordu

Neredeyse acıyı görmezden gelip Rekosh'u tekrar almak istemesine neden olan zonklama.

Çiçek, omzundaki ısıruk izinin üzerinden hafifçe geçti. Ahmya onu görmeden Rekosh'un yaraya baktığını biliyordu. Yarayı temizleyip yapışkan ipekle sararken gözlerinde imrenilecek bir parıltı vardı.

Ahmya sırtıttı. "Yine mi süsleniyorsun?"

Çiçek hareketsiz kaldı. "Gösteriş mi? Bu kelimeyi bilmiyorum."

Gözlerini açtı ve başını çevirip kollarının üzerine yaslayarak ona baktı.

Sağ dirseklerini battaniyenin üzerine koyarak yan yatmış ve başını üst eliyle desteklemişti. Sol alt kolu karnının üzerine sarkıtılmış, üst kolu ise uzatılmış ve çiçeği tutuyordu. Sağ bacakları arka bacaklarının altında kıvrılmış, sol bacakları ise bükülmüş, uçları bacaklarının yanında duruyordu. Banyodan sonra hâlâ nemli olan uzun saçları omuzlarına dökülmüştü, kırmızı ve beyaz telleri özellikle güneş ışığında canlanıyordu. Bu halini seviyordu. Bir örgü tarafından engellenmeden parmaklarını saçlarının arasında gezdirebildiği zamanları seviyordu.

Kara derisinde yara izleri görünüyordu -özellikle de en sonuncusu, onu kuzahklardan korurken almıştı.

"Bu, kendinizden memnun olduğunuz anlamına geliyor," dedi.

Rekosh çenesini kaldırarak trıl trıl öttü. "O zaman evet. Avlanıyorum, *kir'ani vi'keishi*. Sonunda güzel eşime sahip oldum."

Ahmya kıkırdadı. ". Gerçekten, *gerçekten* yaptın."

"Sen de tüylerini diken diken ediyorsun." Rekosh ipek çiçeği ile tenini okşamaya devam etti.

"Mmm... Sanırım daha iyi bir kelime memnuniyet olurdu." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes alıp mutlu bir iç çekişle bıraktı. "Keşke bir süre daha burada, sadece ikimiz kalabilseydik."

Yapraklar kadının omurgası boyunca süzülürken düşünceli bir mırıltı çıkardı. "İyi su var ve yakınlarda avlanacak hayvanların izleri var. Sadece barınağa ihtiyacımız var. Kaldarak burası bizi tutarken bekleyecek."

Ahmya gözlerini açtı ve başını kaldırdı. Saçlarının ıslak tutamları omzunun arkasından kayarak serin su damlalarının kolundan akmasına izin verdi. "Kalabilir miyiz?"

"Kısa bir süre, *nyleea*'m. Böylece bacağım biraz daha iyileşebilir, sen de dinlenebilirsin. Ve... çünkü burada edindiğimiz anılara yenilerini eklemek istiyorum."

İçinden mutluluk fışkırdı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı ve Rekosh'a doğru süründü. Kollarını onun boynuna dolayarak ona doğru eğildi ve ağzına bir öpücük kondurdu.

Rekosh bir çığlık attı ve bir kolunu ona dolayarak sırt üstü döndü ve Ahmya'yı üzerine sürükledi. Ahmya onun karnına basıp kollarını göğsüne dayarken güldü ve saçları bir yana düştü. Ahmya ona bakarken kıpkırmızı gözleri parlıyordu. Yüzüne daha fazla öpücük kondurdu.

Çene çaldı ve bir elini kızın kışına koyarken diğer kolunu da kızın etrafına dolayarak onu sıkıca kendine doğru tuttu.

Gülümsemesi soldu. "Yine de herkes endişelenmeyecek mi? Muhtemelen bizi arıyorlardır."

"Evet ama sekiz gündür sadece seni görmek istiyorum." İri elleri her zamanki zarafeti ve nezaketiyle hareket ederek kızın sallanan saçlarını yakaladı, kulağının arkasına sıkıştırdı ve çiçeğin sapını içine soktu. Sonra avucuyla onun yanağını okşadı. "Seni kısa bir süre daha kendime saklamak istiyorum, çiçeğim."

Göğsüne sıcaklık doldu ve kalbi çırpındı. Parmaklarını onun maskeye benzeyen yüzünde gezdirdi, o kadar insanlık dışı, o kadar farklı, o kadar sevecendi ki bir kez daha gülümsedi. "Ben de seni kendime saklamak isterdim."

Ahmya başını eğdi ve bakışları parmak uçlarının onun gözlerinin etrafında izlediği yolu takip etti. Etkileyici ve ılık ılık parlayan bu gözler aylar önce ilk tanıştıklarında onu korkutmuştu ama şimdi karanlıkta rahatlamak ve güvende olmak için aradığı bir fener gibiydiler. Onlar eşinin gözleriydi.

Kocası.

Rekosh onu izlerken sessizdi, çene kemikleri gevşemişti, kendi parmakları onun tenini yatıştırıcı daireler çizerek okşuyordu.

Kafasının içinde, parmak uçları gözlerinin yanından geçerken gözlerini saydı. Her iki tarafta dörder, toplamda sekiz. Sekiz, Vrix'ler için kutsal bir sayı. Lanet okuduklarında, dua ettiklerinde ve tanrılarını çağırdıklarında bu sayıyı kullanırlardı. Haftaları sekiz gündü ve ne zaman bir şeyi gruplara ayırsalar, ister vrix ister nesneler olsun, bunu sekiz kişilik gruplar halinde yapmaya meyilliydiler.

Ketahn, *Somnium*'da hayatta kalanların sekizincisi olan Ivy'yi bulduğunda bunun tanrılardan bir işaret olduğunu düşünmüştü ve vrix de sekiz insan olmasını tesadüf olarak değerlendirmişti. Ahnset'in Ella'nın ölümünden duyduğu ezici suçluluk duygusuna ek olarak, dişi vrix bu kutsal sayıyı parçalayarak hepsini lanetlediğine inanmıştı - Ella olmadan geriye sadece yedi insan kalmıştı.

Ama yollarına çıkan zorlukların üstesinden gelmişlerdi. Kaldarak'ta bir yuva bulmuşlardı. Ve Ahmya, Vrix'in sekize olan takıntısının sadece bir batıl inanç olduğu için bu kadar ileriye gittiklerine inanmıyordu. Hayır... Başından beri, zorlu yolculukları boyunca sekiz insan olduğuna inanıyordu çünkü Ella'yı kalplerinde taşımışlardı.

Ahmya, "Pek çok Japon sekiz sayısının şanslı olduğuna inanır," dedi. "Bunun nedeni sayının şekli."

"Şekli mi?" Gözleri sanki düşünceliymiş gibi kısa bir süre için kısıldı.

"Size gösterdiğimiz sayılardan farklı. Bu *kanji* dilindeki sembol." Rekosh'un yüzünü kucaklayarak, başparmaklarıyla gözlerinin arasına iki çizgi çizdi, birbirine yakın başlayıp aşağı ve dışa doğru süpürdü. "*Hachi*. Sekiz. Şanslıdır çünkü sembol bir yelpaze gibi dışa doğru yayılır, altta genişçe açılır, bu da büyümeyi ve refahı temsil eder."

Rekosh alt ellerini kadının kalçalarına götürdü. Başparmaklarını kızın omurgasının iki yanına koyarak sırtında bir sembol oluşturdu ve başparmaklarını yavaşça aşağıya, kızın içinden bir heyecan geçecek şekilde kıkırdağına doğru takip etti. "*Hachi*."

Ahmya kıkırdadı ve başını salladı.

Göğsünden bir mırıltı yükseldi ve Ahmya'nın nefesi, göğüslerinin derisine dayandığı meme uçlarını uyaran bu sesle kesildi.

"Bana daha fazlasını öğret," dedi.

Ahmya sırtıttı, başparmaklarını birbirine geçirdi ve parmaklarını açarak oynattı. "*Kumo*."

Çene çaldı ve gözlerini eğlenceli bir ışık doldurdu. "Bu şekli biliyorum. *Kumo* örümcekle aynı şey mi?"

"Evet, ama aynı zamanda bulut anlamına da geliyor."

Rekosh kısık bir inilti çıkardı. "Demek *tüm* insanlar pek çok anlama gelen kelimeler kullanıyor."

Ahmya dramatik bir şekilde içini çekti ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Bizler çok kafa karıştırıcı yaratıklarız."

Rekosh bir sesle kızın ensesini yakaladı ve başını kaldırdı. "Kafam karıştığı için mutluyum, çünkü sen benimsin."

Bir kez daha kalbini yerinden oynatmıştı.

Xolea'da yeni bir hayata başlamak için *Somnium*'a bindiğinde, Ahmya kişisel olmayan bir ilişkiye girmeyi ve bir damızlık olmayı bekliyordu. Eşiyle aşk yaşayacağına dair hiçbir hayali yoktu ama en azından karşılıklı saygı duymayı ummuştu. Hatta belki de dostluk.

Onun yerine buraya düşmüştü. İlk uyandığında, bu gezegen korkunçtu ve durum umutsuz hissettirmişti. Kendisinin ve diğerlerinin ne tür bir yaşam sürdüreceğini bilmiyordu, hatta hayatta kalıp kalamayacaklarını bile.

Ama Rekosh vardı. Onun koruyucusu, arkadaşı olmuştu. Ona sabır, nezaket, bilgelik ve şefkat vermişti. Ona neşe vermişti.

Ona sevgisini vermişti.

Bunu görmek için ondan bu sözleri duymasına gerek yoktu. Hissetmek için. Yaptığı her şeyde vardı.

Rekosh ne zaman yanında olsa kalbinin çarpmasına neden oluyor, her dokunuşunda vücudunu titretiyor, her bakışında karnını ısıtıyordu.

Ve Ahmya bu ezici duyguyu fark etmeden çok önce hissetmişti.

Gülümseyerek alnını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini onunkilere kilitledi. "İşte kafa karıştırıcı olmayan bazı kelimeler. *Anata wa watashi no taisetsu na hito.*"

"*Anata wa...*" diye yineledi.

Ahmya, cümlelerin tamamını söyleyebilene kadar sözcükleri söylemesine yardım etti.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bu şu anlama geliyor" -dudaklarını onun ağzında gezdirdi- "sen benim *taisetsu na hito*. Bu dünyada ya da başka herhangi bir yerde en çok değer verdiğim kişi."

Elleri kızın üzerinde esnedi ve ağzını ayırdı, nefesi kızinkine karıştı. Rekosh parmaklarını onun saçlarına geçirdi, bakışları yumuşadı. "Öğrendiğim tüm insan sözcükleri arasında, *kir'ani vi'keishi*, hiçbirisi kalbimi bunlar gibi çarptırmıyor. *Anata wa watashi no taisetsu na hito.*"

CKAPTER SL

REKOSH gözlerinin ateşin üzerinde kızarmakta olan nurunal üzerinde olması gerektiğini biliyordu. Cızırdayan etin ve çıtırdayan alevlerin kışkırtıcı şarkısı ile burnuna dolan baştan çıkarıcı aroma arasında midesi beklentiyle kıvranıyordu. Ve eşinin de en az onun kadar aç olduğundan emindi.

En son yemek pişirdiğinden bu yana sekiz gün geçmişti ve bu görev dikkat gerektiriyordu. İnsanların çoğu bu süreçte yeterince rahattı ve neredeyse içgüdüsel olarak sohbet ederken ya da başka işlerle uğraşırken yemekleriyle ilgileniyorlardı. Ama Rekosh henüz bu konuda o kadar yetenekli değildi. Sadece çok az zamanın Ahmya'sının iştahsız ve potansiyel olarak mide bulandırıcı bulduğu etle sonuçlanacağını, çok fazlasının ise kömürleşmiş, yenmez bir atık yığını üreteceğini biliyordu.

Peki ya çevresi? İyi bir sığınak bulmuşlardı ama bu nöbet tutmayı ihmal edebileceği anlamına gelmiyordu. Arkadan ve bir yandan sarmaşıklar ve yosunlarla kaplanmış kaya duvarlarla korunuyorlardı. Diğer taraflarında, büyük, şekilsiz bir ağaç bir açıyla büyüyor, barınaklarının duvarı ve çatısı olarak hizmet ediyordu.

Bu doğal odanın girişi sadece birkaç segment genişliğinde olsa da, bu, tehlikenin içeri girmesi için fazlasıyla yeterliydi.

Ama gözlerini Ahmya'dan ayıramıyordu. Ahmya ateşin diğer tarafındaki kalın bir dalın üzerine oturmuş, onun çırpınışlarından habersiz etleri ve dans eden alevleri izliyordu.

Yine botlarını giyiyordu. Nedenini anlıyordu; dayanıklı ve güvenilirler ve ayaklarını koruyorlardı. Botlar onu rahatsız etmiyordu.

Tekrar taktığı pembe ipek örtüler çok hoşuna gitmişti.

Bu basit giysiler Rekosh ve Ahmya'nın çektiği çilelerden önce bile çok aşağıdaydı. Şimdi ise lekeli ve yırtık pırtıktı.

Ve ipek onun değildi.

Öfkesinin gerçek kaynağı buydu - eşi başka bir vrix'in, muhtemelen başka bir erkeğin ipeğini giyiyordu. Bu, başka birinin onu sahiplenmeye çalışmasından farklı değildi. Buna izin vermeyecek, daha fazla tahammül edemeyecekti.

Eti havada tutan sopayı tutuşu daha da güçlendi ve tahta protesto amacıyla gıcırdadı.

O kumaş Ahmya'nın tenine dokunmayı hak etmiyordu, onun yakınında olmayı hak etmiyordu.

Şu itibaren sadece onun ipeği. Alçak bir hırıltı çıkardı.

Ahmya ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Karnının guruldadığını sanmıyorum."

Rekosh ofladı. "Değildi."

Dudaklarının kenarları geniş bir sırtışla kıvrıldı ve yırtık pırtık eteğinin ucunu çekiştirdi. "Bu konuda hâlâ kızgın mısın?"

Alt kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini ete dikerken çene dişleri birbirine çarptı.

"Rekosh!" Ahmya güldü. "Bunu neden giydiğimi zaten açıklamıştım."

Çünkü onun için diktiği elbise ormanda dolaşmak için uygun değildi, çünkü onun zarar görmesine ya da kirlenmesine dayanamıyordu, çünkü Kaldarak'a döndüklerinde *gösteriş* yapmak için mükemmel durumda olmasını istiyordu.

Bunların hiçbirisi onun yerine başka bir vrix'in ipeğini giydiği gerçeğini değiştirmede.

Gözlerinde alaycı bir parıltıyla kollarını dizlerinin üstünde kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "*Powtee* olduğunda çok tatlı oluyorsun."

"O kelimeyi bilmiyorum," diye . "Huysuz, huysuz, huysuz."

Alt çenesini zorlayarak eti ateşin üzerinde çevirdi. "Ben *powtee*."

Ayağa kalkan Ahmya alt dudağını uzattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofladı.

Gözlerini kısmıştı. "Bu da ne böyle? Ne yapıyorsun?" "Az önce yaptığın şeyi aynen kopyalıyorum. Surat asıyorum."

"Dur."

Ahmya sadece alt dudağını tekrar dışarı çıkardı ve geniş, üzgün gözlerle ona baktı.

Rekosh onun ne yaptığını biliyordu. Biliyordu ama yine de... yüzündeki, bakışlarındaki o ifade kalbini yakaladı ve onu çekti.

Hayır. Hayır, onun dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Ruh hali haklıydı. Ve eğer mahvolacağı korkusuyla elbiseyi giymek istemezse, başka bir tane yapacak ve ona giymekten başka seçenek bırakmayacaktı.

Eti ateşin üzerinden çekerek ayağa kalktı ve çubuğu ona doğru tuttu. "Pişti. Ye."

Kadın sopayı alır almaz Rekosh uzaklaştı, çantasını kaptı ve açtı. İçine uzandı ve en altta sıkışmış temiz bir ipek battaniye bulana kadar içindekileri karıştırdı. Onu çekip çıkardı, ardından dikiş malzemelerini -iğneler, iplik ve bir kara taş bıçağı- aldı.

"Ne yapıyorsun?" Ahmya sordu.

"Surat asmak." Battaniyeyi açtı. "Ye, Ahmya."

İtaat edip etmediğini görmek için başını kaldırmadan işine başladı. Battaniye, onun giysi yapmak için seçeceği bir kumaş olmasa da, kendi ipeğinden, kendi elleriyle dokunmuştu ve önemli olan da buydu.

Elbise zihninde net ve kesin bir şekilde şekillendi ve kumaşı ustalıklarla kesip biçerek vücuduna uymasını sağladı. Zarif ama pratik. Eşinin ihtiyacı olan şey buydu ve o da bunu sağlayacaktı.

Uzun parmakları hiç düşünmeye gerek duymadan kumaşı manipüle etti, dikişi bir arada tutmak için iğneleri yerlerine kaydırды. Formu kontrol etti, belinden açarak ellerini Ahmya'nın vücudunda hayal etti. Artık onu tanıyordu. Hem de yakından.

Artık tahmin etmek yok. Bu iş bittiğinde ona tam uyacaktı, bundan emin olabilirdi.

Birkaç küçük ayarlamadan sonra iğneyi geçirdi ve dikmeye başladı. Her dikişte özen göstermesine rağmen parmakları içgüdüsel bir güven ve rahatlıkla, ustalıklarla, çevikçe hareket ediyordu. İğne kumaşı her deldiğinde, bunu daha net bir şekilde hayal edebiliyordu - ipeğin, eşinin kıvrak bedenini bu yeni elbise şeklinde kucakladığını.

Kumaş boyunca uzanan, kadının doğal kıvrımlarını vurgulayan desenleri hayal edebiliyor ve parmakları bu süslemeleri ekleme arzusuyla kaşınıyordu,

ama bunu yapmaktan kendini alıkoydu. Pratik. İşlevsel. Bu tür ayrıntıların zamanı değildi.

Dikiş boyunca çalışırken her dikiş düz, sıkı ve kesindi. Ateş ışığı düzensiz olsa da ona yol göstermesine gerek yoktu; bunu gözleri kapalı, tamamen karanlıkta da yapabiliirdi.

Bir kara kara düşünürken, kaç gece düşüncelerle, korkularla, zihninde yuvarlanan ve ancak dikkatini dağıtarak susturabileceği anılarla uyanık kalmıştı? Kaç kez karanlıkta ipliği eline almış ve onun hissine, gücüne, inceliğine odaklanmıştı?

Dünya çok büyük, çok yalnız, çok korkutucu görüldüğünde, her zaman onu topraklayacak bir ipliğin sadeliğine sahipti. Çünkü bu basitlikten harikalar yaratılabilirdi.

İnsanlar kendilerini uzak yıldızlardan buraya taşıyan, yıldırımla çalışan, metalden yapılmış devasa bir konut inşa etmişlerdi. Yıkık dökük haliyle bile büyüleyiciydi. Hayranlık uyandırıcıydı.

Ancak küçük ipliklerden ustalıkla ve sevgiyle dokunmuş bir kumaş onun için daha az etkileyici değildi. İpek vrix için her şeydi - sıcaklık ve mahremiyet olabilir, hikayeler ve tarih olabilir, dokumacılar çalışırken, konuşurken, gevezelik ederken ve homurdanırken topluluk olabilir.

Her şeyi bir arada tutuyordu. Herkesi.

Rekosh elbisenin eteklerine yaklaşmıştı ki, yüzünün önünde büyük bir et parçası tutan bir el belirdi.

"Rekosh, ye," dedi Ahmya.

Başladı. İğne kaydı, parmağına battı ve refleks olarak elini bir tıslamayla geri çekti.

Ahmya'nın nefesi kesildi, gözleri doldu. "Çok özür dilerim!"

Ne bir hareket görmesine ne de duymasına rağmen, görünüşe göre kadın ayağa kalkmış ve ateşin etrafından dolaşarak onun yanında durmuştu.

Rekosh yumuşak bir çıtırtıyla parmağını ateşe doğru çevirdi ve kanın belli belirsiz parıltısını kontrol etti. "Acı küçüktü, *vi'keishi*. Ne dersin? Minicik mi?" Bir elini kaldırdı, işaret parmağı ve başparmağı bir iplik genişliğinde boşlukla ayrılmıştı. "Ama kumaşı lekelemek istemiyorum."

"Sizi korkutmak istememiştim. Sadece..." Yere baktı ve Rekosh da onun bakışlarını takip ederek diğer elinde tuttuğu sopaya ve ondan kopardığı ete baktı. "Bazen çalıştığında başka bir yere gidersin,

ve sanki etrafınızdaki her şey yok oluyor. Kendinize bakmayı bile unutuyorsunuz."

Rekosh'un göğsünde, kalbinin etrafında bir şeyler ısındı. Kadın görmüştü. Bu... onun kendisini izlediği kadar uzun süredir onu izlediği anlamına mı geliyordu? Onun fark etmiş olması, onu bu kadar derinden önemsemesi, Rekosh için ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Yine de onu endişelendirmek istemiyordu. Onun kendisi ve iyiliği için endişelenmesini istemiyordu. Eşi olarak görevi, onun varlığının mümkün olduğunca kaygısız olmasını sağlamaktı.

Çene kemikleri düştü ve elbisesini hafifçe indirdi. "Seni üzmemek istememiştim Ahmya."

"Üzgün değilim." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Sen çalışırken seni besleyebilirim. Senin benden çok daha fazla yemeye ihtiyacın vardı."

"Beni besler misin, *nyleea*'m?"

Ahmya başıyla onayladı ve et parçasını ağzına götürdü.

Rekosh'un göğsünden hafif bir trıl sesi yükseldi. Ağzını açtı ve dilini uzatarak eti içine çekti. Sıcaklığının çoğunu çoktan kaybetmişti ama tadı hâlâ keyif vericiydi.

Daha çok kendisine verilmiş şeklinden dolayı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Dikkatini dikişi ve eşi arasında bölerek işine devam etti. Artık eşinin sersemliğini üzerinden attığına göre, onun yakınlığını ve kızarmış et ve duman kokularına rağmen hâlâ belirgin olan kokusunu fark etmekten kendini alamıyordu. Ve ona ne zaman bir ısırık daha verse, ağzını açıp hemen kabul ediyordu.

Son dikişi de bağladıktan sonra Rekosh ipliği kesti, iğneleri dikişten çıkardı ve elbiseyi incelemek için havaya kaldırmadan önce ters çevirdi.

"Bana gerçekten kızgın mıydın?" Ahmya sordu.

Elbiseyi indiren Rekosh başını eğdi ve ona baktı. "Sana kızgın mısın?"

Kıyafetini işaret etti. "Bunu giydiğin için."

Sanki bir tuzak kalbinin etrafını sarmış ve gerilmişti.

"Ahmya, sana nasıl kızabilirim ki? Sen benim *vi'keishi'msin*, *nyleea*'msın.

Karım."

Gülümsedi ve utangaç bir şekilde bakışlarını indirdi, parmakları çubuktaki eti karıştırıyordu.

Rekosh bir parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve yüzünü yukarı kaldırdı. "şu anda sadece o kumaşın sana dokunmasına kızgıyım."

"Bu kıyafetlerin ve onları yapan Vrix'in benim için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu... içgüdü." şefkatle çenesini okşadı. "Vrix ipek yapar. Dokuma yapamayan vrixler bile iplik sağlayabilir ve neye dokunursa dokunsun bunun kendilerinden olduğunu bilirler. Bu... o vrix'in bir parçasıdır. Yani seni bunu giyerken görmek, sanki başka bir vrix sana dokunuyor, kokusunu sana veriyor gibi. Ve sen benimsin, Ahmya. Tutmak için benimsin, dokunmak için benimsin. Başka bir erkeğin ellerini sana sürmesine izin vermem ve bu kumaşın seni kucaklamasına da izin veremem."

Gözleri yumuşarken kızarıklığının sıcaklığını parmaklarında hissetti. Yanağını onun eline yasladı. "şimdi anlıyorum."

"Güzel." Aletlerini bir kenara bıraktı, elbiseyi kolunun alt kısmına katladı ve çubuğu kadından nazikçe alarak yakındaki bir kayanın üzerine yerleştirdi. "şimdi..."

Rekosh Ahmya'nın bileğini kavradı ve onu daha yakına çekti. Bu hareket Ahmya'nın dengesini bozdu; Ahmya soluk soluğa kaldı ve Rekosh Ahmya'nın kıcını avuçlayarak onu düzeltti, eli şimdi rahatsız edici kumaşın üzerindeydi.

Güldü. "Ne yapıyorsun?"

Kızın kokusunu içine çekerek keyiflendi. Bu, yabancı ipek kokusuyla lekeleneyeceği son seferdi.

Rekosh bundan çok hoşlanırdı.

Bileğini serbest bırakarak, üst ellerinin parmaklarını alt ve üst giysilerinin pembe ipeğinin altından geçirdi. Pençeleriyle parçaladığı ipeğin yırtılma sesi o güne kadar duyduğu en tatmin edici seslerden biriydi. Kumaşı kadının üzerinden söküp aldı.

Ahmya kısa ve keskin bir nefes çekti, elleri çıplaklığını korumak için vücuduna doğru uçtu. "Rekosh!"

Yırtık pırtık pembe ipekleri ateşe fırlattı. Alevler sıçradı ve döndü, ipek tutuştukça ışıkları yoğunlaştı. Yanık saça benzemeyen kötü bir koku havayı doldurdu.

"Paçavra olarak kullanılmaya bile uygun değil," dedi.

O hor görülen ipeği çoktan unutan Rekosh, eşinin çıplak halini seyretmek için bakışlarını indirdi.

Yeni elbiseyi yapmaya, onun giymesine o kadar odaklanmıştı ki sürecin bu kısmını gözden kaçırmıştı.

Uzun siyah saçları ince omuzlarından sarkarak adamın bıraktığı ısırık izini gizliyordu ama adamın diğer izleri açıkça görülüyordu. Belli belirsiz çürükler ve küçük çizikler, çiftleştikleri sırada vücudunu kavrayan, sıkan ve yoğuran ellerinin hikâyesini anlatıyordu. Parmakları onu tekrar tutma arzusuyla bükülmüştü.

Ahmya'nın göğsüne doladığı koluna baktı. Birbirlerine bu kadar yakınlaştıktan, onun sapını bu kadar derinden aldıktan, elleri onun hassas vücudunun her bir parçasını keşfettikten sonra bile Ahmya utangaçlığını koruyordu. Ve bunu sevimli buluyordu.

Rekosh'un gözleri onunkilere kaydı. İnsanların zihinlerinde yaşayan ve bakışlarında saklı olan tüm sırları biliyormuş gibi davranamazdı ama onun gözlerinde parıldayan tereddütü anlıyordu.

İkisi de bir kalp atışı boyunca konuşmadı, bir an onun ağırlığıyla gerildi. Gözlerinde yeni bir ışık parladı, güçlü, istikrarlı, kararlı.

Ahmya derin bir nefes aldı, göğsü ve omuzları yükseldi ve kollarını iki yanına indirdi.

"Ah, *kir'ani vi'keishi*," diye mırıldandı Rekosh, gözleri kahverengi meme uçlarıyla küçük, dik göğüslerine daldı. Parmaklarının tersiyle onları sıyırdı. Kız titredi ve Rekosh'un gözlerinin önünde meme uçları küçük tomurcuklar halinde sertleşerek Rekosh'un dokunuşuna hızla ve mükemmel bir şekilde karşılık verdi.

Bir iniltiyle alt dudağını düz, beyaz dişlerinin arasına sıkıştırdı.

En ince ipek bile onun narin teninin hissine rakip olamazdı ve hiçbir şey onun vücudunun ona verdiği tepkiyi izlemenin -hissetmenin- heyecanıyla boy ölçüşemezdi.

Rekosh'un kalbi biraz daha yüksek sesle, biraz daha hızlı çarptı, dokunuşunu meme uçlarından dışarı doğru takip ederken, göğüslerinin yumuşak tümseklerini hafifçe izledi. Kadının etinin sıcaklığı doğrudan Rekosh'un bedenine akıyor ve kalbinin her atışıyla daha da yoğunlaşıyordu.

"Benim için nasıl da çiçek açtın..." Ellerini kadının karnına doğru kaydırdı. Titrediğini hissetti, nefesinin kesildiğini duydu ve içinde bir şeyler kıpırdandı. Havada dans eden tatlı, çekici bir koku parmaklarını aşağıya, daha aşağıya çağırıyordu. Bir eli kalçasına doğru kayarken, diğeri aşağıya doğru devam etti.

Adamın dokunuşu kalçalarının tepesindeki koyu renkli buklelere değdiğinde Ahmya, "Rekosh..." diye fısıldadı.

Bu koku, Ahmya'nın kokusu, güçlendi, baş döndürücü hale geldi ve Rekosh'un sapı zonklayarak yarığının içine baskı yaptı. Açlık tüm canavarlardan daha yüksek sesle kükredi.

Tokalarını sıkıca içeri çekti, bu baskıya karşı yarığını sıkarak kapattı ve ellerini hareketsiz bıraktı. Bunu nasıl tahmin edememişti? Kadın önünde çırılçıplak dururken, ona dokunurken, onu koklarken günaha girmekten kaçınmasını nasıl bekleyebilirdi?

Bunun devam etmesine izin verirse, elinin bir iplik genişliği kadar bile aşağı inmesine izin verirse, kendini durduramayacaktı. Başka bir çılgınlığın içine dalacaktı.

Ahmya'sına duyduğu özlemi, ihtiyacı daha önce hiç duymamıştı.

Ketahn'a bir insanla çiftleşmenin nasıl bir şey olduğunu sorduğunda, Ketahn sadece şifreli bir *yanıt* vermişti: *Hiçbir şeye benzemez*. Bu konuşma Rekosh'u her zamankinden daha fazla merakta bırakmıştı, binlerce yeni soruyla ve tek bir cevapla değil. Bu, kendisinin çözmeye kararlı olduğu bir gizemdi. Ve artık biliyordu. Artık insanıyla, Ahmya'sıyla, *nyleea*'sıyla çiftleştiğine, Ketahn'ın verebileceği tek yanıtın *hiçbir şeye benzememek* olduğunu biliyordu. Ketahn'ın verdiği cevabı tarif edebilecek hiçbir kelime olmadığını biliyordu. yeterince tecrübe edinir.

Yine de eşinin içinde olmayı, amının sikinin etrafına sarıldığını hissetmeyi ne kadar arzulasa da, kızışmaları sırasında kontrolü kaybettiğini biliyordu. Sert davranmıştı ve kızın denenmemiş vücudu acıyordu. Ona bunun iyi bir acı olduğunu söylese de, dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Arzularını bir kenara bırakacak ve ona bu zamanı verecekti. Bunu yapmak için katlanmak zorunda kalacağı rahatsızlık ya da zorluk ne olursa olsun, ona ihtiyacı olan her şeyi verecekti.

Rekosh ellerini kızın üzerinden çekmeye zorladı. Kendini bir anda ona tekrar dokunma dürtüsüyle savaşırken buldu ve elleri geri çekilirken tereddüt etti. O çalkantılı anda, Ahmya'nın sanki ellerini takip etmek istercesine ona doğru sallandığına neredeyse yemin edecekti...

Hayır. Titreşen ışığın bir oyunu olmalıydı, başka bir şey değil. Ellerini geri çekti, elbiseyi açtı ve kaldırdı. "Kollar yukarı, *vi'keishi*," dedi.

Ahmya kollarını başının üzerine kaldırmadan önce titreyerek nefes verdi.

Kalbinin yavaşlamasını ve gövdesinin rahatlamasını dileyerek elbiseyi kollarının üzerinden geçirdi ve vücudundan aşağı doğru çekerken derisinin tenine değmesini görmezden gelmeye çalıştı.

Elbise yerine oturduktan sonra kollarını indirdi.

Ondan uzaklaşmak Rekosh'un neredeyse tüm iradesini aldı. Ahmyadan önce, ne kadar güçlü -ve ne kadar çelişkili- olduğunu hiç fark etmemişti.

içgüdüleri . korumak, geçimini sağlamak ve kızıştırmak için yanıp tutuşuyordu. Onu ipeğiyle giydirmek zorundaydı ama onu ipeğin içinde her gördüğünde, ipeği bedeninden söküp atma ve ona tekrar sahip olma dürtüsüyle dolup taşıyordu.

Bu arzu şimdi çok şiddetliydi. Ama o bunu reddederek bir adım daha geri çekildi ve yaptığı işi incelemek için bakışlarını eşinin üzerinde gezdirdi. Elbise vücudunun şekliyle uyum içindeydi ama kolayca giyilip çıkarılabilecek kadar da boldu. Etek ucu dizlerinin üstünden sarkıyordu ve eteği yürüdüğünde, koştuğunda ya da tırmandığında hareketlerini kısıtlamayacak kadar genişti.

"Nasıl bir his?" diye sordu.

Ahmya avuçlarını kumaşın üzerinden kalçalarına doğru kaydırdı. Elbise vücudundan aşağı kayarak göğüslerinin yumuşak etini ortaya çıkardı ve gergin meme uçlarını gözler önüne serdi.

Rekosh yumruklarını sıkı ve karnındaki ağrı daha da şiddetlendi.

Bir kıkırdamayla elbisenin üst kısmını yakaladı ve onun bakışlarıyla karşılaştığında tekrar yukarı çekti. "İyi hissettiriyor ama sanırım onu daha iyi yerinde tutacak bir şeye ihtiyacım var."

"Onu yerinde tutacak bir şey..." Elbiseyi incelerken çene kemikleri sarktı. Elbiseyi onun vücuduna göre şekillendirmiş ama içine girip çıkmak için mücadele etmek zorunda kalmasın diye biraz gevşek bırakmıştı. Elbette bir şekilde sabitlenmeden ona yapışmayacaktı.

İnsan giysileri yaratmak yeniydi, bu da Rekosh için heyecan verici bir meydan okumaydı. Hayatının çoğunu dokuma ve dikişle geçirmiş olmasına rağmen, insanların tercih ettiği giysiler hakkında bilmediği, öğrenmesi gereken çok vardı. Ve bunları çözme sürecini memnuniyetle karşıladı. Bunu yapmak için gereken yaratıcılıktan zevk alıyordu.

Bakışları kadının çıplak omuzlarına yerleşti. "Ah..."

Rekosh ondan uzaklaştı, yerdeki kumaş parçalarını kaptı ve bıçağını eline aldı. Çözüm o kadar basitti ki, elbiseyi ona vermeden önce bunu nasıl düşünememişti?

Heyecanını gizleyemeyen bir dikkatle, parçaları daha ince şeritler halinde kesti ve bunları üçlü iki gruba ayırdı. Uçlarından tutarak şeritleri hızlı ve sıkı bir şekilde kordon haline getirdi.

İşini bitirdiğinde Ahmya ile arasındaki mesafeyi kapattı. "Bir dakika sessiz ol,

kir'ani vi'keishi." Rekosh parmaklarını

elbisesinin üst kısmını hafifçe sıyrarak teninden ayırdı ve

daha kısa kordonları omuzlarının üzerine yerleştirdi. "Bu iyi mi?"

Ahmya gülümseyerek parmaklarını örgülü kayışlardan birinin üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Onları seviyorum."

Rekosh'un sesi titredi. Elbisenin askılarını diktikten sonra fazla ipeği kesti ve geri çekilerek ona baktı.

Dikenli martıların da dediği gibi... Ay ve yıldızların altında, *nyleea*'sı çok güzeldi. Ama elbise için yapabileceği başka bir şey daha vardı; hem onu süsleyecek hem de pratik bir işlev görececek bir şey.

Yere çökerek kumaş parçalarından en uzun olanını aldı ve daha fazla şeride böldü, ellerini elbisenin üzerinde gezdirirken bakışları eşine kaydı.

"Beni , değil mi?" diye sordu.

"Seni şımartmak mı?" Parmakları hareketsiz kalan Rekosh başını eğdi, çene kemikleri seğirdi. "Nasıl... şımartırsın?"

Ahmya kıkırdayarak başını salladı. "Yemek gibi bozulmak değil. Beni şımartmak gibi şımartmak. Beni bir sürü yeni kıyafet ve hediyeyle şımartmak."

Rekosh uzun ipek şeritleri örerken gevezelik etti. "Evet, seni şımartacağım. Gökyüzündeki her yıldız için sana bir hediye verene kadar rahat etmeyeceğim."

"Sadece şaka yapıyorum, Rekosh! Hediyeye ihtiyacım yok." Onun yanına gitti ve başucuna bir öpücük kondurdu. "Sadece sana ihtiyacım var."

Yatıştırıcı sıcaklık kalbinin derinliklerinde dolaştı. Kız geri çekilmeden önce çenesini eliyle yakaladı ve yüzünü ona doğru çevirdi. "İhtiyacın olan her şey, istediğin her şey. Her şeyi. Hepsini sana vereceğim Ahmya. İhtiyacım olan tek şey sensin."

"Ben seninim Rekosh." Parmaklarını Rekosh'un bileğini kavrayana kadar ön kolunda gezdirdi, sonra elini yavaşça boğazından göğsüne doğru götürdü ve avucunu kalbinin üzerine koydu. "Kalbim atmayı bırakana kadar."

Göğsünden bir hırıltı koptu. İşini bir kenara bırakarak bir kolunu Ahmya'ya doladı ve onu vücuduna doğru çekti, tokaları bacaklarını sararken başlığını alnına bastırdı. "Son nefesimizi verdikten sonra bile benim olarak kalacaksın, *kir'ani vi'keishi*."

Bir elini başının arkasında kavrayarak, ağzını kabaca yumuşak dudaklarının üzerinde gezdirdi, onu her şekilde işaretlemeye kararlıydı.

Rekosh neredeyse Ahmya'yı birden fazla kez kaybediyordu. Sekiz, onun bu dünya için yaratılmadığını kanıtlamaya niyetli görünüyordu. Ama oydu. O onun kıızıydı ve Rekosh onsuz bir hayatı düşünmeyi reddediyordu, özellikle de sonunda

onu sahiplendi. Tanrılara meydan okumak anlamına gelse bile onu yanında tutmak için gereken her şeyi yapardı.

Güzel eşine bakmak için geri çekildi. Ahmya'nın gözleri hafif bir sersemlikten çıkar gibi kırışıarak açıldı. Dudakları sert öpücük yüzünden kıpkırmızıydı ve gözleri arkasındaki ateşin gölgesinde karanlık bir uçurum gibiydi. Onlarda kendini sonsuza dek kaybetmekten mutluluk duyardı.

Ahmya'nın kokusu ciğerlerine doldu, ince tüylerine yapıştı, onu tamamen sardı. Ve vücudu onun tatlılığına, sıcaklığına, hissine tepki verdi. Ağrıyan siki, ayrıldığını hissedebildiği yarığın doğru bastırdı.

Dişlerini sıkın Rekosh ondan uzaklaştı. Aralarına koyduğu boşluk inanılmaz derecede geniş ve soğuktu.

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ zamana ihtiyacı vardı.

Tokaları yarığın doğru sıkıca çekildi ve gövdesindeki ağrıya karşı bir hırıltıyı zar zor tuttu.

"İzin verin bunu bitireyim," dedi, kalbinin rahatlamasını ve bedeninin sakinleşmesini isteyerek, "böylece dinlenebiliriz."

Ahmya kıkırdadı. "Tamam."

Adam kısmen örülmüş ipi koparıırken, kadın bir adım uzaklaştı. Onu kendisine doğru sürüklemek, elbisesini kaldırmak ve sikini sıcak, ıslak amının derinliklerine, vücudunun onu sardığını hissetmekten başka bir şey istemiyordu. Bunun yerine ipeğin hisse ve parmaklarının hareketine odaklandı, gerçek arzusunu sadece alçak sesle, hırıltılı bir hırıltıyla ifade etti.

Ama görevine ne kadar konsantre olmaya çalışırsa çalışsın, Ahmya'nın nazik, meraklı uğultusunun, uzaklaştıkça botlarının yerde çıkardığı sesin, tenine değen ipeğin fısıltısının ve değişen bitki örtüsünün hissettirdiğinin farkındaydı.

Ani ve keskin bir nefes aldı.

Bacaklarındaki tüyler diken diken oldu ve ayağa kalkıp ona doğru dönerek tehdidi ararken ip elinden düştü.

Ama kimse yoktu. Sadece Ahmya vardı, taş duvarın yanında durmuş, sarmaşıklardan ve yosunlardan oluşan bir perdeyi havada tutuyordu.

Eliyle onu işaret etti, gözleri heyecanla parlıyordu. "Rekosh, gel bak!"

Kalbi gök gürültüsüne rakip olacak kadar güçlü çarparken ofladı. Bir sıkıntı sesi sandığı şey karşısında kaslarına anında dolan güç, eşinin yanına doğru yürürken bacaklarının dengesizleşmesine neden oldu.

Daha kısa mesafenin yarısını bile geçemedi merakı ön plana çıktı ve beklentisi göğsünü titretti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Burada bir şey gördüğümü sandım. İlk başta ateş ışığının bir oyun oynadığını düşündüm ama sonra bunu gördüm." Sarmaşıkları havada tutarak, adamın duvarı görebilmesi için yana kaydı. "Sembollere benziyorlar."

Rekosh duvara yaklaştı ve parmaklarını yüzeyde gezdirdi. Taştaki çok sığ ama doğal olamayacak kadar düzenli ve sık kümelenmiş küçük olukları hissedebiliyordu.

Yüzünü işaretlere daha da yaklaştıırken dikkati dağılmış bir şekilde "Bu bir yazı," dedi. Her ne kadar zaman sembolleri yıpratıp sadece hatıra haline getirmiş olsa da, ateş ışığının oluşturduğu gölgeler Rekosh'un ağ benzeri formları ve desenleri tanımasına yetecek kadar keskinleştirmişti. "Vrix yazısı."

Geri çekilerek bitki örtüsünü kavradı ve sarmaşıklarla yosunları nazikçe kopararak taşın daha geniş bir bölümünü ortaya çıkardı.

Hayır, taş değil, *taşlar*.

Bitkiler temizlendiğinde, duvarı oluşturan tek tek taşlar çok daha belirgin hale geldi, ancak aralarındaki boşluk toprak, döküntü ve yosunla dolmuştu.

"Bu duvar uzun, çok uzun zaman önce vrix tarafından yapıldı," dedi.

"Şimdiye kadar fark etmemiştik bile." Elini duvara bastırdı. "Sanırım orman burayı geri aldı."

Ahmya omzunun üzerinden pınarın bulunduğu yöne baktı. "Buraya ilk tırmandığımızda, kaya oluşumu bana basamakları hatırlattı... ama belki *de* basamaklardı."

Onun bakışlarını takip etmek için döndü. Ateşin parıltısı, barınaklarının dışındaki her şeyi, onun gözleri için bile zifiri karanlığa indirgemişti. Ama şimdi düşününce, bölgede, çeşitli taşların ve kaya oluşumlarının yerleşiminde çok kasıtlı bir şeyler olduğunu fark etti.

Düşünceli bir şekilde mırıldanan Rekosh, Ahmya'nın bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri, Rekosh'un yüreğini hoplatan bir coşkuyla parlıyordu.

"Yardım et bana, *vi'keishi*. Dikkatlice."

Birlikte, bitki örtüsünün daha fazlasını soydular. Taşın daha fazla kısmı ortaya çıktıkça, yeni bir şey de ortaya çıktı; yazının üzerindeki kabartma resimler.

"Bunlar vrix'e benziyor," dedi Ahmya.

"Onlar Vrix. Tıpkı Takarahl gibi, bazı tünellerde eski kraliçeleri ve savaşçıları gösteren oymalar var. Ama bunlar..."

"Çok fazla var." Ahmya ayak parmaklarının üzerinde durarak bir dizi figürü işaret etti. "Bunlar dikenli martılara benziyor."

Rekosh başını eğdi. "Öyle. Ve bunlar... Gölge avcılarına benziyorlar."

Burada tasvir edilen vrixler çeşitli gruplar halinde kümelenmiş olup, her grubun üyeleri bu nispeten kaba, zaman içinde hasar görmüş kabartmalarda bile farklı görünümlere sahiptir.

"Diğer vrixlerin adı ne?" diye sordu.

"Birkaç tane biliyorum." Konuşurken, her biri burada temsil ediliyor gibi görünen diğer vrix türlerine karşılık geldiğine inandığı oymaları işaret etti. "Ateşgözlüler güneşin tepe yaptığı topraklardandır. Rüzgâr dansçıları daha küçüktür ve rüzgârın kendisi kadar sessiz ve hızlı hareket ettikleri söylenir, ancak uzun yıllardır kimse onların türünü görmedi. Ayrıca taş sakallılar, yosun dokuyucular ve yağmur şarkıcıları hakkında da bir şeyler okudum ama haklarında çok az şey biliniyor."

Bakışlarını açıktaki kabartmalarda gezdirerek gölgelerin üzerlerinde dans edişini izledi. "Ama ruhsürücüleri göremiyorum. Taşın derinliklerinde yaşıyorlar, Takarahl'daki biz gölge avcılarından bile daha derinde. Ve tüm vrixlere savaş açtıkları biliniyor."

Ahmya başını kaldırıp ona baktı. "Neden?"

"Çünkü açlar. Yemek için, et için, diğer vrixlerin sahip olup onların sahip olmadığı şeyler için." Rekosh alt kollarını göğsünde kavuşturdu ve parmaklarını pazularına vurdu. "Ben kuluçka dönemindeyken, ruhsürücüler hakkında uyarılmıştık. Çok derinlere dalmayın, çok uzaklara gitmeyin yoksa bir ruhsürücü tarafından kapılıp yenebilirsiniz."

"Bu... *korkunç*."

"Öyle. Ama bu korku yavruları korumak içindir. Takarahl'da yazılan hikâyeler -tarihler- onlardan da bahseder. Geçmişteki pek çok kraliçe, en derin karanlıklardan saldırmak için gelen ruhsürücülerle savaştı. Urkot benden daha çok şey biliyor. Deliciler her zaman ruhgezginlerinin işaretlerini izlemeli ve dinlemelidir ve bunu yapmaları onlara kuluçka olarak öğretilir."

"Sık sık saldırıyorlar mı?"

"Hayatım boyunca bir saldırı duymadım. Ama derin tünellerde kaybolan ve bir daha hiç görülmeyen vrixler duydum. Kaderleri sonsuza dek bilinmez. Bu her olduğunda, ruhgezginlerinin fısıltıları duyulur ama kimse kesin bir şey söyleyemez."

"Neden burada ruh örümcekleri resmedilmemiş?" Ahmya tekrar oymalara sordu.

Rekosh parmaklarını duvardaki soluk yazının altında gezdirdi. Okuması kolay değildi ve çıkarabildikleri de eksikti ama bir tahminde bulunmak için yeterliydi. "Sanırım burası bir dostluk yeri. Farklı vrixlerin bir araya geldiği yer. Takarahl'daki oymalar diğer vrixlerin sadece savaştığını gösteriyor ama bunlar savaşıyor. Barış içindeler, tıpkı bizim şu anda dikenli martılarla olduğumuz gibi.

"Ruhgezinleri barış nedir bilmez, dostluk nedir bilmez. Onlar sadece açlığı bilirler. Bu yüzden burada değiller."

Rekosh bakışlarını eşine çevirdi. Parmaklarını kabartmaların üzerinde gezdirirken kaşları çatılmıştı ve Rekosh onun gözlerindeki hüznü görebiliyordu. "Ne , *kir'ani vi'keishi*?"

"Bu oymaların hepsi neredeyse aşınmış. Onları ancak tesadüfen fark ettim. Zaman ve doğa bir zamanlar burada olanları siliyor." Etrafına bakındı. "Burası bir harabe, zamana yenik düşmüş, unutulmuş. Bir zamanlar her yerden gelen vrixlerin hikâyelerini paylaştığı ve ticaret yaptığı güzel, neşeli bir yer olduğunu hayal ediyorum. Ama bunların hepsi yok oldu."

Çene kemikleri sarktı ve tekrar karanlığa bakmak için başını çevirdi. Buranın bir zamanlar nasıl bir yer olabileceğini hayal etmek zordu. Gölge avcıları ve dikenli martılar dışında hiçbirini kendi gözleriyle görmemişken, tüm farklı vrixlerin burada toplandığını hayal etmek imkânsızdı. Yine de aynı üzüntüyü hissediyordu.

Rekosh ve türüne yumurtadan çıktıkları andan itibaren diğer vrixlerin düşmanları olduğu öğretilmişti. Aralarındaki tek temas savaş şeklinde olabilirdi, çünkü gölge avcılarının gücünden korkuyorlardı, çünkü Rekosh'un türünün sahip olduklarına imreniyorlardı, çünkü Takarahl'ın ihtişamını kıskanıyorlardı. Ancak paylaştıkları kanlı geçmişe rağmen, dikenli martılar Rekosh'un gölge avcıları kabilesini evlerine kabul etmiş ve Takarahl ile memnuniyetle yeni bir dostluk örmüşlerdi.

Bu da Rekosh'u, gölge avcılarının savaş açanların gerçekten diğer vrixler mi yoksa herkese savaş açan kendi türü mü olduğunu merak etmeye itti. Eğer Takarahl'ın geçmiş kraliçeleri hikâyelerde anlatıldığı kadar asil ve dürüst değillerse.

Eğer Zurvaşı bir istisna değil de kaçınılmaz bir ilerleme olsaydı. "Burası artık yok ama *eskiden vardı*," dedi bakışlarını Ahmya'ya çevirerek.

"Bu, söz konusu bağların yeniden örülebileceği anlamına geliyor. Bu daha önce de yapıldı ve

tekrar yapılabilir. Buranın hüznü aynı zamanda umuttur, öyle değil mi? Kaldarak ve Takarahl arasındaki ipler çoktan onarıldı."

Ahmya parmak uçlarını bir dikenli martının başındaki sivri uçların üzerinde gezdirerek, "Umut bu," diye onayladı. Kıkırdadı. "Dikenli martılar bu şekilde gösterildiklerinde o kadar da korkutucu değiller. Aslında sevimli sayılırlar."

Ofladı ve yumruklarını göğsüne vurdu. "*Ben sevimliyim*. Onlar... dikenli."

Ahmya ona sıırttı. "Sen de huysuz olabiliyorsun. Aslında kıskandığında oldukça huysuz oluyorsun."

"Kıskanç değilim, Ahmya."

Ona alaycı bir bakış attı. "Sırf senin ipeğin olmadığı için kıyafetlerimi yırtıp yaktın. *Ve* yemin ederim geçen gün beni ziyarete geldiğinde Cole'u ağaçtan atmak üzereydin."

Rekosh vücudunu ona doğru çevirdi, bir eliyle çenesini kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Ben kıskanç değilim. Ben sahipleniciyim. Sen benimsin. Hiçbir şey ve hiç kimse aramıza giremeyecek, *nyleea*'m." Geveledi. "Onları bir ağaçtan atmam gerekse bile."

CKAPTER ss

AHMYA'NIN RÜYASI gözleri açıldığında soldu. Detaylar çoktan kaybolmuş olsa da, rüyasında Dünya'yı gördüğünü biliyordu.

Dünya'da olmaması dışında. Yastıklı ve şilteli bir yatakta değildi, rahat bir battaniyenin içinde kıvrılmamıştı. Bir vrix'in güçlü, sıcak kollarına sarılmış, en yumuşak kabartılmış ipekten bir yuvanın üzerinde yan yatıyordu.

Vrix'inin kolları.

Rekosh onu göğsüne bastırdı, başı çenesinin altında sıkışmıştı ve dört kolu da -her iki toka ile birlikte- onu sarmıştı. Gülümsedi, gözlerini kapadı ve eşinin baharatlı tik ağacı ve kehribar kokusunu içine çekti. Koku yavaşça içine yayıldı ve çekirdeğindeki arzuyu harekete geçirdi.

Ahmya parmaklarını Rekosh'un göğsünde boş boş gezdirdi. Kaldarak'taki küçük evindeki palet bile bu kadar rahat değildi. Kabartılmış ipek vücutlarını yastıklıyor, onları en nazik şekilde kucaklıyordu. Bir bulutun üzerinde yatmak gibiydi. Battaniyeye hiç gerek yoktu; eşi ona istediği tüm sıcaklığı sağlıyordu. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğunu hatırlayamıyordu. Belki de hiç uyumamıştı.

Vrix'ine daha sıkı sarıldı. Sert bir şey karnına saplandı.

Ahmya durdu ve gözlerini açtı. Bu... Bu miydi? Vücudunu daha da yaklaştırdı.

Evet, kesinlikle leğen kemiğinde bir şişkinlik vardı.

Ahmya sırtıttı. Eşi hakkında hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı ama onun siki kendisi için en ilgi çekici gizemdi. Onu görmüştü, okşamıştı

Tabandan uca, tamamen içine almıştı ama Rekosh orgazm olduğunda ne hissettiğini açıklayamıyordu. İçinde bir şeyler *kıpırdanmıştı*.

Ne olduğunu bulabilirsin.

Ahmya alt dudağını çiğnerken, içinden akan cazibe karnında bir sıcaklık birikmesine neden oldu. Parmağı onun derisinde seğirdi.

Tahrik oldu. rahatlatılabilirsin, zevk verebilirsin.

Aletini avucunun içinde hissedişini, dokunuşunun altında nasıl titrediğini, ona nasıl karşılık verdiğini hatırladı. En çok da onun o nefis tadını hatırladı.

Bu sefer tatmaktan fazlasını istedi.

Ahmya elini yavaşça vücutlarının arasından aşağıya, Rekosh'un göğsünün ve karnının çıkıntıları boyunca kaydırды ve derisinin avucuna verdiği hissi sevdi. Parmakları leğen kemiğindeki tümseğin üzerinde ilerledi ve yarığının tepesine ulaştığında durdu. Hafifçe ayrılmıştı, salgılarının bir kısmının dışarı sızmasına izin veriyor ve ona iç etin en az miktarına erişim sağlıyordu.

Nefesi kesildi. Rekosh'a dokunan o olmasına rağmen, çekirdeğindeki sıcaklık alevlendi, onu arzuyla, ihtiyaçla doldurdu.

Ahmya parmağını onun yarığına daldırdı. Sıcak ve ıslaktı.

Rekosh'un göğsünde alçak, minnettar bir mırıltı gümbürdedi ve tokaları kalçalarının etrafında daha sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. "Hiç bu kadar hoş bir uyanış yaşamamıştım, *kir'ani vi'keishi*."

Yüzünü Rekosh'un göğsüne bastırıp elini Rekosh'un yarığından hızla çekerken yanaklarına sıcaklık yayıldı.

"Günaydın," diye ciyaktı.

Ellerinden biri sırtında gezindi. Pençelerinin uçları tenini sıyrarak omurgası boyunca hoş bir ürperti gönderdi. "Ben uyurken eşim cesurdur. Cesaretini tekrar bulabilmen için gözlerimi kapatayım mı?"

Ahmya kıkırdadı ve başını salladı. "Hayır."

Rekosh yumuşak bir sesle çenesini kızın başının üzerine koydu. "Bir süredir uyanıktım."

Oh. Peki, o zaman.

Parmaklarını alaycı bir şekilde adamın karnının alt kısmında ileri geri gezdirdi. "Sana biraz daha dokunabilir miyim?"

İçinden bir titreme geçti. Eli aşağıya doğru inmeye devam etti, kızın kıcının üzerinde kayıyordu. "Asla sormana gerek yok."

Ahmya'nın amcığı onun dokunuşundan ve sesinin çakıllı tonundan sıkıştı. Adamın elini tekrar kalçalarının arasına sokmasını, klitorisini okşamasını ve giderek artan ağrısını dindirmesini ne kadar arzulasa da, ona daha fazla nasıl bir zevk verebileceğini keşfetmek istiyordu.

Kadın geri çekildi ve Rekosh onun bakışlarıyla buluşmasına izin verecek kadar gevşedi. "Benim için sırt üstü yatabilir misin?"

Rekosh'un çenesi kalktı ve kıpkırmızı gözlerinde hınzır bir ısıltı parladı. "Yine ipek bağlar çekmem gerekecek mi?"

İçinden heyecan akıyordu. "Hmm... Hayır, bu sefer değil. Benim için tutabildiğin kadar tut ve sonra, şey..." Onun ağzına bir öpücük kondurdu. "Bana istediğin şekilde sahip olabilirsin."

"Ah, *nyleea*'m..." Vücudundan yayılan sıcaklık, kollarını geri çekip sırt üstü yatmadan önce daha da yoğunlaşmış gibiydi. Kabartılmış ipeğin üzerinde kollarını iki yana açtı. "Ben seninim Ahmya. Bana istediğin gibi dokun."

Ahmya gülümseyerek kendini dizlerinin üzerine itti ve Rekosh'a baktı. Gün ışığı küçük sığınaklarını aydınlatıyor, ona eşini tam olarak görme imkânı veriyordu. Rekosh'un bu şekilde yayılmış olması, altı bacağının iki yana hafifçe bükülmüş olması onun gerçekte ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Hınzır gözleri ıslıl ıslıl parlayarak, çene kemikleri gülümseyerek ve uzun örgüsü yanındaki ipeğin üzerinde uzanarak ona baktı.

Bakışlarını adamın vücudundan kasıklarına doğru kaydırды. Leğen kemiğindeki şişkinlik büyümüş ve yarığı daha da açılarak içindeki parlak kırmızı eti ortaya çıkarmıştı. Tokaları derisine doğru gevşemişti.

Ahmya orta parmağının ucunu hafifçe yarığın kenarına yerleştirdi ve yavaşça izini sürdü. Etin titrediğini hissetti, daha geniş açıldığını izledi, Rekosh'un nefes alış verişindeki tutukluğu duydu. Ve sonra, Rekosh alçak sesle ve derin derin inledi, uzun, kalın siki dışarı çıktı, koyu kırmızı rengi onu çağırıyordu.

Bir elini destek için adamın karnının kalkık kıvrımına koyarak daha yakına eğildi.

Kırmızı bir uyarı olmalıydı. Kırmızı tehlike anlamına gelmeliydi. Ama Rekosh söz konusu olduğunda, tek yapmak istediği yaklaşmaktı. Tek istediği dokunmaktı.

Parmaklarını onun sikinin etrafında kıvrırdı ve okşadı.

Tüylenmiş ipeği yumruklarında sıkarken ürperdi ve başını geriye eğdi. "Şekillendirici, çöz beni... Ah, dişi, durma."

Adamın yalvarışı, doğrudan kadının kalbine bir şehvet şimşeği gönderdi.

Ahmya, adamın uzun aletini sıkıca kavrayan elini, tabanındaki çıkıntılardan geniş ucuna doğru sabit bir ritimle aşağı yukarı pompaladı. Aleti sıcak ve yağlarıyla kaygandı, avucuna doğru kayıyordu ve bu ona, amına girip çıkarken ne kadar iyi hissettirdiğini, kalın başının sırtının iç duvarlarına tüm mükemmel yerlerde nasıl masaj yaptığını hatırlattı.

Rekosh gerildi ve sırtını dikleştirdi. Aleti seğiriyor ve nabız gibi atıyor, çarpan kalbinin hızına ayak uydurmak için kendi hızını koruyordu. Baharatlı kokusu duyularına nüfuz etti, her geçen an daha da güçlendi ve çekirdeğindeki boş ağrıyı yoğunlaştırdı.

Ahmya onu izledi. Vücudunun nasıl hareket ettiğini, kendini nasıl dizginlemeye çalıştığını, gözlerini ondan ayırmamaya çalıştığını ama zevkten gözleri kapandığında çaresiz kalışını izledi.

Güzeldi, şehvetliydi, baştan çıkarıcı olduğu kadar ölümcül bir yaratıktı.

Ve onundu.

Canavarım benim. Benim dostum.

Kavrayışını sıkılaştırdı. yağları avucunu kapladı ve elinin üzerine damladı. Klitorisi titriyor ve karnı ihtiyaçla sıkılıyordu. Uyluklarını birbirine bastırdı ama bu baskı rahatsızlığına hiçbir şey yapmadı. Yumuşak ipek elbisesi bile hassas tenine karşı dayanılmazdı; kısıtlayıcı ve aşındırıcıydı, sert meme uçlarına sürtündüğünde neredeyse acı veriyordu. "Kokunu alıyorum... arzunun, *vi'keishi*," diye homurdandı, gözlerini açıp ona baktı

On

u. Ahmya onun gözlerinin içine bakarken dudakları aralandı.

Tanrım, onu istiyordu. Arzunun nasıl acı verebileceğini hiç anlamamıştı, Birini nasıl içten içe yakabileceğini, ama şimdi onu tüketiyordu.

Rekosh pençeli elini kızın kalçasına koydu ve sıkarak pençelerinin sivri uçlarını hissetmesini sağladı. "Amin benim için ıslak mı?"

Ahmya nefes nefese, "Evet," dedi.

Hırladı ve kızın elbisesini çekiştirdi. "Seni görmeme izin ver. Güzel eşimi görmeme izin ver."

Ahmya hiç tereddüt etmedi. Adamın sikini bırakarak kıcını kaldırdı, elbisesinin eteğini kavradı ve ondan kurtulmak için can atarak vücudundan yukarı ve başının üzerine doğru çekti. Kumaşın meme uçlarına sürtünmesi içinde bir ürperti yarattı.

Rekosh parmaklarının ucuyla kızın karnına dokunarak teninin titremesine neden oldu. "İşte buradasın. Çok yumuşak, çok güzel..."

Adamın eli tam göğsüne ulaşacakken Ahmya adamın bileğini yakaladı ve ilerlemesini durdurdu. Onun dokunuşunu ne kadar arzulasa da, daha ileri gitmesine izin vermesinin, başka yerlerine dokunma arzusunu engellemesini imkânsız hale getireceğini biliyordu. Şu anda her şeyden çok *onun* zevk almasını istiyordu. Onun parçalandığını görmek, içinde o kadar derinde hissettiği şeyin gizemini ortaya çıkarmak istiyordu.

"Henüz değil," dedi.

"Henüz değil mi?"

Adamın elini tekrar kalçasına koyan Ahmya, parmaklarını bir kez daha adamın sikinin dibine kapatarak kendini onun üzerine attı.

Titrek bir nefes aldı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Ağzı adamın sikinin ucunda gezinene kadar başını eğdi. "Önce senin tadına bakmak istiyorum."

Ahmya dudaklarını adamın sikinin başına kapattı ve emmeye başladı.

Bacakları gerildi ve kabarık ipeğe gömüldü ve kolları kaskatı kesildi, adını homurdanırken gövdesini yukarı itti. Tarçın ve karanfil aroması ağzına dolduğunda inledi. Daha önce aldığı küçük tatlar bununla kıyaslanamazdı. O çok lezzetliydi; *ilahi* bir şeydi. Dilini sikinin çıkıntılı başının etrafında döndürdü ve daha fazlası için yarığına daldırdı.

Rekosh tısladı ve kalçasını daha sıkı kavrayarak pençelerini derisine geçirdi. Onların acısı sadece onun ihtiyacını artırdı. Başını onun üzerinden kaldırdı ve nefesini tutarken soluk soluğa kaldı. Bir ürperti vücudunu sarstı ve siki onun avuçlarında seğirdi. Tohumun uçtan sızıp şafttan aşağı kaymasını hevesle izledi.

"Ahmya..." Rekosh kırık bir sesle yalvardı.

Başını eğerek, dilini onun şaftına doğru düzleştirdi ve yukarı doğru gezdirdi. Başını bir kez daha ağzına almadan önce ucuna hafifçe vurarak tohumunu ve yağlarını yakaladı, alabildiği kadar tadını topladı.

"*Siktir!*" Rekosh hırladı.

Yaptığı şeye tepki olarak eşinden gelen bu kelime -o kaba, kötü, insani kelime- Ahmya'nın o güne kadar duyduğu en tahrik edici şeydi. Öyle bir tutkuyla, öyle dizginlenemez bir ihtiyaçla aşılarmıştı ki. Bakışlarını onun yüzüne çeviren Ahmya, susamış bir halde onun sikini emdi ve yaladı.

Ağızına alamadığı şeyi telafi etmek için eliyle şaftını okşarken daha fazlası için istekliydi.

"Ah, *kir'ani nyleea*, *kir'ani vi'keishi*." Sesindeki hürmet, vücudunda belirgin olan mücadeleyi yalanlıyordu. Bacakları gittikçe daha derine inerken kasları gerildi, esnedi ve postunun altında gerildi, pençeleri ipeği yırtarken kabartılmış ipeği parçaladı. Kalçasının üzerindeki sahiplenici eli seğirdi ve düzensiz bir şekilde yer değiştirdi, kalçasına, sonra sırtına, saçlarına doğru hareket etti ve tereddüt ettikten sonra tekrar aşağı indi. Sanki nereye koyacağını bilmiyormuş, nereye koymak istediğini bilmiyormuş gibiydi.

Sonunda, alttaki ellerini başının üzerine yerleştirdi, parmakları saçlarının arasından geçti, pençeleri kafa derisine battı. Kızın başı onun üzerinde sallanırken homurdandı. Çenesi kalınlığından yanıyordu ama Rekosh'un tadı duramayacağı kadar güzeldi.

Serin hava sıcak seksinin üzerine fısıldadı ve Ahmya bir iniltiyle uyluklarını ayırdı. Göbeği sıkıştı, boş ve ağırlıydı ve amı uyarılmaktan ağlıyordu.

Rahatlamaya ihtiyacı vardı. İhtiyacı vardı.

Ahmya boştaki elini kalçalarının arasına kaydırды ve klitorisini okşadı. Karnında zevk kıvılcımları çakarken, iniltili bir inilti kaçtı ve adamın sikine doğru titreşti.

"Hayır." Rekosh'un sesi gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu, Ahmya'nın duymaktan çok hissettiği bir sestti bu, kolunu kavrayıp elini amından uzaklaştırırken. "*Benimkini*."

Ahmya daha kendi zevkinin aniden kesilmesine karşı itirazını dile getiremeden Rekosh onu tutup kaldırdı. Rekosh'un iri ve güçlü elleri kalçalarını kavradığında Ahmya'nın nefesi kesildi ve Rekosh onu vücudunun üzerine kaldırırken Ahmya da ellerini kalçalarının üzerinde kenetledi.

Onu aşağı indirdi, böylece başının üzerinde duruyordu, yüzü ona dönüktü, uzun, güçlü, şehvetli vrix vücudundan aşağıya, sadece bir dakika önce ağzında olan parlayan horoza bakıyordu.

"Rekosh, ne-"

"Sana ihtiyacım var, *nyleea*," diye homurdandı, dilini kızın amına sokmadan önce kelimeler kırılmış ve sertti.

Ahmya haykırdı. Dili tekrar tekrar içine daldı, iç duvarlarına ve her sinirini ateşleyen, zevkini da artıran başka bir gizli yere süründü. Bu onun ihtiyaçtan yanmasına neden oldu.

Ve Tanrım, Rekosh'un ona ihtiyacı olduğu kadar onun da Rekosh'a ihtiyacı vardı. Onun sözlerine, dokunuşuna, uzun ve esnek dilinin onu bu şekilde becermeye devam etmesine ihtiyacı vardı.

Kadın kıvrandı ama adam onu sıkıca tutarak kaçmasına izin vermedi, bu yüzden kadın elleri ve kalçalarıyla onu kavradı. Adam inledi ve kadın onun içinde titreşerek coşkusunu artırdığını hissetti.

Adamın alttaki ellerinden biri baldırını kavradı ve istese bile uzaklaşamayacağından emin oldu. Diğer gövdesinden aşağıya yavaşça, alaycı bir şekilde kayıyor, göğsünün ve karnının zırh gibi çıkıntılarını dilinin açgözlü, çılgın hareketleriyle çelişen bir kayıtsızlıkla takip ediyordu.

Adamın eli penisin dibinde kıvrıldığında Ahmya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ahmya'nın dili bilinçli bir düşünce olmaksızın dışarı kaydı ve dudaklarının üzerinde gezinerek onun kalıcı tadını yaladı. Rekosh'un dili içine girip çıkarken, uzun parmakları sikini tamamen sararak aşağı yukarı okşadı ve Ahmya bakışlarını bu hareketlere sabitleyerek izledi.

Zevk onu yaktı, içinden orman yangını gibi yayıldı. Nefes nefese adamın ellerini kavlıyor, dilinin her itişini, kıvrımını ve girdabını hissediyordu. Tutkunun alevleri onu ele geçirdi ve ihtiyacına boyun eğdi. Ona boyun eğdi. Vücudu kendi isteğiyle hareket etti, dilinin üzerinde zıpladı, daha derine inmesini arzuladı, ona verebileceği tüm zevki aradı.

Ama gözlerini adamın sikinden ayırmadı. Onu okşayan, ıslak amına karşı her sıcak, düzensiz nefesiyle hızlanan o elden başka bir yere bakmadı.

"Rekosh," diye inledi Ahmya, elleri göğüslerini avuçlamak için onunkilerden ayrıldı. Meme uçlarını sertçe sıktı. Keskin acı içinden klitorisine doğru fırladı ve nefesi kesildi, yarığını onun sert ağzına doğru sürttü. "Durma. Lütfen, lütfen durma. Lütfen. Bu çok iyi hissettiriyor."

Parmakları ve pençeleri kalçalarının etine batan Rekosh hırladı. İhtiyacı olan tek şey klitorisine gelen titreşimlerdi. Kendinden geçme duygusu tüm benliğini sarmıştı. Onun üzerinde kıvrandı, sıvı ısı onu sular altında bırakırken iç duvarları kasıldı.

Rekosh onu bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi daha da sıktı. Onu yaladı, kana kana içti, homurtuları ve hırıltıları sadece ona saldıran zevki uzattı. Susuzluktan ölmek üzere olan bir yaratık gibi yaladı onu.

Ahmya'nın kalçaları titriyordu. Öne doğru düştü, elleriyle kendini adamın göğsünde yakaladı, ama adam amcığının ırzına geçerken rahat durmadı, dili

klitorisini okşuyordu. İçinden bir ısı dalgası daha fışkırdı.

"Rekosh!" diye haykırdı, adamın ağzına karşı dalgalanırken, enfes işkencenin içinde kaybolmuştu. "Evet, evet, evet! Mmmph! Tanrım, durma, *sevgilim*, aşkım."

Rekosh bir hırıltıyla gerildi ve sırtı kavislenerek leğen kemiğini yukarı itti. Ahmya, Rekosh'un ona verdiği ezici ve amansız zevke rağmen göz kapaklarının kapanmasına izin vermedi. Adamın sikinin seğirmesini, avucunun içinde kabarmasını, sanki bir şeye, birine tutunmak istercesine gerilmesini izledi.

Sonra Rekosh alçak sesle ve derinden inledi, büyük bir ürperti vücudunu sarstı. Aletinden beyaz dölleri fışkırarak karnına indi ve yarığından üç dal açılarak havada çırpınmaya başladı.

Gözleri irileşti. İçinde hissettiği, ona o kadar zevk veren şey bunlardı. Uzun ve inceydiler, güve antenlerini andıran tüy gibi uçları vardı. Onların içinde olduğunu ve ne kadar iyi hissettirdiklerini hatırlayınca içi sıkıştı.

Rekosh'un bacakları kabarık ipeği sıyırdı ve parmakları etini ısırdı. Dallar hızla çırpınmaya devam ederken Rekosh sikini sıkıca kavradı.

"Ahmya," diye homurdandı, vücudu ipeğin üzerine doğru gevşedi. "*Kir elad rayathi'zak*."

Ben dokunmamışım.

Nefesini verdi, nefesi onun seksine karşı sıcaktı, amına uzun, yavaşça bir yalama daha vermeden önce. "Benim için çok ıslaksın."

Ahmya'nın nefesi kesildi ama yine de gülümsemekten kendini alamadı. Bu kadar yoğunluğun ardından adamın dilinin yumuşaklığı hoşuna gitmiş, farklı bir zevk vermişti. Adamın, ağzını sikine dayamaktan çok onu yemeyi istemiş olması içini sevinçle doldurdu.

"Beni o kadar çok mu istiyordun?" diye sordu yumuşak bir kıkırdamayla.

"Evet. Tüm Arapsacı'nda hiçbir şey senin kadar tatlı olamaz," diye mırıldandı, dilini tekrar klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Benim güzel küçük çiçeğim."

Parmakları adamın derisine doğru kıvrılırken bir iniltiyle adamın ağzına doğru eğildi.

Vücudu bir kez daha titreyip gerildi ve leğen kemiği dönmeye başladı. Bu dallar hareketlerini hızlandırdı, daha fazla tohum fışkırırken dikkatini tekrar sikine çekti, shaftından aşağı aktı ve hala etrafına kenetlenmiş elin üzerinden geçti.

Rekosh'un iniltisi kadının içine işledi.

"Sadece senin tadın bile bütün gün d llerimi akıtmamı sağlayabilir, Ahmya. Hepsi senin için."

Merakla uzandı ve parmak uçlarını bu dalların üzerine hafifçe dokundurdu. Sert ama yumuşaktılar, neredeyse bir t y n kıllarına dokunur gibiydiler.

Kalalarındaki tutuşunu sıkılaştırarak onun altında kıpırdandı. "Ahmya!"

Çok hassaslar.

Bu keşif onu hıznırca bir neşeyle doldurdu.

 ne doğru eğilen Ahmya dilini dalların etrafında döndürdü.

Rekosh tısladı, siki bir kez daha boşalıırken vücudu kaskatı kesildi ve Ahmya hevesle onu yaladı. Hırlayarak Ahmya'yı kaldırdı ve onu sikinden uzaklaştırdı. Bacakları vücudunun her iki yanında olacak şekilde yüzünü ona döndüğünde dünyası döndü. Elleri adamın omuzlarına düştü ve geniş, şok olmuş gözleri adamın kilerle buluştu. Bakışlarında vahşi bir şey vardı, yırtıcı bir şey. Tehlikeye dair bir ipucu onu heyecanlandırmıştı.

Rekosh bir kolunu onun etrafına dolayarak yana yuvarlandı ve kendini dikleştirdi, onu da kendisiyle birlikte çekti ve vücutlarını paralel tuttu. Rekosh bacak eklemelerini yere dikip alttaki ellerini onu yukarıda tutmak için kıına kenetlediğinde sarsıntıyı hissetti. Tokaları uyluklarının etrafına dolandı ve sikinin ucu girişine doğru entiklendi, dalları klitorisini okşadı.

Ahmya'nın nefesi bu haz verici his karşısında kesildi.

"Senin içine girene kadar daha fazla tohum d kmeyeceğim, *kir'ani vi'keishi*." Gözlerini onunkilerle kilitli tutarak kalçalarını kavradı ve onu sertçe aşağı indirirken içine doğru itti.

Gerilme anında oldu ve Ahmya sessiz, soluk soluğa bir çığlıkla başını geriye attı. Acı hızlıydı, ama dolgunluğa ve çırpınan dallara eşlik eden his, her türlü rahatsızlığı çabucak açtı. Amcığı adamın şaftının etrafına kenetlendi.

"Rekosh," diye fisıldadı, katıksız zevk içinde çözülüp uzuvlarına yayılırken tırnakları adamın omuzlarının derisini kazıyordu.

Kalçalarını kavrayarak onu hafifçe kaldırdı, sikini neredeyse ucuna kadar geri çekti ve tekrar nefesini alarak onu tekrar üzerine çarptı. Kız kendini toparlayamadan, pençelerini kızın derisine geçiren ve hırıltılar çıkaran çılgınca bir tempo tutturarak tekrar tekrar içine girdi.

Başı geriye doğru eğilip kirpikleri titreyerek kapandığında, çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirmeye zorladı.

"*Losak'ven dun*," diye emretti. "Gözlerini benden ayırma."

Nefes nefese kalan Ahmya, emredileni yaptı. Her ne kadar gözleri zevkten yuvalarından fırlamak istese de, göz kapakları kapanmak istese de, Ahmya, adam onu azdırırken bakışlarını ondan ayırmadı.

Ham, evcilleşmemiş, hayvani bir hareketti ve Ahmya'nın tek yapabildiği bacaklarını ona dolamak ve o vücudunu kullanırken tutunmaktı. Adamın postu kalçalarını sıyrıyor, pençeleri tenine batıyor ve onu o kadar sıkı tutuyordu ki Ahmya daha fazla yara bere içinde kalacağını biliyordu ama umurunda değildi. Her şeyi istiyordu. Rekosh'u ve ona verebileceği her şeyi istiyordu, ister sevgi dolu ister vahşi olsun.

Ona tamamen teslim oldu.

Ahmya alnını adamın başlığına değdirdi ve bir elini adamın örgülü saçlarının arasına sokarak onu kavradı. Aletin vücuduna her vuruşunda Ahmya onun adını haykırıyordu. Vuruşları sert, acımasız ve derindi ve o sadece daha derin, daha derin, daha derin olmasını istiyordu. Onun şişkinliklerinden gelen lezzetli yanmayı ve mutlak dolgunluğu hissetmek istiyordu.

İçinden ürperti geçti ve bu dallar onu içten okşadı, adamın hamlelerinin vahşiliğiyle yumuşak bir tezat oluşturdu.

Karnına dolanan, gittikçe sıkılaştıkça zevk, daha fazla dayanamayacağını hissedene kadar keskinleşti. Kendinden geçti.

Ahmya tüm vücudu kasılırken kollarını Rekosh'un boynuna doladı ve boğazından bir zevk çılgılığı koptu.

"*Ahmya*," diye homurdandı Rekosh, aleti şişmeden önce son bir kez daha ona çarparken vücudu titriyordu.

Ahmya'yı sıkıca kavrayan adam kükredi ve onu tohumuyla doldururken Ahmya'nın çekirdeğinde ısı çiçek açtı. Bu dalların hareketleri yoğunlaştı, serviksini uyardı ve Ahmya'yı başka bir serbest bırakmaya gönderdi. İnledi ve amını onun yarığına bastırdı, şişkinliklerini derinlerde tuttu, bu anın bitmesine izin vermek istemedi.

Rekosh da aynı şekilde isteksiz görünüyordu, çünkü ellerini kadının kalçalarında kilitli tutarak sikinin kadının içinde gömülü kalmasını sağladı, tohumunu içine hapsetti, ikisi de birbiri ardına orgazm olurken titredi, her biri bir öncekinden daha az güçlü ama daha az zevkli değildi.

Dalların dalgalanması nihayet durduğunda Ahmya ona doğru sarktı. Uzuvarları titriyor ve zayıf düşüyordu; vücudu ter içindeydi.

Rekosh'un boynuna bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Pençelerini kızın saçlarında gezdirirken omzundaki ısırık izini nazikçe okşadı.
"Sen benim ruhuma işledin, kalbime işledin."

KISIM 3

Gün ışığında her şey çok açık görünüyordu. İşaretler her yerdeydi. Burası bir yerleşim yeri -görünüşe bakılırsa oldukça büyük bir yerleşim yeri. Ahmya ve Rekosh'un kaya oluşumları ya da yerdeki düzensizlikler sandıkları şeylerin çoğu, toprakla kaplanmış ve sarmaşıklar tarafından boğulmuş eski taş duvarlardı. Ağaçlara ve iğrenç bitki örtüsüne rağmen, duvarların büyük bir kısmı çökmüş ya da zaman ve doğa tarafından yutulmuş olsa da, bir zamanlar burada duran yapıların temellerini gözümüzde canlandırmak kolaydı.

Muhtemelen Ahmya artık ne aradığını bildiği içindi. Gözleri bu yerin doğasına açılmıştı ve artık onu görmezden gelemezdi, görmek istemiyordu da. Bu büyüleyici bir şeydi. Vrixler çok çeşitli insanlardı ve tarihleri, beyninde pek çok hikâye saklayan Rekosh'un bile tahmin edebileceğinden çok daha zengindi.

Keşifleri sırasında daha fazla dağınık oyma ve çoğu çözemeyeceği kadar yıpranmış olan ağ benzeri vrix yazıları ortaya çıktıkça onun da ilgisi en az onunki kadar arttı. Burası kültürünün, mirasının hiç bilmediği bir parçasını temsil ediyordu ve bunu onunla birlikte keşfetmek Ahmya'nın kalbini kabarttı.

Birinin mirasından kopuk olma hissini çok iyi biliyordu. Bundan kaynaklanabilecek kendine güvensizliği, geçmiş, bugün ve gelecek arasındaki çelişkili çekimi çok iyi biliyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nde büyümek, ailesinin anavatanı olan Japonya'yı ziyaret ettiğinde kendisini bir yabancı gibi hissetmesine neden olmuştu. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki.

Annesi ona kültürleri ve tarihleri hakkında elinden geldiğince çok öğretmişti ama Ahmya ölmüştü. Ve Ahmya'nın

Babası Japonya'da doğmuş, çocukken Amerika'ya taşınmış ve hayatının çoğunu orada geçirmiş.

Zaten pek konuşkan biri de değildi.

Artık onunla bir daha asla konuşma şansı olmayacak, Japonya'yı bir daha asla ziyaret edemeyecek ve mirası hakkında daha fazla şey öğrenemeyecekti.

Xolea'ya gitmiş olsaydın da aynı şey olacaktı. Bu senin yaptığın seçim.

Yine de onu ne kadar üzse de Ahmya bu seçiminden pişmanlık duymuyordu. Attığı her adım onu buraya getirmişti. Onu Rekosh'a getirmişti.

Dağınık harabelerin içinde keşiflerine devam ettiler ve bir dizi geniş, yıkık dökük basamak keşfettiklerinde Ahmya mızrağını baston olarak kullanırken taşla vurarak basamakları çıktı.

Parmaklarını bir kenar boyunca uzanan yosun kaplı taş duvarda gezdirirken, alttaki soluk oymaların ipuçlarını yakaladı. "Keşke burayı bir zamanlar olduğu gibi görebilseydin. Harabe halinde bile çok güzel."

Rekosh elinde mızrağıyla yanında yürürken, "Şimdi seninle birlikte görmek yeterli," diye cevap verdi.

"Sence dikenli martıları buraya getirsek eski haline dönebilir mi?" Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Olabilir. Ama neden? Bizim burada bir evimiz var. Kaldarak."

"Biliyorum , ama"-Ahmya omuz silkti ve basamakları çıkmaya devam etti

-Gölge Avcıları ve Dikenli Martılar yeniden bir araya geldi. Belki bu diğer vrixlerle de tekrar olabilir. Ve burada olduğu gibi hepinizin bir araya geldiği bir yeriniz olabilir."

"Diğerlerine burayı anlatacağız ve onlar da dilediklerini yapacaklar. Ancak bir araya gelmek istediğim tek bir kişi var ve o da Vrix değil."

Gülümseyerek ona baktı ve çene kemiklerini gülümseyerek kaldırdığını gördü. "Tekrar bir araya gelmek benim için sorun olmaz."

Ön ayaklarından birini mırıldanarak kızın sırtına sürttü. "Benim *nyleea*'m açlık."

Ahmya bu açık flört karşısında kızarsa da cevap vermekten kendini alamadı. "*Luveen*'imin oldukça susamış olduğunu söyleyebilirim."

Rekosh kısık sesle konuştu. "Senin için, her zaman."

Rekosh'un o sabah ne kadar susamış olduğunu ve dilinin amının derinliklerine, derinliklerine, derinliklerine girdiğini hatırladıkça arzusu içinde kıvılcımlandı. Yürümek klitorisinin aniden şişmesini daha da şiddetlendirmiş ve Rekosh'un onu ne kadar hızlı ıslatabileceğinin farkına varmasını sağlamıştı.

Tanrım, Ahmya. Artık bakire değilsin ve tek şey seks mi? Elimde değil! Sadece... çok iyi hissettiriyor.

Rekosh çok iyi hissettirdi.

Ona karşı her zaman çok korumacı, her zaman çok şefkatli ve sevecendi. Ama seks yaptıklarında ona camdan yapılmış gibi davranmamasını seviyordu. İçgüdülerinin kontrolü ele almasına izin vermesini, onu becerme şeklini seviyordu.

Neyse ki bu düşünceler üzerinde daha fazla duramadan merdivenlerin tepesine ulaşılar ve Rekosh bir çığlık attı. Önündeki manzara karşısında Ahmya'nın ciğerlerindeki hava boşaldı.

Olimpik bir yüzme havuzundan çok da büyük olmayan, arkasında kökler ve sarmaşıklarla dolu bir uçurumun bulunduğu bir gölete gelmişlerdi. Göletin kenarlarında birkaç taş sütun duruyordu, çoğu en azından kısmen yıkılmış, detayları tanınmayacak kadar yıpranmıştı. Hemen ilerideki uçurumun içine oyulmuş büyük bir oyukta yüksek bir taş işçiliği duruyordu.

Diğer her şey gibi hasar görmüş, yıpranmış ve yosunla kaplanmıştı. Ama önerdiği şekil açıktı: Bir vrix. Dişi bir vrix.

Diz çökmüş, ön ayakları yere eğilmiş ve üç kırık kolu havaya kalkmıştı. Dördüncü kolu, yani tam olan tek kolu göletin üzerine uzanmış, elini yumruk yapmış ve kapatmıştı.

Bu yükselişin orman örtüsünde yarattığı doğal kırılma, güneş ışığının göletin üzerine serbestçe düşmesine ve suyu pırıl pırıl yapan sıcak bir altın ışıltısıyla yıkanmasına izin verdi. Parlak günebakan çiçekleri uçurumun kenarını süslüyordu, taç yaprakları güneş ışığına açıktı ama hepsinin en eşsiz özelliği olan sudan büyüyen çiçeklerin yanında soluk kalıyorlardı.

Sivri yapraklı parlak sarı çiçekler, göletin yüzeyinin hemen üzerinde ince saplar üzerinde duruyordu. En uzunları bir ayaktan daha kısa boyluyken, diğerleri o kadar alçaktı ki alt yaprakları suya değiyordu. Saplardan palmiye yapraklarını andıran büyük, dikenli, yelpaze gibi yapraklar da çıkıyordu.

Her yerdeydiler, göleti neredeyse tamamen kaplıyorlardı, yaprakları o kadar parlaktı ki neredeyse kendi ışıklarıyla parlıyor gibiydiler.

Ahmya'nın bakışları çiçeklerin üzerinde gezinirken nostalji duygusuyla doldu. Bu çiçekler ona nilüferleri hatırlatıyordu.

İçini bir heyecan kapladı. Ahmya aniden durmadan önce birkaç adım ilerledi.

Hayır, bu yoldan daha önce de geçmişti ve kana susamış, etobur bir bitkinin saldırısına tekrar uğramak için acelesi yoktu.

Rekosh'a baktı. "Güvenli mi?"

"Çiçekler, evet," diye cevap verdi, onun yanından geçerek suyun kenarına doğru yürüdü. Mızrağını uzattı ve ucuyla suyun yüzeyini rahatsız etti. Hafif dalgalanmalar dışarıya doğru yayıldı. Bazı bitkiler yarattığı küçük dalgalarla birlikte sallandı.

Rekosh bir süre gölete baktı ve Ahmya onun yanına ilerledi. Suyun hafif bir yeşil tonu vardı ama nispeten berraktı ve dipteki kökler ve döküntüler arasında uçuşan küçük, balık benzeri yaratıkların karanlık şekillerini görmesine izin veriyordu.

"Güvenli görünüyor," dedi mızrağı geri çekerek, "ama yakın dur, *kir'ani vi'keishi*."

Ona doğru baktı. Adamın vücudu gergindi ve göleti ve çevresini tarayan kısık gözlerindeki ihtiyatı gördü. Düşüncelerinin nerede yattığına hiç şüphe yoktu. Ateş sarmaşığı tarafından saldırıya uğradığı zamanı hatırlıyordu ve onu koruyamadığı için hâlâ kendini suçluyordu.

Ahmya bir elini onun kollarından birinin üzerine koydu. "Sorun yok."

Homurdanarak yüzünü Ahmya'ya çevirdi, gözleri Ahmya'nın gözlerini gerginliği geçene kadar tuttu. Ön bacağına baldırı boyunca, çizmesinin üzerinde okşadı. "Biliyorum."

Neredeyse sersemlikten titreyerek göletin kenarında dizlerinin üzerine çöktü ve mızrağını yere bıraktı. Bir elini sıkıca yere koyarak öne doğru eğilen Ahmya uzandı ve yemyeşil sarı çiçeklerden birini kavrayarak yaklaştırdı. Bunu yaparken, yaprakların uzaktan göründükleri kadar saf bir sarı olmadığını, üst kısımlarında parlak kırmızı lekeler olduğunu fark etti. Bu kırmızı çiçeklerin merkezlerini dolduruyordu.

"Nedir onlar?" diye sordu.

"*Aja'ani'nedahl*." Rekosh onun yanında diz çöktü ve parmağının tersiyle kırmızı işaretli taç yapraklarından birine dokundu. "Anne kanı."

"Anne kanı mı?" Kıkırdadı. "Sanırım yaprakların üzerindeki kırmızı lekeler kan damlalarına benziyor."

"Bu çiçekler çok nadirdir, ama yetiştikleri yerde sık büyürler. Bunun gibi havuzlar genellikle kutsal yerler haline getirilir." Doğruldu ve suyun karşısındaki heykeli işaret etti. "Uzun zaman önce Vrix'e korkunç bir hastalık geldiği söylenir. Pek çok kişi ölmüş ve herkes acı çekmiş. Kuluçka Annesi yavrularına bakmış ve böyle bir acıyı görünce üzüntüye boğulmuş.

Bu yüzden elini kesti ve kanının yağmur gibi yağmasına izin verdi. Bu çiçeklerin üzerine düştü ve onlara gücünün bir kısmını verdi.

"Onun kanıyla işaretlendikleri için iyileştirici oldukları biliniyor. Hastalığı ve acıyı hafifletebilir ve yaraların kanamasını durdurabilirler. Mender kökü gibi nadir bulunurlar ama onlar da kutsaldır. Vrix, Broodmother'ın fedakârlığının boşa gideceği korkusuyla çok fazla almaya cesaret edemez."

Mırıldandı ve başını öne eğdi. "Zurvaşi'nin burayı bulmamış olmasına sevindim. Burayı yok edebilirdi."

Ahmya topuklarının üzerinde geriye yaslanıp gölete bakarken kaşlarını çattı. Zurvaşi'nin mender köküne olan açgözlülüğünün hikâyelerini duymuştu; onu iyileştirici özellikleri için değil, en sevdiği mor boya tonunu yaptığı için istiyordu. Bu yüzden dikenli martılara karşı nasıl savaş açtığını ve sırf kibri yüzünden pek çok insanın ölümüne neden olduğunu da. Ama Ahmya *aja'ani'nedahl* hakkında hiçbir şey duymamıştı.

"Neden burayı yok etmiş olsun ki?" diye sordu.

"Çünkü bu onun için değil. Onu övmüyor. Ve o sadece başkalarından nasıl alacağını biliyordu, çünkü bunu yapabilecek kadar güçlüydü."

Broodmother'ın yıpranmış, kırılmış heykeline baktı. Zaman ve doğa ona zarar vermişti ama daha uzun yıllar ayakta kalmaya devam edecekti. Bakışları çiçeklerle dolu gölete takılınca gülümsedi. "Burayı da bulmadığına sevindim. Çok güzel bir yer."

"Bu sana neşe veriyor, Ahmya. Benim için gerçek güzellik budur."

Ahmya başını kaldırıp Rekosh'a baktığında onun kendisine şefkatle baktığını gördü. İçinde bir sıcaklık filizlendi ve karnında tanıdık bir çırpınmaya yol açtı.

Adamın uzun örgüsünü tuttu ve kendisine doğru eğilene kadar nazıkçe çekti. Yakınına eğilerek dudaklarını onun sert ağzına bastırdı. "Bana en büyük neşeyi sen veriyorsun."

Yumuşak bir sesle kızın boynunun arkasını kavradı ve başlığını hafifçe kızın alınına yasladı. "Ah, *nyleea*'m, kalbimin yarası..."

Kalbi bu yakınlık karşısında hızlandı. Onun böyle sevgi sözcükleriyle konuşmasına, bu basit sözcüklere böylesine sevgi ve anlam yüklemesine bayılıyordu.

Genişçe gülümseyen Ahmya, onun örgüsünü parmağının etrafında döndürdü. "Peki... Annenin kanından biraz alabilir miyim?"

Gözleri neşeyle kısılmış halde bir çıtırtıyla geri çekildi. "Soracağımı biliyordum."

Dudakları geniş bir sırıtışla gerildi. "Yani bu bir evet mi? Yasak değil mi?"

"Yasak değil. Ama"-işaret parmağı ve başparmağı zar zor ayrılmış bir elini kaldırdı-"sadece birazcık."

"Evet! Diego'nun da çok seveceğini biliyorum. Kaldarak'ta dikmek için yanımızda birkaç kök götürebilir ? Bildiğim kadarıyla dikenli martıların böyle bir yeri yok ama eminim Broodmother'ın anısına bir şeyler inşa edebilirler."

Çene kemikleri yükseldi. "Bence bu onların takdir edeceği bir hediye."

"Teşekkür ederim!" Ahmya onun ağzına bir öpücük daha kondurdu ve ayağa kalktı. Botlarını çıkarmaya başlarken, "Bıçağını dn alabilir miyim?" diye sordu.

Çantasını çıkarıp yere koydu ve açtı. Kısa bir süre içinde metal, insan yapımı bıçağı çıkardı ve önce kadının eline tutuşturdu.

Ahmya hemen almak yerine örgülü askıları omuzlarından indirdi ve elbisesini vücudundan aşağı doğru iterek kalçalarını geçtikten sonra ayaklarının etrafında toplanmasına izin verdi.

"Ahmya," diye homurdandı Rekosh.

Başını kaldırdığında adamın baķıřlarının çıplak vücuduna sabitlendiğini gördü. Adamın gözlerindeki bariz açlığa karşılık olarak içinden arzu fısıldadı ve meme uçları sertleşti.

Sadece birkaç gün içinde ne kadar ilerlemişti. Başkalarının önünde asla bu kadar rahat soyunmazdı ama Rekosh'un yanında? Onun kendisine baķıřını seviyordu. Ona verdiği tepkileri seviyordu.

Kendi vücudunun ona verdiği tepkiyi seviyordu.

Ama şu anda bir görevi vardı ve dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. En azından... henüz değil.

Ahmya kıkırdayarak Rekosh'çenesinin altına bir parmağını yerleştirdi ve ağzını kapattı. "Bakabilirsin ama dokunamazsın."

Parmağını alaycı bir şekilde göğsünde gezdirdikten sonra adamın uzattığı bıçağı aldı ve göletin kenarına oturmak için uzaklaştı. Bacaklarını suya indirdiğinde su, sıcak tenine karşı serindi ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Ahmya omzunun üzerinden gülümseyerek arkadaşına baktı. "Bana katılacak mısın?"

Rekosh homurdandı ve gözleri onun yarığına sıkıca bastırılmış tokalarını görmek için eğildi. Kıkırdamasını bastırmak için ağzını kapattı.

"Kötü kadın. Beni çözmeye çalışıyorsun." Gölete doğru yürüdü ve içine girdi. Birkaç adım sonra su leğen kemiğine kadar gelmiş, tokalarını ve yarığını kaplamıştı. Döndü ve parmaklarını kıvrarak onu çağırdı. "Gel."

Daha sonra yapacaktı. Bundan emindi.

Ahmya suya girdi ve soğuktan titreyerek yavaş bir nefes aldı. Ayakları dipteyken yüzey göğsüne kadar geliyor, meme uçlarını yalıyordu. En yakınındaki sarı çiçeğin sapını kavradı ve bıçakla kesti.

Çiçeği avucunun içine alıp ona bakarken, bir kez daha bir nostalji dalgasına kapıldı. "Dünya'da da buna benzer bir çiçek var."

"Anlat bana." Rekosh dedi ki.

"Buna lotus denir. Japonca'da *Hasu*." Ahmya parmaklarını yaprakların üzerinde gezdirdi. "Çamurlu suda yetişir ama yaprakları en saf pembe ya da beyazdır. Zorlukların üstesinden gelmeyi ve aydınlanmaya ulaşmayı simgeler. Sadece birkaç gün çiçek açarlar."

Çiçeği çimenli kıyıya bıraktı ve gülümseyerek Rekosh'a döndü. "Ben küçükken her yaz Japonya'daki büyükannem ve büyükbabamı ziyaret ederdik. Büyükannem beni, erkek kardeşimi ve annemi nilüfer toplamaya götürürdü. Yaprakları döküldükten sonra geriye kalan kökleri ve tohum kabuklarını toplardık."

Ahmya bir çiçek daha koparıp ilkinin yanına koydu. "Kardeşimle sık sık gizlice kaçır ve tohumlarını yemek için bir kabuk kırardık." Yelpaze gibi yaprakları kenara iterek gölete doğru ilerlerken kıkırdadı. "Büyükannem çalışmadığımız için bizi azarlardı ama suçu hep Hirohito üstlenirdi."

Rekosh mızrağı önünde tutarak onun yanında ilerledi. Gevezelik etti. "Ketahn biz yavruyken de aynısını yapmaya çalışırdı ama yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalandığımızda genellikle derdimizi anlatırdım."

Kıkırdadı. "Buna inanabilirim. Hepinizin etkileşim biçimini görünce, sorunların çoğuna sizin neden olduğunuzu tahmin ediyorum?"

"Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum, Ahmya," dedi, yan gözle ona bakarken çene kemikleri alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Adamın gözlerindeki muzipliği fark .

Ahmya güldü ve dirseğiyle onun kolunu dürttü. "Demek baş belası sendin!"

"Ben sorun yaratmadım. Heyecan ve eğlence yarattım." Göğsüne vurdu. "Ay Şelalesi Tüneli bensiz sıkıcı olurdu."

Bir çiçek daha kesti ve Rekosh'a uzattı. "Urkot'un mantığın sesi olmasına şaşmamalı. O sadece herkesi senin *eğlencenden* korumaya çalışıyor."

Rekosh boşta kalan ellerinden biriyle çiçeği aldı. "Urkot suçsuz değil. Hiçbirimiz değiliz." Başını eğerek çiçeği inceledi. "Belki Telok öyledir. Yavruyken çok sessizdi. Neredeyse... bir süre ürkekti, yine de bizim için her zaman şiddetle savaştı."

"Hâlâ sessiz ve hâlâ öfkeli." "Hem de çok."

"Neden herkesle arasına bu kadar mesafe koyuyor?"

"Telok... kalbinde her taştan daha ağır, derin bir acı taşıyor. Sanırım bu acıyla bir daha yüzleşmek zorunda kalmamak için izlemesi, koruması gerektiğine inanıyor. Ama bu yalnız bir görev olabilir."

Ahmya'nın kalbini hüznü doldurdu. Telok'un hepsini korumak için ne kadar ileri gittiğini görmüştü. Belki çoğu zaman dışarıdan dostça görünmüyordu ama Ahmya'yı ve diğer insanları kabilesine kabul etmişti. Telok'un sert dış görünüşünün altında ailesini derinden önemseyen, onları güvende tutmak için kendini tehlikeye atmaya hazır, kabile arkadaşlarının arasında gülebilen ve neşe bulabilen bir vrix vardı... ama gardını çok nadiren indiriyordu.

Bir çiçek daha koparıp Rekosh'a uzattı. "Umarım artık hepimiz Kaldarak'a yerleştiğimize göre biraz huzur bulabilir. Kendini rahatlatır ve tüm bunları tek başına yapmak zorunda olmadığını fark eder. Asla yalnız olmadığını anlar."

"Bence kalbinin derinliklerinde biliyor, ama bu huzuru bulması zaman alacak." Çiçeği sapından tutarak döndürdü. "Nilüferlerin köklerini ve tohumlarını toplayacağını söylemiştin. Onları ne için kullandın?"

"Yemek. Topladıklarımızı eve götürür ve lotus kökleriyle *renkon no kinpira* adında bir yemek yapardık." Ahmya biraz hüzünlü de olsa ona gülümsedi. "Bu en son sekiz yaşımdayken, annem ölmeden önce olmuştu."

Rekosh vücudunu ona doğru çevirirken alçak, mutsuz bir vızıltı sesi çıkardı. Saçlarını kulağının arkasına dolamadan önce parmaklarının ucuyla kızın yanağını okşadı. Parmakları orada oyalandı, saçlarını okşadı.

yuvarlak kabuk. "Birlikte birçok anı biriktireceğiz, *kir'ani vi'keishi*. Seninle bitki toplayacağım, seninle yemek pişireceğim, seninle çiçeklere bakacağım. Eğer öğrenirsen sana dokumayı ve dikiş dikmeyi öğreteceğim. Yapacağın her şeyi seninle birlikte yaparım."

Ahmya'nın göğsü, gözlerinin yaşlarla dolmasına neden olan güçlü bir duygu dalgasıyla daraldı. Dünyadan ayrılmadan önce babası ve erkek kardeşi hayatta olmasına rağmen, annesini kaybettikten sonra evi hiçbir zaman eskisi gibi hissetmemişti. Soğuk gelmeye başlamıştı. Ve Ahmya yalnız kalmıştı.

Rekosh ona dileyebileceği tüm arkadaşlığı ve yakınlığı sunuyordu. Sadece tutkulu ve ateşli anları değil, sessiz anları da paylaşmayı teklif ediyordu. Sıradan anları. Ve her birinin ne kadar değerli olduğunu kabul ederek hepsine eşit derecede değer vermeyi.

Onun elini tuttu ve yanağını avucuna bastırdı, bakışlarını onunkine kilitlerken yanağını içine çekti. "Ben de seninle birlikte her şeyi yaparım Rekosh. Birlikte bir yuva kuracağız."

Yumuşak bir sesle eğildi ve derin bir nefes almadan önce ağzını kızın saçlarına değdirdi. Ön ayaklarından biri suyun altındaki bacaklarına dolandı.

Geri çekildikten sonra ona birkaç kök getirmeyi teklif etti. Kadın yüzeyin altına dalıp kökleri aramaya tamamen hazırды ama Rekosh'un eğilmesine bile gerek kalmadı; ön ayaklarını kullanarak birkaç kök çıkardı ve onları ustalıkla bekleyen ellerine uzattı.

Çiçekleri ve kökleri kıyıya bıraktıktan sonra Rekosh, Ahmya'yı göletten çıkardı ve kendisi de çıktı. Su vücudundan aşağı aktı ve ayak parmaklarına yapışan çamuru durulamak için ayaklarını tekrar suya daldırdı.

"Bunları Kaldarak'a geri götürüp dikmek için sabırsızlanıyorum," dedi saçlarının uçlarını sıkarken.

Nasırlı eller omuzlarına yerleşti ve Ahmya gülümseyerek arkasındaki Rekosh'un sert bedeninin sıcaklığına yaslandı.

Rekosh mırıldandı, avuçlarını kollarından aşağı indirip ağzını kulağına yaklaştırırken alçak sesle mırıldanarak tenini okşadı ve meme uçlarını uyardı. "Ve sapımı küçük çiçeğimin derinliklerine gömmek için sabırsızlanıyorum."

Ahmya'nın nefesi kesildi.

Adamın elleri kadının bileklerine dolandı, sıkıca tuttu ve onu aniden yüzüne doğru döndürdü. Kollarını yukarı çekti. Alttaki elleri hızla çalıştı,

İpek bir ipi kolaylıkla bileklerine doladı, ipi kaçmasını engelleyecek kadar sıkı düğümledi ama kan dolaşımını kesecek kadar değil.

Adam ipeği kollarının etrafına doladığında kadının içinde bir arzu belirdi. "Ne yapıyorsun?"

Kıpkırmızı gözleri kıza dikilmişti. "Benimle nasıl dalga geçtiğini unuttuğumu sanma, benim hıznır kadını." "

," dedi titrek bir nefes vererek.

İp aşağıya, göğsünün ve omuzlarının etrafına doğru devam etti. "O zaman ne yaptığını biliyorsun."

Adamın parmaklarının tenine değdiği her anın farkındaydı ve kolları havada, sırtı kavisli, çırılçıplak orada dururken, amı tahrikten kabarmıştı.

Parmakları ipeği göğüslerinin etrafında düğümlediğinde, gergin meme uçlarından birini sıkıştırdı ve ondan keskin bir nefes almasına neden oldu.

"Rekosh!"

Ayaklarını birbirinden ayırdı ve sonra o eller ipi belinin etrafına ve kalçalarının arasına doladı. Ahmya'nın amı kasıldı ve ipi cinsel organının kıvrımları arasından geçirip tam klitorisinin üzerine bir düğüm attığında Ahmya'dan yırtık bir çığlık yükseldi. Bu duyguya karşı gözlerini sıkıca kapattı. Vücudunun her ince kayması, düğümün ona sürtünmesine neden olarak en enfes işkenceyle sonuçlandı.

İpe karşı dalgalanırken dudaklarından yasak bir inilti döküldü. İçinden zevk akıyordu.

"Ah, dişi," diye geveledi Rekosh. Çenesini yakaladı ve gözlerini açıp kendisine bakması için onu ikna etti. "Şimdi sıra bende."

Adam ipek halattan bir bobini başının üzerine fırlattığında kadının içinden bir ürperti geçti. Diğer ucunu aşağı doğru çekip onu ayaklarından yukarı kaldırırken ve ona bakacak kadar yükseğe asarken gözlerini ondan ayırmadı. İp coşkuyla klitorisine saplandı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, ayak parmakları kıvrılıyordu.

Kadının bacaklarını kavradı ve omuzlarına doğru sarkıttı. Pençeleri kıcının ve kalçalarının hassas etlerine bastırırken, onu genişçe açarak amını ortaya çıkardı.

Rekosh derin bir nefes aldı ve bir hırıltıyla bıraktı. "Vücudun beni nasıl da arzuluyor."

"Rekosh..." Ahmya onun parlak, kıpkırmızı bakışlarını tutarken nefesi hızlı ve sığdı.

Kaba, sert ağzını kızın iç uyluğu boyunca gezdirdi. "Başka söz yok."

Sonra uzun, kalın dilini kızın derinliklerine soktu ve Ahmya mutluluğun içinde kayboldu.

KISIM 4

REKOSH'UN PARMAKLARI Ahmya'nın saçlarında geziniyor, karşılaştıkları tüm düğümleri ve karışıklıkları nazikçe tarıyordu.

Önlerinde çıtırdayan ateşin alçak, turuncu alevlerine, ormanın gece şarkısına ya da ateşin parıltısının ötesindeki derin gölgelere aldırış etmedi. Sadece iki şey dikkatini çekiyordu: katlanmış ön ayaklarının üzerinde oturan küçük insan dişi ve onun içinde uyandırdığı tüm duygular.

Şu anda, bu duyguların en önde geleni memnuniyetti.

Daha önce deneyimlediğini bilmesine rağmen çok yeni, çok taze görünüyordu. Mutluluk... ama bundan daha fazlasıydı. Bir dinginlik, bir tatmin duygusu ve eşine duyduğu dinmek bilmeyen, bitmek bilmeyen özlemle pekişen bir tatmin duygusu vardı.

Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Hiç olmadığı kadar mutluydu.

Ahmya'nın saçlarını kalın teller halinde ayırırken, alttaki elleri kalçalarının üzerinde esnedi.

Rekosh seve seve burada onunla kalabilir, onlar için bir ev inşa edebilir ve günlerinin geri kalanını bu sessiz yerde birlikte geçirebilirdi. Sadece o ve küçük çiçeği. Ama ne o ne de Ahmya bunu yapabilirdi. Kabilelerini terk edemezlerdi, daha fazla endişeye neden olamazlardı.

Bu onların buradaki son gecesi olacaktı. Aşklarının gerçekten filizlendiği bu eski, yıkık dökük harabedeki son geceleri.

Rekosh ciğerlerini onun tatlı, çekici kokusuyla doldurdu ve saçlarını karmaşık bir örgü haline getirmeye başladı. Sekiz gözlerini alsa bile Ahmya'yı yine de bulabilirdi. kokusu ruhuyla iç içe geçmişti. Onun bir parçasıydı.

Ateş patladı ve dikkatini kısa süreliğine alevlere çekti.

Gitmeye hazır değildi. Onun zamanını ya da ilgisini başka biriyle paylaşmaya hazır değildi. Bir yanı aktif olarak bahaneler arıyordu, ne kadar küçük olursa olsun, burada kalmasını haklı çıkaracak herhangi bir nedene tutunabilirdi.

Ama geri dönmeleri gerekiyordu. Sadece arkadaşları, aileleri Kaldarak'ta olduğu için değil, Ahmya orada burada olduğundan çok daha güvende olduğu için.

Rekosh örgüye eklemek üzere bir sonraki tutamı toplarken Ahmya içini çekti ve ellerini onun ön ayaklarının üzerine yerleştirdi. Parmakları Ahmya'nın ince tüylerini nazikçe okşadı ve onları kendi kokusuyla doldurdu. Adamın içinde bir ürperti dalgalandı ve derisinde hoş, beklenti dolu bir karıncalanma bıraktı. Avuç içleri sıcaktı, dokunuşunun içinde uyandırdığı sıcaklığı daha da arttırıyordu.

Ahmya'dan yumuşak bir uğultu yükseldi. Rekosh sustu. Düşünceli bir mırıltı değildi, şüpheci bir mırıltı değildi, insanların sık sık yaptığı o kısa onay ya da memnuniyet mırıltılarından biri de değildi. Akıcı, pürüzsüz, sanki sürekli değişen bir rüzgârda sürükleniyormuş gibiydi.

Bir şarkıydı.

Ve bu şimdiye kadar duyduğu en güzel sestti. Uğultu kesildi.

"Sen iyi misin?" Ahmya sordu. O iyi miydi? Neden o-

Ancak o zaman ellerinin hareket etmeyi bıraktığını ve saçlarını yarım kalmış bir örgü halinde tuttuğunu fark etti.

"Şu sesi bir daha çıkar," dedi.

Ahmya kıkırdadı ve onun bacaklarını okşadı. Sonra bir kez daha o şarkıyı üretti, ancak bu sefer mırıldanması sözlere dönüştü. Yumuşak ve liriktiler, yüksek ve tatlı bir şekilde yükseliyor, alçak ve boğucu bir şekilde alçalıyorlardı.

Rekosh yanılmıştı. *Bu* şimdiye kadar duyduğu en güzel şeydi.

Ahmya şarkı söylüyordu. Çıkardığı sesler Vrix'in şarkı söylemesine hiç benzemese de, bunun ne olduğunu biliyordu.

Dinlerken parmaklarını tekrar hareket ettirmeye zorladı. Sözleri İngilizceydi ve birçoğunu bilmesine rağmen, şarkıyla söylendiğinde anlamlarını bir araya getirmeyi daha zor buluyordu ve bir şekilde, bu sadece onun güzelliğine katkıda bulunuyordu.

Rekosh gözlerini kapattı. Gece boyunca ve ertesi güne kadar onun şarkılarını memnuniyetle dinleyebilirdi.

Tüm hayatını onun güzel sesini dinleyerek mutlu bir şekilde geçirebilirdi.

Şarkı sona erdiğinde, sadece ateşin çıtırtısı ve barınaklarının dışındaki yaprakların hışırtısıyla bozulan rahat bir sessizlik içinde oturdular.

"Baban hâlâ Takarahl'da mı?" Ahmya sordu.

Yine elleri titredi ve gözleri açıldı. Ama sorusundan hissetmesi gereken ağırlık, beklediği ağırlık gelmedi. Sadece hüznün vardı, kalbinin derinliklerinde fısıldayan unutulmaz bir şarkı.

"Öyle," dedi Rekosh.

"Geri döndüğünüzde onu ziyaret ettiniz mi?"

"Ziyaret ettim."

Hafifçe döndü, kaşları çatılmış bir halde göz ucuyla ona baktı. "Bir şey mi oldu?"

Rekosh yüzünü çevirip karanlık ormana baktı. Bununla işinin bittiğini sanmıştı. Efendisiyle son karşılaşmasının bir son olduğunu, hissettiği her türlü bağlılığı bir kenara bıraktığını düşünmüştü. Vedasının kendi acısını bir şekilde ortadan kaldırdığını.

Ne kadar aptalmış.

Ahmya vücudunu ona doğru çevirdi, saçlarını onun elinden kurtardı ve örgünün çözülmesini sağladı. Bir bacağını onunkinin üzerine kıvırdı ve üstteki ellerinden birini kendi ellerinin arasına aldı. Rekosh yere baktı ve eşinin derin, endişeli, kahverengi gözlerine baktı.

"Unutma, eğer istemiyorsan hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değilsin." Uzanıp adamın çenesini alt çenesinin altından kavradı ve başparmağını derisinin üzerinde gezdirdi. "Seni üzen bir şey olduğunu söyleyebilirim. Sadece senin için burada olduğumu bil. Dinlemek, konuşmak ya da tek yapmak istediğin bana sarılmaksa sadece olmak için."

Başlığını onun alına doğru eğdi ve gözlerini kapattı. Bir kolunu beline dolayarak onu kendine yakın tuttu.

Kalp atışları geçen zamanı ölçerken o şekilde kaldı, onun hissini, sıcaklığını ve sunduğu rahatlığı içine çekti. O olmasaydı, o eski öfkenin yeniden canlandığını hissedebilirdi. O olmasaydı, kızgınlık ve acı onu tüketebilirdi.

Şimdi sadece o keder ve bedene değil, ruha yayılan bir yorgunluk vardı.

Rekosh yavaş, ağır bir iç çekti, gözlerini açtı ve başını kaldırarak bir kez daha onun karanlık, güzel gözleriyle buluştu. "Sana söyleyeceğim, kalbim yaralı."

Dudaklarını onun ağzına bastırmadan önce usulca gülümsedi. Öpücük hafifti, ancak ilettiği şefkat ve sevgi kalbinin en yankılandı.

Sonra başka bir şey söylemeden tekrar arkasını döndü, ona sırtını verdi ve alttaki ellerini tuttu. Onları kucağına sürükledi, avuçlarını onların üzerine koydu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Göğsünde sıcaklık çiçek açtı ve yatıştırıcı dalgalar halinde dışarıya doğru yayıldı. Alt çenesi bir gülümsemeye dönüştü. Üst pençelerini nazikçe saçlarında gezdirdi ve gevşemiş örgüyü çözerek baştan başladı. "Benim küçük tatlı çiçeğim beni iyi tanır."

Ve onun kendisini tamamen tanımasını istiyordu. Aralarında hiçbir engel olmasın, sır olmasın, utanç olmasın; kalpler ve ruhlar ortaya çıksın ve birbirine dolansın. Başka biri olsa, böyle bir kırılganlık zayıflık gibi gelirdi. Ahmya içinse bu bir güçtü. Eşinin kendisine destek olduğunu inkâr edecek kadar ne gururlu ne de aptaldı.

Ancak bu, karmaşık duygularının içindeki gerçeği rafine etmeyi ve bu gerçeği kelimelere dökmeyi kolaylaştırmadı.

"Takarahl'daki son günümüzde babamın inine doğru yürüdüm. Birçok ay döngüsü boyunca birbirimizi görmemiştik. Ve onu gerçekten görmek istediğimi söyleyemem. Hayır, asıl istediğim senin için yaptığım elbiseyi ona göstermekti. Vrix'in elleriyle dokunan en güzel ipeğe bakmasını ve bana öğrettikleriyle gurur duymasını istedim.

"Paket elimdeydi ve ben... paketi açmadım. Ona göstermedim."

"Neden olmasın?" Ahmya nazikçe sordu.

Rekosh derin bir iç çekti ama parmaklarını çalıştırmaya devam etti. "Çünkü mutluydu. Beni güvende gördüğü için mutluydu, ama daha fazlası... O ininde mutluydu, eşiyle ve yavrularıyla yeni hayatında mutluydu, sonunda tanışmamı istiyordu. Sekiz gözümle birden baktığımda orada bana yer olmadığını gördüm. Yavruların oyuncakları bana yavru kardeşlerimi hatırlattı ve onun altın işçiliği aletlerini görünce...

"Ona çektiği acıları ve kayıpları hatırlatmaktan başka ne yapabilirdim? Eski acılarını hatırlamasını sağlamaktan başka ne yapabilirdim?"

Onun ellerini sıktı. "Ah, Rekosh..."

"Zurvashi dikenli martılara savaş açmadan birkaç yıl önce yeni eşini aldı. Ben çoktan büyümüştüm, tek başıma ine girmiştim ama yine de ona kızgındım. Onların kurduğu hayat benim değil, onların kurduğu aile benim değil. Uzun zamandır kendimi ayrı hissediyordum. Bunu en çok onunla son kez birlikte olduğumda hissettim. Ayrılmadan önce ona sert sözler söyledim."

"Peki bu sözler seni daha iyi hissettirdi mi?"

Rekosh başını eğdi, çene kemikleri seğiriyordu. "sorulması gereken, sözlerimin ona nasıl hissettirdiği değil mi?"

"Burada seninleyim Rekosh. Sen benim dostumsun. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmek istiyorum."

İçinden düşünceli bir mırıltı geçti. Parmakları dokumaya devam ettikçe örgü her geçen an daha da karmaşıklaştı; zihni başka türlü meşgul olsa bile işlerini iyi biliyorlardı.

Tatmin edici bir cevap bulmak zordu. Bu Rekosh için bir sürprizdi, neredeyse sorunun kendisi kadar.

Ahmya başparmaklarıyla ellerinin altını okşuyor, uzayan sessizlikten rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Sadece onun yanındaydı, onun için buradaydı ve Ahmya onun cevabı ne olursa olsun -hatta hiç cevap vermese bile- onun yanında olacağını biliyordu.

"Öfkem üzüntüye dönüştü," dedi sonunda. "Ben... Ben ona söylediklerimden pişman değilim. Kalbimdeki gerçeği söyledim. Ama nasıl konuştuğumdan pişmanım. Sanki en yumuşak ipeği kullanmam gerekirken bir taş fırlatmışım gibi. Gereksiz yere incittim. Sözlerimi anlıyor musun?"

Adamın alttaki ellerinden birini yüzüne doğru kaldırdı ve avucuna şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seviyorum."

Sessizce mırıldandı, yüzünü saçlarına yaklaştırdı ve onun kokusunu içine çekerek teselli aradı. "Bana üzgün olduğunu söyledi. Bana verdiği tüm acılar için. Hepsini görememiş olsa da, hepsini anlayamamış olsa da, üzgün olduğunu söyledi."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Eşini ve çocuklarını kaybetmenin acısını yaşadı ve seni korumaya çalışırken seni de incitti. Ama seni kendinden uzaklaştırmak ya da istenmediğini hissettirmek istediğini hiç sanmıyorum." Ahmya elini onun yanağına bastırdı. "Seni orada istemeseydi neden seni gördüğüne bu kadar sevinisin, kardeşlerinle tanışacağın için bu kadar heyecanlansın ki? Seni hayatında istiyor Rekosh. Sen onun ailesisin."

İçinden mutsuz bir vızıltı geçti. Tartışmak, söylediklerini inkâr etmek istedi... ama yapamadı. Efendisinin gözlerini, duruşunu görmüştü.

Sesindeki hüznün. Rekosh, efendisinin ayrılıklarını bu kadar zor ama bu kadar zarif bir şekilde karşılaşmasını beklemiyordu.

Kendisinin de bunu bu kadar derinden hissedeceğini tahmin etmemişti.

Ahmya elini onun kucağına indirdi. "İncindiğini biliyorum. Haklı olarak. Ben de babamla olan ilişkiyi düşündüğümde aynı şeyleri hissediyorum. Yeniden evlenmedi ama annem öldükten sonra değişti. Daha sert ve mesafeliydi. Büyürken ilişkimiz çok gergindi. Geriye dönüp baktığımda, bunun nedeninin bırakın bir kızı, tek başına bir çocuğu nasıl yetiştireceğini bilmemesi olduğunu düşünüyorum.

"Hirohito'nun çocukluğunun büyük bir bölümünde babamız *askerdeydi*, bu yüzden nadiren evde olurdu. Ben küçükken ordudan emekli oldu ama annem bize bakarken o yeni bir işte uzun saatler çalışmaya başladı. Annem öldükten sonra da... Yaşadığı acıyı nasıl atlatacağını bildiğini sanmıyorum."

Rekosh'un çene kemikleri sarktı. İster vrix ister insan olsun, hiç kimse kaybın acısına karşı bağışıklı görünmüyordu ve hiç kimse aynı şekilde dayanamıyor gibiydi.

"Ben büyüdükçe," diye devam etti Ahmya, "benimle nasıl konuşacağını bilemedi, özellikle de konu kızlarla ilgili bir şey olduğunda. Hirohito'ya her zaman çok daha yakındı. Senin gibi ben de kendimi görünmez hissettim. En iyi *notları* almak için okulda çok çalıştım, *spora* katıldım, okul sonrası *programlarda* gönüllü oldum. Başarılarım onun beni kabul etmesini sağlamanın tek yolu gibi görünüyordu. Bunun çoğunun yetiştirilme tarzından ve *miluh terree*'de çok fazla zaman geçirmiş olmasından kaynaklandığını biliyorum ama... bu canımı yakıyordu. Sadece beni olduğum gibi görmesini istedim. Onun kızı."

"*Kir'ani vi'keishi*," diye fısıldadı Rekosh, eğilip dudaklarını onun saçlarında gezdirerek. "Keşke seni böyle bir acıdan kurtarabilseydim. Keşke onu senden alabilseydim."

"Beni her acıdan koruyamazsın Rekosh," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Sadece bana sarılmana ihtiyacım var."

Alt kollarını ona doladı. "Her zaman, *kalbim kırık*. Her zaman."

"Ve ben de senin için aynısını yapmak üzere her zaman burada olacağım."

Bir tril ile onun kokusunu içine çekti. Eşi dünyadaki en değerli şeydi, tüm varoluştaki en değerli şeydi ve onu her şeyden koruyamasa bile, sonsuza dek bunu yapmaya çalışacaktı.

Rekosh başını kaldırdı. "Bu acıyla barışık görünüyorsun Ahmya."

"Barıştan emin değilim. Ama kalbimde babamın beni sevdiğini, elinden gelenin en iyisini yaptığını ve bazen elimizden gelenin en iyisinin ortaya çıktığını biliyorum.

Kısa. Ve bunun bizi çelişkili hissettirmesi normaldir. Bir kişiye karşı sevgi hissetmek ama aynı zamanda tarafından incinmiş hissetmek. İncinmişliği bir kenara bırakıp anlamlı bir şeyler inşa etmeye çalışıp çalışamayacağımıza ya da onları bırakıp bırakmayacağımıza karar vermek bize bağlıdır."

Yere baktı, saçlarını gergin bir şekilde tutuyordu. Konuşurken sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Babam artık yok. Onunla bir daha konuşma, yaptığı her şeyi takdir ettiğimi ve onu sevdiğimi söyleme şansım olmayacak."

Rekosh onun yüzünü görmese bile kara gözlerinin yaşlarla parladığını ve acısının yüreğini dağladığını biliyordu.

Ahmya onun kollarına daha sıkı sarıldı. "Ama baban hayatta Rekosh, sen de öyle. Hayat onunla yeniden bağlantı kurma fırsatından vazgeçmek için çok kısa ve çok değerli, eğer kalpleriniz size bunu yapmanızı söylüyorsa. Ve belki... belki bir gün onunla tanışabilirim."

Kalbi henüz tanımlayamadığı duygularla çarpıyor, göğsünü gergin ve ağır hissettiriyordu. Saçlarını serbest bırakarak eşini dört eliyle birden tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi.

Gözleri buluştu. Onun gözleri gerçekten de yaşlarla parlıyordu. Vrix ağlayabilseydi, kendisinin de ağlayacağından hiç şüphesi yoktu. O hüznü... onda görmeye dayanamıyordu. Onu yatıştırma, artık ona zarar vermemesi için kendi içine çekme ihtiyacına karşı koyamıyordu.

Kollarını Ahmya'ya doladı ve onu göğsüne doğru çekti. Ahmya kollarını hararetle onun boynuna doladı, yüzünü onun boynuna yasladı ve gözyaşlarıyla ıslattı.

Rekosh bir elini başının arkasına götürerek onu kucakladı ve parmaklarını saçlarının üzerinde gezdirdi. Göğsü, kızın söylediği şarkıyı taklit etmeye çalışan yumuşak bir mırıltıyla titreşti.

Eşini teselli ederken, ona sarılırken bile, onun sözleri zihninde tekrarlanıyordu. Söylediklerinin doğruluğunu inkâr edemezdi. Onunla bu konuyu konuşmadan önce bile bunu kalbinde hissetmişti ama Ahmya'nın sabrı ve anlayışı sayesinde bu konu üzerinde düşünebilmişti. Bu onu duygularını gerçekten düşünmeye itmişti.

Ya efendisiyle vedalaşma sözleri paylaştıkları son sözlerse? Rekosh'un kalbinde sonsuza dek acı çekmesine neden olacak, iyileşmesini ve huzur bulmasını engelleyecek bir parça pişmanlık bırakırlar mıydı? Raikarn, ilk yavrusunun hayatta kalan tek yavrusunun kendisini hor gördüğüne inanarak mı ölecekti?

Çünkü tüm öfkesine ve kızgınlığına rağmen Rekosh babasından nefret etmiyordu. Nefret ettiği bir şey varsa, o da sahip olabilecekleri ilişkiden mahrum bırakılmış olmasıydı.

Eşine sarıldı ve gözyaşları yavaş yavaş kurudu ama kucaklaması hafiflemedi. Çenesini onun saçlarına sürttü. Sadece ona sarılmak yeterliydi. Olması gereken yer burasıydı, birlikte olması gereken kişiydi.

Yine de şimdi merak etmekten kendini alamıyordu... Ahmya'yı Takarahl'a getirmek nasıl bir şey olurdu? Ona çok sıradan gelen tüneller boyunca onunla yürümek, tünelleri onun gözlerinden yeni bir huşu ve heyecanla görmek? Onu efendisinin inine götürmek, tanıştırmak, genç kardeşleriyle onun yanında tanışmak nasıl olurdu?

O bir insandı ama bu farklılıkların önemli olmayacağını umuyordu. Rekosh'un çok net görebildiği şeyi, yani küçük eşinin güçlü, zeki, nazık ve özverili olduğunu babasının da göreceğini umuyordu. Cüssesine rağmen Rekosh'u hayatının en büyük zorluklarından bazılarında taşımıştı. Onun adanmışlığı ve azmi, yeni kabilelerinin çekirdeğini oluşturan bir örnek teşkil etmişti.

Ve onunla tanıştıktan sonra Raikarn'ın Rekosh'un doğru seçimi yaptığını anlayacağını umuyordu. Rekosh'un gerçekten mutlu olduğunu bilecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde Ahmya'yı Takarahl'a getirmek *istiyordu*. Onun efendisiyle tanışmasını istiyordu, Raikarn'a ve diğer herkese eşinin en olağanüstü dişi olduğunu göstermek istiyordu. O sadece ve sadece onundu.

Ama böyle bir yolculuk için zamanın henüz gelmediğini biliyordu. En azından Telok ve Urkot'tan oluşan bir grupta yola çıkarak yolculuğun tehlikeleri azaltılabilirdi ama Ahmya'yla birlikte Rekosh onun güvenliğini sağlamak için daha fazla yol arkadaşı isteyecekti. Ve peşlerinde kana susamış bir kraliçe olmadan, her gün yorgunluktan ölmelerine gerek kalmayacaktı.

Hayır, onu duraklatan Takarahl'ın kendisiydi. Şehir iyileşiyordu ama yaraları hâlâ tazeydi. Ahnset'in işleri yoluna koymak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Tebaasını rahatlatmak için daha fazla zamana.

Belki de Takarahl'ın gölge avcıları Kaldarak'ın dikenli martılarını dostları ve onur konukları olarak karşılamaya hazır olduklarında, insanlarla tanışmaya da hazır olacaktı.

Ama Rekosh eşini riske atmazdı.

O ve Ahmya bir süre bu şekilde kaldılar. Bazen Ahmya onun mırıldanmasına eşlik ediyordu, ama ikisi de çığırta izin vermekten memnun görünüyordu.

Aralarındaki sessizliği alevler dolduruyordu. Ahmya kıpırdanıp esnemeye başlayınca ne kadar uzun süre böyle kaldıklarını fark etti.

"Gel, *vi'keishi*," dedi ayağa kalkarken, onu kucağında tutarak, "dinlenelim. Yolculuğumuz gündenöğümü ile devam etmeli."

Kız bir yanıt mırıldandı ve adam gülümsedi. Kollarında kendini bu kadar güvende hissetmesi onun için söyleyebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Rekosh onu kabarık ipek yatağına taşıdı ve sırt üstü yatarak Ahmya'yı göğsüne yasladı. Ahmya yanağını onun kalplerinin üzerine yasladı. Ahmya'nın kalbinin derisinin içinde attığını hissedebiliyordu ve onun sabit ritmi gözlerinin kapanmasına neden oluyordu.

"İyi uykular, *nyleea*'m," diye fısıldadı. "Sana sahibim."

Sonsuza kadar.

KISIM 5

Rekosh ve Ahmya Kaldarak'a doğru ilerlerken güneş daha parlak, hava daha taze ve Tangle her zamankinden canlı görünüyordu.

Tehlikenin farkında olmasına rağmen Rekosh etrafındaki sınırsız güzelliği fark etmekten kendini alamadı. Zengin renkler, yaprakların ve çiçeklerin çeşitli şekil ve boyutları, gölgelikten sızan güneş ışığının oyunu ve aşağıdaki gölgelerin büyüleyici dansı.

Yine de manzaralar bu güzelliğin yalnızca bir yönüydü. Ses ve koku da bu güzelliği pekiştiriyordu. Dalların arasından geçen rüzgârın şarkısı, hayvanların ve böceklerin sesleri, yavaşça, nazikçe sallanan dallar. Bitkilerin ve çiçeklerin, ahşabın ve toprağın baş döndürücü, tiksindirici aromaları.

Ahmya sayesinde her şeyin değerini bu kadar iyi, bu kadar derinden anlayabiliyordu. Ahmya dünyayı, onun her şeyi yeniden düşünmesini sağlayan bir merak ve şaşkınlıkla deneyimliyordu.

Yolculuk ederken sohbet ediyor, özgürce gülüyor ve cıvıldıyorlardı. Ahmya bazen mırıldanıyor, bazen şarkı söylüyor ve neredeyse Rekosh'un yanında yürürken onun etrafında dans ediyor gibiydi.

Onu hiç bu kadar ısıltılı, bu kadar kaygısız, bu kadar canlı görmemişti. Onun ruhu güneşten daha parlaktı ve bu ona moral veriyordu. Adımları hafifledi.

Zahmetsiz hissediyordu.

Rekosh harabelerden ayrılımlarının daha zor olacağını tahmin etmişti çünkü hem kendisi hem de Ahmya özel sığınakları haline gelen bu yerden ayrılmak konusunda isteksizdi. Orada onunla paylaştıklarını asla unutamayacaktı.

Ama artık Kaldarak'a dönmek üzere yola çıktıkları için Rekosh memnundu. Her adımda, varacakları yere ulaşmak ve arkadaşlarını, ailelerini, kabilelerini yeniden görmek için daha da hevesleniyordu. Ama her şeyden çok,

Ahmya üzerindeki hak iddiasını herkese duyurmaya hevesliydi. Onun sadece ve sadece kendisine ait olduğunu herkese göstermek istiyordu.

Ve sonunda birlikte bir sığınak yapacaklardı. Bir yuva.

Gün ortası yaklaşırken Rekosh akan suyun belli belirsiz sesini duydu. Bu, kayalık uçurumların etrafından dolaştıktan sonra doğru yürüdükleri nehir olmalıydı.

"Sadece güvenli bir geçiş bulmamız gerekiyor ve gün batımına kadar Kaldarak'a ulaşabiliriz," dedi titreyerek.

Ahmya onun önündeki güneş ışığına doğru adım attı, başını geriye eğdi ve olduğu yerde döndü. "Seninle yıldızların altında bir gece daha geçirmekten şikâyet etmezdim ama bu gece dört duvar ve bir çatı olsa iyi olurdu."

"Eğer tekrar Arapsaçı'na inmek zorunda kalırsak, *kir'ani vi'keishi...*" Rekosh aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kucaklayarak kucağına aldı.

Güldü, kollarını onun boynuna ve bacaklarını beline doladı.

Yanağını okşadı ve mırıldanarak onu içine çekti. "Ben senin sığınağın olacağım."

Başını kaldırdığında elini yüzüne götürdü ve yumuşak, narin parmak uçlarıyla derisini okşadı. Kahverengi gözlerinde bir ışıltı parladı ve yanaklarında pembe bir çiçek açtı. "Mmm... Etrafımda, üzerimde olmana bayılıyorum..."

Dudaklarını adamın ağzının kenarında gezdirdi ve alçak sesle, boğuk bir fısıltıyla, "İçimde," dedi.

Rekosh'un içinden bir ürperti geçti ve neredeyse inliyordu. Ateş damarları boyunca kayarak leğen kemiğinde birleşti. Gövdesi titreşti ve yarığının içine doğru itildi. Kopçalarını sıkıca çekerek dışarı çıkmamasını sağladı.

"Ah, kadın... beni baştan çıkarıyorsun."

Sırtışı hiç de masum değildi.

Belki de ormanda bir gece daha geçireceklerdi...

Aralarındaki sıcaklık artarken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Tokaları gevşedi ve-

Birbirine çarpan taşların sesi ağaçların arasında yankılandı, mesafeden dolayı donuklaşmıştı ama kusursuzdu.

Rekosh'un kalbi göğsünde atmaya başladı ve bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu.

Ahmya başını kaldırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu... muydu?" "Evet."

Bu sesler, gölge avcılarının uzun zamandır Arapsacı'nda birbirlerine işaret verme şekli olan kara taş karşı kara taş sesleriydi.

Rekosh ve arkadaşlarının birbirlerine işaret verme şekli.

Ahmya, adamın ne yapacağını önceden tahmin etmiş gibi, adam onu yere bırakmadan önce ona tutunmayı bırakmış ve bacaklarını indirmeye başlamıştı bile. Yere düştüğü anda geri adım attı ve sinyalin geldiği yöne baktı.

Rekosh çantasını önüne doğru salladı, açtı ve içinden bir çift kara taş bıçağı çıkardı. Düz taraflarını birbirine vurarak bir yanıt verdi.

Son takırtının yankısı da kaybolunca nefesini tutup dinledi. Arapsacı o anlarda doğal olmayan bir sessizliğe bürünmüştü. Tüm orman durmuş, onunla birlikte bekliyordu.

Cevap veren takırtılar ona doğru sürüklendiğinde, Arapsacı'nın bazı bölgelerinde çok yaygın olan ıslak, çürümüş bitkilerin hastalıklı tatlı kokusunu taşıyan sıcak bir rüzgârla geldi.

"Diğerleri mi?" Ahmya heyecanlı bakışlarını Rekosh'a çevirerek sordu.

"Onlar olmalı," dedi ve çantayı kapatıp sırtına geri koydu. "Garahk muhtemelen Kaldarak'a haber göndermiştir ve dostlarımız bizi bulmaya yardım etmeye gelmiş olmalı."

Ahmya alt dudağını somurtarak uzattı ama gözlerindeki ışık şakacı ve alaycıydı. "Sanırım bu gece yıldızların altında baş başa kalamayacağız."

Hırladı ve alt eliyle bileğini yakalayarak onu kendine yaklaştırdı. "Öyle ya da böyle seni kendime alacağım, *Nyleea*."

Güldü, ayak parmaklarının üzerinde durdu ve omzundan göğsüne sarkan saç örgüsünü kavradı. Küçük bir çekiştirmeye onu öpücüğün içine çekti. Çok geçmeden geri çekildi ve kolunu adamın gevşek tutuşundan kurtardı. "Şimdi herkesi bekletmenin sırası değil, *sevgilim*."

Rekosh çitırdayarak işaretin geldiği yöne doğru yürüdü. Ahmya da onun yanına düştü.

Günün yarısını ormanda yol alarak geçirmiş olmalarına rağmen, yeni keşfettikleri heyecanın da etkisiyle artık daha hızlı ilerliyorlardı. Arada sırada önden gelen sinyaller Rekosh'a rotalarını uygun şekilde değiştirmesi için yol gösteriyordu; yolları bir kenara sapıyor, görünüşe göre nehre doğru değil, nehre paralel ilerliyordu.

her seferinde daha da yaklaşıyor, daha da netleşiyor ve Rekosh'un beklentisini daha da güçlendiriyordu.

Her adımda, o ve eşi geleceklerine daha da yaklaşıyordu. Geleceğin ne getireceğini tahmin edemiyordu ama tanrıların sekiz katlı gözlerinin -ve başka herhangi birinin- bakışları altında o geleceğin dolu dolu olmasını sağlayacaktı.

Yolları onları yavaş yavaş yokuş yukarı, kayalar ve bitki örtüsüyle kaplı, yerden görüşün sınırlı olduğu bir araziye götürdü. Ancak adımlarındaki heyecan hiç azalmadı.

Sinyal tekrar geldiğinde, en fazla yüz ya da daha fazla segment ileriden geliyordu. Rekosh hemen cevap verdi.

Arkadan bir yerden bir dizi taş-taş sesi daha geldi.

Arkadaşları aramalarında daha fazla alanı kapsamak için gruplara ayrılmış olmalıydı ve şimdi hepsi bir araya geliyordu.

Ama Rekosh'un içgüdüsel bir parçası, Ahmya'yla birlikte etraflarının sarıldığı, kuşatıldıkları konusunda ısrar ediyordu. İki bilinmeyen taraf, öldürücü bir darbe indirmeye hazır bir çift dişli çene gibi onlara yaklaşıyordu.

Ahmya, "Neredeyse geldik," diyerek onu düşüncelerinden sıyırdı. "Küçük maceramızın bitmek üzere olduğuna inanamıyorum."

Rekosh geveledi. "*Küçük bir macera mı?*"

Burnunu kırıştırdı. "Tamam, belki de o kadar küçük değildi." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Yine de bir macera oldu, değil mi? Neredeyse ölmek üzere olduğum kısımlar olmasa da olurdu ama geri kalan her şeyi... Hiçbir şeye değişmezdim."

Ön ayağını kadının baldırına değdirirken çenesi kalktı. "Ben de yapmazdım, *kir'ani vi'keishi*. Neredeyse ölüyor olman dışında. Bir daha tehlikede olmana izin yok."

Güldü ve bir elini kaldırarak siyah saçlarının gevşek tutamlarını kulağının arkasına süpürdü. Rekosh dikkatini tekrar ileriye çevirdi.

Tabanı en az on segment genişliğinde olan devasa bir ağaca yaklaşıyorlardı. Son sinyalin sesine bakılırsa, arkadaşları hemen diğer tarafta olmalıydı.

"Kim bekliyor?" Rekosh, Ahmya ile birlikte sandığın etrafından dolanırken seslendi. "Sabırsız avcı mı, yoksa aşırı tedbirli delici mi?"

Yanıt gelmedi.

Farkına vardığında Rekoshun ince tüyleri diken diken oldu.

Kara taş sinyallerinin hiçbirisi, onun ve arkadaşlarının, özellikle de Telok'un onlara eklediği olağan küçük süslemelere sahip değildi. Ve Telok'un aksine

ve Urkot'un, özellikle de bu kadar yakından ve böylesine dostça bir sataşmaya karşılık vermemeleri gerekirdi. Sonraki birkaç adımı için geçen sürede ona sekiz kat daha fazla hakaret savurmaları gerekirdi.

O huzursuz his yeniden kendini gösterdi. Parmakları mızrağının sapı etrafında sıkılaştı ve ince tüyleri havadaki çeşitli kokuları toplayarak ayakta kaldı.

Hafif bir vrix kokusu vardı ama aşına olduğu bir vrix değildi.

Sağ taraflarındaki bitki örtüsü sallandı.

Ahmya'yı solunda tutmalı, onu ağaçla korumalıydı.

Rekosh'un sağ üst eli kızın kolunu tutmak için dışarı fırladı ve onu kendine doğru çekti. Kız ayakları yerden kesilince irkilerek bir ses çıkardı. Mızrağı elinden düştü.

Yüzüne gri kül bulaşmış, donuk yeşil işaretli bir erkek gölge avcısı çalılıkların arasından fırladı, elinde ipek bir ip vardı, yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu.

Telok değil. Kesinlikle Telok değil.

Ahmya'nın momentumu onu doğruca Rekosh'a taşıdı. Rekosh onu kendi tarafında yakaladı, kollarını ona doladı ve onu saldıran vrix'ten uzaklaştırmak için bükte. Aynı hareketle mızrağını döndürdü ve saldırgana doğru fırlattı.

Diğer erkek bacaklarını yere gömdü ve ağırlığını geriye doğru vererek arka ayaklarını toprağa çarptı. Rekosh'un mızrağının sivri ucu erkeğin yüzünün bir parmak yakınından geçti.

Ahmya kolları ve bacaklarıyla ona her zamanki gibi sıkıca sarıldı. Ağaç tepesinde çatırdadı. Rekosh sol bacaklarını ağacın gövdesine dayadı ve tam ikinci bir erkek, kehribar rengi işaretleri olan bu erkek, Rekosh'un az önce bulunduğu noktaya çarpmadan hemen önce ağacın üzerinden sıçrayarak uzaklaştı. ayakta duruyordu.

İki büyük dişi gövdenin etrafına hücum ederken bitkiler savruldu ve dallar kırıldı. Erkekler gibi onların da yüzlerinde kül vardı. Her ikisi de uzun savaş mızrakları taşıyordu ve donuk, kirli, yıpranmış süslemeler ve zırh parçaları giymişlerdi - şüphesiz son birkaç ay döngüsü boyunca Tangle'ın en kötü koşullarına dayanmış altın.

Onlar Kraliçe'nin .

Zurvashi'nin dişleri.

"Haini yakalayın!" Lider kadın gür bir sesle emretti.

Rekosh onu tanıyordu, o berrak mavi gözleri biliyordu. O Ulkari'ydi, Urshar'ın kız kardeşi. Altın Alev Tüneli'ndeki dişilerin bahsettiği, hâlâ Zurvaşi'ye sadık olan vrixlerden biri.

Rekosh geri çekildi, mızrağını kaldırdı ve saldırganlarla arasına değerli bir mesafe koyarak hazırlandı. Ama aradaki mesafenin bir anda kapanabileceğini çok iyi biliyordu.

Rekosh ancak iki erkek kendilerini toparladığında omuzlarına örtülmüş, dişilerin altınları kadar kirli ve yıpranmış siyah kürkleri gördü.

Zurvashi'nin Pençeleri.

Ahmya bir şeyler fısıldadı ama sözleri Rekosh'un omzunda boğuklaştı. Titriyordu, tırnakları Rekosh'un derisini kazıyor, kalbi hızla çarpıyordu.

Ve o da aynı korkuyu hissetti. Çok yakın görünen gelecek için korku, kocaman, sevgi dolu kalbiyle küçük eşi için korku. Bir kez daha, tüm dünyasının yıkımın eşiğinde olmasından, esneyen, dipsiz bir çukurun üzerinde sadece en yıpranmış iplerle havada tutulmasından korkuyordu.

Göğsünde bir öfke kuru alevlendi ama onu harekete geçiren içgüdüsyüdü.

Arkasını döndü ve koşmaya başladı.

"Korkak!" Ulkari kükredi. "Hain!"

Pusuya yatanlar kovalarken yer gümbürdedi. Dallar çatırdadı ve kırıldı, yapraklar hışırdadı, vrix hırladı ve homurdandı ve Rekosh'un kalbi göğsünde gök gürültüsü gibi çarparak damarlarına cızırtılı kan pompaladı.

Hepsini öldürmeyi arzuluyordu. Zurvaşi'nin kan ve dehşet mirasını son bir vahşi hamleyle sona erdirmek, bedenlerini leşçillere bırakmak, etlerinin çürümesine ve kemiklerinin orman tarafından yutulmasına izin vermek.

Ama Ahmya kana susamışlıktan, intikamdan, her şeyden daha önemliydi. Ve öfkesinin gücü ne olursa olsun, bunun kazanamayacağı bir savaş olduğunu biliyordu.

Böylece Rekosh tüm beden gücünü ve iradesini bacaklarına akıtarak onları imkansız bir hızda hareket ettirdi.

Ahmya onu sıkıca tutmasına rağmen zıpladı. Bu hızı korurken onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu ve Ahmya'nın rahatsızlığı ne olursa olsun yavaşlamasına izin veremezdi.

Ulkari'nin emri haini öldürmek değil, yakalamaktı. Rekosh, bunun ölü kraliçeye sadık olanların merhamet göstermeyi planladığı anlamına geldiğine inanacak kadar aptal değildi.

"Rekosh," diye nefes aldı Ahmya.

"Seni yakaladım, *vi'keishi*," diye hırladı. "Sana sahibim."

Arkasından gelen takip sesleri devam ediyor, pusu kuranlar koşarken bağıyorlardı. Gürültünün şiddetine bakılırsa aralarındaki farkı açıyordu ama ilerleme ivmesinin bir parçasını bile kaybetmekten korktuğu için arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

Nehir onların tek umuduydu. Eğer o ve Ahmya nehre ulaşabilirlerse...

Çalkantılı sular tarafından sürüklenmeye cesaret etmeleri gerekse bile yine öyle yapacaktı. Affetmeyen nehirde şansları bu vrixlerden daha yüksekti.

Ancak görüşünün üst kenarında bir hareket belirlediğinde, birkaç dakika önce onu bu kadar tedirgin eden şeyi hatırladı: Rekosh ve Ahmya'nın arkasında bir yerden işaret veren bilinmeyen grup.

Bir çift erkek vrix, Rekosh'un yolunun üzerinden geçen kalın bir dalın üzerine tünemişti ve aralarına bir ağ gerilmişti.

Rekosh'un bacakları, yönünü değiştirmek için çabalarken ormanın zeminindeki yapraklar ve döküntüler üzerinde kayıyordu. Erkekler aşağıya sıçradı.

Ahmya çığlık attı. Erkekler Rekosh'un iki yanına indi ve Rekosh'un ivmesi onu doğruca ağlarına taşıdı. İpler etrafını sardı ve uzuvlarına dolandı. Umutsuzca dengesini korumaya çalıştı ama tökezleyerek attığı adımlar ağın daralmasını daha da kötüleştirdi. Vücudunun üst kısmı öne doğru eğildi.

Erkekler ağın alt kısmını sertçe çekti.

Kalbi yerinden fırladı, boğazına doğru tırmandı ve felç edici soğuk çekirdeğinden fişkırdı.

Rekosh'un bacakları altından çekildi ve vücudu sağa doğru savrularak düştü. Ahmya'yı çarpışmadan korumak için gerildi ve kendini bükmeye çalıştı ama Ahmya'nın üzerine düşmesine engel olamadı.

Kadının yumuşak formunun altında sıkıştığını, tırnaklarının derisini sıyırdığını, nefesinin ciğerlerinden fırladığını hissetti ve duydu. Mızrak altında kırıldı ama parçalanın tahtanın ısırığını zar zor hissetti.

"Ahmya," diye hırladı, ellerini yere dayamak ve ağırlığını onun üzerinden atmak için ağlarla savaştı.

Altında kıvranıyor, nefes almak için çırpınıyordu ve neredeyse sessiz soluk alıp verişleri şimdiye kadar duyduğu en endişe verici ve yürek parçalayıcı sestti.

"Hayır, hayır, hayır, nefes al, lütfen." Pençeleri ve dişleriyle ağı yırttı, yakalayabildiği tüm ayakları yakaladı. Ona alan açması gerekiyordu, onu görebilmesi, kontrol edebilmesi, onunla ilgilenebilmesi gerekiyordu.

Ona zarar vermişti. Bunun kasıtsız olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Erkekler hâlâ ağı çekiştiriyordu. Her çekiş Rekosh'un pençelerinin ve dişlerinin ipek ipleri daha derinden ısırmasını sağlıyordu, her çekiş göğsündeki cehennemi besleyen bir rüzgâr gibiydi.

"Rekosh," diye homurdandı. "Ben... oh..."

İplerden biri koptu ve ağ gevşedi. Daha fazla zayıflık aramak için tüm ipleri dışarı itti. Bir ip daha koptu, sonra bir tane daha.

"Tutun onu!" diye bağırdı yakınlarından bir kadın.

Rekosh hırladı ve daha sert itti. İplerin daha fazla yıprandığını hissetti ve ipler çözüldükçe öfkesi daha da arttı. O ve eşinin sonu böyle gelmeyecekti. Daha yeni sahiplendikleri geleceklerinin çalınmasına izin vermeyeceklerdi. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Ahmya'nın titreyen elleri yüzünü buldu, her şeye rağmen dokunuşları hâlâ sıcak, hâlâ yumuşaktı. "Ben... iyiyim... Ben-"

Bir kayanın tüm ağırlığına ve sertliğine sahip bir şey Rekosh'un başının yan tarafına çarptı. Darbenin gücü onu bir kenara, eşinden, onun ellerinden, dokunuşundan uzağa savururken ağ yırtıldı.

"*Rekosh!*" Ahmya çığlık attı.

Engabeli zeminde, dalların, kayaların ve molozların üzerinde yuvarlandı. Arapsaçı, vücudu durduğunda bile dönmeyi bırakmadı, eli bir taşın sivri kenarına indi.

Kalın, ağır bir bacak göğsüne inerek onu olduğu yerde sabitledi. Rekosh refleks olarak onu kavradı. Pençeleri sert deriye battı ve bu sadece üzerine daha fazla ağırlık çekmiş gibi görünüyordu.

Hırlayarak Ulkari'nin alev alev yanan mavi gözleriyle karşılaşmak için başını kaldırdı.

"Bu hainin elini kolunu bağlayın," diye homurdandı, çene dişlerini şaklatarak, "ve onun yaratığını."

"*Hayır!*" Rekosh'un öfkesi alevlendi, bir altın işçisinin ocağından daha sıcaktı ve onu tamamen sardı.

Kimse eşine dokunamazdı. *Hiç kimse.*

Keskin, sivri taşı kavrayıp Ulkari'nin bacağına saplarken göğsünden hayvani bir kükreme yükseldi.

Fang geri çekilip kanlı bacağına kaparken altın şingirdadı. Rekosh pençelerini ona geçirdi ve kendini sürükleyerek

ve bu sırada derisini daha fazla parçaladı.

Ulkari öfkeli bir çığlıkla onu silkeledi. Görüş alanının kenarında, Ahmya'nın ağdan sürünerek çıktığını gördü. Onu almalarına izin vermeyecekti. Vahşi bir pençe ve tekme telaşıyla saldırırken görüşünü kızılık doldurdu. Onu ağda yakalayan erkekler de savaşa katıldı. Onlara da o kadar hızlı ve vahşice darbeler gönderdi ki, karşı koyacak zamanları olmadı.

Ona dokunmayın.

O benim.

Benimkini!

Rekosh bu sözleri sadece aklından mı geçirdiğini yoksa bağırarak mı söylediğini bilmiyordu. Eller onu kavradı ama pençeleri tekrar tekrar etini ısırdı derisini sıcak kanla kapladı. Hissettiği acı uzaktaydı - başka bir dünyadan yankılanan bir ses gibi.

Ahmya.

Benimkini.

Ona ulaşmalıyım.

Onu korumalıyım.

bireyleri algılamıyordu. Onlar sadece yüz­süz bir canavarın uzuvlarıydı ve ne pahasına olursa olsun canavarı öldürecek­ti. Rekosh ve eşi arasındaki her şey yok edilecekti.

"Yeter!" diye bağırdı dişi bir vrix.

Rekosh başka bir kükremeye dişiye doğru hamle yaptı.

Korkunç, ezici bir soğuk dalgası içine çöktü ve onu gördüğünde aniden durmaya zorladı.

Nuriganas adındaki bir başka Fang olan dişi, bir eliyle Ahmya'nın boynunu arkadan sarmış, onu havada tutuyordu. Ahmya'nın tekmeleyen ayakları yerden bir karıştan daha fazla yüksekteydi. İki eliyle de Fang'in kalın parmaklarını kavramıştı ve yüzü çoktan kızarmıştı.

Bir ateş fırtınası o kemik derinliğindeki soğukla çarpıştı. O kolu dişinin bedeninden koparması gerekiyordu, çene kemiğiyle boğazını parçalaması gerekiyordu, öldürmesi gerekiyordu, öldürmesi gerekiyordu ve-

"Boyun eğ," dedi Ulkari yanından, "yoksa kraliçemizin bu yaratıkların ilkinе ne yaptığını sana gösteririz."

Rekosh'un içinde dehşet ve öfke dönüyordu, Tangle'ı vurmuş en kötü fırtına kadar güçlü ve şiddetliydi. Ahmya'nın bakışlarıyla karşılaştı.

Göz kapakları açılıp kapanıyordu ve gözlerindeki ışık hızla sönüyordu. Ama gözlerindeki korku her zamanki gibi belirgindi.

çaresizlik içinde çırpınmaya devam ediyor, her kalp atışında biraz daha zayıflıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Nuriganas'ın tek yapması gereken elini sıkmaktı ve...

Ve Ahmya gitmiş olacaktı.

Basit bir kas kasılması Rekosh'un eşini sonsuza dek ondan alacaktı. Tek bir kelime bile edemeden, daha fazla yaklaşımadan, gözünü bile kırpamadan gitmiş olacaktı.

Üzgünüm, kir'ani vi'keishi.

Ulkari ve iki erkek Rekosh'u yakalamaya başlamıştı ki aniden uyuşan bacakları tutmaz oldu ve Rekosh bacak eklemlerinin üzerine düştü. Çantasını çıkardılar, kollarını geriye doğru çekip birbirine kenetlediler, çalışırken pençeleri derisine saplanıyordu.

Artık bir önemi olmadığını biliyordu ama elbiseyi kaybetme düşüncesi kalbini durdurmuştu. Ahmya'nın hediyesi.

Nuriganas Rekosh'un eşini serbest bıraktı.

Ahmya düşüp elleri ve dizleri üzerine yığıldı. Başı öne eğik, saçları dağınık bir şekilde öksürüyor ve umutsuzca soluk soluğa kalıyordu.

Rekosh ileri doğru itti ama erkekler onu sıkıca tuttu.

"Ahmya," diye hırıldayarak ona doğru ilerledi.

Ulkari onun önüne geçti, saçlarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı. "Dokumacıyı yakaladık. Çok memnun olacak."

Erkeklerden biri dişlerini göstererek, "Onu öldürmeliydik," diye homurdandı. "Bu zahmete değmezdi."

Rekosh eşini göremiyordu ama yine de onun zor nefes alışını, sert öksürüklerini duyuyordu. Kalbi küt küt atıyor, korku ve öfkesi çıldırtıcı bir fırtınanın içinde sıkışıp kalıyordu.

"İnancını mı kaybettin, Vuljaz?" Ulkari Rekosh'tan gözlerini ayırmadan sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Vuljaz, ses tonu hafiflemişti.

Rekosh'un elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve pençeleri derisini deldi. Hissetmesi gereken acı, ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

Tıpkı arkadaşları gibi.

Ulkari Rekosh'un başını geriye doğru çekerek onu külle kaplı yüzüne bakmaya zorladı. "Şu iğrenç küçük yaratığı bağlayın. Onları kraliçemize bir adak sunmaya getireceğiz."

KISIM 6

REKOSH, bir çift Pençe'nin arkasında düşman kampına doğru yürürken paramparça olacaktı.

Tüm düşünceleri, duyguları ve içgüdüleri çatışma halindeydi. Korku ve öfke çekirdeğinde savaşımaya devam ediyordu. Eşi için savaşıması, onu özgür , onu tehdit eden herkesi öldürmesi gerekiyordu. Ama savaşırsa Ahmya'ya zarar vereceklerdi.

Onu öldüreceklerdi.

Harekete geçmek onun sonunu hızlandıracaktı. Boyun eğmeye devam etmek ise sadece kaçınılmaz olanı geciktirirdi.

Zurvaşı'ye hâlâ fanatik bir sadakatle bağlı olan bu vrixler Rekoş ve Ahmya'nın canını bağışlamayacaktı. Hangi seçimi yaparsa yapsın, nihai sonuç aynı olacaktı.

Bunu değiştiremezdi... ama kabul de edemezdi. Ve umudunun son birkaç kuru da gerçekliğin amansız tufanına karşı yanmaya devam etmek için mücadele ediyordu.

Varacakları yere ulaştıklarında iç çekişmeleri yüreklerini tırmalıyordu.

Dallar ve çalılardan oluşan bir bariyer kampı çevreliyordu. Rekosh ve arkadaşları kamplarını korumak için bazen böyle bariyerler oluşturur, bunları aşırı meraklı ya da aç hayvanları caydırmak için kullanırdı. Ama bunun kadar uzun ve uzun olanını hiç görmemişti.

Dikenli halkanın ortasında uzun bir ağaç vardı ve bu ağaçtan kalın ipek tellerle dairesel bir platform sarkıtılmıştı. İki Pençe, ellerindeki dikenli mızraklarla platformun tepesinden işaret ediyordu.

Ulkari Rekosh'u kampın içine doğru itti, onu tökezletecek kadar sertti. Ulkari'nin dokunduğu yerden yayılan ısı Rekosh'un sırtına yayıldı. Derisinin altında kaşınması mümkün olmayan bir kaşıntıydı bu. Bağırsaklarında bir türlü yatışmayan bir çalkantı.

"Daha hızlı adım atmamı istiyorsan ben önden gideyim mi?" diye homurdanarak bağlarına güç uyguladı. İpek gıcırdadı ve derisini ısırды ama bir iplik aralığı kadar bile esnemedi.

"Ağzını kapat," diye homurdandı Ulkari, mızrağının kör ucuyla kafasının arkasına vurarak.

Tekrar *tökezledi*, çarpmanın sesi kafatasında yankılandı. Ama bu acı, vücudundaki diğer pek çok acı gibi, uzaktı. Donuktu. Kolları arkadan bağlanmış ve bacakları birbirine kenetlenmiş halde, bir Fang'in omzunda katledilecek bir hayvan gibi taşınan Ahmya'ya bir göz atmak için arkasına bakarak başka bir darbeye davetiye çıkarma riskini göze aldı.

Rekosh çenesini sıktı ve yeni bir öfke dalgasına karşı yumruklarını sıktı. Bu duyguyla hiçbir şey yapamazdı. Henüz değil, bir fırsat ortaya çıkana kadar değil...

Ya da bir tane yapılane kadar.

Bu yüzden kendini kampı incelemeye zorladı. İçeride çok sayıda yapı vardı; ahşaptan, ipek ipten, kumaştan ve yapraklardan yapılmış barınaklar. Çoğu en azından birkaç sekiz gün boyunca hava koşullarına maruz kalmış gibi görünüyordu.

Bu barınaklardan bazılarının altında silahların bulunduğu raflar vardı; savaş mızrakları ve dikenli mızraklar, kara kaya baltaları, dişli sopalar ve deri kalkanlar. Hareket ederken hepsini sayamasa da, onu ve eşini yakalayan sekiz kişilik gruba platformdaki iki gözcüyü eklediğinde bile vrix'ten çok daha fazla silah vardı.

Bu kamp sadece hayatta kalmak için değildi. Yıllar önce Needle's Point'te olduğu gibi, burası da bir saldırı için hazırlık yeri idi. Burası bir savaş kampıydı.

Yine de Needle's Point, Kaldarak'tan günlerce süren zorlu bir yürüyüş mesafesindeyken, burası dikenli martıların evinden bir günlük yolculuktan daha az bir mesafedeydi.

"Beklediğimizden erken döndünüz," diye seslendi önden bir dişi derin ve otoriter bir sesle ve Rekosh'un dikkatini ona çekti.

Kadın, Zurvash'ın altındaki Fang'lara özgü süslemeler takıyordu - geniş bir deri kemer, boynunda altın bantlı yata derisinden bir kolluk, altın kol

bantlar ve parlak taşlarla işlenmiş mücevherler. Ancak bu giysiler, bir ruh çağırının kıyafetini andıran uzun, dökümlü beyaz ipek örtülerle eşleştirilmişti. Yüzüne üç çizgi halinde soluk gri kül bulaşmıştı; bunlardan biri gözlerinin ortasında, diğerleri ise iki yanında yer alıyordu.

Benzer şekilde giyinmiş bir başka kadın da onun yanında ve hemen arkasında duruyordu.

Yanlarında yırtık pırtık, is lekeli ipek örtüler giymiş bir çift erkek vardı.

"Başbakan Ogahnkai." Ulkari bir bacağını Rekosh'un

Arka ayakları onu bacak eklemlerinin üzerine düşürdü. "Beklenmedik bir ödülle dönüyoruz."

Rekosh'un birkaç adım ötesinde Nuriganas ilerledi, ve Ahmya'yı yere bıraktı. İnsan bir homurtuyla toprağa çarptı ve yan tarafına kıvrıldı. Koyu renk saçları dağılmıştı ve cildi kirli, yara bere içinde ve sıyrıklarla doluydu.

"Ahmya!" Rekosh kendini ona doğru fırlattı ama Ulkari'nin kollarından tutup arka ayaklarına daha fazla ağırlık yüklemesiyle durduruldu. Bacakları yere gömülüp onu ileri itmek için destek aradı ama sadece kayarak toprağı çizdiler.

Ogahnkai Ahmya'ya yaklaştı, başı öne eğikti ve kırmızı gözleri alev alev yanıyordu.

Rekosh'un çırpınışları yeni bir çaresizlik kazanırken Ulkari kalın kolunu boynuna doladı.

Eşinin adını boğuk bir sesle söyledi, tüm farkındalığı ona ve ona yaklaşan iri dişiye odaklanmıştı. Ahmya hiç bu kadar küçük, çaresiz ve kırılgan görünmemişti, Ahnset ya da Nalaki'nin yanında bile.

"Ketahn'ın yaratıklarından biri," diye gürledi Ogahnkai. Kocaman bir ön ayağını uzattı ve ucuyla Ahmya'ya dokunarak insandan yumuşak, korkmuş bir soluk ve Rekosh'tan bir kükreme çıkardı.

"Altın saçlı eşi değil, ama bu hala vrix çiftleşme kokusu taşıyor..." Ogahnkai bakışlarını Rekosh'a çevirdi, çene kemikleri birbirine yaklaşarak seğirdi. "Annen Takarahl için onurla savaştı dokumacı, ama sen bu şeyin tuzağına düşmek için hepimize ihanet ettin!"

Ona dokunmayın.

O benim.

Dokunmayın!

Ne kadar istemiş olursa olsun, Ulkari'nin boynunu ezici bir şekilde tutması nedeniyle bu kelimeleri çıkaramadı. Ortaya çıkan tek şey öfkeli, hiddetli hırıltılar ve hırıltılar oldu.

Ogahnkai aşağı uzanarak Ahmya'nın elbisesinin önünü kavradı ve onu yerden kaldırdı. Vrix aşağı doğru eğildi, omuzları ağır nefeslerle yükselip alçalıyordu. Çene dişleri Ahmya'nın kafasına çok ama çok yakındı.

Ellerini arkasında kenetleyen ve parmak eklemleri solgunlaşan Ahmya, Ogahnkai'nin solgun bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu.

Rekosh'un arka bacakları yere battı. Onları sertçe iterek Ulkari'yi ileri doğru sürükledi.

Ulkari kemiklerini titreten bir hırıltıyla kendini yakalamadan önce kısmen Rekosh'un üzerine düştü. Kalçasındaki dişli sopa aşağı doğru sallandı, keskin parçalar ve dişler derisini ısırdı. Acıdan tısladı.

O parçalardan biri bileklerindeki ipe takıldı.

Her iki taraftaki hareketler Ulkari'nin arkadaşlarının onu zapt etmeye yardım etmek için koşuşturduklarını gösteriyordu.

Erkekler onu tutarken ipin sıkıca bağlandığından emin oldu. Parça boyunca sürüklendi ve ipler yıprandıkça hafif titreşimler hissetti.

Hemen hasarı test etti, kollarını itti, bileklerini bükte, yıpranmış ipi zorlayabildiği kadar zorladı. Ama bu yeterli değildi. Henüz yeterli değildi.

Ogahnkai kıkırdadı ve bir avucunu Ahmya'nın saçlarında gezdirdi. "Ne ruh ama. Dokumacının mücadelesinde ve bu yaratığın gözlerinde. Kraliçemiz kesinlikle memnun olacaktır."

"Kraliçeniz öldü," diye Rekosh.

Ulkari onun saçlarını başının arkasından yakaladı ve yüzünün yan tarafını toprağa itti.

Rekosh'a ters ters bakan Başbakan, Ahmya'nın yere izin vererek onu serbest bıraktı ve tehditkâr bir tavırla yavaşça ayağa kalktı. "Kraliçemiz gibi biri üzerinde ölümün hükmü yoktur. Kül ve kemik kraliçemiz, Arapsaçı'nın ve içindeki her şeyin tanrısı!"

Döndü ve saygıyla eğildi; ona eşlik eden üç vrix de aynısını yaptı ve hepsi bu sözleri sadık bir mırıltıyla tekrarladı.

Kül ve kemik kraliçemiz.

Rekosh ancak o zaman dördünün arkasında başından beri neyin olduğunu gördü.

Parlak altın süslemeler ve canlı mor ipekler giymiş yüksek bir figür; iskelet bir diş vrix. Kolları uzanmış, pençeli parmakları

Çenesi tehditkâr bir şekilde açılmış ve keskin dişleri ortaya çıkmıştı. Boş göz çukurlarının siyahı inanılmaz derecede derindi, açlık ve kötülükle dolup taşıyordu.

Ölümün vücut bulmuş hali.

"Aman Tanrım," diye

homurdandı Ahmya.

Dehşet'in soğuk elleri Rekosh'un kalbinin etrafına dolandı ve vücudundaki tüm ısıyı ve gücü emmek için pençelerini batırarak sıktı.

Zurvashi.

O buradaydı. Bir şekilde buradaydı ve...

Kalbi hızlı, cezalandırıcı bir ritme girerken yakıcı bir nefes çekti.

Hayır, Zurvashi değildi. Zurvaşi'nin kalıntılarıydı. Kararmış kemiklerin etrafına düzgünce sarılmış, onları birbirine ve iskeletin altına yığılmış büyük, yassı taşlardan yükselen sopa ve direklerden oluşan bir iskelete bağlayan koyu ipek ipi görebiliyordu.

"O artık daha fazlası," diye açıkladı Ogahnkai. "Kraliçemiz. Kraliçemiz. Sekiz'den daha büyük, o tüm vrixlerin hükümdarı ve bizim önemsiz teklifimiz onun bu deri ve kan dünyasına dönüşünü hızlandıracak."

Ahmya Rekosh'un bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi. Gözleri o kısacık anda çok şey ifade ediyordu. Korkusunu ve belirsizliğini, evet, ama aynı zamanda sevgisini de.

Bu bakış kalplerini aynı anda hem paramparça etti hem de güçlendirdi çünkü basit ama derin bir anlayışı da ifade ediyordu.

Rekosh ve Ahmya adaklardı.

Hayır.

Durum ne kadar imkânsız görünürse görünsün, onu korumakta yine başarısız olamazdı. *Başarısız olamazdı.*

Ogahnkai ve giysili arkadaşları doğrulurken Ulkari kendini yukarı itti ve Rekosh'u ağırlığının altında ezdi. Üzerinden iner inmez yardımına gelen Pençeler tarafından yerden kaldırılmıştı.

Bileklerini sertçe büktü, açının verdiği acıya aldırmadan uzun pençeleriyle hasarlı ipi aradı.

Başını kaldırdığında artık iskelet tapınağın önünde ne olduğunu görebiliyordu. Üç parça eninde ve iki parça derinliğinde, içi dal ve budaklarla dolu kare bir çukur. Taze odunların altında gri bir is tabakası, küllenmiş kereste ve hayvanlara ait olduğunu umduğu kömürleşmiş kemikler vardı.

Giyinik erkekler, kurumuş yapraklar, otlar ve yapraklarla dolu büyük bir sepeti almak için çukurdan uzaklaştı.

Ogahnkai kollarını iki yana açarak, "Bugün kraliçem, isteğiniz yerine geldi," diye seslendi. "Düşmanlarınızdan ikisi adaletinizle yüzleşecek."

Birlikte hareket eden erkekler çukura bir avuç çıra attılar. Görüldüğü kadarıyla kuruydu ama çabuk yanması muhtemeldi.

"Bunu yapma," dedi Rekosh, giderek hızlanan ve sığlaşan nefeslerine rağmen sesi sabitti. "Buna pişman olacaksın."

Pençelerinden biri halatı yakaladı ve üzerinde sürüklendi.

Ahmya sessiz bir rahatsızlık sesiyle yuvarlandı ve dizlerinin üzerine kalktı.

"Tehdit edecek durumda değilsin," diye homurdandı Ulkari Rekosh'un yanından.

"Bu bir tehdit değil. Sadece gerçek."

Ulkari yer değiştirirken altın şingirtılarını duydu ve kendini başka bir darbe için hazırladı.

Ama Ogahnkai dönüp ona baktı ve bir eliyle keskin bir hareket yaptı. "Konuşmasına izin verin. Bu kadar çok kelime dokumuş biri için, son sözünü kraliçemizin önünde söylemesi uygun olacaktır."

Ulkari hırladı. Hiçbir darbe gelmedi.

İpi gergin tutmak için dışa doğru iten Rekosh, pençesini tekrar ipin üzerine geçirmeyi başardı. Birkaç iplik daha koptu. Çok küçük bir şey gibi görünüyordu ama bazen tek bir ipliğin yeterli olduğunu biliyordu. Tek bir iplik her şeyi değiştirebilirdi.

Ahmya kalçalarının üzerine çöktü, ellerini çizme giymiş ayak bileklerine sıkıca sarılmış ipin hemen üzerine koydu. İnce küçük parmakları düğümü aradı

Bir vrix'ten daha hızlı koşması mümkün değildi ama bu henüz yenilmediği anlamına geliyordu. Bu vrixlerin onun için seçtiği kadere boyun eğmemiştir.

Öfkesini yutarak İngilizce, "Bunlar benim son sözlerim olmayacak karıcığım," dedi.

Eşi ona baktı ama o sadece kısa bir süre bakışlarını karşıladı. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Bunlar son anlarımız olmayacak kocacığım."

"Takarahl'da bir ailen var Ulkari," diye devam etti Rekosh, bileklerindeki ağrıyı görmezden gelerek pençesiyle ipi dikkatle keserken bile vrix'le. "Bir kız kardeş. Urshar. Onu tekrar görmek istemiyor musun?"

Ulkari'nin vücudu gerginlikle kabarmış ve öfke saçıyordu. "Yani şimdi beni tehdit ediyorsun-"

"Hayır," diye cevap verdi Rekosh çene dişlerini şaklatarak. "Ahnset Takarahl'da kraliçe ve-"

"Sahte bir kraliçe," diye ilan etti yakındaki erkeklerden biri.

Ahmya'nın en küçük parmağı düğüme takıldı ve onu nazıkçe diğer parmaklarına doğru çekti.

Rekosh ona doğrudan bakmadığından emin oldu. Şu anda, diğer vrixler onun dikkatlerini çekmediğini düşünüyordu ve bu sahip olduğu tek avantajdı.

"Ne olursa olsun," dedi, "Ahnset Takarahl'ı kontrol ediyor. Ve kız kardeşin orada büyüyor." Azımsanmayacak bir çabayla bakışlarını diğer vrixlerin üzerinde gezdirdi. "Hepinizin Takarahl'da bir ailesi var. Yavru kardeşler, anneler ve babalar, kendi yavrularınız. Hepsi şimdi huzur içinde yaşıyor. Ama burada yapmaya çalıştığınız şey bu barışı tehdit edecek.

"Sizler savaşçısınız." *Korkaklar.* "Ben sadece bir dokumacıyım, yine de savaşınızın devam etmesine gerek olmadığını görebiliyorum. Takarahl'ın kumaşı yıpranmış ve yırtılmış, ama yeniden dokunabilir. Her zamankinden daha güçlü hale getirilebilir. Bu davadan vazgeçin ve Takarahl'a, ailelerinize, barışa dönün."

Damarlarında cızırdayan bir sıcaklık dolaşıyor, uzuvlarını sular altında bırakıyor ve harekete geçme ihtiyacıyla derisini süründürüyordu. Ve iplik iplik, bağlarına sessizce saldırmaya etti.

Hepinizi çıplak pençelerim ve dişlerimle öldüreceğim. Eşime zarar verdiğiniz, onu tehdit ettiğiniz ve korkuttuğunuz için derimi kanınızla boyayacağım.

Bunu hayatlarınızla ödeyeceksiniz.

"Ama size söz veriyorum," diye devam etti, "devam ederseniz hiçbiriniz için barış olmayacak. Hem Takarahl'ın hem de Kaldarak'ın gazabını üzerinize çekeceksiniz. Buna gerek yok. Birlikte evimizi bir bütün haline getirebiliriz."

Ulkari hırladı, bir elini ezici bir kavrayışla omzuna sıkıştırdı, ama Ogahnkai çıtırdadı. Ses rahatsız edici derecede hafif, havadar ve umursamazdı.

Ahmya bir ilmeği çekti. Düğüm gevşedi.

Ogahnkai, ipek giysili erkekler sepeti yerine koyarken Rekosh'a baktı.

Zamanımız kalmadı. Zamanımız tükenmek üzere.

"Zayıflık," dedi Ogahnkai. "Bu tür kelimeler hep böyle oldu, hep de böyle olabilir." Üst yumruklarını dirsekleri dışarıda olacak şekilde bir araya getirerek bir üçgen oluşturdu ve bu hareketi alt kollarıyla yansıttı. Bu

Sonuç Sekiz'in işareti değil, dört kenarı ve dört noktası olan kapalı bir şekil oldu.

Gür sesi kampın üzerinde yankılandı. "Beni dinleyin, çünkü ben onun Baş Konuşmacısıyım ve onun sesiyle konuşuyorum."

Hayır. Hayır, hayır.

Rekosh bacaklarını yere gömdü, Ulkari ve erkeklerin tutuşlarına karşı mücadele etti, kalbi en az Başbakan'ın sesi kadar gürliyordu. Bileklerindeki ip hâlâ duruyordu.

Giyinik erkekler geri döndü, her birinin elinde mavi-yeşil alevlerin titreştiği kaba bir toprak kâse vardı.

Sekiz kat gözleri adına, hayır!

Rekosh bir el genişliği kadar ilerleyince Ulkari homurdandı. Arkasındaki erkekler kollarını geriye doğru çekerek ağırlıklarını onunkilere verdiler.

"Tek gerçek güç eylemde yatar!" Ogahnkai bağırdı. "Ormanın köklerini kanla beslemekte. Tek gerçek kudret fatihler tarafından kullanılır. Ve fatihlerin en büyüğü Zurvashi'dir, tek gerçek kraliçe! Kül ve kemik kraliçemiz, yükselecek ve bu toprakları bir kez daha fethedecek!"

Ahmya'nın düğümünün bir parçası daha gevşedi ve ayak bilekleri bir parmak genişliğinde ayrıldı.

Ogahnkai insana doğru hamle yaptı.

"Hayır!" Rekosh'un içindeki her şey soğuk, yıkıcı bir baskıyla gerildi.

Ogahnkai'nin eli Ahmya'nın elbisesine kapandı. İnsanı yerden çekip aldı ve çukura fırlattı.

Ahmya çığlık attı.

Rekosh kükredi ve kendisini esir alanları da beraberinde sürükleyerek ileri atıldı. Sesi göğsünde, boğazında hissediyor, parçalıyor ve pençeliyordu ama kalbinin yankılanan çığlığı yüzünden hiçbir şey duyamıyordu.

Eşine ulaşmak zorundaydı. Ne kadar çok olurlarsa olsunlar, ne kadar kan dökmek zorunda kalırsa kalsınlar, bu vrixleri parçalamak zorundaydı.

Çukurun kenarında iki erkek, kaselerindeki alevli çam ağacı özünü çıranın üzerine döktüler.

CKAPTER s 7

AHMYA İNLEDİ ve altındaki özellikle sivri bir sopanın üzerindeki baskıyı hafifletmek için omuzlarını kaydırđı. İnişı sırasında pek çok yeri dürtülmüş, çizilmiş ve oyulmuştu ama neyse ki daha kötü bir şey yaşamamıştı.

Bazı dallar çarpmanın etkisiyle altında kırılmıştı ama birçoğı yeterince tazeydi ve düşüşünü hafifleten yaylı bir tabaka oluşturmuşlardı. Bu küçük bir şeydi ama şu anda alabileceğı her şansı kabul ederdi.

Rekosh'un kükremeleri hayvaniydi, Ahmya'nın ruhunun derinliklerine işleyen öfke, ıstırap ve korkuyla doluydu. Onu bu kadar çığ ve hırpani duymak kalbini kırmıştı.

Eğer o olmasaydı, savaşabilirdi. Kaçabilirdi. Özgür olabilirdi.

Başını kaldırdı ve en şiddetli kış rüzgârından daha soğuk ve daha nüfuz edici olan buz gibi dehşet içinden geçerken gözleri genişledi.

Çukurun uzak duvarındaki tahtadan kıvrılan duman, kenarda duran vrixleri devasa gölge yaratıklara dönüştürdü. En karanlık kabustan iblisler. Alevin ilk yalamaları çıraların bir kısmına doğru yayıldı ve mavi yeşilden turuncuya dönüştü.

Küfür etmek için mükemmel bir zamandı. O anda söyleyebileceğı o kadar çok kelime, o kadar çok küfür vardı ki, ama aklına gelen sadece bir tanesiydi.

"Siktir, siktir, siktir, siktir."

Ahmya bakışlarını telaşla etrafına çevirdi. Ateş için yakıtla dolu olan büyük çukurun ortasına yakındı. Ancak bu yakıtın ortasında kararmış kemik parçaları yükseliyordu. Kuşkusuz Vrix'in önceki *sunularının* kalıntılarıydı.

O kemiklerden biri yakınlardaydı. Belki de büyük bir hayvana ait bir kaburga kemiği idi ama ne olduğu ya da nereden önemli değildi. Önemli olan tek şey, ucunun parçalanmış olması ve geriye keskin bir sivri uç bırakmasıydı. Sadece birkaç metre yana düşmüş olsaydı, bu kemik ona saplanmış olacaktı.

Ahmya'nın gözleri çukurun diğer tarafında duran iskelet tapınağa kaydı.

Zurvaşı, Ketahn'ın peşinden Kaldarak'a yürüdüğünde o da oradaydı. O kadar küçük ve her yönden rakipsiz olan Ivy'nin iri yarı, korkunç kraliçeye karşı koyuşunu izlemişti. Ve Ivy'nin her şeye rağmen sadece hayatta kalmasını değil, düşmanının üstesinden gelmesini de izlemişti.

"Bu sefer de kazanamayacaksın," diye fısıldadı Ahmya, ayaklarını kıvrıp bacaklarını açarak. İp botlarının etrafına sıkıca bağlanmıştı ve ayakkabılarının içinde bile fazla hareket etmesine izin vermiyordu ama düğüm üzerindeki çabaları biraz gevşeklik yaratmıştı.

"Tam da bu lanet şeylerin *istediğimde...*" Duman yoğunlaştı ve alevler yaklaştı.

Kalbi hızla çarptı ama panik dürtüsüyle savaştı, içgüdüsel olarak mümkün olduğunca çılgınca tekmeleme dürtüsüyle savaştı. Kendini çıkıntılı kemiğe doğru kaydırmak için hareketlerini kullanarak, ayaklarının ve bacaklarının hareketlerini değiştirerek ipi kasıtlı olarak çalıştırdı.

Sonunda ip, ayaklarının botlarından kurtulmasına yetecek kadar gevşedi.

"Evet!" Bacaklarını hızla açarak ayaklarını dalların üzerine dayadı, doğrulup öne doğru eğildi ve kollarını kaldırarak körlemesine sivri kemiği aramaya koyuldu.

Dumanların arasından Rekosh'un karanlık, çırpınan formuna sadece kısacık bir bakış attı. Gözleri ateşten daha sıcak ve parlaktı ve neredeyse onun yaklaştığını, her santim için savaştığını hissedebiliyordu. Ulkari adlı dişi de dahil olmak üzere en az üç vrix onu zapt ediyordu.

Parçalanmış kemik avucunu keserken elindeki acı alevlendi. Ahmya dudaklarını birbirine bastırarak bir çığlığı bastırdı ve kollarını düzeltti.

Çukurdan dumanlar yükseliyordu. Duman gözlerini yakıyor, yaşarmaya zorluyor ve boğazına saldırıyordu. Öksürüğünü bastırmak için mücadele etti; omuzlarının titremesine izin veremezdi. Gözlerini yumarak bilek bağlarını kemiğin üzerine geçirdi ve yukarı doğru sürükledi. Uç kısmı ipin üzerinde sıyrıldı.

"Gözlerine lanet olsun, onu geride tut!" Ulkari bağırdı.

Ahmya'nın göğsünde eşinin böyle bir mücadele vermesinden dolayı gurur alevlendi ama gururu ona yardım edemezdi. Dikkatini dağıtacak bir şey olmazsa ezilir, güçten düşerdi.

Öldürüldü.

Ahmya'nın kalbi hızlandı ve karnında korku birikti.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Sıcaklık ayaklarında birikti ve bacaklarına doğru tırmandı. Alevler büyüyor, yayılıyor, onu arıyordu... Buz gibi bir korku kalbinin etrafında dolanıyordu. Nefes alıp veriyordu, her biri öksürük krizine yol açan yakıcı bir kaşıntıyla doluydu.

Ama kollarını olabildiğince yumuşak hareket ettirmeye devam etti. Aşağı ve yukarı, her seferinde ipi yakalayarak. Ahmya, yaklaşan alevlerin çıtırtısına, yanan özsu ceplerinin patlamasına ve derisini sıyıran kemiğin keskin ısırtısına rağmen, Rekosh'un kükreteye devam etmesiyle ilerlemeye devam etti. Yavaş yavaş ipliklerin yırtıldığını hissetti.

Başka hiç kimse onun için bir fırsat yaratmayacak.

Yardım edebilecek başka kimse yok.

Ateş ayağının yakınına sıçradı. Bağırarak bacağını yakıcı sıcaktan geri çekti ve kolları kaydı. Kemik kıymığı ipi yırtıp ön koluna saplandı ve dudaklarından acı dolu bir çığlık daha çıkmasına neden oldu.

Zamanın yok, Ahmya. Rekosh'un da yok.

birbirine bastırarak ve bir çığlığı yutarak kollarını yukarı çekti. Etinden kurtulurken kemiğin her milimetresinin parçalandığını hissetti. Acıyla birlikte kendi kanının ılık ve ıslak bir şekilde kolundan aşağı süzıldüğünü hissetti.

Dişlerini sıkarak kollarını iki yana doğru itti ve yıpranmış ipi germek için bileklerini oynattı.

Bağlar nihayet çözülüp bileklerinden düştüğünde, Ahmya neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Her yeri ağrıyor, gözleri sulanıyor, burnu akıyor ve ciğerleri alev alev yanıyordu. Gittikçe artan sıcaklığın kavurduğu tenini ter kaplamıştı. Başı dumandan yüzmeye başlamıştı.

Uzanmak, gözlerini kapamak ve uyumak çok kolay olurdu.

Rekosh'un bana ihtiyacı var. Ve eğer diğerlerini uyarmak için kaçabilirse.

Kollarını önüne doğru savuran Ahmya botlarını yakaladı. Üzerlerindeki ipek ipi yırtarak aceleyle botlarını giydi ve sisin içinde gizlenmeye devam eden Rekosh'a doğru döndü.

Çıra kuru olmasına rağmen odun kuru değildi, bu da daha yavaş tutuşmasına ve bu kalın, kabarık dumanı üretmesine neden oldu. Ahmya için bir şans daha.

Duman solumak onu öldürmediği sürece.

Çukurda yürümeye çalışmak sadece ayaklarının batmasına ve botlarının birbirine dolanmış dal yığınının takılmasına neden olacaktı, bu yüzden karnının üzerine yuvarlandı ve yüzünü alçakta tutarak ve alevlerden uzağa dönerek ileriye doğru süründü.

Dallar tenini tırmalıyor ve elbisesine takılıyordu ama kendini yavaşlatmaya izin vermedi. Rekosh'un bir şansa ihtiyacı vardı ve o da bunu ona vermenin bir yolunu bulacaktı. Onu harekete geçiren de buydu. Bununla birlikte, gürleyen alevler ve kavurucu sıcaklık kesinlikle onu motive etmeye yardımcı oldu.

Çukurun uzak tarafına ulaştı ve ancak orada ayağa kalktı, ellerini toprak duvara dayayarak kendini sabitledi. Botları çıranın içine battı.

Çukurun üst kenarı neredeyse başının bir karış üzerindeydi.

Ahmya sıçradı ve kollarını kaldırdı. Parmakları kenara takıldı. Kendini yukarı çekmek için bir botunu duvara dayadı, kolları eforla titriyordu, ta ki ayağı toprakta kayana ve kolları pes edene kadar. Çukura geri düştü, ayakları öncekinden biraz daha derine battı.

"Hayır, hayır, hayır!" Ahmya tekrar tırmanmaya çalıştı ama hırpalanmış bedeni kendini çukurdan çıkaracak gücü toplayamadı ve toprak duvarda iyi bir zemin bulamadı. Öksürdü, duman boğazını ve gözlerini yakıyordu.

Yeni strateji, Ahmya. Çabuk ol.

Olduğu yerde döndü ve yüzünü alevlerin sıcaklığından ve parlaklığından korumak için hemen bir kolunu havaya kaldırdı. Bu çukur onun kaçamayacağı cehennemi haline gelmişti.

Ama henüz işi bitmemişti.

Çömelerek bir avuç sopa aldı ve onları havaya kaldırdı. Daha fazla öksürük boğazını harap etti, közler ve rahatsız edici küller dumanda döndü ve kullanabileceği bir şey için - herhangi bir şey için - kalıntıları ararken alevler sıçradı.

Ahmya dalları ve çalıları bir kenara fırlatarak çılgınca kazmaya başladı. Ateş çok yakındaydı, o kadar, o kadar yakındı ki neredeyse derisini yaladığını hissedebiliyordu ve eğer *şimdi* dışarı çıkmazsa...

Eli sert ve kalın bir şeyin etrafına dolandı. Bir kemiğe.

Üzerine ıktı. Alevler hızla yaklaştı, bozulan ıranın yarattığı temiz hava akımıyla körüklendi. Etleri sıcaktan yanıyordu. Ahmya gözlerini kapadı ve yüzünü kavurucu köz bulutundan uzaklaştırtarak tüm gücüyle kemiği ekıştirdi.

Serbest kaldığında geriye doğru tökezledi ve kendini duvara yasladı.

"Ahmya!" Rekosh'un acı dolu çağrısı diğer tüm seslerin üzerine yükseldi ve zaten paramparça olmuş kalbini derinden sarstı.

Ahmya döndü, kemiği iki eline aldı ve duvara olabildiğince sert bir şekilde sapladı. Kemik toprağın derinliklerine battı.

Lütfen alışın.

Kesif dumana karşı nefesini tutarak sıçradı ve çukurun üst kenarını kavradı, bu kez kendini yukarı çekerken çizmesini duvardan çıkıntı yapan kemiğe dikti.

Bacağıyla yukarı itti. Kemik hafifçe aşağı doğru eğildi ama yerinde kaldı.

Kendini çukurdan dışarı sürüklerken parmakları toprağı kazıyor, tırnaklarının altında kir birikiyordu. Botları temizlendikten sonra bile rahatlamaya vakti olmamıştı ve çok ihtiyacı olan nefesi bile zar zor alabilmişti. Bu noktadan, onu geride tutan üç vrix'e rağmen çukura doğru ilerlemeye devam eden Rekosh'u seçebiliyordu.

Ahmya'nın gözleri Zurvaşı'nin iskeletine kaydı; iskelet artık neredeyse tam tepesinde duruyordu. Çukurdan gelen ısı dalgaları teninin üzerinde cızırdadı. İskelet mabedin üzerinde çok fazla ipek vardı ve ahşap iskelet boydan boya...

Ahmya ne yapması gerektiğini biliyordu.

Düşünmesine izin vermeden karnının üzerine yattı ve çukura uzandı, kolunu olabildiğince uzatarak duvarın dibine düşmüş uzun bir sopaya uzandı.

Alevler elinin altında çatırdıyor, ısıları dayanılmazza doğru hızla yaklaşıyordu. Parmak uçları çubuğa değdi.

Botlarının parmak uçlarıyla iterek kendini bir santim daha ileri kaydırđı.

Evet!

İşaret parmağı sopanın altına takıldı ve onu yukarı çekti. Ucunda alevler dans ediyordu.

Ahmya olabildiğince yavaş hareket ederek kenardan geri çekildi, gözleri titreyen aleve sabitlenmişti. Kalp atışlarını tepeden tırnağa tüm vücudunda hissetti. Sopayı mümkün olduğunca sabit tutarak önce dizlerinin üzerine, sonra da ayaklarının üzerine tırmandı.

"Yaratık!" diye bağırdı bir vrix. "Dışarıda!"

Ahmya bu düşmanlarla savaşamazdı, onlardan kaçamazdı ama Rekosh'a ihtiyacı olan değerli zamanı verebilirdi.

Yönetebildiği en iyi vrix sesiyle, "Kraliçenizin olabileceği tek şey kül ve kemik!" diye seslendi.

Çukurun uzak tarafında, dumandan hâlâ puslu olan vrix yüzleri ona doğru yaklaştı.

Ogahnkai bir emir verdi.

Ahmya iskelete doğru döndü ve alevi belindeki hacimli mor kumaşa tuttu. Kumaş tutuşur tutuşmaz sopanın ucunu iskeletin birleşme yerlerinden birine soktu. Tahta, ipeğe kıyasla çok daha kolay alev aldı.

Devasa, karanlık formlar çukurun kenarlarında koşuşturuyordu. Rekosh Ahmya'nın adını tekrar haykırdı.

Lütfen kaç.

Döndü ve kampın derinliklerine, vrix'ten ve eşinden uzağa koştu.

Lütfen, Rekosh. Canlı yayın.

CKAPTER s 8

Ahmya'nın kaçışını izlerken REKOSH'UN İÇİNDEKİ HER şEY durgunlaştı ve sessizleşti. Zamanın içinde asılı kalmış, devasa, karmaşık, kaotik bir ağın içinde yakalanmış ve askıya alınmış bir andı. Ve o anın içinde sadece o ve eşi vardı. Başka hiçbir vrix, başka hiçbir insan, ısı, duman, ateş, kamp yoktu. Orman yoktu.

Arkadaşım yaşıyor.

Kendi gücü, zekâsı ve kararlılığıyla alev alev yanan çukurdan kurtulmuştu. Gurur Rekosh'un içine doldu ve neredeyse patlayacaktı.

Kalbi güm güm atıyordu. Ses, bir vadinin duvarları arasında yankılanan gök gürültüsü gibi içinde gümbürdedi.

Ogahnkai çukurun diğer tarafına ulaştığında keskin bir hareketle arkadaşlarına, "Kraliçemizle ilgilenin," diye emretti. Güçlü bacakları toprak ve yaprakları tekmeleyerek Ahmya'ya doğru ilerledi.

Rekosh'un çekirdeğinden fışkıran ateş vücudunu sararak onu önündeki alevlerden daha yoğun bir ısıyla kapladı.

Ahmya yaşıyor ve bana ihtiyacı var.

Ogahnkai'nin arkadaşları yanan tapınağa koşarak ipek örtülerini çıkardılar ve alevleri kumaşla söndürmeye çalıştılar.

Ulkari Rekosh'un omzunu bıraktı ve çukura yaklaştı. Savaş mızrağının ucunu toprağa saplayarak Rekosh'a ve etrafındaki vrix'e baktı; onu tutan bir çift Pençe, üç erkek ve iki dişi daha vardı.

"Aptallar gibi durup bakmayın!" diye hırladı. "Siz ikiniz, su getirin. Geri kalanınız, solgun solucanın bu kamptan çıkış yolu olmadığından emin olun. şimdi!"

Rekosh, vrix Ulkari'nin emirlerine uymak için çabalarken etrafındaki hareketliliğin farkındaydı ama onlara hiç dikkatini vermedi. Öfke odağını bir noktaya keskinleştirdi; bir iğne, bir bıçak, bir mızrak başı.

Ve ilk engelini hedef almıştı. Bağları.

İpe verdiği zararı neredeyse gözünde canlandırabiliyordu. Yeterli değildi ama öyle olmalıydı. Daha fazla zaman yoktu.

Yaşa, vi'keishi. Hayatta kal ve beni bekle.

Kaslarında ısı toplandı, uğuldadı ve çatırdadı; huzursuz, karşı konulmaz bir güç. Çenesini sıkarak bir hırıltıyla kollarını birbirinden ayırdı.

Halat dayanıyordu ama Rekosh rahatlamadı. Bu sıcaklık büyüdükçe büyüdü. Kolları titriyor, omuzları ağrıyor ve dişleri birbirine çarpıyordu.

Bir iplik, diye hatırlattı kendine. Tek gereken bir iplik...

Kalbimin ipliği.

İp, son meydan okuma eyleminde derisini ısırdı ve neredeyse gıcırdadığını duyabiliyordu, neredeyse arkasında onu seçtiği kaderden uzak tutmak isteyen daha büyük bir irade hissedebiliyordu.

Onu eşinden uzak tutmak için çaresizce.

Rekosh'un hırıltısı kükremeye dönüştü.

İp koptu ve kolları birbirinden ayrıldı. Onu tutan erkekler sallandı ve içlerinden biri bir küfür savurarak pençelerini Rekosh'un kollarına daha derinden geçirdi.

Rekosh alt kollarını geriye doğru savurdu. Pençeleri deriyi tırmaladı ve bir eli erkeğin belinden sarkan sert bir şeye çarptı. Tahta bir sap. Parmaklarını onun etrafında kıvırdı ve koparıp aldı.

Silahı ağırlığından hemen tanıdı; bir kara kaya baltası.

Öfkesi neredeyse onayını haykırıyordu. "Öldürün onu!"

Ulkari emretti.

Pençeler silahlarını bulmaya çalıştılar ve o anda Rekosh onlara doğru döndü ve saldırdı. Pençe ve baltayla, tekme ve kesiklerle saldırdı, uzuvları gözlerin algılayabileceğinden daha hızlı, düşünceden daha hızlı hareket ediyordu.

Ve döktüğü her damla kanla birlikte görüşündeki kızıl bulanıklık daha da derinleşti.

"Biri yaklaşıyor!" diye seslendi bir gözcü tepedeki platformdan. "Saldırıya uğruyoruz-"

Nöbetçinin sözleri boğuk bir çığlıkla kesildi.

Rekosh kara kaya baltasıyla Pençe'nin boğazını keserek onu sersemletti. Erkeğin dikenli mızrağı elinden düşerken, boş yere uzanıp kıpkırmızı akan yarayı tutmaya çalıştı.

Rekosh mızrağı yere düşmeden yakaladı. Diğer Pençe panikle geri çekilirken sendeledi.

Geri çekilen erkeğin üzerine yukarıdan siyah bir şekil çöktü. Kemikler çatırdayıp kırıldı ve Pençe acı dolu, gergin bir çığlık attı.

Rekosh gözlerini kırıştırdı. Ağaç platformundaki gözcülerden biri olan ve göğsünde tanıdık tüylerle süslü bir mızrak taşıyan bir başka erkek, kaçan Pençe'nin üzerine düşmüştü.

O silah Telok'unkine benziyordu.

"Kampımızı savunun!" Ulkari Rekosh'un arkasından bağırdı.

Omzunun üstünden baktığında onu sadece birkaç adım ötede, savaş mızrağını kaldırmış ve kampın girişine doğru doğrultmuş halde gördü. Gözleri onunkilere kaydı.

Ulkari ona doğru dönmeye başladı, sanki ona doğru ilerleyecekmiş gibi bacaklarını hareket ettiriyordu. Rekosh etrafında döndü ve mızrağını sertçe fırlattı. Silah dışının karnına isabet ederek hareketinin duraklamasına neden oldu, ancak dikenin yakalanması için kalın derisine yeterince nüfuz etmedi.

Ona uzandı.

Parmakları tahtanın üzerinde kapanmadan önce Rekosh ona doğru hücum etti. Avucunu mızrağın ucuna vurdu, yavaşlamasına izin vermedi, gücünü ve momentumunu kullanarak silahı Ulkari'nin karnının derinliklerine sapladı.

Mızrağını geniş ve vahşi bir yay çizerek ona doğru savurdu. Mızrağın altında eğildi; silahının başının hemen üzerindeki havayı kestiğini hem duydu hem de hissetti. Ama mızrağını dört eliyle kavradı ve bacaklarını pompalayarak dikenli başı vahşi bir hırıltıyla daha da derine itti.

Ulkari tökezledi, onun saldırısı karşısında zemin kaybetti ve acı dolu bir homurtu çıkardı. Mızrağını ters bir hamleyle adamın yüzüne doğru gönderdi. Başını eğerek darbeyi savuşturdu. Çene kemiklerini mızrağın sapına geçirerek tahtayı parçaladı.

Dişinin arka bacakları çukurun kenarına doğru kaydı ve altlarındaki zemin parçalandı. Dişi sallanmaya başladı, gözleri irileşti ve adam güçlü bir itiş daha yaptı.

"Hayır!" Ulkari düşerken ağıladı.

Uzaktan, başka bir dünyadan biri Rekosh'un adını seslendi. Tanıdık bir ses, dostça bir ses.

Ulkari çukurun dibine vurduğunda ateş ve korlar yükseğe sıçradı ve dumanlar yükseldi.

Rekosh dikenli mızrağı dikey olarak sallanırken tuttu ve onu çukurun üzerinden sıçramasına yardımcı olması için kullandı. Ulkari çırpındı ve çığlık attı, daha fazla ateş gönderdi ve ısı Rekosh'un bacaklarına ve alt tarafına çarptı.

Zurvashi'nin kemiklerinin yanındaki erkeklerden biriyle çarpıştı. Erkek yere düştü ve Rekosh onun üzerine ıktı. Daha tam olarak durmadan Rekosh baltayla erkeğe art arda birkaç kez vurdu.

Silahın darbesinin kabzadan eline ve koluna doğru tekrar tekrar sarsıldığını, derisine sıçrayan kan damlacıklarını ve diğer erkeğin kıvranışını hissetti. Ama ne kan ne de erkeğin acı sesleri yetmişti. Rekosh'un içgüdüsel dürtüsünü sadece tek bir şey tatmin edebilirdi. Erkeğin üzerinden yuvarlanan Rekosh, ayağa fırladı ve şu yöne doğru koşmaya başladı

Ahmya ve Ogahnkai gitmişti.

Arkasından gelen bağırışlar yükselen kakofoniye ekleniyordu ama o bakmadı.

İsteddiği her şey önünde uzanıyordu.

Onun eşi, onun *nyleea*'sı. Kalbinin parçası. Ve ona ihtiyacı vardı.

CKAPTER s 9

LÜTFEN İYİ OL, Rekosh. Lütfen, lütfen iyi ol.

Ahmya, boğazında cam kırıkları gibi düğümlenen nefesleriyle kendini dallar ve dikenlerden oluşan duvarın önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine attı.

Takip edildiğini biliyordu, bir Vrix'ten kaçmasının mümkün olmadığını da biliyordu. Onu yakalamaları an meselesiydi. Ama tek ihtiyacı olan biraz daha . Rekosh'un kurtulmasına, yardım almasına kadar.

Bu kampta sıkışıp kaldığı sürece o zamanı bulamayacaktı. Rekosh için gidebildiği kadar uzağa gitmeli, dayanabildiği kadar dayanmalıydı.

Ahmya duvarın altındaki dar boşluğa doğru süründü. Dallar ve dikenler her taraftan derisini çiziyor, saçlarına ve elbisesine takılıyordu ama ilerlemek zorundaydı. Hep ileri, durmadan ileri... ta ki ilerleyemeyene kadar.

Ve birkaç sopanın onu durdurmasına izin vermeyecekti.

Rekosh hayatta kalırsa, yaptığı fedakârlığa değecekti. Yaşamak için ona ihtiyacı vardı. Onun öldürüleceği düşüncesi.

Hayır. Arkadaşım yaşayacak.

Yapacağına inanmak zorundaydı.

Ahmya dallardan oluşan labirentin içinde kıvrılıp manevra yaptı, yolunu açmak için sopaları kırdı. Bir diken elbisesine takılıp sırtının derisine battığında dişlerini sıkarak bir çılgılık attı ama durmadı. Yere pençelerini geçirdi ve ileri atıldı. Diken omurgasını kesti ve ipek bir yırtıkla serbest kalmadan önce elbisesini gergin bir şekilde çekti.

Gövdesi duvarın altından çıkar çıkmaz kendini ayağa kaldırdı ve koşmaya başladı.

Arkasında, dişi bir vrix bir lanet homurdandı. Dallar kırıldı, çatladı ve takırdadı.

Kolları iki yanında, botları yere vururken Ahmya omzunun üzerinden baktı. Kanı donmuştu. Duvardaki boşluklardan Ogahnkai'nin devasa, karanlık figürünü seçebiliyordu. Dişi vrix doğrudan dalların arasından bir yol açıyordu.

Ahmya'nın gözleri saklanacak bir yer aramak için etrafı taradı. Ağaçlar çok sıkı ve tırmanabileceğı kadar alçak dalları yoktu ve çalılıklar onu çok açıkta bırakacaktı.

Eğrelti otu benzeri bir çalının yapraklarının arkasına kısmen gizlenmiş bir şeyi görünce aniden durdu, büyük botları neredeyse ona çelme takıyordu.

Devrilmiş, içi boşaltılmış bir ağaç.

Tedbirli olmak için zaman yoktu. İçeride neyin gizlenmiş olabileceğı konusunda endişelenecek zaman yoktu. Ahmya tereddüt etmeden kütüğe doğru koştu ve içine eğildi.

Avuç içleri ve dizleri kaba, nemli tahtaya sürtündü ve döndü, dikkatlice açıklıktan geri çekildi.

Yapraklar sayesinde ormanı görüşü son derece sınırlıydı ve etrafındaki dünyayı uçsuz bucaksız bir bilinmeze dönüştürüyordu.

Nefesini kontrol etmeye çalışıyordu ama kalbi o kadar hızlı, o kadar güçlü atıyordu ki yeterince hava alamıyor gibiydi. Biraz daha yüksek sesle atarsa kalp atışları bu küçük doğal tünelde yankılanacaktı.

Dışarıdan gelen sesler, etrafını saran ağaçlar tarafından garip bir şekilde susturuluyor, bu da seslerin uhrevi görünmesine neden oluyordu. Bağırışlar, tahta çatırtıları ve kıymıklar, hırıltılar ve homurtular ve tüm bunların arasında rüzgâra kapılmış bir tüy gibi sürüklenen alevlerin fısıltısı.

Ahmya avucunu elbisesine sürdükten sonra ön kolundaki delinmiş yaranın üzerine kapattı.

Dışarıda neler olup bittiğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sesi kaos gibi geliyordu, umabileceğinin en iyisi buydu, ama yeterli miydi? Rekosh'un yapabildiğı-

Kütükte belli belirsiz bir sarsıntı oldu.

Ahmya dondu kaldı.

Bunu bir sarsıntı daha izledi, sonra bir başkası ve bir başkası, her biri bir öncekinden daha güçlü. Ve her birine yeni sesler eşlik etti - yere inen ağır bacakların *gümbürtüsü* ve altın süslemelerin şingirtısı.

Oh Tanrım...

Kütüğün açıklığının yakınındaki hareket nefesinin kesilmesine neden oldu. Kocaman, kalın vrix bacakları, sarkan bir ipekle birlikte görüldü. Ahmya bacakların üzerindeki minik tüyleri seçebiliyordu, hepsi ayağa kalkmıştı.

"Seni göremiyorum küçük solucan," dedi Ogahnkai vrix sesiyle, sesi kütükte titreşerek, "ama kokunu alıyorum."

Dişi kendini yavaşça, tehditkâr bir şekilde alçalttı, vücudu açıklığı kapattı. Bir hırıltıyla iri bir kolunu kütüğün içine soktu.

Ahmya dehşet dolu bir çığlık atarak ağzını kapattı ve gölgeli uzuv oyuktaki boşluğu körü körüne ararken kendini geriye itmek için bacaklarını tekmeledi. O büyük, pençeli el zemine ve çatıya çarparak parçaları kopardı ve Ahmya'nın üzerine moloz parçaları yağmasına neden oldu.

Ogahnkai'nin ulaşamayacağı bir yerde olmasına rağmen, Ahmya'daki her şey bunun çok ama çok yakın olduğunu haykırıyordu. Kaçması, koşması, koşması, bacakları tutmayana kadar koşması ve sonra da sürünmesi gerekiyordu. Kendisiyle bu canavar arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymak için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu.

Ogahnkai'nin pençeleri kütüğün iç duvarlarını tırmıklayarak, Ahmya'yı yutmakla tehdit edecek kadar yüksek bir çatırtıyla ahşabı parçaladı. Kütük Vrix'in saldırısı karşısında kırılırken, tavanı ışıık huzmeleri delip geçti.

Ogahnkai hırladı ve kolunu aniden geri çekti.

Ahmya'nın hırıltılı nefesleri göğsünü yakıyordu; hiçbir rahatlama hissetmiyor, korkusundan kurtulamıyordu. Dişi vrix açıklıktan uzaklaştı ve ağır adımları sessizliğe gömülmeden önce kütüğün yan tarafına doğru ilerledi.

Gözlerini bir o yana bir bu yana çeviren Ahmya, dışının ne yaptığına dair herhangi bir işaret duyabilmek için kendini zorladı. Dehşet, buz gibi soğuk ve ağır, karnında birikti.

Ogahnkai kükredi. Kütüğün tepesi Ahmya'nın iki adım ötesinde içe doğru patladı ve üzerine talaş ve kıymıklar sıçradı. Vrix'in bacaklarından biri kütüğün dibine vurarak her şeyin sallanmasına neden oldu.

Ahmya çığlık atarak geri çekildi ve botunun burnu vrix'in uzvuna değdi.

Kütüğün tepesinden ikinci bir bacak fırladı, bu seferki çok daha yakındı. Ahmya geriye düştü ve bacak sadece şans eseri aralanmış olan kalçalarının arasına inerken kendini dirseklerinin üzerinde yakaladı.

"Seni ezeceğim," diye homurdandı Ogahnkai, bacaklarını kopardı ve bu sırada daha fazla tahta parçaladı. "Senin yumuşak, iğrenç bedenini

Kraliçemiz!"

Ahmya elinden geldiğince hızlı bir şekilde geri çekilirken, ellerinde, dirseklerinde ve bacaklarında biriken kesik ve sıyrıkların farkında bile değildi. Ogahnkai kütüğün üzerinde tekrar tekrar tepindi. Her seferinde Ahmya'nın kalbi boğazına fırladı ve içi gittikçe daha sıkı bir düğüme dönüştü. Her seferinde kütüğün daha büyük bir kısmı yıkılıyordu.

Karnı üzerine döndü ve başını kaldırdı. Diğer açıklık sadece birkaç metre ötedeydi, toprak ve molozlarla kısmen kapatılmıştı.

Ne kadar aptalca olduğunu bilmesine rağmen umut göğsünde alevlendi. Dışarı çıkmayı başarsa bile, kaçmak için yeterince hızlı değildi. Ama asla pes eden biri olmamıştı ve buna başlamak üzere de değildi. Şimdi bile.

Ahmya, Ogahnkai'nin kütüğü yok ederken çıkardığı kulakları sağır eden sesin kendisini sarmasıyla ileri atılarak parmaklarını toprağa gömdü. Bir avuç toprağı çılınca tırmıklayarak açıklıktan uzaklaştırdı. Kütük, her vuruşta daha da öfkelenen amansız saldırıyla şiddetle sarsıldı.

Ahmya kendini ileri doğru sürükledi. Açıklık dardı ama neyse ki zemin yumuşaktı. Bacakları kurtulur kurtulmaz kendini ayağa kaldırdı ve daha tam olarak doğrulmadan koşmaya başladı.

Yüzünü öne dön, olabildiğince hızlı hareket et-

Ağır bir şey bacağına çarparak onu altından çıkardı. Sertçe yan tarafına düştü, yuvarlandı ve sırt üstü yattı. Boğazından acı dolu bir inilti yükseldi.

Ogahnkai, Ahmya'nın üzerinde inanılmaz derecede büyük ve heybetli bir şekilde duruyordu. Omuzları nefes alıp verdikçe yükselip alçalıyor, ön ayaklarının alt kısımları koyu renkli postundaki sayısız kesik ve kıymıktan akan kanla parlıyordu.

Ahmya kendini yukarı itmek için ellerini yere vurdu. Sağ eli topraktan çıkan kaba bir taşın üzerine indi.

"Kraliçe için!" Ogahnkai hırladı.

Ahmya'nın hayatı boyunca, özellikle de kriyo-uykudan çıkıp kendini bu yabancı dünyada bulduğundan beri hissettiği tüm dehşet o anda üzerine çökmüş olmalıydı. O karanlık, soğuk sular başının üzerinden yükselmeli ve onu yutmalıydı. Çünkü... işte buydu, değil mi?

Ama tek düşünebildiği Rekosh'tu. Tek umabildiği onun iyi olduğuydu... iyi olacağıydı.

Ahmya taşı yerden aldı ve fırlattı. Donuk bir *gümbürtüyle* Ogahnkai'nin yüzüne çarptı. Vrix'in kafası yana kaydı ve yarım adım geriye sendeleyerek bir elini gözlerine götürdü ve hırladı.

Ahmya o güçlü bacakların kör ama ölümcül bir öfkeyle saldıracağını bilse de, tekrar ayağa kalkıp yoluna devam etmek için mücadele etti. Eğer Ogahnkai meşgulse, Rekosh'a aktif olarak zarar vermeye çalışan fanatik vrix sayısı azalmıştı.

Dişi vrix geriye doğru şaha kalktı ve iki ön ayağını da havaya kaldırdı. Kükredi ama sesi çok daha yüksek, çok daha sert, çok ilkel bir başka bastırdı. Hem Ahmya'nın kemiklerine bir ürperti gönderen hem de karnında bir sıcaklık uyandıran bir kükreme.

Kulağa ne kadar hayvanca gelirse gelsin, Ahmya eşini duyduğunda tanıyordu.

İki dişi de kükremenin kaynağına doğru bakamadan, o devasa bacaklar Ahmya'nın üzerine inmeden, siyah ve kırmızı bir bulanıklık Ogahnkai'ye çarptı.

Sadece iki ayağı yerde olan dişi vrix ağır bir şekilde kenara düştü. Rekosh onun üzerine indi.

Çılgınca mücadeleyi izlerken Ahmya'nın kalbi küt küt atıyordu. Ogahnkai boyut, ağırlık ve güç açısından muazzam bir avantaja sahipti ama Rekosh vahşiliğin ve öfkenin vücut bulmuş hali gibi dövüşüyordu. Ahmya'nın gözlerinin algılayabileceğinden daha hızlı saldırıyor, hasar vermek için her uzvunu kullanıyordu. Pençeler, dişler ve obsidyen başlı bir balta Ogahnkai'nin derisini parçaladı. Ahmya defalarca Ogahnkai'yi yakalamaya çalıştı ama dumanı da yakalayabilirdi.

Ve Rekosh tekrar tekrar hırladı - sadece anlamsız, vahşi sesler değil, kelimeler.

"Benim. *Benim*. O benim!"

Ogahnkai'nin yanağını toprağın içine itti, baltayı havaya kaldırdı ve boynuna indirdi. Sonunda ellerinden biri onu yakaladı, pençeleri böğrüne battı.

Ahmya'nın kalbi küt atmaya başladı.

Rekosh yılmadan baltayı tekrar tekrar indirdi ve her acımasız darbeyi hırıltılı bir *mayınla* noktaladı.

Ogahnkai'den ıslak, boğuk sesler yükseldi ve sonunda hareketsiz ve sessiz kalana kadar çırpınışları zayıfladı. Kumaşa yapışan kan ve kir arasında, ipek sargılarında çok az beyaz kalmıştı.

Rekosh dişinin bileğini kavradı ve homurdanarak penęelerini onun yanından kurtardı. Tutuşunu bıraktığında, Ogahnkai'nin kolu gevřekęe düştü. Kendini yukarı itti ve cesetten uzaklaştı.

Ahmya ayağa kalktı. Bacakları birden o kadar güçsüz ve dengesizleşmişti ki, ağırlığını daha ne kadar taşıyabileceklerinden emin olamıyordu. Adrenalinin uzak tuttuğu tüm ağrı ve sızılar kendini göstermeye başlamıştı.

Ama adam yüzünü ona döndüğünde tüm bunları unuttu. Eşini gördüğünde göğsü sıkışmıştı. Siyah derisindeki sayısız kesik ve delinme yarasından kan sızıyordu, zaten birkaç yerdeki morluklarla daha da koyulaşmıştı.

"Ah, Rekosh," diye nefes aldı gözleri yaşarırken.

Aralarındaki mesafeyi bir anda kapattı ve dört kolunu birden Ahmya'ya dolayarak onu ayaklarından kaldırıp göğsüne bastırdı. "*Kir'ani vi'keishi*." diye mırıldandı.

Ona, onun sıcaklığına, sağlamlığına sarıldı ve birkaç dakika boyunca ondan başka hiçbir şey yoktu. Yüzünü onun boynuna gömerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Onun tik ağacı ve kehribar kokusu duyularına doldu ve bu kokunun kan ve dumanla lekelenmiş olmasını umursamadı. Çünkü Rekosh buradaydı ve ona sarılıyordu. O hayattaydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum..."

BÖLÜM 3 o

REKOSH AHMYA'YA DAHA SIKI SARILDI. Kalbi gümbür gümbür atıyor, atışları vücudunda yankılanarak parmaklarının ve bacaklarının ucuna kadar ulaşıyordu. Gözleri kapalı olsa bile, her kalp atışında yanıp sönen kırmızı pus devam ediyordu.

Eşi sıcak, yumuşak ve *gerçekti*. Ve ona hiç o anki kadar yakın hissetmemişti.

Yavaş yavaş kalbi yumuşadı, sisi azaldı ve uzuvlarındaki gerginlik dağıldı. Savaşma, öldürme, koruma dürtüsü de azaldı. Artık bir kalkana ihtiyacı yoktu; sığınağa ihtiyacı vardı.

Eşini en son kollarına aldığından bu yana sanki sonsuzluk geçmiş gibi hissediyordu. Arapsaçı'ndan geçerek nihayet evlerine doğru yaptıkları neşeli ve heyecanlı yolculuğun o sabah gerçekleşmiş olmasına imkân yoktu. Sanki bir ömür önce olmuş gibiydi.

"Artık benimsin, *vi'keishi*. Sana sahibim," dedi kısık sesle.

Parmaklarını nazikçe onun karmakarışık saçlarında gezdirdi ve kokusunu içine çekti, dumanın keskin kokusu arasında onun tatlılığının ipuçlarını aradı. Kız onun acılarını kovuyor, öfkesini yatıştırıyor, ruhunu dengeliyordu.

Öfkeden kaynaklanan son gücü de yok olurken içinde hafif bir titreme oldu. Tanrım, bir an daha geç kalsaydı, belki de-

Hayır. O artık güvendeydi. Olabileceklerin kaotik, çıldırtıcı iplerini takip etmeyecekti. Ahmya artık onunlaydı.

Ama Ahmya'nın doğal kokusundan daha fazla bir şey duman kokusunu bastırıyordu: kanının iğrenç kokusu. Ahmya'nın sırtında, elbisesinin ıslak ve yapış yapış olduğu yerde bunu kendisinin de hissettiğini şimdi fark etti.

Rekosh gözlerini açarak ondan uzaklaştı ve ona bakarken alt kollarıyla onu tuttu. Gördükleri karşısında kalbi paramparça oldu. Cildine kir ve siyah is bulaşmıştı ve birçoğu kanla kabuk bağlamış çizik ve kesiklerle kaplıydı. Kir, kül ve kan arasında neresinin yara bere içinde olduğunu söylemek imkânsızdı ama temizlendiğinde vücudunun her yerinde benek benek et parçaları olacağını biliyordu.

Çene kemikleri gevşek bir şekilde sarkarken alçak, kederli bir vızıltı çıkardı ve üst eliyle elbisenin askısını kavrayarak daha derin bir yara olup olmadığını kontrol etmek için indirdi.

Ahmya bir avucunu kalplerinin üzerine koydu. "Ben iyiyim Rekosh."

Gözyaşlarıyla parıldayan bakışlarıyla karşılaştı. Kalp bağı gerildi, göğsündeki ve boğazındaki her şey aniden, acı verici bir şekilde sıkıştı. "Çok fazla kan var. Çok fazla."

"Ben iyiyim. Sadece... sarıl bana. Lütfen."

Ahmya'nın saçlarını saygıyla yüzünden geriye doğru düzeltti, o derin, kahverengi gözlerden başka bir yere bakmadı, bakmak istemedi. Onun kendisine karşı titrediğini hissedebiliyordu. Yorgunluğunu hissedebiliyordu. Kendisinininkiydi.

"Ah, *nyleea*'m..." Onu kendine yaklaştırdı ve başlığını alnına bastırdı. "Aylar ve yıldızlar karanlığa gömülene kadar sana sarılacağım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve kollarını adamın boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı.

"Bekle." Ahmya aniden başını kaldırdı, sesine korku karışmıştı. "Onlardan daha çok var! Gitmeliyiz, gitmeliyiz-"

"Rekosh, Ahmya! Sekiz'e şükürler olsun."

Hem Rekosh hem de arkadaşı başlarını o tanıdık sese doğru çevirdi.

Urkot sadece birkaç segment öteden yaklaştı, çenesi gülümseyerek kalkmıştı ve hemen arkasında Ketahn, Telok ve Garahk vardı. Dördünün de elinde mızraklar vardı ve üzerleri kanla kaplıydı. Bir bakışta, bu kanın çoğu hiçbirine ait gibi görünmüyordu.

Ahmya Rekosh'a karşı gerildi ve sonra onun kucağına sarktı. Rahatlamış bir iç çekişle, "Oh, Tanrı'ya şükür," dedi.

Rekosh gevrek gevrek konuşarak onu kendi tarafına daha sıkı çekti. "Geç kaldınız dostlarım. Yaşlı Taşkafa'nın önderlik etmesine izin mi verdiniz?"

"Bıraktığın izleri ben bile takip edebilirdim, iğneli bacak," diye cevap verdi Urkot, mavi gözleri parlayarak.

"Artık derslerimize kulak asmadığını biliyorum," dedi Ketahn kendi . "Bizim de takip etmemiz için yolunda bir ip bırakmış olabilirsin."

"Tam da istediğim gibi," dedi Rekosh.

"Eminim öyledir. Böyle bir dikkatsizlik ancak kasıtlı olabilir."

Rekosh'un eğlencesi, gözleri kampa doğru kayarken azaldı. Kampın ortasındaki çukurdan yükselen duman ve artık boş olan ağaç platform dışında dikenli duvarın üzerinden hiçbir şey göremiyordu. "Bitti mi?"

"Evet." Ketahn Rekosh'un bakışlarını kendi bakışlarıyla takip etti. "Birkaçı kaçmaya çalıştı. Hepsini kraliçelerine katılmaları için gönderdik."

Urkot yaklaştı, Rekosh'un başının arkasını kavradı ve onu aşağı doğru sürükleyerek kafalıklarını birbirine bastırdı.

"İkinizi bulduğumuza sevindim." Mavi işaretli vrix'in sesi kalın ve hırçındı, bir an için elini sıktı. Geri adım attığında mavi gözleri Ahmya'ya kaymadan önce Rekosh'unkilerle buluştu.

Ona bir gülümseme sundu. "Bulduğumuz için mutluyuz."

Rekosh arkadaşının saçlarını okşadı. "Kelimeleri boğazımdan aldın, *kir'ani vi'keishi*."

"Ne yazık ki hepimiz için arzınız sınırsız." Telok Rekosh'a doğru yürüdü ve bakışlarıyla buluştu. "Yine de huzurlu bir sessizlikten mahrum kaldığım için mutluyum."

Urkot'un hareketini taklit etti, ancak daha erken geri çekildi.

Rekosh'un göğsünde sıcak ve dolu bir şey çiçek açtı. "Teşekkür ederim, kardeşim."

Ketahn koltuk başlıklarına dokunmak için yanına geldi. Geri çekildiğinde alttaki elini kaldırarak Rekosh'un çantasını tuttu. "Sanırım bu da senin."

Çanta öncekinden biraz daha kirliydi ama sağlamdı.

Bu da elbisenin zarar görmediği anlamına geliyordu.

Rekosh, eşini güvende tutacaksa böyle binlerce elbisenin yanmasını memnuniyetle izleyebilirdi ama rahatladığını ve minnettarlığını da inkâr edemezdi.

"Teşekkür ederim. Ama yakında bunu bana geri verdiğine pişman olabilirsin, Ketahn," dedi Rekosh çıtırdayarak ve çantayı alıp omzuna attı. Ahmya uzun saçlarını kayışın önünden kaldırmasına yardım etti.

Çantayı yerine yerleştirdikten sonra başını eğdi ve Ketahn'ı başının üstünden bacaklarının ucuna ve tekrar arkasına kadar inceledi. "Ketahn, seni gördüğüme sevindim ama... neden buradasın?"

"Garahk, Lacey ile birlikte Kaldarak'a döndü ve bize neler olduğunu anlattı," dedi Ketahn ve Ahmya'nın rahatlamış bir iç çekmesine neden oldu. "Olanlar için özür diledi."

seni kaybetmek."

Ahmya diğerlerinin etrafından Garahk'a baktı. "Bizi kaybetmedin."

Beyaz postu çamura bulanmış dikenli martı, özür dilemek için kollarını birleştirdi. "Ben avın lideriydim ve sen de benimsin. Rehberlik etmek, korumak için benimsin."

"Şu anda senin sayende hayattayız Garahk. Hepinizin sayesinde." Rekosh saygıyla bir parmak eklemine baş desteğine vurdu.

Garahk bir ön ayağıyla yere vurdu ve gevezelik etti. "Kaç kişiye ölüm verdin, dokumacı? Dört mü, beş mi? Yine senin *shar'thai'ni* özlemişim. Güneş gibi parlak yanmış olmalı."

"Bunlardan biri Telok için sayılmalı. O..." Rekosh'un gözleri tekrar Ketahn'a kaydı ve söylemek üzere olduğu şey zihninden uçup gitti. Arkadaşına tekrar bakarken çene kemikleri seğirdi. "Soruma cevap vermedin Ketahn."

Ketahn ön ayaklarından birini Rekosh'unkine çarptı. "Ailemden iki kişiyi Arapsaçı'nın merhametine terk edemezdim. Sen de aynısını yapardın, değil mi?"

"Evet, ama Ivy ve Akalahn'dan ayıramaz oldun. Onlara karşı o kadar korumacıydın ki, onlara bir an bile uzun süre bakan herkese saldırmaya hazır görünüyordun."

Telok eğlenerek onaylarcasına homurdandı.

Garahk bir yumrukla göğsüne vurdu. "Onlar benim kalp alevim ve yavrularımızla birlikte. Nalaki onlara göz kulak oluyor."

Ketahn başını salladı. "Kolay bir seçim değildi ama ikinizi burada yalnız bırakamazdım. Aramaya katılmak zorundaydım. Ve eşim ve yavrularım için Kaldarak'tan, *daiya* ininden daha güvenli bir yer var mı?"

Rekosh söylenerek Urkot ve Telok'a baktı. "Onu sürükleyerek götürmek zorunda kaldınız, değil mi?"

İki erkek de başını salladı, çeneleri kalktı.

"Ivy ona gelmesini emretti," dedi Telok, "ve biz de onun emrini yerine getirdik."

Ketahn homurdandı. "Kendi isteğimle geldim." Garahk geveledi.

"Eşinin ve kuluçkanın gözünün önünden gitmesine izin vermek için biraz yardıma ihtiyacın vardı." Gözlerinde neşeyle dans eden Urkot sesini alçalttı. "Telok bunu kabul etmek istemeyebilir ama Ketahn olmasaydı izinizi zamanında bulamazdık."

Telok homurdandı ve bir bacak eklemiyle Urkot'un arka bacaklarına vurdu. "Paylaşacak çok söz var," dedi Garahk, "ama burası onları paylaşmanın yeri değil.

Bu gece için kendi vahşi inimizi yapmalıyız. Kendilerine saygısızlık edilen bir yere sığınırsak tanrılar bizi kayırmayacaktır."

Ketahn geri çekildi ve başını Garahk'a doğru eğdi. "Evet. Arkadaşlarımızın yaralarını saralım ve bu lanetli yerden bir an önce gidelim."

"Ben kalıp bölgeyi gözetleyeceğim," dedi Telok. "Zurvaşı'nın solucanlarından kamplarına dönecek daha çok kişi olabilir."

"Kaldarak'ın en iyi iki adamı seninle birlikte nöbet tutacak," dedi Garahk. "Güneş tepeye çıktığında sizi vahşi inimize götürecekler."

"Peki ya... tapınak?" Rekosh sordu.

Dikenli kafalı mızrağının kör ucunu yere vurdu. "Ezilerek toza dönüştü. Kaldarak yaşadığı sürece Kan İçici Kraliçe bir daha dirilmeyecek. Bu doğru, güneşin ve gökyüzünün altında. Kanım ve öfkem adına."

"Toz kraliçesi," dedi Rekosh dişlerini göstererek. Ve hemen Zurvaşı'yi düşüncelerinden kovarak dikkatini eşine yöneltti. Uzun, siyah saç tellerini yüzünden çekip yuvarlak kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmaklarıyla kulağını okşadı. "Seninle ilgileneceğim, *kir'ani vi'keishi*."

Ahmya gülümsedi ve bir kolunu onun başının etrafına dolayarak alnını başucuna değdirebilmesi için onu aşağı çekti. Yumuşak bir sesle, "Ben de seninle ilgileneceğim *aslanım*," dedi.

Rekosh gözlerini kapattı. Son birkaç gündür aldığı her yarayı hissetti. Her mücadele ona ağır geliyor, her stres onu pençeliyordu. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü eşi kollarındaydı, hayattaydı ve eve dönüyorlardı.

BÖLÜM 3 L

AHMYA, Rekosh'un arka ayakları üzerindeki tüneğinden vadiye baktı.

Kaldarak'ı ilk gördüğü zamanı hatırlıyordu. Ağaç evleri ve ip köprüleriyle masalsı bir köy gibi harikulade ve büyülüydü, arkasında eski bir tapınak ve güneş tam olarak vurduğunda sisin üzerinde gökkuşaklarının dans ettiği parıldayan bir şelale vardı.

Ama aynı zamanda korkutucuydu da. Bir grup gölge avcısını ve insanı pek de kabullenemeyecek olan dev, dikenli örümcek varlıkların yaşadığı yeni, bilinmeyen bir yer.

Dehşet geçeli çok olmuştu ama Kaldarak'ın güzelliği daha da artmıştı.

Ellerini Rekosh'un omuzlarına koyan Ahmya, kalçalarını Rekosh'un arka ayakları üzerinde sıktı ve vücudundaki ağrı ve sızıları görmezden gelerek Rekosh'un arkasından bakmak için kendini yukarı kaldırdı. Aradaki mesafeye rağmen ana platformda toplanan dikenli martıları görebiliyordu. Vrix'lerin arasında duran insanları bile seçebiliyordu.

Evimizdeyiz.

Tekrar yerine oturdu ve içinden heyecan geçerken gülümsedi. Bu yeni başlangıç, Rekosh'la yaşayacağı bu yeni hayat için sabırsızlanıyordu. "Senin odanda mı yoksa benimkinde mi yaşayacağız?"

Garahk ve diğer dikenli martıları vadiye giden patıkada takip ederken Rekosh'un göğsünde düşünceli bir uğultu yükseldi. "Nalaki, Ketahn ve Ivy için yaptığı gibi, çiftleşen bir çift için bize bir in önerebilir. Ama ben kendi inimde yaşamaktansa senin ininde yaşamayı tercih ederim, *kir'ani vi'keishi*."

"Neden benimki?"

"Çünkü burası senin rahatın için yapıldı ve çiçeklerini yetiştirdiğin yer. Ve çünkü senin kokunla sarılmak istiyorum."

Ahmya kızardı ama gülümsemesi genişledi. "Bize kabarık ipek bir yatak yapar mısın? Benim küçük paletime sığacağını sanmıyorum."

Geveledi. "Arzu ettiğin her şeye sahip olacaksın. Sadece seni kucaklayacak en yumuşak ipek, *nyleea*'m."

Ahmya kollarını onun göğsüne doladı ve dudaklarını omzunun arkasına götürdü. Yumuşak bir sesle, "Sen yanımda olduğun sürece başka hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi.

Mırıldandı, alttaki ellerini onunkilerin üzerine yerleştirdi ve hafifçe sıktı. "Bana her zaman sahip olacaksın, Ahmya. Her zaman."

Urkot yanlarından, "Bu hâlâ tuhaf," dedi.

"Sonunda çiftleştiler mi?" Ketahn cıvılamadan önce dönüp onlara bakarak sordu. "Ben gecikmiş olduğumu söylüyorum."

"Hayır, öyle değil. Konuşma tarzı." Urkot Rekosh'a bakarken başını eğdi. "Dünden beri o kadar az dikenli söz söyledi ki, kafasına bir darbe almış olmasından korkuyorum."

"Bütün o iğneleri çıkarmış olmalılar."

Rekosh geveledi ve başını salladı. "Kafatasımda iğneler değil, kabartılmış ipek olduğumu sanıyordum."

Urkot bir ayağıyla yere vurdu. "O tüylerin arasında neyin kaybolduğunu kim tahmin edebilir ki? Asla bilemeyeceğiz, çünkü o iğnelerin yerini yumuşak, şefkatli sözler aldı."

"Sesi Ketahn'a benziyor," dedi Telok arkasından. "Ne?"

Ketahn ve Rekosh aynı anda sordular.

"Bu doğru!" Urkot bakışlarını Rekosh'a çevirmeden önce Ketahn'a çevirdi.

"Belki de bu dokumacıların bir özelliğidir?"

Rekosh abartılı bir şekilde. "Seslerimiz birbirine benzemiyor."

Telok kendi kendine oflayıp pufladı. "Ahmya ile Ketahn'ın Ivy ile konuştuğu gibi konuşuyorsun."

Ketahn, "Ivy ile konuşma tarzımda yanlış bir şey yok," dedi. Ahmya onların şakacı şakalaşmalarına kıkırdadı.

Rekosh'un çene kemikleri gülümseyerek kalkmıştı ve Ahmya ondan yayılan sıcaklığı ve neşeyi hissedebiliyordu. O ve Ahmya bu ana gelene kadar çok şey yaşamışlardı ama yıkılmalarına izin vermemişlerdi. Mutluluklarından vazgeçmemişlerdi.

"Onlara aldırma Ketahn," dedi Rekosh. "Bu ikisi sadece konuşacakları sadece kayalar ve ağaçlar olduğu için acı çekiyorlar."

Urkot bir çıtırtıyla ön ayaklarından birini Rekosh'unkine çarptı. "Daha keskin, iğne bacaklı, ama derimi delecek kadar değil."

"Bunu yapabilecek pek az şey biliyorum, Taşkull. Şimdilik dikenlerimi düşmanlarım için saklayacağım." Rekosh omzunun üzerinden Ahmya'ya baktı. Kıpırmızı gözlerinde sevgi dolu bir ışık parlıyordu. "*Karımla* geçireceğim zaman tatlı sözler ve gülümsemelerle dolu olacak."

Ahmya'nın içine bir sıcaklık yayıldı ve Rekosh'un bu insan kelimesini sahiplenici bir şekilde söylemesi kalbini çarptırdı. Bunu duymaktan asla bıkmayacaktı.

Vadi tabanında kısa bir yürüyüşten sonra, devasa bir ağacın gövdesine dolanan ve köye çıkan geniş merdivenlere ulaştılar.

Merdivenleri tırmanırken Ahmya vücudunu Rekosh'un sıcak sırtına yasladı, yanağını onun postuna dayadı ve kucaklamasını sıkılaştırdı. Yükseklik ya da düşme korkusuyla değil, beklentiyle, rahatlamayla ve sonunda evde oldukları için ona sarıldı. Birlikte ve eş olarak.

Rekosh başparmaklarıyla onun ellerini okşadı.

Parti Kaldarak'ın köprülerinden ve platformlarından geçerken Thornskull'lar selamlamak için seslendi. Şehrin kalbinde toplanan sayısız geveze vrix sayesinde hava tam anlamıyla heyecanla .

Ahmya, Garahk ve eşinin barındığı orta platforma yaklaştıklarında Rekosh'un etrafına tekrar baktı. Burası rengârenk dikenli martılarla doluydu, yaz ve sonbahardan oluşan bir deniz gibiydi. Grubun en önünde birkaç tanıdık yüz vardı.

Kaldarak'ın *daiyası* Nalaki en önde duruyordu. İki küçük beyaz yavru ve daha büyük kırmızımsı kahverengi bir yavru bacaklarının yanında toplanmışken, iki koyu sarı yavru daha sırtına ve arka ayaklarına yapışmıştı. Ivy, Akalahn'ı kollarında tutarak Nalaki'nin yanında duruyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Diğer insanlar etraflarında kümelenmiş, birkaçı el sallıyordu.

Rekosh platforma çıkıp durduğunda çömeldi ve Ahmya'nın attan inmesine yardım etti. Ahmya ayaklarını yere daha yeni basmıştı ki sıkı bir kucaklaşmaya maruz kaldı.

"Ödümü kopardın!" Lacey homurdandı. "O şeylerin uluduğunu duyduğumuzda seni aramak için geri döndük ama sen gitmiştin ve... Seni bırakmamalıydım. Sensiz geri dönmemeliydim."

Ahmya da arkadaşına sarıldı. "Bir şey . Biz iyiyiz. Rekosh beni güvende tuttu."

Lacey geri çekildi ve Ahmya'nın yüzünü sıkıca kavradı. "Sen *hiç* beni bir daha böyle korkutamazsın."

Lacey'nin yeşil gözlerinde gerçek bir korku vardı ve Ahmya'nın kalbi On

u. Ahmya gülümseyerek, "Herhangi bir söz veremem," dedi. "Ama deneyeceğim." "Ben her zaman onun kalkanı olacağım," dedi Rekosh. "Sözlerimi onun için bir bağ."

Eşine baktı. Kıpırmızı gözleri de en az sözleri kadar .

"Benim sıram!" Callie, Ahmya'yı kendi kucağına almak için Lacey'nin yanından kayarak geçti. "Hepimizi çok endişelendirdin."

Geri çekildi ve iri kahverengi gözlerini Ahmya'nın üzerinde gezdirerek kaşlarını çatı. "Ne *oldu*?"

Ahmya, Callie'nin ne gördüğünü biliyordu, battaniyeye dönüşmüş elbisesi pek bir şey saklamıyordu. Cildini çizikler ve koyu mor çürükler kaplamıştı ve Rekosh'un bıçak yarasını sardığı yerde ön koluna sarılmış ipek bir bandaj vardı.

"Bu... uzun bir hikaye," dedi Ahmya. "Ama Kül ve Kemik Kraliçesi'nin yenilmesine yardım ettiğimi söyleyebilirim."

"Ne?"

"Diyelim ki Zurvaşi'nin bazı sadık taraftarları, birkaç kurban verdikten sonra geri döneceğini düşünerek onun kalıntılarını astılar."

Callie'nin gözleri büyüdü. "Ne?"

Dikenli martılar Zurvaşi ismini duyunca çevredeki vrix'lerden telaşlı bir mırıltı yükseldi.

Şimdi arkadaşı Nalaki'nin yanında duran Garahk kollarını kaldırarak kalabalığı susturdu. Gür bir sesle şöyle dedi: "Kan içici Kraliçe artık yok. Takipçilerini öldürdük ve onu toza dönüştürdük."

Callie'nin kara kaşları Garahk'tan Ahmya'ya bakarken çatıldı. "Ne yaptın sen?"

Ahmya sırtıttı. "O kaltağı ateşe verdim ve mezarına geri gönderdim."

Ahmya'yı bir kez daha kucaklamak için kendine çekerken Callie'den bir kahkaha patladı.

"Badass."

Callie geri çekildiğinde, Ivy Ahmya'nın önünde durmuş, gözleri yaşlarla dolmuştu. Akalahn'ı göğsüne bastırıp Ahmya'yı tek koluyla sıkıca kucaklarken bir hıçkırık koptu.

"İyi olmana çok sevindim," dedi Ivy, kalın bir sesle. "Ella'yı kaybettikten sonra... seni de kaybetme düşüncesine dayanamadım."

Ahmya'nın göğsü daraldı ve gözyaşları gözlerini yaktı. Üç ay önce ellerinden alınan arkadaşlarının yasını hâlâ tutuyorlardı.

Zurvashi tarafından çekildi.

Gerçekte ne olduğunu sadece Ketahn ve kız kardeşi Ahnset biliyordu ve ikisi de Ella'nın ölümünü anlatmaya istekli değillerdi ya da bunu yapamıyorlardı. Ancak Zurvaşi'yi canlı olarak gören Ahmya ve diğer insanlar kadının sonunun korkunç ve acımasız olduğunu biliyorlardı.

Ahmya'nın Zurvaşi'nin kalıntılarına yaptıkları acısını dindirmemişti ama Kül ve Kemik Kraliçesi yavaş yavaş unutulurken Ella'nın sevgiyle hatırlanacağını bilmek kederini biraz olsun hafifletmişti.

Ahmya yumuşak bir sesle, "Beni kaybetmedin," dedi.

"İkinizin de güvende olup aramıza dönmenize sevindim." Ivy burnunu çekti ve geri çekildi. Ahmya'ya bir gülümseme sundu, sonra gözlerini silerken kıkırdadı. "Ben de şu anda hormonal bir karmaşa içindeyim."

"Daha yeni bir bebeğin oldu. Ağlamakta da yanlış bir şey yok." Ahmya sırtı ve uyanık ve tetikte olan Akalahn'a baktı. Menekşe rengi gözleri, siyah tenine rağmen parlaktı ve etrafındaki dünyayı merakla inceliyordu.

Ketahn Ivy'yi kollarının arasına aldı ve onu göğsüne bastırdı. Başını aşağı eğdi ve yüzünü buruşturdu. "Ama kalp parçamın ağlamasından hoşlanmıyorum."

Ivy güldü ve kolunu onun boynuna dolayarak ağzına bir öpücük kondurdu. "Seni özledim."

"Ve ikinizi de özledim," dedi başını kaldırıp hayran bakışlarını Akalahn'a çevirdikten sonra.

Ahmya, Will ve Diego ona yaklaşıp kadar Ketahn'ın eşiyle birlikte uzaklaşmasını ve kara kara düşünmesini izledi.

Diego, Ahmya ve Rekosh'a bakarken başını salladı. "Görünüşe göre ikiniz orada çok eğlenmişsiniz."

Ahmya parmağıyla başparmağını birbirine yaklaştırarak, "Belki biraz," dedi.

"Her şeyi edebilmem için yakında uğrayacaksın, değil mi?" Ahmya başını salladı. "Uğrayacağım."

Sırıttı. "Herkes incinmeden nasıl eğleneceğini bilseydi çok daha az olaylı bir hayatım olurdu."

"Hiçbir şeyin insan-vrix melezi bir bebeğin doğumuna yardım etmekten daha olaylı olabileceğini sanmıyorum. Bahse girerim *bu* bir deneyimdi."

Will güldü. "Evet, bu da bir şeydi." Kapalı bir yumrukla Ahmya'nın kolunu hafifçe dürttü. "Geri dönmene sevindim Ahmya. Seni de Rekosh."

Rekosh ön ayağını Will'in baldırına vurarak, "Geri döndüğümüz için mutluyuz," diye cevap verdi.

Diego kolunu Will'in beline doladı ve onu çekti.

Cole kıs kıs güldü. "Telok ve Urkot'un ne kadar korktuklarını görmeliydin."

"Bizden mi bahsediyor?" Telok vrix ile sordu.

"Çıldırma nedir?" Urkot aynı anda İngilizce olarak sordu.

Callie, "Demek ki o kadar endişeliydin ki çılgınca davranıyordun," dedi.

Rekosh Callie'nin açıklamasını tercüme ettikten sonra Telok alt kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çılgınca davranmıyordum."

Lacey homurdandı. "Telok çok huysuzdu. Normalden çok daha huysuz, otoriter ve sertti. Ve bu çok şey ifade ediyor."

Telok gözlerini ona dikti. "Ne dedi o?"

"Bulut meyvesinden daha tatlı ve en canlı günebakan çiçeğinden daha güzelsin," dedi Rekosh.

"Neden kelimeleri yoktan var etmek zorundasın?" Telok alçak bir hırıltıyla sordu. "Benim hakkımda böyle söylemediğini biliyorum."

Lacey Telok'un önünde durmak için öne doğru yürüdü. Siyah ve yeşil vrix kollarını indirdi ve mızrağını yana kaydırarak ona baktı, duruşuna alışılmadık bir belirsizlik sinmişti.

Günler önce Ketahn ve Ivy'nin çalışma odasında olduğu gibi Telok'a tatlı tatlı gülümseyen Lacey parmağını onun göğsüne bastırdı. "Belki..." Parmağını yavaşça yukarı sıyırdı, adamın yaralı boynunda gezdirdi, ta ki elini çevirip parmak ucunu adamın çenesinin altında tutana kadar. "Beni anlayabilmen için kelimelerimi öğrenmelisin."

Gözle görülür bir şekilde gerilen Telok'un içinde bir ürperti dalgalandı. Sert bir of çekti, gerçek kelimeler olup olmadığı belli olmayan bir şeyler homurdandı ve aniden Lacey'den uzaklaştı. Arkasına bakmadan uzaklaştı, görüş alanından çıkana kadar duruşu gerginliğini korudu.

Lacey gözlerini kırptırdı, eli kısa bir süre havada kaldıktan sonra bıraktı. "Sorun bende mi? Cidden, onun sorunu ne? Herkes onunla dalga geçiyor ve bu

iyi, ama ben yapıyorum ve o buradan kaçıyor."

Cole elini saçlarının arasında gezdirirken, "Birkaç fikrim var," dedi.

Diego mırıldandı. "Muhtemelen en iyisi bunu kişisel algılamamak Lacey."

Lacey kollarını göğsünde kavuşturdu ve burnunu kaşıdı. "Yapmamak biraz zor."

"Hey koca adam," dedi Callie, Urkot'un omzunu dürterek. Telok'un kaçtığı yöne doğru el salladı. "Onun nesi var?"

Urkot Lacey'ye baktı ve gevezelik etti. "Telok Telok'tur."

Callie gözlerini devirdi. "Bu çok yardımcı oldu."

"Her neyse!" Cole, Ahmya'ya doğru bir adım attı, kollarını ona doladı ve ayaklarını yerden keserek gıcırdamasına neden oldu. "Evine hoş geldin!"

Dünya etrafında dönerken Ahmya güldü. "Cole!"

Rekosh'un ellerinden biri Cole'un omzuna kenetlenince dönüşleri aniden durdu.

Kaşları havaya kalkan Cole, Ahmya'yı ayaklarının üzerine indirdi ve avuçlarını yatıştırıcı bir şekilde göstererek geri çekildi. "Sakin ol dostum. Biz sadece arkadaşız."

Rekosh bir kolunu Ahmya'nın beline doladı ve onu bedeninin sığınağına çekti. "Ve o *benim*."

Kollarını etrafına sıkıca sardı. Tokaları bile sahiplenici bir şekilde kalçalarına değiyordu. Ahmya gülümseyerek ona yaslandı, kollarını onunkilerin üzerinde kavuşturdu ve başını arkaya doğru eğerek eşine baktı. Bir zamanlar çok korkutucu ama şimdi sevimli olan o kıpkırmızı gözler ona bakıyordu.

Cole güldü. "Zamanı gelmişti." "Evet,"

dedi Rekosh. "Öyle."

Onunla göz temasını kestiğinde Rekosh etraflarındaki kalabalığa, artık çok tanıdık gelen yüzlere baktı ve çenesini gülümseyerek kaldırdı. Onun göğsünde yumuşak bir mırıltı hissetti.

"Kaldarak. Dostlarım, ailem," diye seslendi Vrix, sesi derin, pürüzsüz, güçlü, kendinden emin. "Ben, Rekosh tes Loshei'ani Ul'okari, Ahmya Hayashi'yi eşim olarak aldım. Onu fethettim. Onu sahiplendim."

Gözleri daldı, onunkilerle buluştu ve onları tuttu. "Benim küçük çiçeğim, benim kalp parçam. Benim *nyleea*'m. Karım. Her şeyim. Ve her şeyden önce, tüm dünya etrafımızda çözülene kadar kendimi ona veriyorum... ve o zaman bile, ruhlarımızı birbirine bağlı tutmanın bir yolunu bulacağım."

Dikenli martılardan bir tezahürat korusu yükseldi.

Ahmya'nın gözlerinde yaşlar birikirken, içinde ısı ısı ve sıcacık bir mutluluk filizlendi. *Somnium*'a bindiğinde böyle bir mutluluk bulacağını ummaya cesaret edememişti. Böylesine derin, sadık ve ateşli bir aşka sahip olacağını hiç düşünmemişti.

Ama onu bulmuştu. Evet, yabancı bir gezegene düşmüş bir uzay aracının paslanmış enkazındaki pis bir çukurun dibinden gelmişti ama yine de onu bulmuştu. Ve artık ona sahip olduğuna göre, asla bırakmayacaktı.

Kadın uzandı ve adamın yüzünün yan tarafını avuçladı. Adam gözlerini ondan ayırmadan avucuna sokuldu.

Yavaş ama net bir vrix ile, "Ben, Ahmya Hayashi, Rekosh tes Loshei'ani Ul'okari'yi eşim olarak aldım. Fethedildim. Sahiplenildim. Ve sevildim."

Rekosh bir hırıltıyla onu döndürdü ve kollarının arasına aldı, sert ağzı onunkine bastırırken onu sıkıca kavradı.

Dikenli martılardan yükselen tezahürat, bacaklarını platforma vurmalarıyla noktalandı ve tüm Kaldarak'ı sevinçten titretti.

Tüm bu çarpıntılar, Rekosh'un öpücüğüne karşılık verirken kalbinin heyecan verici çarpıntılarıyla boy ölçüşemezdi.

EP) LOGUE

REKOSH Ahmya'nın uyanık olduğu zamanları severdi. Onun gülüşünü görmeyi, güldüğünde koyu kahverengi gözlerinin parladığını görmeyi, bakışlarında arzulu bir sıcaklıkla ona bakmasını seviyordu. Ona dokunuşunu, onu öpüşünü, onunla konuşurken sesinin tonunu seviyordu.

Ama o uyurken onunla geçirdiğı bu sessiz anları da sevdiğini inkâr edemezdi.

Şimdi onun üzerinde yatıyordu, kolları gövdesine dolanmış ve yanağı göğsüne yaslanmıştı. Yavaş ve yumuşak nefesleri adamın derisinde geziniyordu ve çıplak teni son derece sıcaktı. Yaklaşan şafağın donuk gri ışığında bile ısıltı ışıltıydı.

Rekosh başını eğdi ve gözlerini eşinin üzerinde gezdirdi. Onun yüz hatlarını bu kadar rahat ve dingin görmeyi seviyordu. Hayal kurarken yüz ifadesinin inceden inceye değişmesini ve bazen çıkardığı küçük iniltilerin sapını ağrıttığını seviyordu. Yanında yatmadığı zamanlarda ona uzanmasını ve yattığı zamanlarda da ona sarılmasını seviyordu.

Onu seviyordu.

Böyle her an, böyle her ifade, her duygu - hepsi onun için değerli, hepsi kıymetliydi.

Ve bu, onları buraya getiren yolla daha da artmıştı. Üstesinden geldikleri tüm sınavlar, atlattıkları tehlikeler, onu özleyerek ve doğru zamanı bekleyerek geçirdiğı tüm günler; hepsi bir araya gelerek şimdi paylaştıkları her şeyi daha da anlamlı kılıyordu. İster Vrix ister insan olsun, hiç kimse Rekosh ve Ahmya'nın bu mutluluğı birlikte hak etmediklerini söyleyemezdi.

Yine de onların mutluluğunun ve güvenliğinin kesin olmadığını biliyordu ve onlar için çalışmaktan, mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Ahmya için.

Yapmak istediği son şey eşinden ayrı kalmak olsa da, son ay döngüsünde Telok, Urkot ve dikenli kafalı savaşçı gruplarıyla birlikte çevredeki ormada Zurvaşi'nin takipçilerinin izlerini aramak için iki kez dışarı çıkmıştı. Hiçbir şey bulamadılar ama tetikte olmaya devam edeceklerdi. Eşinin ve ev dedikleri yerin saldırıya uğramasına izin vermeyecekti.

Rekosh, Ahmya'ya zarar gelmemesi için her türlü tehlikeyi göze alırdı.

Bir parmağının ucuyla onun narin yüz hatlarının izini sürmek, onu sıkıca saran kollarını kaydırmak ve böylece dört eliyle birden vücudunu okşamak için artan dürtüye karşı koyarken buldu kendini.

Ama kollarında bu kadar mışıl mışıl uyurken onu uyandırmaya henüz cesaret edemiyordu.

Bir cıvıltıyı zar zor zapt etti. Tam da ondan istediği gibi, onu kucaklamak için mümkün olan en yumuşak ipekten lüks bir yuva . Yine şimdiye kadar onun üzerinde uyumadığı tam bir gece hatırlayamıyordu.

Bu onu gurur ve sıcaklıkla doldurdu. Rekosh sadece eşinin rahatıyla ilgilenmekle kalmıyor, onun rahatının ta *kendisiydi*.

Azımsanmayacak bir güçlkle bakışlarını ondan uzaklaştırdı ve inlerinde gezdirmeye başladı. Burayı sayamayacağı kadar çok kez incelemiş, içindekilerin çoğunu kendi elleriyle düzenlemişti ama yine de onu gördüğünde duyduğu hayranlık hiç azalmamıştı.

Burası *onların* sığınağıydı. Evleriydi. Sadece Rekosh ve Ahmya için bir yer.

Tahmin ettiği gibi, Nalaki onlara Ketahn ve Ivy'ninkine daha yakın olan daha büyük bir in önermişti. Bu, eski evinin üç katı büyüklüğündeydi ve çiftleşmiş bir çift için bolca alan sunuyordu... fazlasıyla.

Rekosh'un dokuma tezgahı ve aletleri bir duvar boyunca yerlerini almış, Ahmya'nın alet ve malzeme koleksiyonu da onların karşısında depolanmıştı. Aradaki alan tamamen rahat ve renkliydi: duvarlarda, tavandan sarkan, yüzeyleri süsleyen ve oturma yerleri oluşturmak için yığınlar halinde düzenlenmiş parlak boyalı ipekler ve hem taze hem de kurutulmuş çiçekler, küçük raflardaki yerlerinden ve tavandan sarkan havayı canlılık ve kokuyla dolduruyordu. Ahmya'nın ahşap saksıları pencerelere asılmış, bitkilerle ve daha fazla çiçekle dolup taşıyordu.

Bakışları yuvalarının yanındaki duvara dayalı uzun yapıya takıldı. Bir gardırop. İsmine bakarak yaptığı tahmine rağmen, bu bir kutu değildi.

silah tutmak için değil, daha çok giysi için. Cole bunu Ahmya için, insanların *yeni eve taşınma* hediyesi olarak adlandırdığı şekilde inşa etmişti.

Rekosh, Cole'un Ahmya'yı çalmaya niyetli olmadığını, eşi ve erkek insanın arkadaş olduğunu biliyordu ama Cole onun yanındayken içgüdüleri sık sık harekete geçiyordu. Ahmya'nın iyiliği için bu içgüdülerini bastırdı.

Ve her ne kadar bunu sadece kendisine itiraf etse de -ve sadece isteksizce- Cole hem ahşap işçiliğinde yetenekli hem de arkadaşları için yaptığı hediyelerde düşünceli olduğunu kanıtlamıştı. Bu gardırobun biraz kaba olmasına rağmen şaşırtıcı derecede karmaşık oymaları vardı ve kapıları Cole'un *menteşe* dediği şey sayesinde sorunsuzca açılıp kapanıyordu. Ayrıca Rekosh'un arkadaşı için yaptığı giysileri mükemmel bir şekilde tutuyor, ipeklerin katlanarak kırışmaması için asılmasına izin veriyordu.

Ama Ahmya için bir insan objesi yapan tek kişi Cole değildi. Uzun sohbetlerinden birinde Rekosh'a babasının efendisinin kendisi için yaptığı bir salıncaktan bahsetmişti. Basit bir şeydi; uzun bir ağaca asılmış düz bir tahta ve biraz ipten ibaretti. Ama bu basit şey Ahmya'ya sınırsız bir neşe getirmişti.

Bu yüzden Rekosh onun için çalışma odalarının hemen dışında bir salıncak yapmıştı. En sağlam örgülü ipek ip ve Cole'un sadece şekil vermesine *yardım* ettiği ahşap bir tahta. Rekosh ayrıca sadece Ahmya için bir ekleme daha yapmıştı; rahat etmesi için ipek bir minder.

Hediyeyi gördüğünde duyduğu sevinç adamın içini ısıtmıştı. Onun üzerinde sallanmasını seyretmeyi seviyordu. Gülümsemesini, saçlarının havada uçuşmasını, gözlerinin ışıldamasını seviyordu. Onun ne kadar özgür, ne kadar sınır tanımaz göründüğünü sevmişti.

Sallanırken, ayakları altından sarkarken ve eteği arkasında dalgalanırken, uçuyormuş gibi görünüyordu.

Zamanının çoğunu burada geçiriyor, burada olmak istiyordu. Onunla konuşmak, pencerelerden süzülen güneş ışığının tadını onunla birlikte çıkarmak, yemeklerini onunla paylaşmak. Ona hikayeler anlatmak ve onunkileri dinlemek. Bitkileriyle ve dışarıda kurduğu bahçeyle ilgilenirken ona eşlik ediyordu. Onun için yeni giysiler dokumak ve ona nasıl dokuma yapılacağını öğretmek.

Hayatını mümkün olan her şekilde onunla paylaşıyor.

Yıllar önce Zurvaşi'nin savaşında savaşmak için Takarahl'ı ilk terk ettiğinde Rekosh, dünyanın çok hızlı ve çok sert olduğunu öğrenmişti.

yumurtadan çıktığı şehirden çok daha büyüktü. Hayatta dokumacılıktan çok daha fazlası olduğunu öğrenmişti.

İçindeki bir parça macera ve keşif için yanıp tutuşuyordu. Savaş ona çoğu zaman beraberinde gelen vahşeti göstermişti. Daha sonra kendini kaybolmuş hissederek eve dönmüştü. Yersiz yurtsuz. Sanki gerçekten ait olduğu hiçbir yer yokmuş, hiçbir yer ona göre değilmiş gibi. O ve arkadaşları savaşta kendilerini defalarca kanıtlamışlardı ama bu onlara ne kazandırmıştı? Hepsi derin yaralar taşıyordu, hem görünen hem de görünmeyen. Hepsi acı içinde geri dönmüştü. En çok sevdiği şey olan dokumacılık bile alışkanlık haline gelmiş, zaman geçirme yönteminden başka bir şey olmamıştı.

Ve sonra bir gün Ketahn, Rekosh, Urkot ve Telok'tan konuşamayacağı bir konuda kendisine yardım etmelerini istemişti. Rekosh arkadaşının istediği her şeyi yapardı ama bu entrika ve gizemin onu heyecanlandırıldığını da inkâr edemezdi.

Ketahn'ın onlara ne göstereceğini asla tahmin edemezdi. Ivy ile tanışmak Rekosh'un bildiğini sandığı her şeyi sorgulamasına neden olmuştu ama Ahmya'yı ilk gördüğünde...

Her şey değişmişti.

Rekosh'un çenesi kalktı ve bir pençesiyle kadının saç tellerini yakalayıp nazikçe yüzünden uzaklaştırdı.

Ahmya, içinde sonsuza dek söndüğüne inandığı bir kıvılcımı yeniden alevlendirmişti. herhangi bir duygusunu itiraf etmeden çok önce ona ilham vermiş, onu harekete geçirmişti. Ne hissettiğini bile anlamadan çok önce. Ne kadar farklı olursa olsun, en başından beri onda sadece güzellik görmüştü. Başkalarının zayıf, çelimsiz bir yaratık görebileceği yerde, o güç ve zarafet görmüştü, sezgisel bir zekâ görmüştü. Akraba bir ruh görmüştü.

anda fark etmemiş olsa da, eşini görmüştü.

Şimdi, nihayet, ait olduğu yerdeydi. Evindeydi. Eşiyle, aşkıyla, her şeyiyle. Amacını bulmuştu. Kendini bulmuştu. Telok ve Ketahn'ın avcı olarak Arapsaçı'na dalarak elde ettikleri özgürlüğü kıskanmıyordu çünkü artık kapana kısılmış değildi.

O Rekosh'tu. Gerektiğinde bir avcı ve savaşçı, kalbinde bir dokumacı... ve bundan daha fazlası, en harika dışının eşi. En güzel eşin kocası.

Kendini daha fazla tutamayan Rekosh başını eğdi ve ağzını kızın alnına bastırarak hafifçe ileri geri sürttü.

Ahmya yumuşak, gırtlaktan gelen bir uğultuyla kıpırdandı ve şehvet nabzını sapına kadar yükseltti. "Sabah mı oldu?"

"Neredeyse, *kir'ani vi'keishi*." Pençelerini sırtına ulaşana kadar saçlarının arasından geçirdi ve omurganın nazik, zarif eğimini takip ederek teninde gezdirdi. Kadın ürperdi. Sırtının alt kısmına ulaştığında, pençelerini alaycı bir şekilde aşağıya, daha aşağıya ve daha aşağıya doğru gezdirdi. Durakladı, bir pençesini kıcının üst kısmı boyunca ileri geri okşadı.

Ahmya'nın nefesi kesildi ve vücudu gerildi. Başını kaldırdı ve sabahın erken karanlığında gözlerinin kırmızı ışıltısını yansıtan karanlık havuzlar halindeki gözleri onunkilerle buluştu. "Neden bu kadar erken uyandın?"

"Sabah güneşinin tenine düşüşünü ve seni ısıldatışını izlemek istedim," dedi, alt ellerini kalçalarının arkasından yukarı doğru yumuşatarak kıcına yerleşti. Yumuşak eti sıkarak masaj yaptı.

"Oh..."

Rekosh onun kızardığını göremese de, derisine değen teninin ısınmasıyla bunu hissetti. Pençelerini onun omurgası boyunca takip etti. İçinden bir ürperti geçti ve derisinin küçük yumrular halinde karıncalandığını hissetti. Vücudunun onun dokunuşuna bu kadar duyarlı olmasını seviyordu. Masajı derinleştirdi, kızın kıcını iyice açtı ve cinsel organını yarığına sürttü.

"Rekosh," diye inledi Ahmya, parmaklarını göğsüne doğru kıvrarak. Kör tırnaklarının derisindeki ısırtığı, gövdesine bir başka dalgalanma gönderdi ve ardından beklenti onun içinde uğuldataı.

"Ah, karım... Adımı böyle söylediğinde dayanamıyorum." Üstteki elinin parmaklarını kadının saçlarına doladı ve başını geriye doğru eğerek boğazını ortaya çıkardı. Adamın dili o esnek teni yalayıp yutmak için dışarı kayarken kadın nefes nefese kaldı, gözleri kapandı. Tuzlu-tatlı tadı dilinin üzerinde dans ediyor, içinde derin, talepkâr bir açlık uyandırıyordu.

Ahmya'nın göğüs uçları Rekoş'un göğsünde sertleşti ve nefesi hızlandı. Rekosh nefesini içine çektiğinde, inlerinin artık tanıdık gelen tüm kokularını içine çekti ama Ahmya'nın kokusu her şeyden önce geliyordu ve Ahmya'nın uyarılmışlığına dair bir ipucundan çok daha fazlasını taşıyordu.

"Adımı tekrar söyle, *nyleea'm*," diye homurdandı boynuna karşı, yine kaygan amını ayırık yarığının üzerine sürttü.

"Rekosh..." diye mırıldandı, vücudu titriyordu.

"Evet." Dilini çenesinde gezdirdi, sonra yumuşak dudaklarında gezdirdi. Parmaklarını saçlarından çözerek elini aşağı indirdi ve küçük göğsünü avucunun içine aldı, başparmağını gergin meme ucunun üzerinde gezdirdi

onu çimdiklemeden ve ondan keskin bir nefes aldırmadan önce. "*Luveen*'ine söyle Ona ne kadar ihtiyacın olduğunu."

"Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var." Onun dokunuşuna doğru eğilerek kalçalarını adamın yanlarına doladı ve kalçalarını oynatarak adamın boğazından derin bir inilti çıkardı. Kirpikleri kırpışarak açıldı ve adamın bakışlarıyla buluştu. "Sana içimde ihtiyacım var."

Sekize kadar, onun da aynı şeye ihtiyacı vardı. Zonklayan gövdesi yarığının arkasında sıkışıp kalmıştı, acısı çekirdeğine kadar nüfuz ediyor, kalbinin her atışıyla güçleniyordu. Serbest bırakılması gerekiyordu; onun da serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı.

Ateş damarlarında kükrüyor, Ahmya'nın onu saran, boğan, zihnini şehvetli bir pusla dolduran kokusuyla sıcaklığı artıyordu.

Ahmya sallandı, seksini ileri geri kaydırды, dudaklarından yumuşak iniltiler dökülürken nektarını onun üzerine yaydı. "Lütfen," diye yalvardı. "Sikini içimde hissetmeye ihtiyacım var, *sevgilim*."

Bir hırıltıyla ellerini onun kışından kalçalarına kaydırды, sıkıca kavradı ve onu kaldırdı. Sapı, içinden bir ürperti gönderen bir ani ve güçle yarığından patladı. Başı kadının kaygan yarığına bastırdı. Rekosh yavaşça eşini üstüne çekti ve sikini kadının içine doğru itti.

Onu.

Adam onu gererken Ahmya bir iniltiyle alt dudağını ısırdı ve Göz kapaklarını indirdi, gözlerini kapatmadı, ondan uzağı bakmadı. Yavaş yavaş daha derine indi. Eşinin içine sayısız kez girmiş olmasına rağmen, kadının amcığı hâlâ onun kolanının etrafında sıkıydı ve onu lezzetli sıcaklığıyla kavırıyordu.

Ve hiçbir şey bunun kadar iyi hissettirmedi. Hiçbir şey yaklaşmadı. Hiçbir şey yaklaşılamazdı.

Nefes nefese göğsünü tırmalıyordu ve Rekosh onun üzerine abanıp onu daha derine, daha derine, daha derine götürürken vücudunun her bir titreyişini hissediyordu. "Rekosh..."

Adının böylesine çaresiz bir yakarışla söylendiğini duymak kalan kısıtlamalarını da kırdı. Adını haykırarak onu tekrar üzerinden kaldırdı ve tekrar yere çarptı, kendini olabildiğince derine gömdü, çıkıntılarını içine yerleştirdi. Ahmya bir solukla onun üzerine düştü.

Nefesi ciğerlerinden kaçtı. Kadının sıcaklığı onu sardı, kavradı, yuttu ve adam mutluluk içinde asılı kaldı.

O anda, sadece bedenleri arasındaki o bağlantıda var oldu. Ham duyumda, kör edici zevkte, kalplerinin çarpışında ve

ruhlarının iç içe geçmiş iplikleri.

O an geçtiğinde, kendini onun yüzüne bakarken buldu. Saçlarını yanağından uzaklaştırdı, kollarını ona doladı ve ağzını onunkine bastırmak için aşağı çekti. Kız da öpücüğe karşılık verdi, yumuşak dudakları adamın ağzının sertliği üzerinde gezindi. Dilleri birbirini arıyor, okşuyor, okşuyor ve birbirine dolanıyordu. Ve adam onun tatlılığının tadını çıkardı.

Öpüşmeyi kestiğinde, başlığını kızın alnına dokundurdu, nefesleri kesilmişti. "Kalbim parçalandı, aşkım... Sen benim evimsin. Kalplerimiz sonsuza dek bir atacak ve ruhlarımız sonsuza dek birbirine bağlı kalacak."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Ahmya, kalçalarını döndürmeye başlarken parmakları yüzünün kenarlarını okşuyordu. "Seni çok seviyorum."

Zevk, ıslak yarığının her kayışında keskinleşerek içinden geçti. Gövdesinde basınç oluştu ve zihnindeki bulanıklık yoğunlaştı, ama çılgınlığa direndi. Onunla geçirdiği bu anın tadını çıkarabildiği kadar çıkaracaktı.

AUTHOR'S NOTE

Her şeyden önce size teşekkür etmek istiyoruz. Desteğiniz, sabrınız ve anlayışınız için teşekkür ederiz. Ve örümceklerimize (vrix) en başından beri bir şans verdiğiniz için teşekkür ederiz. Birçoğunuzun karakterlerimizi ve yazdığımız hikayeleri sevmesinin bizim için ne kadar önemli olduğunu anlatamayız.

Bu kitap bir sevgi emeği ve çok fazla gözyaşıydı. Geçmişte de kitaplarla mücadele ettik ama *Dokumacı* yazması en zor olan kitaptı. Her gün saatlerce masamızda oturup sadece 1.000 kelimeye (o da varsa) ulaşmak ve bunların her birinin sayfaya dökülmesi için mücadele etmek cesaret kırıcıydı. Gözyaşları vardı dediğimde... Şaka yapmıyorum. Ağladık. Kendimizi çok yenilmiş ve depresif hissediyorduk ve zaman geçtikçe kitaba kızmaya başlamıştık.

Bu hiç de istediğimiz bir şey değildi. Bu dünyayı ve bu karakterleri seviyoruz ve Rekosh ile Ahmya'nın hikayesini anlatmak ve onlara hak ettikleri sonsuza dek mutlu sonlarını yaşatmak istedik. İzlediğimiz yolda ilerlemeye devam edersek bunun kitaba da yansıyacağını biliyorduk ve bunun olmasını istemiyorduk. Geri adım atmamız gerektiğini biliyorduk. Bu yüzden kitabı bir kenara bıraktık. Birçoğunuzun hayal kırıklığına uğradığını ve üzüldüğünü biliyoruz. Biz de kendimize kızdık ve kendimizi başarısız hissettik. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyorduk.

Başka bir şey üzerinde çalıştıktan sonra *The Weaver*'a geri dönmeye çalıştık çünkü bizden beklenenin bu olduğunu hissettik. Ne yazık ki aynı sorunla karşılaştık. Sosyal medyada pek de hoş olmayan mesajlar, e-postalar yorumlar aldık. Bu durum ruh sağlığınıza hiç yardımcı olmadı. O noktada, hazır olana kadar *The Weaver*'a geri dönemeyeceğimizi biliyorduk. Kitabı zorlayamazdık ve zorlamayacaktık.

Beklediğimiz için de mutluyuz. Çünkü Rekosh ve Ahmya'nın hikayesini yazmak için nihayet o ilham patlamasını hissettiğimizde, yolculuktan keyif aldık ve kelimeler çok daha kolay geldi. Bu, hala mücadele etmediğimiz anlamına gelmiyor, çünkü ettik, ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Biz sevdik

İlişkileri gelişirken ikisiyle birlikte zaman geçirmek ve birlikte sahneleri yüzümüze gülümseme getirdi. Bu kitabı olması gerektiği gibi yazdığımız için son derece gururlu ve mutluyuz.

Bizimle birlikte olduğunuz için tekrar teşekkür ederiz. *Weaver*'ı da sevdiğinizi ummaktan başka bir şey yapamayız.

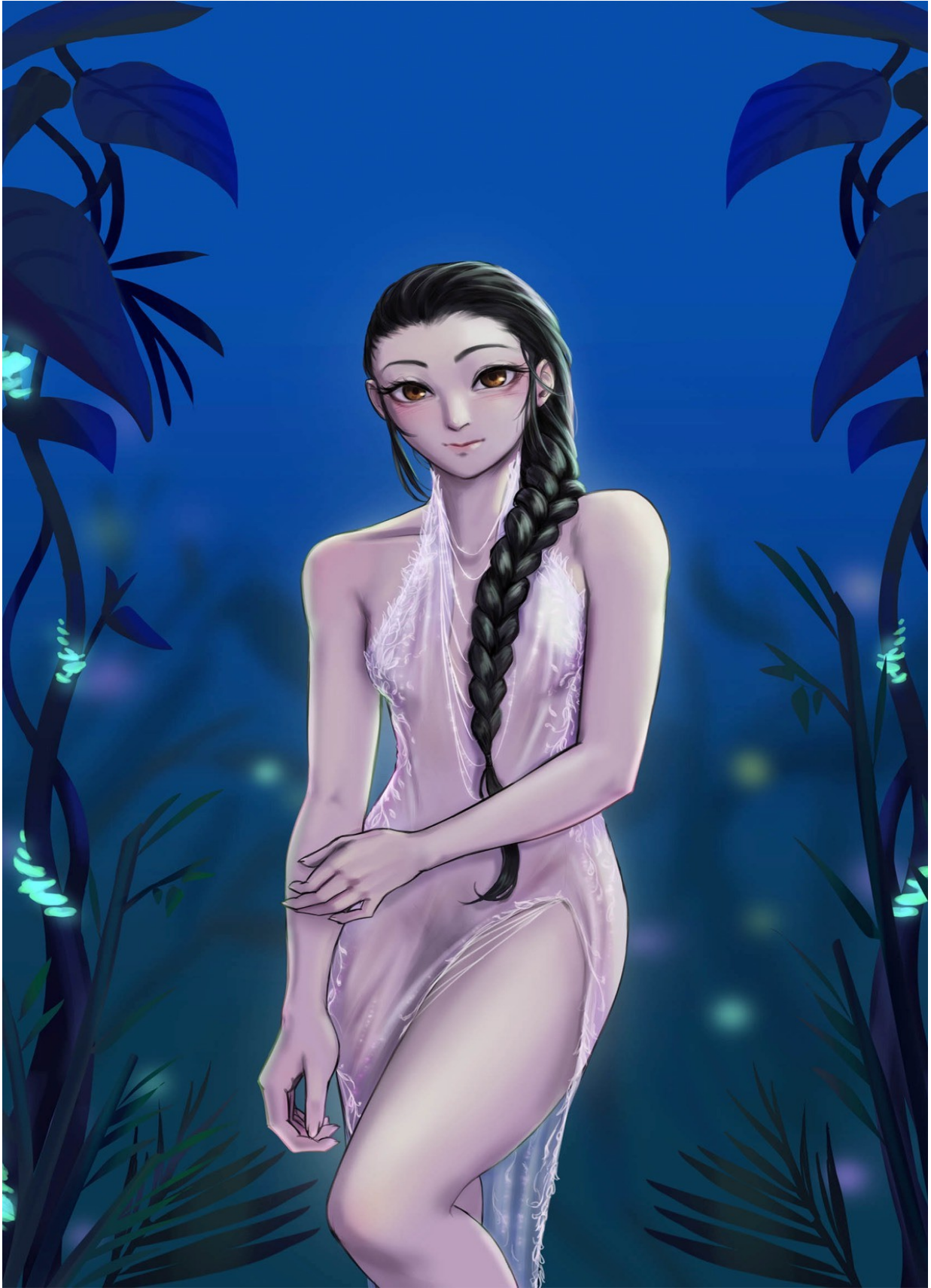
Ayrıca duyarlı okuyucularımız Angela McDuffie ve Tomomi'ye de bir teşekkür göndermek istedik! Japon kültürü ve dili hakkındaki geri bildirimleriniz inanılmaz derecede yardımcı oldu ve önerileriniz kesinlikle harikaydı.

Vrix serisinde sırada kim var diye merak ediyorsanız... Urkot ve Callie olacak! Onların kitabı için şimdiden pek çok fikrimiz var ve başlamak için sabırsızlanıyoruz.

Ve eğer yapabilirseniz, bir yorum bırakırsanız çok seviniriz. Daha da iyisi, kitaplarımızı başkalarına tavsiye ederek sevginizi paylaşmanız . Kulaktan kulağa iletişim bir yazar için yapabileceğiniz en iyi şeydir.

Üzerinde çalıştıklarımızdan, ilerlememizden ve diğer güncellemelerimizden haberdar olmak için [bültenimize](#) katılmayı unutmayın! Merak etmeyin, spam yapmıyoruz. Her ayın ilk günü aylık bir bülten gönderiyoruz ve eğer bir satışımız ya da duyurmamız gereken bir şey varsa birkaç tane daha gönderiyoruz. Eğer katılmak isterseniz [Facebook'ta okuyucu grubumuz](#) da bir var.

Hepinize tekrar teşekkür ederiz! Desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır.

ALSO BY TIFFANY ROBERTS

SONSUZ ŞEHİR

İç İçe Geçmiş

Kaderler Sessiz

Berraklık Korunaklı

Kalp İntikamcı Kalp

Evcilleşmemiş Açlık

Vahşi Arzu

Bağlanmış Ruhlar

KRAKEN

Uçurumun Hazinesi

Denizin Mücevheri

Gelgitin Avcısı

DerinlerinDerinliklerde

n Yükselen Kalbi

Yıldızlardan Düşen

Mağaralardan Gelen

Sevgili

ÖRÜMCEĞİN EŞİ ÜÇLEMESİ

Kuşatılmış

Büyülenmiş

Bağlanmış

VRIX

Meaver

Delver Avcı

LANETLİ OLANLAR

En Karanlık Arzusu

En Karanlık Arzusu

ARAMIZDAKI UZAYLILAR

Yan Uzaylı Tarafından Ele Geçirildi

Kapıdaki Uzaylı Suikastçı Tarafından

Takip Edildi

[Uzaylı Koruma Tarafından Uzaylı Suç](#)

[Patronu Tarafından Kurtarıldı](#)

[BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR](#)

[Bir Uzaylı Marrior tarafından](#)

[sahiplenildiDustwalker](#)

[Monderland'Kaçış den](#)

[Onun İçin Özlem](#)

[Marlock'un Öpücüğü](#)

[Ice Bound: Kısa Öykü](#)

[UNUTULMUŞLAR ADASI](#)

[Beni Yak Beni Aç](#)

[Bırak Beni Delirt](#)

[Beni Senin](#)

[SONHADRA İŞBİRLİĞİ VALİLERİ](#)

[Tiffany Roberts - Undying](#)

[Tiffany Roberts - Unleashed](#)

[VENYS'İN ERKEK İŞBİRLİĞİNE İHTİYACI VAR](#)

[Tiffany Roberts - Bir Ejderhayı](#)

[Evcilleştirmek Tiffany Roberts - Bir](#)

[Ejderhayı Sevmek](#)

ABOUT THE AUTHOR

Tiffany Roberts, karı koca bir yazar ikilisi olan Tiffany ve Robert Freund'un takma adıdır. İkili her zaman okuma ve yazma tutkusunu paylaşmıştır ve okumak istedikleri türde kitaplar yaratmak için güçlü güçlerini birleştirmek onların hayaliydi. Karakter odaklı bilimkurgu ve fantastik romantizm yazıyorlar, yabancı ve bilinmeyen için sonsuza dek mutlu sonlar yaratıyorlar.

[Bültenimize kaydolun!](#)

[Sosyal medya sitelerimize ve daha fazlasına göz atın! http://www.authortiffanyroberts.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

